

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

COURTNEY WALSH

Kalbimin Peşinde

*Doğduğunuz andan itibaren
kimleri takip etmediniz ki...
Anneniz, babanız, öğretmeniniz,
arkadaşlarınız, belki de eşiniz...
Peki, ya kalbiniz?*

**BRO
SIS**

*Doğduğunuz andan itibaren kimleri takip etmediniz ki...
Anneniz, babanız, öğretmeniniz, arkadaşlarınız,
belki de eşiniz... Peki, ya kalbiniz?*

Gönül İşi Gönüllüleri'nin kendi halinde üyesi Evelyn Brandt, kocası Christopher'ın onun için uygun gördüğü role bürünerek yıldızlarla süslü hayatını yaşamaya devam etmektedir. Ta ki günün birinde kapısı hükümet görevlileri tarafından çalınana dek... Senatör adayı kocasının görevi kötüye kullanma suçuyla tutuklanmasının ardından, Evelyn için her şey değişir ve dünyası bir anda tepe taklak olur. Çünkü kocasının sakladığı sırlar yalnızca bununla sınırlı değildir.

Çok geçmeden her şeyini kaybeden Evelyn, uzun zamandır birilerinin ona biçtiği rolleri yaşamakla uğraştığından artık kim olduğunu bile bilmiyordur. Gidecek bir yerinin olmadığı en kötü günlerinde ona yardım eli uzatansa lise yıllarında eski kocasıyla ikisinin en yakın dostu olan Trevor Whitney'dir. Trevor, ona yalnızca kalacak bir ev vermekle kalmaz, aynı zamanda korkmadan kalbinin sesini dinlemesi için de yardımcı olmaya kararlıdır.

Ote yandan unuttuğu bir şey vardır. Kendi kalbinin sesi, asla dile getirmemesi gereken bir gerçeği haykırıyordu. Her şeye rağmen hem kendine hem de Evelyn'e mutluluğa giden yolu gösterebilecek midir?

₺20.00

ISBN 978-605-188-069-3

9 786051 880693

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

[instagram.com/arkadya_kitap](https://www.instagram.com/arkadya_kitap)

[facebook.com/ArkadyaKitap](https://www.facebook.com/ArkadyaKitap)

twitter.com/ArkadyaKitap

"Hem iyi
kurgulanmış hem de
böylesine harikulade
bir dille anlatılmış
hikâyelere denk
gelmek artık zor.
Courtney Walsh
yine kalemini
konuşturmuş."

Romantic Times

"Hayalleri,
pişmanlıkları,
umutları ve kalp
acılarıyla gerçek
karakterlerle dolu,
sıcacık bir roman."

**Susan Meissner,
Kadife Çiçekleri
Düşerken
kitabının yazarı**

"Son satırlarına dek
beklenti ve merakla
okuyacağımız,
yüreğimizi ısıtacak,
naif bir aşk
hikâyesi."

Publishers Weekly

COURTNEY WALSH

Kalbimin Peşinde

Doğduğunuz andan
itibaren kimleri
takip etmediniz ki...
Anneniz, babanız,
öğretmeniniz,
arkadaşlarınız,
belki de eşiniz...
Peki, ya kalbiniz?

Açık kapıları ararken çoğu zaman
kapalı olanları göz ardı ederiz.
Oysa bazen kapalı kapılar,
çok daha iyi yerlere açılır.

ARKADYA YAYINLARI

**KALBİMİN PEŞİNDE
COURTNEY WALSH**

Özgün adı: Change of Heart

Yayın Yönetmeni: Bülent Oktay

Çevirmen: Oğuz Barış

Editör: Çağla Dirice Çakır

Düzeltili: Yasemin Büte

Son Okuma: Burcu Balaban

Sayfa Tasarım: Kübra Yeşilyurt

Kapak Tasarım: İlknur Muştı

EKOSAN MATBAACILIK

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Tarl Tarım Binası)
Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: Ekosan Matbaacılık

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

1. Baskı: Ocak 2017

ISBN: 978-605-188-069-3

©Courtney Walsh, 2016

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla Tyndale House Publishers'dan alınmış olup Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARKADYA YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat: 1 D; 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks: 0212 – 544 66 70

info@arkadya.net

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Arkadya Yayınları, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Kalbimin Peşinde

COURTNEY WALSH

İngilizceden Çeviren
Oğuz Barış

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

*Annem Cindy Fassler için.
Sen benim amigo liderim, sırdaşım, yol gösterenimsin.
En yakın arkadaşımsın.
Herkesin senin gibi bir annesi olmalı.*

Birinci Bölüm

Evelyn Brandt mutfaktaydı, yemek odasından şuh bir kahkaha sesi yükseldi.

Âşıklar Parkı Hanımlar Odası'na ev sahipliği yapmak onun fikri değildi. Bir politikacının eşi olarak böyle etkinliklere katılmasını Christopher önermişti. Evelyn de bu öneriye uymuştu.

Ve şimdi de bundan pişmanlık duyuyordu. Yapmayı kabul edip de sonrasında pişmanlık duyduğu ilk şey değildi bu.

Christopher'm iş yerine telefon etti.

“Christopher Brandt.”

“...büyük bir belaya bulaştı,” diyerek kocasının sözünü tamamladı Evelyn.

“Evelyn?” Espriyi anlamadığından Christopher'm sesi endişeli çıkmıştı.

“Bu etkinlik tam bir işkence,” diye fısıldadı. “Bana borçlusun.”

Hattın ucundan zoraki bir gülme sesi geldi. “Sana borçluyum. Kibar davrandığın için teşekkür ederim.”

Elbette kibar davranıyordu. Sürekli aynı rolü oynuyordu. Kuralları öğreniyor ve Defter Kitap Yolu Hattı'nı her yıl düzenli olarak kuruyordu.

“Eveynl şeftali çayından kaldı mı daha?” Georgina Saunders kapıdaydı. Evelyn’e baktı ve kaşlarını çatı. “Telefonla konuştuğunu bilmiyordum.”

Telefonla konuşmak görgü kurallarına uymuyor muydu?

Kocasına hemen veda edip telefonu kapadı. “Kusura bakma. Çay var, getiririm.”

Yemek şirketinden gelen çalışan meşgul görünüyordu. Evelyn yardımsever grubunun başkanlığını yapan Georgina’nın elindeki sürahiyi aldı. Mutfağın öteki tarafına yürüdü. Georgina içeri geri döndüğü için minnettardı. Fırsatını bulsaydı Evelyn tüm yemek boyunca mutfakta saklanabilirdi.

Ancak beyaz şarap ve krema eşliğinde pıkan cevizli tavuk henüz servis edilmemişti.

Evelyn sürahiyi doldurup kucaklamıştı ki elinden kaydı. Neyse ki yere düşüp parçalanmadan sürahiyi yakalayabilmişti. Fakat sürahinin içindeki şeftali çayı Christopher’m sırf bugün için sipariş ettiğı ipek ve pamuk karışımı kumaştan yapılma, siyah-beyaz renkteki elbisesine döküldü. Evelyn annesinin dolabından giyinen küçük bir kız gibi hissediyordu kendini.

Bir kalıba girmeyi öğrendiğı onca yıldan sonra bile böyle etkinliklerde kendini hâlâ huzursuz hissedirdi.

“Evelyn, çay hazır mı?” Georgina geri dönmüştü. “Aman Tanrım. Şu sakarlığa bir bak. Leke elbiseye işlemeden hemen yıka.”

Evelyn başıyla onay verdi. “Gidip değıştireyim.”

“İyi fikir.” Georgina sürahiyi alıp mutfaktan ayrıldı.

Evelyn aceleyle üst kata çıktı, elbisesini çıkardı ve dolabının önünde durdu. İçinden yırtık bir kot ve gri renkli bol bir kazak giymek geliyordu.

Ama bunu asla yapmazdı, Christopher'ı utandırmak istemiyordu. Çünkü evdeki kadınların, kocasının mevcut ve gelecekteki siyasi kariyeri için önem arz ettiğinin farkındaydı.

Sade, siyah renkli bir pantolon ve iri desenleri olan bir bluz giydi, yemek odasına geri döndü.

Georgina tahtına kurulan bir kraliçe edasıyla masanın başında oturuyordu. Çenesini her zamanki gibi hafifçe öne doğru eğmiş, kaşlarını yargılayıcı bir edayla kaldırmıştı. "Willa Seitz'in kocası hakkında bir şey duymadım," diyordu.

Evelyn masanın öteki ucuna otururken kaşlarını çattı.

"Willa'mın kız kardeşiyle ilişkisi olduğunu biliyor muydun, Evelyn?"

Evelyn gözlerinin şaşkınlıkla irileştiğini hissetti. "Öyle bir şey duymadım, hayır." Willa'yı aramalıydı. İyi olduğundan emin olmalıydı. Pek samimi olmasalar da en azından tanışıkları vardı.

Ve yemek masasını çevreleyen kadınların ifadesine bakılırsa, Willa Seitz'in pek arkadaşı yoktu.

"Anlaşılan uzun zamandır devam ediyormuş," diye anlatmaya devam etti Georgina. "Sadık kocalarımız için hepimiz duacı olmalıyız, hanımlar."

Evet. Christopher'ın daha az meşgul biri olmasını dilesede Evelyn kocasının sadakati için minnettardı. Senatör olmak yoğun bir işti ve onu evden uzak tutuyordu.

Ancak bulunduğu pozisyon ve sahip olduğu nüfuz değil miydi Christopher'da sevdiği şeyler? Zihninde kocasının bir görüntüsü canlandı. Gözleri ışıkla parlayan, insanların içini eriten bir gülümsemeye sahip yakışıklı ve çekici bir erkekti. Karizması bu kadar yüksek olan başka bir erkekle daha önce tanışmamıştı. Aylardır beyin kalmaklarından hoşnut değildi.

Kamuya hizmet veren bir adamın karısı olmak da fedakârlık istiyordu.

Ana yemek servis edildi. Masanın etrafındaki kadınlar yemeye koyuldu. Evelyn çevresini genişlettiği ve bir sonraki yardım etkinliğinin planlandığı böyle organizasyonlarda sessiz kalmayı tercih ederdi. Christopher karısının bunlara katılmasını önemli buluyordu.

“Colorado’da kimin kim olduğuna bu kadınlar karar veriyor,” demişti. “Bu yüzden büyüleyici ve etkileyici ol. Onların desteğine ihtiyacımız var.”

Evelyn de ondan isteneni yaptı. Ters düşecek tek bir kelime bile söylemediği bu öğle yemekleri sadece dişlerini çalıştırdığı bir spordan ibaretti.

“Evelyn, Christopher bu hafta sonu eve gelecek mi?” diye soran Lydia Danvers, oturduğu yerde doğruldu. Kadın muhtemelen Evelyn’den dört yaş büyüktü ama en az on beş yaş ufakmış gibi giyinirdi. Spor salonunda geçirdiği onca zamanın hakkını veriyordu.

Evelyn soru karşısında adeta ufacık kaldı. “Evde olmayı umuyor,” dedi ve çayını yudumladı. “Programı sürekli değişir.”

Lydia başım salladı ve şöyle bir baktı. “Üstünü mü değiştirdin sen?”

Evelyn bluzunu düzeltti. “Evet. Üstüme biraz çay döküldü.”

Kadınlar güldü. “Ah, Evelyn. İyi ki bu yemeği verdin,” dedi Georgina.

Daha çok gülme sesi yükseldi.

Evelyn’in yanaklarına adeta ateş bastı. Christopher’a insanları eğlendirmekten yorulduğunu söylemeliydi. Misafirperverlik kesinlikle onun mizacı değildi ve artık bunu açıklamamanın zamanı gelmişti.

Bu yemekten sonra.

Kapı çaldı ve altı çift göz Evelyn'e doğru döndü.

“Başka birini daha bekliyor muydun?” diye sordu Georgina.

Evelyn peçetesini masaya bırakıp sandalyeden kalktı. Daha önce kapının çalmasına hiç bu kadar sevinmemişti.

Ancak kapıyı açınca oldukça resmi görünen takım elbiseli bir kadın ve bir erkekle karşılaşmak sevincini kursağında bıraktı.

Kapının önünde adeta taş kesilmişti. Gelen kişiler yüzlerindeki beklentiyle rozetlerini gösterinceye kadar Evelyn hiç kıpırdamadan onları seyretti.

“Kim gelmiş, Evelyn?” diye seslendi Georgina öteki odadan.

Evelyn kalp atışları gittikçe artarak kapıyı araladı.

“Evelyn Brandt?”

Aralık kapıdan dışarı doğru başını salladı. “Evet?”

“Ajan Marcus Todd, FBI. Bu da Ajan Debbie Marnetti.”

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” İçi titriyordu, o tanıdık korku hissi yine yüreğine yerleşmişti. Sanki yeniden on bir yaşındaydı. Babasının eve dönmesini bekliyor ve karnesindeki notların onu memnun etmeyeceğini biliyordu. Endişeleri o günden beri paniğe dönüşür, o günden beri bununla mücadele ederdi. Acaba bir gün iç huzuruna kavuşabilecek miydi?

Şimdi değil. Kendini toparlamalıydı.

“Sizinle kocanız hakkında konuşmamız gerekiyor. İçeri girebilir miyiz?”

“Christopher mı? Bir şey mi oldu?” Evelyn pozisyonunu bozmamıştı. Aklına o sabah kocasıyla yaptığı telefon konuşması geliverdi. Christopher'ın sesi kulağına –her zamanki halinden oldukça– dalgın gelmişti. Onun dışında her şey yolunda gibiydi. Olmasaydı Christopher söylürdü.

“Hanımefendi?”

Evelyn beyninde dönen düşüncelerle karşısındakilere baktığını fark edince hemen özür diledi. “Misafirlerim var.”

Kadın –Marnetti– gözlerini devirdi. Adam ise anlayışla gülmüsedti. “Gitmelerini isteseniz iyi olur.”

Evelyn test sonuçlarını bir de doktordan öğrenmesi için muayenehaneye çağırılan hasta gibi hissetmişti.

“Sizinle gerçekten acil olarak konuşmamız gerekiyor,” dedi Ajan Todd.

“Elbette. Buyurun.”

Ajanları göl manzaralı evinin salonuna davet etti. Kocasını Christopher, bu evi ona danışmadan almıştı. Evi Evelyn’e hediye ettiğini söylemişti ama Evelyn sadece hediyeden ibaret olmadığından emindi. Göl, Âşıklar Parkı’nın içinden süzülen bir nehri besliyordu ve etrafı kasabanın en nezih evleriyle çevriliydi.

“Geleceğin belediye başkamına yaraşacak bir ev,” demişti Christopher, evi gezdikleri ilk gün karısının şüphelerine cevap verircesine.

“Çok büyük,” dedi Evelyn. “Onca odayla ne yapacağız?” Kartonpiyerler kesinlikle çocukla dolu bir eve göre değildi.

“İnsanları eğlendireceğiz,” diye açıkladı Christopher. “Bağış toplayacağız, kampanyalar düzenleyeceğiz. Her şeyi yeniden düzenlemesi için bir iç mimar tuttum bile.”

“Bunun maliyetini karşılayabilecek miyiz gerçekten, Christopher?”

Christopher karısını kollarının arasına aldı. “Güzel bir ev senin hakkın, Evelyn. En iyisine sahip olmanı istiyorum.”

Evelyn gözlerini kocasından ayırıp, girişin ortasından yükselen zarif merdivenlere baktı. “Bunlara ihtiyacım yok. Senin

dışında küçük bir evle de mutlu olurdum. Yeter ki yanımda ol. Bunu biliyorsun.”

Telefonu çalan Christopher izin isteyerek başka bir odaya geçti ve Evelyn’i orada, bir evden çok bir otel gibi hissettiren binanın ortasında yalnız bıraktı.

Şimdi ise etrafındaki insanlara rağmen Evelyn kendini her zamankinden daha yalnız hissediyordu. Evelyn ajanları Christopher’ın dekorasyon uzmanının seçtiği havalı koltuğa buyur etti.

“Bir şey içer miydiniz?” diye sordu. Elleri titrerken bile düzgün davranmaya çalışıyordu.

“Bir şey istemeyiz, Bayan Brandt,” diye cevap veren Ajan Marnetti’nin sesi azarlar gibiydi.

Evelyn kalbine yavaşlaması için adeta yalvarıyordu.

“Evelyn, geliyor musun?” Georgina yine kapıda belirmişti. Özenle şekillendirilmiş kaşları çatıldı.

Evelyn’in boğazı kurumuştı.

“Siz de kimsiniz?” Georgina’nın üstünlüğü ortamın havasını adeta ele geçiriyordu.

“Georgina yemeği erken bitirsek iyi olacak.”

“Daha toplantıya başlamadık bile,” diye cevap verdi Georgina. “Diğerleri hâlâ yemek yiyor.”

“Georgina, lütfen.” Evelyn verdiği işaretin daha önce fark edilmiş olmasını dileyerek kadını odadan adeta dışarı itti. Akli olası senaryolarla doluydu. Neden salonunda FBI ajanları vardı? Acaba milyonlarca soruya cevap vermeden kadınları evden çıkarmanın bir yolu var mıydı?

“Evelyn, seni burada yalnız bırakma fikri hoşuma gitmiyor,” dedi yemek odasına geri dönen Georgina. “Hanımlar Evelyn’in evine giren iki yabancı var. Sanırım bu işe bir el atmamız gerekecek.”

Evelyn derin bir nefes aldı. “Onlar FBI’dan.”

Herkesin nefesi bir anda kesiliverdi.

“Senden ne istiyorlar ki?” diye soran Susan Hayes masadan kalktı.

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi Evelyn. “Henüz öğrenemedim. Lütfen şimdi gidin. Ben sizi daha sonra arayım.”

“Bence kalmalıyız,” diye karşı çıktı Georgina.

“Hayır.” Evelyn ilk kez ciddi bir ifade takınmıştı. “Lütfen gidin.”

Karşısında duran kadınlar yalnızca Christopher’ın siyasi kariyeri için önemliydi ve FBI’m istediği her neyse bunun kosasına fayda sağlayacağını hiç düşünmüyordu.

Evelyn, FBI’m neden geldiğini anlayıncaya kadar Georgina ve diğerleri yanlış çıkarımlarla tüm kasabayı ayağa kaldıracaktı muhtemelen. Kadınlara kapıya kadar eşlik etti, garsonlara işlerinin bittiğini söyledi ve ajanların olduğu salona geri döndü.

“Neden burada olduğumuzu biliyor musunuz?” diye sordu Ajan Todd.

Evelyn başını hayır anlamında salladı. “Christopher hakkında olduğunu söylediniz.”

“Kocanız nerede şimdi?” diye sordu Ajan Marnetti. Kadın, pencereye yakın duruyordu.

“Denver’da. Toplantısı var. Kendisi Colorado eyalet senatörüdür. Üç yıl önce seçildi. Bulunduğu noktaya varmak için çok çalıştı.” Heyecandan eli ayağı titriyordu.

Ajanlar birbirlerine sessizce baktılar.

“Ne oldu?” Evelyn ellerini kucağında kavuşturdu. Telaşı kendini gittikçe açığa vuruyordu.

“Eviniz de pek güzelmiş, Bayan Brandt.” Ajan Marnetti şömineye doğru ilerledi. “Mermer mi bu?” Elini şöminenin

rafında gezdirdi. Pek çok kadın bu rafa bayılırdı. Evelyn ise hiç umursamamıştı. Evi elinden geldiğince kişiselleştirmeye çalışmıştı ancak en fazla üç tane fotoğraf koymasına izin vardı. Christopher bu fotoğrafları da İngiliz ve Yukarı Doğu Yakası arası bir aksanı olan iç mimar kadına vermesini istemişti. Fotoğraflar şimdi o şöminenin üzerindeydi.

“Kocanız böylesine lüks bir evin ücretini sizce nasıl karşılamıştır Bayan Brandt?” Ajan Marnetti soruyu sorarken şöminenin üstündeki düğün fotoğrafını inceliyordu.

“Zahmet olmazsa bana neden buraya geldiğinizi söyleyebilir misiniz?” Evelyn ajanlara bakıyordu. Bunu bilmeye hakkı vardı, öyle değil mi?

Ajanlar yine bakıştılar. Ajan Marnetti bakışlarını kaçırdı. Ajan Todd ise Evelyn’den tarafa döndü. “Senatör Brandt’in zimmetine para geçirdiğini düşünüyoruz.”

Evelyn’in midesi adeta ters döndü. “Bu imkânsız.”

“Kanıtlarımız var,” diye ekledi Ajan Marnetti. “Epeyce kanıt. Üstelik senatör olmadan önce başladığını düşünüyoruz.”

Christopher, Âşıklar Parkı’na adeta hayrandı. Belediyede hizmet etmek onun için bir gurur kaynağıydı. Kesin bir hata vardı. Kocasını asla geleceğini tehlikeye atacak bir şey yapmazdı.

Onların geleceğini.

“Kocamı aramak istiyorum.”

“Acelesi yok, şimdilik dışarı çıkmanızı isteyeceğiz.”

“Neden?”

“Etrafa bakmamız gerekecek. Kocanızın suç ortağı olup olmadığınıza karar vermeliyiz.”

“Suç ortağı? Neden bahsettiğinizi bile bilmiyorum.” Evelyn’in parmakları buz tutmuş gibiydi, ne zaman gerilse böyle oluyordu.

“O zaman endişeleneceğiniz bir şey yok,” dedi Ajan Todd kibar bir tonla.

Hangisinin iyi polis, hangisinin kötü polis olduğu çok belliydi.

“Başka lüks harcamaları oldu mu?” diye sordu Ajan Marnetti. “Yani ev dışında?”

Evelyn kaşlarını çatı. “Bilmiyorum. Christopher varlıklı bir aileden geliyor. Aldığı şeylerin parasını ödeyebileceğine inanmak çok da zor değil.”

“Ailesinin parasını birkaç yıl önce tüketti Bayan Brandt,” dedi Ajan Todd. “Senatör birkaç kötü yatırım yaptı ve elindekilerin hepsini kaybetti.”

“Mümkün değil,” dedi Evelyn. “Bana söylerdi.”

“Anlaşılan size söylemediği çok şey var,” diye ekledi Ajan Marnetti. “Ya da gerçekten masum görünmeniz için sizi eğitti.”

“Bu saçmalık,” dedi Evelyn. “Evin bütçesiyle Christopher ilgilenir. Ben hiç ilgilenmem.” Bunları söylerken aklına gelen şeyler yüzünden konuşmaya devam edemedi. Evelyn para konusunu hiç öğrenmek istememişti. Christopher iyi durumda olduklarını söylüyordu, bu da Evelyn için yeterliydi.

Ona güveniyordu.

“Pek zeki bir seçim olmamış muhtemelen.” Ajan Marnetti kollarını kavuşturdu. “Hiçbir şeyden şüphelenmediğinize inanmakta güçlük çekiyorum. Peki ya kocanızın geçen ay aldığı dağ evi?”

“Yazlığımız mı?” Evelyn, Christopher’ın orayı almasını gereksiz bir harcama olarak görmüştü ama bunu onlara söyleyemezdi.

“Nadiren kaldığınız bir ev için iyi bir ücret ödemiş.”

“Kiralıyacaktı. Gelin olsun diye. Christopher zeki bir iş adamıdır.”

“Sözü fazla uzatmayalım, Bayan Brandt.” Ajan Marnetti cebinden telsizini çıkardı. “İçeri girin.”

Ajan Todd ayağa kalktı. “Neden dışarı çıkmıyorsunuz? Bunu izlemek zorunda değilsiniz.”

Ön kapı açıldı ve takım elbiseli bir grup adam Evelyn’in yanından aceleyle geçerek içeri girdi.

“Bunu yapamazsınız,” dese de Evelyn’in sesi zor duyuluyordu.

Ajan Marnetti, Evelyn’in önünde durdu. “Arama emrimiz var.” Katlanmış bir kâğıt parçasını çıkarıp Evelyn’e uzattı.

O sırada Evelyn’in telefonu çaldı. Susan Hayes’ten yeni bir kısa mesaj gelmişti. *Georgina FBI gittikten sonra senden rapor bekliyor. Toplantıya onun evinde devam edeceğiz. Gelebilirsen gel.*

“Eğer benimle gelerseniz daha kolay olur,” dedi Ajan Todd.

“Her şeyi mi inceleyeceksiniz?”

“Sadece dava konusu olan eşyaları.”

Bir adam elinde Evelyn’in dizüstü bilgisayarıyla içeri girdi.

“O benim. Christopher’ın o bilgisayarla ilgisi yok.”

“İçine bir şeyler gizlemiş olabilir, Bayan Brandt. Her şeyi incelememiz gerek.” Ajan Todd kapıya kadar Evelyn’e eşlik etti. “Benim arabamda bekleyebilirsiniz.”

Evelyn’in başı dönmeye, kalp atışları hızlanmaya başladı. Doğru dürüst nefes alamıyordu. Bunu yaşıyor olamazdı. Cep telefonunu elinde döndürdü. “Kocamı aramalıyım.”

Ajan Marnetti, Evelyn’in elindeki telefonu kapıverdi. “İyi bir fikir sayılmaz.”

“Cevap vermeyecektir, Bayan Brandt,” dedi Ajan Todd.

“Bunu nereden biliyorsunuz?”

“Kayıtlarımıza göre on beş dakika önce tutsuklandı.”

Ücretsiz PDF Kitap Arama: <https://arantey.org>

Evelyn duyduklarını sindirememişti. “Christopher’la az önce konuştum. Hiçbir şey söylemedi. Neden kimse bana haber vermiyor?”

“Kanıtları yok edebilmeniz riskine giremezdik. Şimdi lütfen, dışarı çıkalım.” Ajan Todd kapıyı açtı.

Evelyn verandaya çıkınca bahçeden ona seslenildiğini işitti. Başını kaldırıp baktığında dört ayrı televizyon kanalına ait kameranın ona odaklandığını fark etti.

“Bayan Brandt, senatörün zimmetine geçirdiği paraları biliyor muydunuz?”

“Bayan Brandt suça ortak mısınız?”

“Kocanızın sahtekâr olduğunu biliyor muydunuz?”

Bu korkunç kâbustan uyanacak mıydı acaba? Evelyn bir adım geri atarak eve döndü ve kapıya vurdu. “Bu insanları bahçemden çıkarın.”

“Uğraşıyoruz.”

Evelyn eve girdi, federal ajanların eşyalarını umursamazca karıştırıyor oluşunu önemsememeye çalıştı. Peşinde Ajan Todd ile arka balkona ilerledi.

“Beni yalnız bırakabilir misiniz?”

“Üzgünüm Bayan Brandt. Sizi gözümün önünde tutmak üzere emir aldım.”

“Gerçekten bununla bir ilgim olacağına inanıyor musunuz?”

Ajan Todd omuz silkti. “Böyle şeyler olabiliyor, hanımefendi.”

“Bana olmaz.” Evelyn balkondaki sandalyelerden birine oturdu, başını ellerinin arasına aldı. “Olanlara inanamıyorum.”

Çalılardaki bir kıpırdanma dikkatini çekti. Tam ayağa kalkmıştı ki fotoğraf makineli bir adamın ona odaklandığını fark etti.

Arkasını döndü. Başı dönüyor, görüşü siyah noktacıklarla lekeleniyordu. Nefes almakta zorlandı. Artık telaşını bastıramıyordu. Kaldırabileceğinden fazlaydı. Terapiler boyunca öğrendiği her türlü başa çıkma mekanizmasından sıyrıldı ve endişelerinden kurtulmak umuduyla kendini sandalyeye bıraktı.

Sanki biri kalbini sıkıştırıyordu. Nefes yolu tıkanmıştı. Zihni kontrolden çıkmış, mantıklı bir düşünceye tutunamaz olmuştu.

Bir an için babasının evine döndüğünü düşündü. Yatağın altında saklanıyor, babasının onu bulmaması için dualar ediyordu. Onu taciz etmezdi –en azından fiziksel olarak– ancak ona bir hayal kırıklığı olduğunu söylerdi. Kapasitesinin altında yaşadığını, tek ihtiyacının sıkı bir çalışma programı ile disiplin olduğunu dile getirirdi. Ve ona varlığının bir hata olduğunu hissettirirdi.

Asla yeterince iyi olamayacağım.

“Bayan Brandt?” diye yaklaştı Ajan Todd. “İyi misiniz?” Fotoğraf makineli adama doğru dönüp onu uzaklaştırdı. “Gidin buradan. Yoksa sizi tutuklarım. Burası özel bir mülk.”

Fotoğrafçı kaçarcasına uzaklaştı.

“Gitti, Bayan Brandt.” Ajan Todd birkaç adım uzakta duruyordu. “Doktor çağıralım mı?”

Evelyn’in paniği ağır ağır uzaklaştı. Son panikatak krizinden bu yana aylar geçmişti ama şiddeti hiç azalmamıştı. “İyi-yim. Sadece yalnız kalmak istiyorum.”

Ajan Todd, Evelyn’in durumunu değerlendirmek adına birkaç dakika bekledi. “Şurada bekleyeceğim,” dedi nihayet. “Kapının yanında.”

Ancak Evelyn hâlâ ajanın göz hapsinde olduğunu bildiği için rahatlayamadı. Tüm dünyasının yıkıldığı gerçeğini fark ettiğine göre zihin kapışması artık kaçınılmazdı.

İkinci Bölüm

Çitler Trevor'ın ayak dibinde, Whitney Çiftliği'nin bodrum katında duruyordu. Aylardır bu çitleri tamir etmek istiyordu. Geçen gece ineklerden bir tanesi kaçınca tamirat işi daha önemli olmuştu. Organik beslenen büyükbaş hayvanlarına gecenin bir yarısında ortalıkta gezinsinler diye para ödemişti ne de olsa.

Elektrikli çitlerin bütünüyle değiştirilmesi gerekse de çiftlik daha iyi aylar görmüştü. Hatta dürüst olmak gerekirse daha iyi yıllar... Bazen bu eski çiftliği işletmeye devam etmenin bir anlamı var mı diye merak ediyordu. Ancak ne zaman kapatmayı düşünse babasının sesi çınılıyordu kulağında:

“Çok bir şey değil oğlum ama en azından bizim. Aile yadigârımız. Bunun bizim için değeri büyük. Şimdi de senin. Whitney adını taşıma sırası sana geldi.”

Anılardan silkelendi ve kırık suntalardan bir tanesini çiviledi.

Tam tamirat işi bitmişti ki eski, mavi renkli arazi arabası tepenin üzerinde belirdi. Teyzesi Lilian arabayı birkaç metre öteye bırakmıştı.

“Kaskın nerede, Lil Teyze?” diye dalga geçen Trevor, kendini teyzesinden gelecek her türlü alaycı cevaba hazırlıyordu.

Hiç cevap gelmeyince Trevor’ın sallamakta olduğu çekiç havada asılı kalıverdi.

Kadın motoru kapadı. “İçeri gel.”

Trevor kaşlarını çattı. “Neden?”

“Haydi. Görmen gereken bir şey var.” Kadın motoru yeniden çalıştırdı. “Önemli, Trevor.”

Durum Trevor’ın hiç hoşuna gitmemişti. Babasının öldüğünü haber veren telefonu aldığı zamanki gibi hissetmişti kendini. Ve iki yıl sonra annesinin de cennete gidişindeki gibi. Cep telefonunun yanında olduğundan emin oldu. Peter’a mı bir şey olmuştu? Ya Jules? Kardeşleri Âşıklar Parkı’ndan ayrılmayı tercih etseler de ara sıra uğruyorlardı. Acaba onlarla en son ne zaman konuşmuştu?

Trevor, Lilian’ı eve kadar takip etti. Lilian burada yaşaması da zamanının büyük çoğunluğunu Whitney Çiftliği’nin organik sebze üreticisi olarak geçirirdi. Arka taraftaki misafir evi ona çok uygundu aslında ama Lilian kendine ait bir yere sahip olmakta ısrarcı davranmıştı. İnatçılık ailede genetikti.

Lilian garaj yoluna vardığında araçtan indi ve içeri girdi.

“Lil, ne oluyor?” diye seslense de sertçe çarpan kapı dışarıda bir cevap alamadı Trevor.

İçeriden televizyonun yüksek sesi geliyordu, ekranda haberler vardı.

Lilian ekrana bakıyordu. Trevor içeri girince başını ekrandan çevirmemişti bile.

“Sorun ne?”

“Trevor. Evelyn.”

Trevor teyzesinin baktığı yere baktı. Haberlerde sürekli aynı görüntü görünüyordu. Evelyn ön kapıya çıkıyordu.

Yüzünde korku dolu bir ifade vardı. Yanında takım elbiseli bir adam duruyordu. Sonra da Evelyn'in arka balkonda başını ellerinin arasına koyduğu başka bir görüntü belirdi.

Ekranın altında şöyle bir yazı vardı: *Senatör Christopher Brandt zimmetine para geçirdiği gerekçesiyle tutuklandı. Yetkililer Brandt'in karısını sorguluyor, çiftin Âşıklar Parkı'ndaki evi arıyor.*

"Chris. Ne yaptın sen?" Trevor salonun ortasında dönüp duruyor, gördüklerini sindirmeye çalışıyordu. Evelyn'i yakından çeken kamera kadının ne kadar korktuğunu gözler önüne seriyordu. Bunu fark etmek Trevor'ın yüreğini burktu.

Konu ne zaman Evelyn Brandt'e gelse Trevor kendini her zamanki gibi çaresiz hissediyordu.

Mutfağa gitti ve buzdolabından bir şişe su çıkardı. Gördüklerinin aklından silinmesini istiyordu ama boşunaydı.

Lilian da peşinden gelmişti. "Üzgünüm, biliyorsun sanıyordum." Tezgâha yaslandı. "Yüzünü gördün mü?"

Evet. Görmüştü ve bu zaten bildiği şeyi bir kez daha kanıtlıyordu. Eski dostu Chris, Evelyn'i yine yapayalnız bırakmıştı. Durumları kim düzeltecekti şimdi?

"Neden elimden bir şey gelecekmiş gibi düşünüyorsun?" Trevor suyundan uzun bir yudum aldı. Tamir edeceği bir çiti vardı ve bunun Evelyn'le bir ilgisi yoktu. "Oraya girip de Evelyn'i oradan çıkaracak değilim ya."

Lilian sadece bakıyordu. Sessizliği konuşmasından daha çok şey söylüyordu. Trevor bundan nefret ederdi.

"Gerçekten oraya gidip federal ajanlarla dolu bir evde esir tutulan bir kadını almamı mı istiyorsun?" Kulağa fazlasıyla gülünç geliyordu.

“Evelyn esir değil. Tutuklu da değil. Casey’yi arayacağım, o ne yapılacağını bilir.” Lilian’ın yüzünde o ifade vardı; durumun peşini bırakmayacağını açıkça belli eden o ifade. Telefonunu çıkardı.

Trevor, Evelyn’in hayatından uzak durmayı gerçekten iyi başarmıştı. Son on yıldır, Evelyn’in geçmişinin radarındaki ufak bir *blip* sesinden fazlası değildi. Hoşuna gitmese de böyle olması gerekmişti. Chris insanların fark edebileceği kadar büyük bir belaya bulaşmıştı ama Trevor, Evelyn’in yardımına koşamıyordu.

Lilian telefonunu bıraktı. “Casey cevap vermiyor. Gidip kendim göreceğim.” Kapının yanındaki askıdan kamyonetin anahtarını aldı.

“Bu hiç de iyi bir fikir değil.”

“O senin arkadaşın, Trevor. En azından öyleydi. Şimdi kimsesi yok.” Lilian bu haliyle kendi bildiğini okuma konusunda ısrarcı bir çocuğa benziyordu. Aslında Trevor’ın buna şaşırmaması gerekirdi. Çünkü inatçılığını geliştirmek için elli küsur yılı olmuştu.

“Peki. Ben giderim ama yalnız gideceğim.” Trevor, teyzesinin elinden anahtarı kaptı. “Bu işe bulaşmanı istemiyorum.”

“Beladan payıma düşeni aldım.”

Trevor işte bundan emindi ama Lilian’ın aklına girmesini istemiyordu. Yalnız kalmalıydı.

Arabayı sessizlik içinde kasabaya doğru sürdü. Chris’in cep numarasını aradı fakat telesekreter çıktı. Chris’le beraber büyümüştü ve yıllar boyu yolları sürekli kesişmişti.

Chris varlıklı ve karizmatik bir adamdı. Trevor ise orta halli ve sıradandı. Chris hayatını herkesin gözü önünde yaşardı. Trevor ise hayvanları insanlara tercih ederdi. Chris dünyanın belki de en güzel kadınına sahipti. Trevor yalnızdı.

Evelyn’le son konuşmasının üstünden aylar geçmişti. Neden Lilian’ın söyledikleri yüzünden sarsılmıştı ki?

Telesekretere mesaj bırakmadı. Radyonun sesini açtı. Denver’ın dışındaki bir radyo muhabiri Colorado tarihinin en genç eyalet senatörlerinden biri olan Christopher Brandt hakkındaki son haberleri yayınlıyordu.

“Polis açıklamasına göre Brandt’in iki yıla kadar hapsi isteniyor,” dedi muhabir. “Memleketi Âşıklar Parkı’nın yerel yönetimindeki kısa kariyerinin ardından sorular arttı. Yetkililer şahsın zimmetine yaklaşık üç milyon dolar para geçirdiğini kanıtlayacak delillere sahip.”

Trevor homurdandı. Kamu hizmeti vererek zengin olmanın yollarını Chris’e sormak lazımdı.

“Senatör’ün karısı Evelyn Brandt’in bu işlerden haberdar olup olmadığı henüz kesinleşmedi. Ancak federal ajanların Brandt ailesinin Âşıklar Parkı’ndaki evini incelediği öğrenildi. Detaylar ilerleyen saatlerde paylaşılacaktır.”

Trevor kasabaya dönen virajı alırken aklında Evelyn’le tanıştığı gün canlanmıştı. O, Chris ve Âşıklar Parkı Lisesi’nin Amerikan futbolu takım oyuncuları en büyük rakipleri olan Dillon’a karşı bir maç kazanmıştı. Chris’in evinde o gece bir parti vardı. Annesiyle babası her zamanki gibi şehir dışındaydı ve Trevor’m eski dostu ilgi odağı olmaya bayılırdı.

Trevor hâlâ onlara maçı kazandıran o vuruşunun etkisindedeydi. Bu yüzden kendini dünyanın zirvesinde gibi hissederek içeri girmişti. Derken havuzun başında duran yeni kızı fark etti. Daha onu görür görmez ağzı kurumuştı.

Diğer iki kızla beraber bir sandalyede oturuyordu. Fakat onda farklı olan bir şeyler vardı. Onu daha önce okulda

görmüştü, hatta hakkında sorular bile sormuştu. Birisi babasının asker olduğunu, bu yüzden buraya taşındıklarını söylemişti.

Trevor ona beşlik çakan insanları zar zor fark ediyor, “Güzel oyundu,” diyen insanları güçlükle duyabiliyordu. Yeni kızı gördüğünden beri tek düşündüğü onunla konuşmanın bir yolunu bulmaktı. Ve bu büyük bir şeydi. Çünkü Trevor genelde sohbetleri başlatan taraf olmazdı.

Şimdiyse bunların hepsi geçmişte kalmıştı. Kasabaya doğru ilerlerken anılarını ait oldukları yere, zihninin gerisine iteledi. Evie’ye karşı duyduğu aptal hisleri açığa vurmak hiçbir işe yaramayacaktı. Tanrı aşkına, o artık başkasının karısıydı.

O zaman neden onun yardımına koşmak için acele ediyordu?

Brandt Ailesi’nin evine vardığında kapının önünde dört yeni haber arabası ve altı başka araba daha vardı. Muhabirler dışarıda bekliyordu. Takım elbiseli kadın ve erkekler verandayı doldurmuştu. Kimileri içeri girip çıkıyor, Evelyn ve Chris’in kişisel eşyaları sayılacak şeyleri taşıyorlardı.

Kamyonetini bir blok yukarı park etti ve olanları komşunun bahçesinden seyretti. Ancak Evelyn’den eser yoktu. Haberlerde Evelyn’in verandada olduğu görüntüler vardı.

Kamyonetten indi. Komşunun bahçesinde kalmaya özen göstererek, ağaçların arasına gizlenmiş bir şekilde evin arkasına doğru yürüdü. Veranda artık görünüyordu. Birkaç çalılığın arasından ilerledikten sonra hâlâ şezlongda oturan Evie’yi görebildi. Sefil ve aşağılanmış görünüyordu. Onu kim suçlayabilirdi ki? Chris onu bir kere daha yüzüstü bırakmıştı.

Birkaç dakika sonra verandanın kapısı açıldı ve siyah takım elbiseli bir kadın görüldü. Kapıyı koruyan adama bir şeyler söyledi. Birkaç dakika sonra ikisi birlikte evin içine girdiler.

Trevor hiç düşünmeden ağaçların öteki tarafına ilerledi. “Evelyn?”

Gözleri yaşla dolu Evelyn bakışlarını kaldırdı. “Whit?”

“Haydi.” Evelyn ayağa kalkarken Trevor ona doğru yürüdü, elinden tuttu ve ağaçların öteki tarafından kamyonetini park ettiği yere götürdü.

“Buradan ayrılmamam gerekiyor sanırım,” dedi Evelyn kamyonete binerken.

“Bir şeyle suçlanıyor musun?”

Evelyn başını iki yana salladı.

“O zaman gidiyoruz. Casey’yle konuşuruz.” Şükürler olsun ki lise arkadaşlarından bir diğeri hukuk okumuştı.

Kamyonetin içinde güvendeyken Evelyn yüzünü koluna sildi. “Sence doğru mu, Whit? Christopher hakkında söyledikleri doğru mu?”

Trevor marşa bastı ve kamyoneti döndürdü. Evelyn’e yalan söylemek istemiyordu. Ama ona Chris’in hiç bilmediği bir yönü olduğunu nasıl anlatabilirdi ki? Eğer Evelyn, Trevor’ın bildiklerini öğrenirse kesin ondan nefret ederdi.

Daha da kötüsü, daha büyük bir acıya sebep olacağını bildiği bir şeyden Evelyn’i nasıl koruyacaktı. Çünkü Trevor eğer Christopher Brandt hakkında tek bir şey biliyorsa, o da Chris’in sakladığı sırların görüldüğünden çok daha fazla olduğuydu.

Üçüncü Bölüm

“Bana cevap vermedin,” dedi Evelyn, Whitney Çiftliği’ne giden uzun ve sessiz yolculuğun ardından.

“Ne dememi isterdin?” Trevor başparmağıyla direksiyona vurdu. “Umarım doğru değildir.”

“Doğru olsa da seni şaşırtmazdı ama?”

Trevor’ın çenesi kasıldı. Yıllar geçtikçe bu konulardan daha zor bahseder olmuş, içine daha çok kapanmıştı. Emin olmasa da kasabada karşılaştıkları zaman Evelyn’in ondan kaçtığını düşünürdü ki belki de böylesi daha iyiydi. Artık zengin bir senatörün karısıydı, Trevor gibi insanlara ayıracak vakti yoktu. En azından Trevor kendini böyle avutuyordu.

Uzun bir sessizliğin ardından, “Chris’in geçtiğimiz yıllarda epey para kaybettiğini biliyorum,” dedi Trevor.

Evelyn başını iki yana salladı. “Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Kötü yatırımlar yaptı.” Trevor gözlerini yoldan ayırmıyordu. “Chris’i bilirsin hep kendini kanıtlayacak bir şeyler arar.”

Evelyn olduğu yerde doğruldu. “Ya ne oldu? Hükümetten ya da Âşıklar Parkı’ndan çalacak kadar umutsuz bir duruma mı düştü?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Böyle söylenince kulağa gerçekten saçma geliyordu. Ancak Chris istihbarattan aldığı bilgileri ve siyasi bağlantılarını her zaman iyi amaçlar için kullanmazdı.

“Konuyla benim de ilgimin olduğunu düşünüyorlar,” diyen Evelyn’in sesi titriyordu. Acaba Chris karısını nasıl bir duruma soktuğunun farkında mıydı? İçinden Denver’a gitmek, arabayı emniyetin bahçesine park etmek, Chris’i içerden çıkarıp tartaklamak geliyordu.

“İyi olacaksın. Araştırmalardan sonra adın temize çıkacaktır.” Oysa Trevor bunları söylerken bile emin değildi. Ya işin ucu bir şekilde Evelyn’e dokunuyorsa? Ya Chris, Evelyn’i ondan habersiz başka şeylere bulaştırırsa?

Beni ilgilendirmez.

Çiftliğe giden çakıllı yola doğru döndüler.

“Adım temize çıkıncaya kadar yeterince hasar alacağım. Kasabadaki herkes durumdan haberdar olduğumu düşünecek.” Gözünden süzülen yaşı sildi.

“Yani?”

Evelyn, Trevor’a ters ters baktı. “Yani?”

“İnsanların ne düşündüğü kimin umurunda?” Trevor kadınları hiç anlayamıyordu. Hep başka kadınların düşüncelerini umursuyorlardı. Bunu anlamsız bulurdu.

Kasılan çenesine ve gerilen omuzlarıyla bakınca, Evelyn’i gücendirdiğini anladı.

“Neden benim için geldin?” Evelyn bakışlarını Trevor’a odaklayarak burnunu çekti.

Trevor böylesi sorulardan nefret ederdi. Cevap verirken çok fazla duyguyu gizlemek zorunda kalıyordu. “Chris’in benden böyle yapmamı isteyeceğini düşündüm.”

Evelyn pencereden dışarı baktı. “Her zaman ona göz kulak olurdun.”

Son zamanlarda değil. Her zaman değil. Özellikle de Chris, Trevor’ın sevdiği kadınla evlendiğinden bu yana değil.

Ayrıca ona göz kulak olmanın, onun kabahatlerini örtbas etmek anlamına gelmesinden bu yana değil. Trevor yalancı değildi fakat Chris insanları olmadıkları şeylere dönüştürmekte gerçekten başarılı birisiydi. Karısına bir bakın.

Belki de onca yıl Evelyn’i yanlış tanımıştı. Belki de tanıdığı o şevkatli, düşünceli kızıdan çok uzaktı. Belki hep güce, maddiyata ve görünümüne düşküncü de Trevor fark etmemişti. Direksiyon başından tam da düşündüğü gibi görünüyordu gözüne.

Trevor yanıt vermedi. Çiftliği geride bırakarak yola devam etti.

“Nereye gidiyoruz?”

“Konuk evine. Annemle babam ölmeden önce huzurevine yerleşmişlerdi. Onlar oraya yerleşinceye kadar orada yaşamıştım. Ufak fakat sakindir. Kimse seni rahatsız etmez.”

“Kendimi bir kaçak gibi hissediyorum,” dedi Evelyn, kucağında duran ellerine bakarak.

Trevor virajı dönüp konuk evinin önündeki dar garaj yoluna park etti. Ana binanın ufağına benzeyen evin arkasındaki bu küçük bungalov uzun yıllar boyunca Trevor’m adeta projesi olmuştu. Bazı günler eski çiftlik binası gözüne fazla büyük gelir, yine buraya taşınmayı hayal ederdi. Ancak şu an buranın çok daha önemli bir görevi vardı.

“Burada böyle bir şey olduğundan haberim yoktu,” dedi Evelyn, Trevor kamyoneti park ederken. “Çok sevimli.”

Trevor güldü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Komik olan ne?” Evelyn yine gücenmiş gibiydi.

“Hiç. Sadece burası için çok sık duyduğum bir kelime.”

“*Sevimli* mi? Bence makul bir kelime.”

Trevor başını evet anlamında salladı. “Öyle. Zengin birisi için.”

Evelyn gözlerini devirdi. “Belki de bu kötü bir fikirdi.”

“Seni muhabirlere geri götürebilirim.”

Evelyn sert bir bakış attı.

“Gel de etrafı gezdireyim.”

Trevor kamyonetin etrafını dolaşp Evelyn’in kapısını açıncaya kadar Evelyn arabanın içinde bekledi. Birkaç saniye boyunca Trevor’a baksa da kıpırdamadı.

“İnecek misin?”

“Teşekkürler, Whit. İzinsiz ayrıldığım için muhtemelen tutuklanacağım ama her şey için sağ ol. O eve bir saniye daha dayanamazdım.”

Trevor omuz silkti. “Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum.”

Evelyn, Trevor Whitney’nin beklenmedik cömertliği karşısında ne yapacağını bilemiyordu.

Ama minnettar olmalıydı. Trevor ona yardım etmek zorunda değildi. Hiç kimse gelmemişti. Hatta aramamıştı bile.

Düşününce, aslında kasabada aramasını ya da uğramasını umduğu kimse yoktu. Arkadaşlıkları yüzeyseldi. Bunu fark etmek yüreğini sıkıştırdı.

Yine de Trevor Whitney’nin Âşıklar Parkı’nda yardıma koşacak son kişi olacağını düşünürdü. Eskiden onu gizemli fakat kibar bulurdu. Oysa son zamanlarda iyice soğuk davranmaya

başlamıştı. İticiydi. Evelyn'den ve onun hayat tarzından hoşlanmadığını açıkça belli ediyordu.

O zaman bugün ona neden yardım ediyordu?

“Christopher’la konuştun mu hiç?” Kamyonetten indi ve küçük beyaz evin ön kapısına kadar Trevor’ı takip etti.

“Yolda aradım. Açmadı.”

“Telefonumu aldılar.” Evelyn kendini evden çok uzaklarda gezen bir çocuk misali kaybolmuş hissediyordu. Verandaya çıkan merdivenleri tırmandı. “Buraya biraz çiçek ekmelisin,” dedi düşünceli bir edayla boş çiçek saksılarına bakarken.

“Hemen ilgileneceğim.” Whit kapıyı iterek açtı ve önce Evelyn geçsin diye kenara çekildi. Evelyn içlerinin ferahlığını gördüğünde neredeyse ağzı açık kalacaktı. Gömme kitaplıklar kalın desenli kartonpiyerlerle süslüydü, şöminenin kendisi ise adeta çatıya kadar yükseliyordu. Açık renk parkeler tüm evi aydınlık ve geniş göstermişti.

“Burası muhteşem.” Evelyn burayı kendi evinden daha çok sevmişti. Samimi bir yerdi, içinde kaybolacak kadar büyük değildi. Oysa Brighton Caddesi üstündeki kocasıyla beraber yaşadığı ev için aynısını söyleyemezdi. Bir şeyler Evelyn’e öyle bir yerde yalnız yaşanamayacağını fısıldamıştı sanki.

Ve kendini en son ne zaman yalnız hissetmediğini hatırlamıyordu bile.

“Hep böyle değildi.” Whit yemek odasının perdelerini açınca içeri daha çok ışık girdi.

Evelyn hayranlıkla eve bakarak etrafında döndü. Şömine rafında duran bir fotoğraf takıldı gözüne. “Bu kim?” Çerçeveyi eline aldı.

“Babam. Tam da senin durduğun yerde dururken çekilmiş.”

Konuk evinin içindeki her şey yenilenmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Zemin komple restore edilmişti. Duvarlar yıkılmıştı. Birisi buraya gerçekten emek harcamıştı ve dekorasyonun zarafetine bakılırsa bunu yapan kesinlikle Christopher'ın iç mimarı değildi.

“Sanki bambaşka bir ev.”

“Çok *sevimli* değil mi?” Whit'in sesinde alaycı bir tonlama vardı. Evelyn'in hayatı dağılıyordu, karşısındaki adam da şaka yapıyordu. Belki de derdi sadece Evelyn'e kendini kötü hissettirmekti. Bu konuda da başarısız sayılmazdı, değil mi?

Fotoğrafi geri verdi. Trevor hayatını kurtarmış olabilirdi ama huysuz yanının su yüzüne çıkması çok uzun sürmeyecekti.

Trevor birkaç uzun saniye boyunca Evelyn'e baktı, ardından yürümeye devam etti. “Sana içeriyi de göstereyim.”

Evelyn onu mutfağa kadar takip etti. Böylesine ufak bir yer için mutfağı iyi sayılırdı. “Eski mutfağın duvarı birkaç yıl önce yıkıldı ve bu kahvaltı köşesi eklendi.” Kahvaltı köşesi dışarının manzarasına bakan pencerenin altına döşenmiş U biçimli bir banktan ve bankın ortasındaki masadan oluşuyordu.

“Kime yaptırdın?” Evelyn mutfağın ortasındaki kalm tah-talı adaya hayranlıkla bakıyordu.

Trevor kaşlarını çattı. “Ben yaptım.”

“Hepsini mi?”

“Bu işler için birini tutmam ben.” Trevor'ın sesi öyle bir çıkmıştı ki dünyanın en ilginç fikrine sahipti sanki. Birbirlerine bu kadar zıt olamazlardı.

Trevor'la tanıştığı ilk gecedен bu yana uzun zaman geçmişti. O zamanlar çok kibardı, sessiz ve alçak gönüllüydü. Chris ile apayrıydılar. Kocasını lisedeyken bile epey popülerdi. Bir oda dolusu insanı etkisi altına alabilmesine Evelyn hayran

olurdu. Evelyn'in ne anlayabildiği ne de sahip olduğu bir yetenekteki bu.

O zamanlar en iyi anlaştığı kişi Whit'ti ama kalbini kazanan Chris olmuştu. Özgüven, sahiplenme duygusu ve Evelyn'in aradığı diğer her şey ondaydı. Hayatları neredeyse mükemmel sayılırdı, bugüne kadar.

“Yukarıda yalnızca iki yatak odası var,” diyen Trevor'ın sesiyle geçmişin hülyasından ayılıp geleceğin kâbusuna döndü. Yaşadıklarının kötü bir rüyadan ibaret olmadığını hatırlayınca midesi kasıldı.

Whit konuşmaya devam etti. “Büyük olan odaya yerleş, ebeveyn banyosu da var.”

Evelyn sanki öğretmeninden talimat alıyormuş gibi başını salladı.

Whit mutfağın ortasında öylece dikiliyordu. Küçük mutfağa biraz büyük kaçtığı söylenebilirdi. Whit'i tanıdığından, onun da burada zorla durduğunu ve nasıl kaçacağını bilmediğini hissedebiliyordu Evelyn.

Nihayet konuşarak, “Ben eve kadar gidip sana yiyecek bir şeyler getireyim,” dedi.

“Aç değilim.”

Trevor sanki yaralanmış gibi bakışlarını kaçırды.

Evelyn bunu beklememişti. Trevor bir şeyler yapma ihtiyacı içindeydi ve Evelyn bunu zorlaştırıyordu. Neden?

“Belki bir kahve sadece.” Durumun vahameti omuzlarına çökmüştü sanki. Bu kâbustan ayılmanın imkânı yoktu.

Gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark edince dehşete düştü.

Trevor huzursuz, tuhaf bir ifadeyle ona baktı. Evelyn karşısındaki adam gidinceye kadar duygularına hâkim olmak için adeta kendine yalvarsa da göz yaşları söz dinlemiyordu. Hiç

uyarmadan adeta bir yağmur gibi boşanıverdiler. Başka yöne doğru döndü. Ne kadar da utanç vericiydi. Christopher'm yaptığı bir şey yüzünden ağlıyor oluşunu Trevor'm kim bilir kaçınıcı kez görüyor olmasını saymıyordu bile.

Omzunun üstünde onun elini hissetti. Trevor onu kendinden tarafa çevirdi ve nazikçe, her şeyin daha iyi olacağını vaat edemeyen bir edayla kucakladı. Çünkü daha fazla boş vaat kaldıramazdı.

Evelyn acı ve öfke dolu, küçük düşmüş ruh haliyle, kocasıyla konuşamadığı için duyduğu endişeyle ve her şeyin bir açıklamaya kavuşmasını dileyerek gözyaşlarını dökerken, Trevor ona sarıldı.

Ama yüreğinin ta içinde asla açıklanamayacak en ürkünç, en korkutucu düşünceler vardı. En azından mantıklı bir şekilde açıklanamazlardı. Saniyeler geçtikçe kabaran kederinin, utancının onu burada, Trevor Whitney'nin mutfağında hapsedtiğini hissediyordu.

Dördüncü Bölüm

Trevor çiftlik evine geri döndüğünde arka kapıyı biraz sert kapatmış olabilirdi. Evelyn için içinden bir şeyler toparladığı dolapların kapaklarını çarparak kapatmış olabilirdi. Hatta buzdolabında kahve kreması ararken turşu kavanozunu düşürüp kırmış da olabilirdi.

“Trevor?”

Teyzesinin soru sormak üzere olduğunu biliyordu.

“Sırası değil, Lil.”

“Nerede?”

“Endişelenme.”

“Yardım edebilirim. Polis beni korkutamaz, kadının evine öyle saldırımları çok yanlış.” Lilian kapı menteşelerine yaslanarak gözlerini Trevor’a dikti. Yıllar önce evliliği dağılınca Trevor’ın annesinin küçük kardeşi çiftliğin en önemli çalışanı olmuştu. Trevor ise o zamanlar aile işine girmeyi aklından bile geçirmeyen genç bir delikanlıydı.

Ancak işler değişmişti. Yani, bazı şeyler değişmişti. Fakat Lilian değişmedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Trevor kendini bildi bileli Lilian her zaman sözlerini tartmadan konuşurdu. Kimileri onun için boşboğaz derdi ama bunu yüzüne asla söylemezlerdi.

Dürüst olmak gerekirse çiftlik onsuz yapamazdı. Sadece sebze yetiştiren bir kadından çok daha fazlasıydı. O, mantığın sesiydi.

Trevor, Evelyn'e götürmeyi planladığı şeyleri yerleştirdiği masanın üzerine bir somun ekmeği adeta fırlattı. "Casey'ye ulaşmamız gerek. Neler yapacağımıza bakalım."

Lilian doğruldu. "Sen iyi misin?"

"Sorun ben değilim, Lil."

"Kastım bu değildi."

Teyzesinin bir diğer özelliği de buydu. Trevor toprak gibi sıradan bir işle ilgilenirken bile onun duygularını seçebilecek kadar kuvvetli bir altıncı hisse sahipti. Sanki ikisi de aynı kumaştan yapılmışlardı, bu da Lilian'a Trevor'ı çok iyi anlama özelliği kazandırıyordu.

Trevor bundan nefret ederdi.

Çünkü hayır, iyi değildi. Hatta Evelyn hakkında onu erkenden uyardığı için ona teşekkür bile etmeliydi. Evelyn'in şu an sadece birkaç metre uzakta, *kendi* konuk evinde kalıyor oluşu Lilian'ın hatasıydı. O kucaklaşmanın sebebi Lilian'dı; o yakınlıklarının, onu kollarının arasına alışının. Aralarına işte bu yüzden bilerek mesafe koyuyordu Trevor.

Kokusunun aklından silinmesi günler sürecekti.

"Belki de yanıldım," diyen Lilian, mutfak masasına derin bir iç geçirerek oturdu.

"Belki de seni bu işe bulaştırmamalıydım."

Şimdi mi endişeleniyordu?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Artık çok geç."

Trevor bir karton kutu aldı ve içini masadaki yiyeceklerle doldurdu. Onu zorladığı için Lilian'a öfkelenerek hızla kapıdan çıkıp gitti. Onu dinlediği için kendine de öfkelenmişti, işleri bu boyuta getirdiği için Chris'e de. Hayatı boyunca pek çok saçma şey yapmıştı ama bu artık bardağı taşıran son damlaydı. Sadece bu kadar değildi ama, değil mi? Onca zaman sonra hâlâ Evelyn'e karşı bir şeyler hissettiği için öfkeliydi.

Bunu aştığını düşünüyordu. Tanrı'ya artık bu defteri kapadığını, hiçbir zaman onun olmayacak biri için kendine acımayı bıraktığını söylemişti. Çünkü bu yanlıştı. Evelyn evliydi. Hem de en eski dostlarından biriyle.

Düşündüklerini başardığına kendini de ikna etmişti aslında. Bugüne kadar.

Trevor kutuyu kamyonetin koltuğuna koydu ve konuk evine doğru yola çıktı. Tam vardığı sırada telefonu titredi. Ekran-da Denver kodlu tanımadığı bir numara vardı.

Acaba FBI, Evelyn'i kaçırdığını anlamış mıydı?

Düşünceleri kenara bırakarak telefona cevap verdi. "Alo?"
"Whit?"

Chris. Onca zaman sonra Trevor hâlâ onun acil durumlarda arayacağı kişi miydi?

"Bana Evelyn'in iyi olduğunu söyle."

Trevor istemsizce dişlerini sıktı. Eğer Chris şimdi yanında olsaydı onu bayılıta kadar dövebilirdi.

"Whit?"

"Ne yaptın, Chris?"

"Açıklayabilirim. Güven bana. Bunların hepsi düzmece."

"FBI pek öyle düşünmüyor ama. Karınla konuştun mu?"

Trevor kamyonetin etrafında dolanıyor, Evelyn meraklanmasın diye de göz ucuyla konuk evini kontrol ediyordu.

“Hayır, sadece tek bir arama hakkım vardı. Ben de seni aradım. Senden bir şey yapmanı istiyorum.”

Trevor iç geçirdi. Gerçekten birini ya da bir şeyi yumruklamak istiyordu.

“Benim için değil, Whit. Evelyn için. Onu bu acıdan kurtarabilme şansın var.”

“Ne yapmamı istiyorsun?”

“Bu saçmalığın öteki yönünü savunmanı, benden taraf olmanı. Hakkımda çok şey duyacak, onun içini rahatlatmak zorundasın.”

“Ne duyacak?” Trevor bunu bilmek istediğinden emin değildi.

Chris duraksadı. Trevor artık bilmek istemediğinden emindi.

Homurdanarak, “Bu işe bulaşmak istemiyorum. Arayabileceğin yüzlerce insan yok sanki,” dedi.

“Güvendiğim kimse yok.” Chris iç geçirdi. “Whit, sana söz veriyorum. Ellerin kanıt yok. Adım temize çıkacak.”

Trevor kamyonetinin lastiğini tekmeledi. “Ellerin kanıt yok ama suçlu musun? Böyle bir şey yaptın mı gerçekten?”

“Trevor, beni tanırsın.”

Kesinlikle.

Trevor boşa kalan eliyle başındaki şapkayı çıkardı, elini saçlarının arasından geçirdi. “Böyle olacağını biliyordun, değil mi? Biliyordun ve karını uyarmadın.”

“Karışık işler. Anlayamazsın.”

“O zaman neden beni arıyorsun? Neden beni bu işe bulaştırıyorsun?”

“Evelyn’i koruyacağını biliyorum,” diyerek duraksadı Chris. “Tıpkı eski zamanlardaki gibi.” Trevor’ın gözlerinde ne-zarethane telefonunun başında kravatını geyssetmiş, beyaz göm-leğinin kollarını kıvrımış bir Chris canlandı. “Onu gördün mü?”

Trevor önce alnını, sonra da çenesini ovuşturdu. “Tüm kasaba gördü. Kadın haberlere çıktı.”

“Nasıldı?”

Trevor başını iki yana salladı. “Nasıl olabilir, Chris?”

“Benim için ona göz kulak ol, olur mu?”

“Vaktimin olduğunu nereden çıkardın?”

“Senden onun kankası falan olmanı istemiyorum. Sadece uzaktan kontrol et, yeter.”

“Bu kadın daha ne kadarını kaldıracak sence?”

Chris iç geçirdi. “Göründüğü kadar kötü değil. Sadece telefon et. İyi olduğunu öğren.”

“Artık ne yaptıysan onun da bu işe bulaştığını düşünüyorlar.”

Sessizlik.

“Chris?”

“Düzelteceğim, Trevor. Bilirsin her zaman düzeltirim.”

Chris telefonu kapadı ve Trevor’ı karmaşık duygular ile boğazında düğümlenmeye başlayan bir hiddetle baş başa bıraktı. Neden Evelyn’i Brighton Caddesi’ndeki evden kaçırdığını söylemediğini bilmiyordu. Chris’in neden onun karısına göz kulak olacağını düşündüğünü de bilmiyordu. Bunu onaylamıyordu da. Chris kesinlikle Trevor’ın yıllardır uğraştığı şeyin farkında değildi. Ayrıca son konuşmalarının üstünden neredeyse asırlar geçmişti. Hayatında peşini toplayacak başkası yok muydu?

Telefonunu cebine koyup Evelyn için getirdiği kutuyu kucakladı. Arkasını döndüğünde Evelyn’in verandadan onu seyrettiğini fark etti.

Bir süre onu seyretmek için kendine izin verdi. Evelyn’in üstündeki kıyafet muhtemelen Trevor’m tüm dolabından pahalıydı. Saçını başının arkasında gevşek bir topuzla toplamıştı.

Olmaması gerektiği gibi, yani senatörün karısı olarak görünüyordu. Hatırasındaki Evie'den eser yoktu.

Belki de hiçbir zaman var olmamış birine âşık olmuştu.

“Arayan kimdi?” Evelyn nemli gözlerle Trevor’a bakıyordu.

Trevor yalan söyleyemezdi. Hele ki Evelyn’e.

“İnanılır gibi değil. Benim yerime seni aradı.” Başını iki yana sallayarak içeriye döndü, kapıyı ardından kapatmadı.

“Telefonun yanında değil, unuttun mu?”

Trevor, Evelyn’e Chris’in onu aramadığını, hatta aramakla uğraşmadığını söylemeyi gereksiz buldu. Ya da uyarmadığını.

Yaraya tuz basmanın anlamı yoktu.

Peşinden gitti ve salonun eşiğinde öylece durdu. Pencereden dışarıya bakan Evelyn’i seyretti.

“Hayatım asla eskisi gibi olmayacak,” dedi Evelyn usulca.

Trevor belki de bunun çok da kötü olmayacağını söylemek istedi ama sözlerini yuttu. Bunun yerine sessizlik içinde taşıdığı koliyi öteki koluna yükledi.

Evelyn gözlerindeki taze yaşlarla arkasını döndü. “Teşekkürler, Whit.”

Trevor bakışlarını uzunca bir süre ondan ayıramadı, sonra başka yöne baktı. “Şunları mutfağa bırakayım.”

Evelyn peşinden gelmedi. Şükürler olsun ki.

Toparlan. O senin değil.

Bunu biliyordu. Elbette biliyordu ve her ne kadar zor olsa da buna saygı duyuyordu. Ancak Evelyn’in başına gelenleri umursamamak için yüreğini ikna edebilecek tek bir söz yoktu. Bunu en az on beş yıldır başarmaya çalışıyordu.

“Casey’yi arayacağım,” diye seslendi Evelyn. “FBI’a nerede olduğumu ve bana nasıl ulaşabileceklerini söylemesini isteyeceğim.”

Trevor kutunun içindekileri çıkarmış, o tanıdık dolaplara yerleştiriyordu.

Ekmeği ocağın üstündeki dolaba, krakerleri ve patlamış mısırları da erzak dolabına... Kahve de lavabonun yanında, kahve makinesinin üstündeki dolaba...

“Sence iyi bir fikir mi?”

Arkasını dönünce yüzündeki o aynı umutlu, aciz ifadeyle Evelyn’i gördü. Trevor onun ne kadar güzel olduğunu unutmış olabilir miydi? Hayır, unutmamıştı. Sadece bunu düşünmeyi bırakmıştı ki şimdi de aynen böyle yapması gerekiyordu. Bir neden yüzünden kendini ondan uzak tutuyordu.

Unutma.

Ama onu yalnız bırakamazdı. Başka kimi kimsesi yoktu ki.

Başını evet anlamında salladı. “Casey ne yapılacağını bilir. Al, onu benim telefonumdan arayabilirsin.”

Cep telefonunu uzattı ve yiyecekleri dizmeye devam etti.

“Bunu yapmak zorunda değilsin, Whit,” dedi Evelyn. “Ben hallederim.”

“Sorun değil. Senin aklın yeterince dolu. Sen Casey’yi ara, ben burayı hallederim.”

Evelyn başını sallayarak telefonu aldı, verandaya doğru ilerleyip gözden kayboldu. Düşünceleriyle baş başa kalan Trevor’m aklı da Evelyn’le birlikte verandadaydı.

Beşinci Bölüm

Evelyn'in Casey'yle yaptığı görüşme beklendiği gibi geçti. Casey olan biteni öğrenmişti ve inanamıyordu. Trevor'dan bir an önce Evelyn'i getirmesini istedi, FBI'ı arayıp Evelyn'in avukatı olacağını söyledi.

"Artık eve dönebilir miyim?" diye soran Evelyn, en azından üstünü değiştirebilmek istiyordu. Öğle yemeğinden kalan kıyafetleri yalnızca hayatının ne kadar boş olduğunu hatırlatıyordu ona.

"Sen gelene kadar bir cevap alırım muhtemelen."

Şimdi Whit'in kamyonetinde oturuyor, onun mırıldandığı ama kendisinin bilmediği bir şarkıyı dinliyor ve her şeyin göz açıp kapayıncaya kadar değişebildiği bir dünyada Trevor Whitney'de bazı şeylerin aynı kalmasından garip bir huzur duyuyordu.

Adeta nasırlaşmış bir ruhu olan Whit, her zaman az konuşan bir adam olmuştu. Lisedeyken bile kimse ne düşündüğünü bilmezdi. Arkadaşlıkları sırasında Evelyn'e sadece birkaç kez açılmıştı ve işte o paylaşımlar şimdi ona, dünyanın en karmaşık adamıyla seyahat ettiğini söylüyordu.

Ama Evelyn'in asıl kafasına taktığı Trevor'ın siniri bozucu, kendini göstermeyi sevmeyen birisine dönüşmesiydi.

Sanki bir gecede iki yakın arkadaştan iki yabancıya dönüşmüşlerdi. Chris'le on yıl önce evlenmişlerdi, evlendiklerinden kısa bir süre sonra Whit'le markette karşılaştıklarını anımsıyordu.

Tam mısır gevreği reyonuna vardığı sırada neredeyse ters istikametten gelen Trevor'ın üstüne düşecekti.

“Selam Whit,” demişti onu gördüğüne sevinerek. Evlendiklerinde kocasının sağdıcıydı.

Trevor başıyla selam vermişti.

“Düğünden beri seni görmedim. Nasılsın?”

“İyi?” diye kısaca cevap vermişti.

“İyi mi?” diye sordu Evelyn gülümseyerek. “Arayı kapatalım, eminim Christopher da seni görmekten mutluluk duyacaktır.”

Göz göze geldiler. “Eminsin yani.”

“Elbette. Sen onun en yakın arkadaşlarından bir tanesisin. Cuma akşam yemeğe gelsene. Yemek kursuna gidiyorum, bonfile yapacağım.”

“Ben daha çok barbeküde hamburger sevenlerdenim. Chris'e benden selam söyle.” Trevor alışveriş arabasını iterek uzaklaşmış, Evelyn'i şaşkınlık içinde orada bırakmıştı.

Chris'e Whit'in kendine karşı neden bu kadar soğuk davrandığını sormuş, Chris de onu umursamamıştı. “Onun senin hakkında ne düşündüğüne neden bu kadar takılıyorsun?” diye cevap vermişti.

“O senin en yakın arkadaşlarından biri,” demişti Evelyn.

“Belki de yeni arkadaşlar edinmemizin zamanı gelmiştir; bizim gibi arkadaşlar Trevor Whitney gibi insanlar bizim hayat tarzımızı anlayamazlar.”

O günden sonra Trevor'ı pek nadir görmüştü. Sosyal anlamda hiç etkileşimleri olmamıştı. Trevor onun geçmişinde kalmıştı artık. Arkadaşlığını bu kadar kolay bırakabildiği için utanıyordu.

Özünde Christopher'ın arkadaşı olabilirdi ama ona Evelyn de güvenmişti. Nedense Trevor onu dünyadaki herkesten daha iyi tanıyor gibi hissedirdi.

Göz ucuyla Trevor'a baktı. Her zamanki gibi yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Yine de ona yardıma gelmişti. Neden?

Casey'nin ofisinin olduğu, Willoughby Muayenehanesi'nin hemen karşısında kalan kasaba merkezindeki binaya vardılar. Whit arabayı park etti, motoru kapadı ve ellerini direksiyondan ayırmadan oturmaya devam etti.

Gözlerini pencereye dikerek, "Ben burada beklerim," dedi. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı.

"İçeri gelir misin?" Bunu sormak, özellikle de ona sormak Evelyn'in hiç hoşuna gitmemişti. Ama bir arkadaşaya ihtiyacı vardı ve Trevor elindeki, arkadaşaya yakın sayılabilecek tek şeydi.

Trevor'ın çenesi gerildi. "Bence bunu tek başına halletmelisin." Bakışları hâlâ sabitti.

Adeta bir tuğla gibi üzerine düşen kelimeler Evelyn'e kendisini soğuk ve yalnız hissettiriyordu. "Elbette. Kusura bakma." Kamyonetten aceleyle indi ama kapıya varamadan kamyonetin kapı sesini duydu.

"Evie."

Uzun zamandır kimse ona böyle seslenmiyordu. Christopher takma isim kullanmamakta ısrarcıydı. Resmi ve profesyonel.

Oysa şimdi bu kural gözüne çok gereksiz geliyordu. Durdu ve Trevor'a baktı. Trevor ona burada, yanında olmaktansa başka bir yerde olmayı yeğlemiş gibi bakıyordu.

“Ben... ben seninle gelirim.” Kamyonetin kapısını sertçe kapadı. “Kusura bakma.” Evelyn’in yanından geçti, binanın kapısını açtı ama tek kelime söylemedi.

Evelyn ne karşı çıktı ne de teşekkür etti. Trevor’ın teşekkürler kelimesiyle arasının iyi olmadığını bilirdi. Ya da özür dilemeyle. Ya da duygularla.

Trevor’m ona sarılması belki de bu yüzden Evelyn’in gardım indirmişti.

Trevor’m bundan hiç bahsetmeyeceğini biliyordu. Evelyn de bu durumdan hoşnuttu.

Merdivenleri çıkıp Casey’nin ofisine girdiler. Casey büyük, yuvarlak masasından kalkıp onları karşıladı.

Evelyn’i teselli edercesine kucakladı, adeta bir erkek kardeş ya da olanlardan üzüntü duyan bir dost gibiydi. Oysa Evelyn’in asıl aradığı iyi bir kız arkadaştı. Ancak şu an elinde Whit ile Casey vardı ve ikisiyle de liseden beri görüşmüyordu.

Neyse, başa gelen çekilirdi değil mi?

Casey’nin kabarık, tozpembe rengi olan kanepesinin ucuna oturdu. Trevor da tedirgin bir edayla koltuğun öteki tarafına geçerken Evelyn, Casey’ye tüm olanları anlattı. Daha doğrusu bildiği her şeyi. Casey de ara sıra Trevor’a bakarak onu dinledi.

Evelyn’in konuşması bitince Casey ayağa kalktı. “Eve gitmende sakınca yok. Arayacaklarını aradılar. Endişelenmeni gerektirecek bir şey olduğunu düşünmüyorum.”

Evelyn kaşlarını çatı. “Haberlere bakıyor musun sen?”

“Yani seni etkileyeceğini düşünmüyorum. FBI ile görüştüm, eve dönmek üzere olduğunu söyledim. Eğer seni suçlayacak olurlarsa bana haber ver. Şu an senden şüphe etmelerini gerektirecek bir nedenleri yok ama ne bildiğini bilmek istiyorlar.”

“Hiçbir şey. Hiçbir şey bilmiyorum. Bilinecek ne var?”

Casey önce Trevor’a baktıktan sonra hızla bakışlarını kaçırdı.

“Benden ne saklıyorsunuz?” Evelyn ensesinden yanaklarına doğru yükselen ateşi hissedebiliyordu.

Sanki bir tek kendisinin anlamadığı bir esprinin dışında kalmış gibiydi. Sadece gülen kimse yoktu.

Ne Casey ne de Whit cevap verdi.

“İnanamıyorum. Suçlu olduğunı düşünüyorsunuz.” Evelyn ayağa kalktı. Onlara bakarken gözlerinden adeta alev saçıyordu. “Bana söylemediğiniz şey ne?”

“Ailesinin parasını kaybettiği zaman zor günler yaşadı,” diye cevap veren Casey, onunla göz göze gelmemeye çalışıyordu.

“Belediyeden çalmaya başladı yani? Şimdi de eyaletten mi çaldığını düşünüyorsunuz?”

“Aile varlığını kaybetmeden uzun zaman önce çalmaya başladığını düşünüyorlar,” dedi Whit.

Casey ona ters bir bakış attı, ardından Evelyn’e baktı. “Dedikoduları boş verelim. Ben senin için endişeleniyorum. Benim müvekkilim sensin, Chris değil.”

“Aman ne güzel. O senin arkadaşın Casey. Ona sen bile inanmıyorsan kim inanacak?” Evelyn iki adama da uzunca bir süre baktıktan sonra kapıdan dışarı çıktı. Arkasından konuştuklarından şüphe etmiyordu, kasabadaki herkes ondan bahsediyordu nasıl olsa. Ama şu an umurunda değildi. Çünkü Christopher’m arkadaşlarını azarlarken ne yazık ki kendi de aynı şeyleri düşünüyordu.

Kocasının sırları olduğunu ve bu sırların artık gün yüzüne çıktığını düşünüyordu.

Merdivenleri paldır küldür indi, ancak kendini dışarı attıktan sonra arabasız olduğunu, Trevor'm insafına kaldığını anımsadı.

Nook Kitabevi'nin hâlâ eski yerinde olmasını diledi. İçeri girip kitaplıkların arasına saklanabilirdi. Bunun yerine bina'nın köşesinden döner dönmez saklanması imkânsız üç kadınla karşı karşıya geldi: Gigi Monroe, Doris Taylor ve Ursula Pembroke.

Üç kadın da aynı anda iç geçirdi. Evelyn'in etrafını öyle bir sardılar ki kaçmaya çalışmak bile gereksizdi.

"Evelyn! Her yerde seni aradık," diyen Gigi, Evelyn'i zorla kucakladı.

"Nasılsın canım? Yıkılmış olmalısın." Doris'in iri gözleri Evelyn'in aklına bir sineği getirmişti. Böyle incelenmek hoşuna gitmiyordu.

Yine de zararsız olduklarının farkındaydı. Madem Whit ve Casey'den başka güvenebileceği kimsesi yoktu, o zaman bu kadınlar elindeki tek şans olabilirdi.

"Haydi, canım. Birer kahve alalım da konuşalım. Ne yapabileceğimize karar verelim."

Evelyn cevap vermese de çok geçmeden kendini Gigi'nin Buick marka arabasının arka koltuğuna binerken buldu.

On dakika sonra Abigail Pressman'm kitabevini kapattıktan sonran açtığı, Kâğıttan Kalpler isimli antika mağazasında köşedeki masada oturuyorlardı. Bir ahırdan muazzam bir mağazaya dönüştürülmüştü. Kısa zaman önce birinci yaşını kutlamış, ikinci Kâğıttan Kalpler Balosu nu vermişti. Evelyn

yeni binanın Abigail'ın mizacıyla olan uyumuna adeta hayran oluyordu.

Abigail herkese birer kahve getirerek onlara dert ortağı oldu. Tess Jenkins'in yokluğu sayılmazsa Gönül İş Gönüllüleri'nin tüm üyeleri buradaydı. Sorun şu ki Âşıklar Parkı'nın sorunlarına odaklanmak ya da yeni çöpçatanlık işleri ile uğraşmaktansa gözlerini Evelyn'e dikmişlerdi. Ve Evelyn bu ilgiden hiç hoşnut değildi.

"Çok üzüldüm Evelyn," dedi Abigail. "Henüz bir şey bilmiyoruz. Belki de görüldüğü kadar kötü değildir."

Ursula yanına oturduğu Abigail'ın yorumuyla alay etti. "Evet, muhtemelen daha kötüdür."

"Ursula!" Gigi başını ondan tarafa çevirip sert bir bakış atmış, bakışıyla ona susmasını söylemişti. Ama Ursula işte, kibar olmayı hiçbir zaman öğrenememişti. Asla.

Gür, gri saçlarını hızla savurdu. Ardından mor renkli şalının ucunu omuzunun üzerine attı. "Ben sadece bazı politikacıların genellikle suçlu olduklarını söylüyorum."

"Herhangi bir politikacıdan bahsetmiyoruz burada," dedi Doris. "Christopher Brandt'ten bahsediyoruz. Âşıklar Parkı'nda doğmuş, büyümüş birisi." Cümlesini ciddi bir baş sallamasıyla noktaladı.

Ursula sanki düşüncelerini toparlamaya, buralı olmanın bir anlamı olmadığını söylemeye çalışmışçasına bakmakla yetindi. Ona göre suçlu her şekilde suçluydu ve her kasabada birkaç tane vardı.

Evelyn ise sadece uyumak istiyordu. Belki uyanınca bu kâbus da sona ererdi.

"Ne yapabiliriz canım? Neye ihtiyacın var?" Gigi oturduğu yerden uzanıp Evelyn'in elini avuçlarının arasına aldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Evelyn omuz silkti. “Bilmiyorum. Zaten olanlara hâlâ inanmıyorum.”

“İnan, hayatım,” dedi Ursula. “O adam yüzünden hayatın bir daha asla eskisi gibi olmayacak.”

Ursula’ya bakan Evelyn’in çenesi gerilirken, yaşlı kadın hiçbir şey olmamışçasına ağzına bir parça kurabiye atıyordu. “Frankie her zaman dürüst politikacı yoktur derdi.”

Rahmetli kocasının sözlerini söylerken dudaklarının kenarlarından kurabiye kırıntıları dökülüyordu.

Evelyn kaşlarını çatı. “Christopher suçlu değil. Böyle bir şey yapmaz.”

Evelyn bile sözlerinin gerçek olmadığını biliyordu. Kocasının anlattığı her masala inanan o kadınlardan olmuştu.

Bunun olmasına nasıl izin vermişti?

Hayır, Christopher’ı seviyordu. Christopher da onu se-verdi. En ufak bir kanıt yokken kocasının suçlu olduğunu kabullenmesi imkânsızdı.

Kimse cevap vermedi. Sessizliği yalnızca Ursula’nın çiğ-neme sesi bozuyordu.

“Eminim haklısın, hayatım,” dedi Gigi nihayet.

“Başka bir şeyden bahsedebilir miyiz?” diye başını çevirdi Evelyn. “Yeni mağazan şahane görünüyor, Abigail.”

Abigail, Evelyn için üzülüyor olmasma rağmen gülümse-di. “Teşekkürler. Resim atölyesi düzenlemeyi düşünüyorum. Atölyede öğretmenlik yapmalısın.”

Evelyn saçını düzeltti. Eline fırça almalı ne kadar zaman olmuştu acaba? “Şey...”

“Düşün bence. Kafanı dağıtacak bir şeyler bulmak iyi gelebilir.”

“Sanmıyorum. Önümüzdeki birkaç ay boyunca yoğun olacağım sanırım.”

“Bir sonraki toplantımızda konuşuruz,” dedi Doris. “Çöpçatanlıkta da işler kesat. Geçen Sevgililer Günü’nde hiç düğün olmadı. Bir araya geldiğimizden bu yana bu bir ilk, biliyor musun?”

Evelyn cevap vermedi. Gönül İşi Gönüllüleri’ne katılmasının tek sebebi Âşıklar Parkı’nda düzenledikleri yardım etkinlikleriydi. Düğün davetiyelerine o meşhur Âşıklar Parkı damgasını basmakla sorumlu olan bu kadınların süslü kırtasiye malzemelerinden çok daha büyük bir anlamı vardı. Bu kadınlar tüm benlikleriyle Âşıklar Parkı’na sahip çıkıyorlardı.

Hasta ve yaralılara yemek verirdi. Şehri güzelleştirmek için bağış toplarlardı. Ayrıca çöpçatanlık yetenekleriyle de övünürlerdi ki bu işte epey başarılıydılar. Yıllar boyu Evelyn’i de bu sıkı dostluğa çekmek için uğraşmış olsalar da Evelyn direnmiş, onlarla çok samimi olmamaya gayret etmişti.

Ne yazık ki bunların hiçbiri Evelyn’in umurunda değildi artık. “Gigi, beni eve bırakır mısın?”

“Elbette,” diyerek ayağa kalktı Gigi.

“Bunun güvenli olduğundan emin misin?” Doris yine o iri gözleriyle bakıyordu. “Haberlerde tüm evini boşalttıklarını gördüm. O adamlar E.T.’yi Elliot’tan koparan adamlara benziyorlardı.”

“Sorun kalmadı, Doris,” dedi Evelyn.

“Pekâlâ. Kontrole geliriz,” dedi Doris.

Evelyn bundan şüphe etmiyordu.

Yolculuk sessizdi. Epey sessiz. Evelyn, Gigi’nin bir şey söylemek istediğini hissedebiliyordu. Eskiden olsa yaşlı kadına ne istiyorsa söyleyebileceğini söylerdi ama şimdi sırası

değildi. Gerçekleri duymayı istemiyordu. Çünkü ufacık, küçücük bir ihtimal de olsa kocasının masum olduğuna inanmak istiyordu.

Oysa düşündükçe tutarsızlıkların da çoğaldığını fark ediyordu.

Göl evi. Yazlık. Kocasının ara sıra Denver'dan getirdiği mücevherler. Yaptığı kötü yatırımlardan hiç bahsetmemesi. Onca parayı kaybettiğinden Evelyn'in hiç haberi olmamıştı.

Bu bile çok şey söylüyordu aslında.

“İyi misin, hayatım?”

Evelyn başını kaldırıp doğrulunca kendi garaj yolunda olduğunu fark etti. Ajanların kamyonetleri -şükürler olsun ki- gitmişti. En azından şimdilik.

“Kusura bakma, Gigi. Evet, iyiyim.” Arabanın kapısını açtı.

“Bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım, Evelyn,” dedi Gigi, Evelyn inerken. “Neler yaşadığını bilmiyorum ama iyi bir dinleyiciyimdir.”

Evelyn gülümsedi. “Biliyorum, teşekkür ederim.” Kapıyı kapatıp pencereye doğru eğildi. “Bıraktığın için sağ ol.”

“Her zaman.”

Evelyn, Gigi uzaklaşınca kadar muhtemelen altüst edilmiş olan aşırı büyük evinin önünde yalnız başına bekledi.

Evin kapısına doğru yürürken topuklu ayakkabıları kaldırımında tık, tık, tık diye ses çıkarıyordu. Hafif meltem, başının üzerindeki yaprakları hışırdattı. Evelyn sanki kendi bedeninden sıyrılmış gibi hissediyordu. Bu, onun hayatı olamazdı, dramatik bir gösteri olmalıydı.

Ancak kapıyı açar açmaz, bir anda FBI ajanlarının içeriye girdikleri o öğleden sonrasına geri döndü.

Geniş koridorda durup salona baktı. Bakışları mermer şömineye kaydı.

Oda altüst edilmişti. Çekmeceler yerlerinden çıkarılmış, içindekiler masaya dökülmüştü. Nasıl olmuştu bu?

Evelyn deli gibi ağlamak istese de gözyaşlarını zar zor tuttu. FBI'ın dağıttığı eşyaları toplamaya başladı. Salondan mutfığa geçti. Mutfak çekmecelerini neden dağıttıklarını anlayamasa da bir şeyden emindi. Hiç özen göstermemişlerdi. Cep telefonunun mutfak tezgâhında olduğunu fark etti. Ajanlar muhtemelen onu da inceleyip bir kenara bırakmışlardı. Mesajlarını kontrol etmeden telefonunu çantasına attı.

Her şeyi yerli yerine koyduktan sonra Christopher'ın çalışma odasına geçti. Gördüğü dağınıklık karşısında ağzı açık kalmıştı. Elbette en çok ilgiyi bu oda çekmişti. İçerisi adeta savaş alanına dönmüştü. Ne bulmayı ummuşlardı acaba? Gönül rahatlığıyla kocasının masum olduğunu söyleyemese de onun zeki olduğundan şüphe etmezdi. Suçluysa da burada kanıt bırakmazdı.

Yani Evelyn öyle düşünüyordu.

Kapıyı kapattı, ortalığı toparlama isteği kaçmıştı.

Daha fazla dağınıklığın içinden üst kata, yatak odasına çıktı. Bir tayt, bir de eşofman üstü buldu. Spor salonu delisi gibi giyinmesinden Christopher hiç hoşlanmazdı, oysa Evelyn umursamıyordu. İpek pijamalar hiçbir zaman ona göre olmamıştı. Ayrıca Christopher burada değildi, öyle değil mi? Casey'nin dediğine göre kocasını cuma akşamı tutuklamışlardı, bu da hafta sonunu hapisyanede geçireceği anlamına geliyordu.

Kapı zilini duyunca irkildi. Saate baktı. Dokuzaya geliyordu. Tüm ışıkların sönük olmasını dileyerek olduğu yerde beklese de kapı zili yeniden çaldı. Sonra da telefon çaldı. Telefonun ekranına baktı. Whit.

“Alo?”

“Evdesin, değil mi?”

Casey’nin ofisinden nereye gittiğini söylemeden ayrılmıştı. Çok doğru bir tercih değildi belki ama Trevor gerçekten onun nerede olduğunu merak etmiş olabilir miydi? Oysa Evelyn, Trevor’ın ondan kurtulduğuna sevineceğini düşünmüştü.

“Evet, kusura bakma. Evdeyim.”

“Dışarıdayım. Kapıyı açabilir misin?”

Burada ne yapıyordu? Özür dilemeye mi gelmişti? Christopher hakkında yanıldığını, kocasının öyle şeyler yapmış olamayacağını, kesinlikle bir açıklaması olduğunu mu söyleyecekti?

“Lütfen, Evie?”

Evelyn kapıya yürüdü, telefon hâlâ elindeydi. Kapıyı açtığı sırada garaj yoluna park eden bir minibüs gördü. Trevor elinde telefonla verandada duruyordu.

“Bu kim?”

“İçeri gir.”

Whit içeri girip kapıyı kapadı, tüm ışıkları söndürdü ve tüm perdeleri örttü.

“Neler oluyor?”

Whit ona baktı. “Casey’nin ofisinden çıktıktan sonra beni ektin. Bir saat boyunca seni aradım.”

Neden? Olaylara nasıl baktığını apaçık ifade ettikten sonra Trevor neden böyle bir zahmete girmişti ki? Trevor karanlık odaya baktı. Etrafın dağınıklığını görünce ifadesi değişti.

Evelyn kaşlarını çatarak, “Neyin var böyle?” diye sordu.

Trevor başka yere baktı. “Gelmemeliydim.”

Dışarıya başka bir minibüs daha yanaştı.

“Neler oluyor?”

Evelyn birkaç uzun saniye boyunca onu seyrettikten sonra televizyona doğru ilerledi.

“Evelyn, sakın.”

Sehpanın üzerindeki bir sepeti karıştırdı, kumandayı bulup çıkardı ve televizyonu açtı. Ekranda Denver dışından yayın yapan bir kanal belirdi.

Whit homurdandı.

Evelyn dehşet içinde televizyonu seyrederken midesi adeta alev alev yanıyordu. Christopher’ın –onun Christopher’ının– akıl almaz şekillerde çekilmiş fotoğrafları birbiri ardına sıralanıyordu. Kısa, sarı saçları olan bir muhabir konuşuyordu ama Evelyn söylenenlerin hiçbirini duyacak halde değildi. Gözleri yalnızca ekrandaki görüntülerin altında yazan yazıyı okuyordu. *Senatör Christopher Brandt’in Metresi Ortaya Çıktı.*

Evelyn’in cildi sanki bir öfke topu körükleniyormuşçasına alev alev yanıyordu.

“Peki, bu durum senatörün karısı Evelyn Brandt için ne anlama geliyor?”

Muhabirin ağzından adını duyunca sanki bir sis bulutunun içinden çıkıverdi. Trevor televizyonun kumandasına ulaşsa da Evelyn onu sıkı sıkı tutuyordu.

“Ya her şeyi biliyor ve bilmezlikten geliyor ya da gerçekten çok saf,” diye cevap verdi siyah takım elbiseli diğer konuk.

“Bayan Brandt’in kocasının akılsızlıklarının farkında olmamasının imkânı yok,” dedi kadın, “özellikle de bu kadar kanıt varken.”

“Bayan Brandt’in politik etkinliklerde görülmemesinin de eleştirildiğini unutmayalım. Muhtemelen yaşananlardan haberdar ve umursamıyor. Ama bizce Bayan Brandt olayların en büyük kurbanı.” Siyah takım elbiseli konuğun yüzünde acıyan bir ifade belirdi ve reklamlardan sonra konuşacakları konuyu haber verdi.

Trevor televizyona doğru üç adım atıp televizyonu kapadı. “Yeter.”

Ama olan olmuştu artık. Evelyn hayatı boyunca bir daha asla unutamayacağı görüntüler görmüştü.

Kendi kocasını hiç tanımamıştı.

Bir de oturmuş gününün ne kadar kötü geçtiğini düşünüyordu.

Ev telefonu yine çaldı, bu sefer ekranda annesiyle babasının adı görüldü.

Haberler yayılıyordu.

Evelyn cevap vermeyince telesekreter devreye girdi. Öteki odadan mesaj bırakan annesinin sesi geliyordu.

“Evelyn öğlen kilise grubundan bir arkadaşımız telefon etti. Bir çeşit şaka yaptığını düşündük ama şimdi haberleri seyrediyorum. Ne oldu?”

Belki de ilk kez annesiyle babası onu desteklerdi. Belki ona hak verirlerdi. Buna o kadar ihtiyacı vardı ki.

“Zavallı Christopher’a bunu kim yaptı? Ona kim böyle kumpas kurdu? Bu işin aslını öğrenmeliyiz. Umarım şu an onu hapisten çıkarmak için uğraşıyordur. Kocasını desteklemek her eşin vazifesidir, ne olursa olsun.”

Annesinin sesi yavaş yavaş kesildi ya da Evelyn boğazında düğümlenen yumruyla dinlemeyi bıraktı. Annesiyle babası

ilk başta Christopher'la evlenmesini onaylamamıştı. Ancak Christopher onların kalbini kazanmayı başarmıştı, tıpkı herkesin kalbini kazanabildiği gibi. Fakat onlar, Evelyn'in bile yeni yeni fark etmeye başladığı, Christopher'ın kimseye sezdirmedeği başka bir yönü olabileceği gerçeğini asla göremeyeceklerdi.

Bahçeden gelen bir ışık dikkatlerini çekti. Whit odada açık kalan son perdeyi de bir hışımla çekti. "Burada kal."

Aceleyle dışarı çıktı, geri döndüğünde nefes nefese kalmıştı. İfadesi daha da umutsuzdu. "Bu akşam burada kalmamalı-sın bence."

Evelyn pencereden dışarı bakınca haber ajanslarına ait başka minibüslerin de evin önüne yanaştıklarını gördü.

Whit kapıyı kapadı. "Çantayı topla. Konuk evinde kalabilirsin. Bu insanlar seni rahat bırakmazlar."

Ancak Evelyn ne haberleri ne dışarıdaki insanları ne de akşam nerede uyuyacağını düşünüyordu. Aklındaki tek düşünce kocasının yarı çıplak, uzun bacaklı kumral bir kadının kollarında çekilen fotoğrafıydı.

İşte o dakikadan itibaren Christopher'ın söylenildiği kadar suçlu olduğuna inanmaya başladı.

Altıncı Bölüm

Evelyn kanepeye uzanmış, evinin etrafını çevreleyen medya maymunlarını dinliyordu. Gitsin diye Trevor'a çok dil dökmüştü ama yalnız kalır kalmaz da onunla gitmediğine pişman olmuştu. Trevor'm tavırlarına katlanmak, dışarıda onu yarınki haberlere meze yapmak için pusuda bekleyen insanlara katlanmaktan çok daha iyiydi.

Lüks evinde yapayalnız olmasından nefret edişinden bahsetmiyordu bile. Her zaman öyleydi aslında ama zamanının büyük çoğunluğunu böyle geçiriyormuş gibi görünürdü. Christopher'la evli olduğu zaman yalnızlıktan kaçamayacak kadar gençti.

Uyumayı denedi ancak başarısız oldu, zihni düşüncelerle dolup taşıyordu. Christopher'ı ve tanıştıkları geceyi düşündü. Kazandıkları futbol maçı kutlamaya değerdı. Kasabada henüz birkaç kişiyi tanımış olsa da Brandt Ailesi'nin evini bulmakta zorlanmamıştı. O gece ona çıkma teklifinde bulunacak kişi Whit olacak gibi görünmüştü, tüm gece beraber oturmuşlardı. Daha sonra onun Christopher için bilgi topladığını düşünmüştü çünkü birkaç gün sonra Broncos ile yapılacak maça onu Christopher çağırmişti.

Evelyn, Christopher'ı çok iyi tanıımıyordu ama çok yakışıklı, özgüvenli birisiydi. Buluştukları ilk günden beri ona gezegendeki tek canlıymış gibi hissettirirdi.

Daha önce hiç böyle hissetmemişti. O zamandan beri de birlikteydiler.

Evelyn yattığı yerde döndü, gözünden akan bir damla yaş yanağından süzüldü. O adama her şeyini vermişti, âşık olduğu tek erkekti. Bırak aldatmayı, başkasına göz ucuyla bile bakmamıştı. Şimdi Christopher'm yaptığı hiç adil değildi.

Pencereden baktı. İnanılır gibi değildi. Sokakta hâlâ iki minibüs daha vardı. Sanki Evelyn fark etmeyecekmiş gibi... Diğerleri herhalde sabah erkenden gelecek diye düşündü. Herkes Evelyn'in olayların ne kadarına dahil olduğunu merak ediyordu. Ne bildiğini, neler sakladığını...

Acaba onun hiçbir şeyden haberdar olmadığına bir kişi bile inanmıyor muydu?

Güneş doğmadan bir saat önce Evelyn yapabileceği en aptalca şeyi yaptı. Televizyonu yeniden açtı. Uykuya dalmasına yardımcı olacak eski bir diziyi rastlamayı umut ediyordu ama doğruyu söylemek gerekirse sadece meraklıydı.

"Televizyonu açma sakın," demişti Whit giderken. "Söz mü?"

Söz vermemişti. Whit, onun bir yalancıya dönüşmemek için söz vermediğini muhtemelen biliyordu.

Oturup o programın tekrarını dinlemeye başladı. Konuklar kocasının günahları ve Evelyn'in bildikleri hakkında tahminlerde bulunuyorlardı.

"Bayan Brandt'in gerçekten olanlardan bihaber olduğuna inanıyor musunuz? Haydi ama, o kadar saf olabilir mi gerçekten?"

“Kocası tarafından aldatıldığının farkında olmayan çok kadın var.”

“Ama bu tek seferlik bir gönül ilişkisi değil. Senatör Brandt’in pek çok ilişkisi oldu. Sürekli devam eden, geçmiş yıllara dayanan bir olay bu. Evelyn Brandt’in bunu nasıl anlamadığını biri bana anlatsın. Paradan ve yaşadığı hayattan o kadar keyif alıyormuş ki burnunun dibinde olup biteni kabul edememiş.”

Evinin fotoğrafları ekranda belirdi. Yazlığının fotoğrafları. Audi’sinin içindeki Christopher’ın fotoğrafları. Christopher ve diğer kadınlar.

Kalp atışları hızlandı. Herkes Evelyn hakkında konuşuyor, dedikodusunu yapıyordu. Sohbetin odak noktası olmayı nasıl başardığını o da bilmiyordu. Ancak Evelyn’in bu işin merkezinde olduğunu düşünüyor olamazlardı, değil mi? Kocasının yalanlarını ve zimmetine geçirdiği paraları onayladığına inanmıyorlardı, değil mi? Onu tanıyanlar buna dahil olduğunu kabul etmiyorlardı, değil mi? Tek isteğinin kendine ait bir aile ve banliyöde bir ev olduğuna nasıl ikna edecekti şimdi insanları?

Lüks salonuna şöyle bir baktı. Tercihleri kesinlikle isteklerinin tam tersini yansıtıyordu.

Onun adına biçilen rolü oynamak için çok çaba sarf etmişti; ona yıllar boyu aradığı aidiyet hissini verebilecek olan rolü. Peki ya ne içindi? İnsanların hayranlığını ve saygısını kazanmak uğruna gösterdiği onca çaba onu dibe çekiyordu.

Evelyn televizyonu kapatıp evin içinde yürüdü. Yeni günün doğacağını haber veren ayın mavi ışığı yolunu aydınlatıyordu. Mutfağın eşliğinde durdu, geçen seneki Noel’den kalan hatıralar zihninde canlanıverdi.

O haftanın başında Christopher'ın eve aldığı ses sistemin-den yükselen Noel şarkıları kulağına geliyordu adeta. Kocasının iş arkadaşları sanki bir müze geziyormuş gibi etrafı dolanı-yorlardı. Evelyn tüm akşamı telaş ve endişe içinde geçirmişti. Nasıl görünüyordu, her şey mükemmel miydi, tek istediği bir kadeh şarap ve çizim defteri eşliğinde kanepeye kıvrılmakken bir politikacının ideal eşi rolünü iyi oynayabiliyor muydu? Ancak hayallerini bir kenara bırakmak zorundaydı. Artık içe-bildiği tek şarap lüks yemek partilerinde, sığ sohbetler eşliğinde ikram edilen şaraplardı.

Christopher bir Noel partisi vermek için ısrarcı davran-mıştı.

“Bugün yapabildiğimiz şeylere imkân tanıyan insanlara ufak bir jest,” demişti. Yapay bir ağacı profesyonelce dekore ettirmek için ufak bir servet harcamıştı. Evelyn sesli olarak itiraf etmese de böyle şeylerden nefret ediyordu. Noel paza-rından alınmış gerçek bir ağaç değilse şayet, ağacı süslemeyi vakit kaybı olarak görürdü. Azıcık eğik, şekli bozuk ya da de-vasa olmasa da olmaz mıydı? Evelyn'in kalbini evi dolduran o çam kokusu ile nemli yapraklar kazanırdı.

Ancak Christopher karısına fikrini sormamıştı.

Evelyn bir şefkinden farksız olan mutfağın ortasındaki adaya doğru yürüdü. Christopher yeni, paslanmaz çelik an-kastre mutfakta ısrarcı olmuştu. Granit tezgâh ve güzel, yeni dolaplar istemişti.

Evelyn tüm bunları maddi açıdan nasıl karşıladığını sorun-ca da Christopher bunu dert etmemesini söylemişti. Durumları iyiydi. Durumlarının iyi olduğundan her zaman emin olurdu Christopher.

Bu yüzden Evelyn de endişelenmeyi bırakmıştı.

Parti akşamı takım elbiseli genç bir adam mutfaka girip, "Senatörü gören oldu mu?" diye sormuştu. Ancak Evelyn'le göz göze gelince hemen ağzını kapatmıştı.

Evelyn gülümsemişti. "Jordy'di değil mi?"

Evet anlamında başını sallayan Jordy, oldukça huzursuz görünüyordu.

Aşçıbaşı her şeyi kontrol altına alsa da Evelyn mutfaktaydı. Kanepeleri tepsiye dizerken aslında bir anlamda saklanıyordu.

"Sanırım çalışma odasında bir iş toplantısı veriyor," dedi Christopher'ın söylediklerini anımsayarak. "Çağırمامı ister misin?"

Jordy başını iki yana salladı. "Ah, hayır, hayır, hayır. Gerek yok. Çok önemli değildi." Mutfaka bakındı. "Çok güzel bir eviniz var."

"Teşekkürler," diye gülümsedi Evelyn.

Çalışma odasının kapısının açıldığını ve Christopher'm odadan çıktığını gördü. "Ah, orada işte." Kocasının olduğu yöne doğru döndü. Göz göze geldiler, Christopher hemen gözlerini kaçırıp başka adamlara doğru döndü.

Jordy aceleyle veda edip, evi istila eden insanların arasında kaybolurken Evelyn de kanepeleri tepsiye dizme işini bitirdi. Saniyeler sonra Evelyn başını yaptığı işten yeniden kaldırdı ve çalışma odasının kapısının kapandığını gördü. Ancak bu sefer içeri kimin girdiğini görememişti.

Başka bir toplantı olduğunu düşünüyordu.

Düşünüyordu... Yoksa...?

Evelyn hayrete düşmüştü. Gerçekler, anıları adeta bir kenara itekliyordu. Ya haberler doğruysa? Ya gerçekten de burunun dibinde olup bitenleri fark etmediyse? Sürekli kocası

adına bahaneler uyduruyordu, küçük mükemmel yaşantısını kaybetmekten korktuğu için miydi?

Midesini bir bulantı hissi kapladı, o aşırı büyük mutfağının duvarları sanki üstüne üstüne geliyordu. Gözlerini kapatarak nefesini düzene sokmaya odaklandı. Nefes al... Nefes ver...

Christopher'ın çalışma odasından çıkarkenki hali zihninden çıkmıyordu. Toplantısı yoktu, değil mi? O gece bir kadınla birlikteydi. Onun evinde. Muhtemelen hoş geldiniz dediği, el sıkıştığı bir kadınla. Paltosunu kapının yanındaki askıya astığı, meşrubat ve atıştırmalık ikram ettiği bir kadınla.

Nabızı gittikçe hızlanıyor, soluk almakta zorlanıyordu. Baş dönme başladı, artık sona geldiğini hissediyordu. Göğsü sıkıştı, bu kadarını kaldıramayacağını fark ederek iki büklüm oldu. Mutfak zeminine oturdu ve nefes aldı. Sık sık nefes alsa da hava sanki ciğerlerine ulaşmıyormuş gibiydi. Parmak uçları titriyordu, sakinleşmek için var gücüyle uğraşıyordu. Düşünceleri susmak bilmiyordu.

Bu krizler kaç dakika esir edecekti onu?

Saniyeler sanki saatler gibiydi. Nihayet –*nihayet*– göğsündeki sıkışmaya rağmen kalp krizi geçirmedikine kendini ikna edebildi.

İyisin. Sadece nefes al. Kimse panikataktan ölmez. Değil mi?

Anksiyete ilaçları almalı aylar olmuştu. Durumu gayet iyiydi. Christopher karısının ilaç kullanıyor oluşunu onaylamıyordu.

“Öğrenilirse insanlar deli olduğunu düşünür. Düzgün düşünemediğini söylerler. Gazetelere böyle bir şey düşmesine izin veremem.”

Şimdi öğrendiklerine kıyasla gazetelere tek başına düşmeyi, bir ‘skandal’ olmayı tercih ederdi.

Ayrıca belki de deliydi. On beş yıl önce tanıştıkları, on yıl önce evlendikleri günden beri Christopher'm söylediği her söze inanmıştı. Hepsi mi yalandı?

Daha dün sabah insanlar onu güzel bir evi, parlak bir geleceği ve mutlu bir evliliği olan biri olarak görüyorlardı. Zimmete geçirilen paralar ortaya çıktıktan sonra bile hayalindeki Christopher'ı bırakamamış, suçlamaların asılsız olduğuna inanmak istemişti.

Oysa şimdi yüreği tam tersini söylüyordu.

O fotoğraflar bilgisayar oyunu olamazdı. Hafızası Noel gecesi hakkında ona oyun oynuyor olamazdı. Kocasını yalan söylemiş, aldatmış ve para çalmıştı. Hem de yıllarca...

Evelyn'in beynindeki düşünceler sustu, nabızı normale döndü, yere uzandı, yüzünü soğuk mermere yasladı.

Tüm yaşamını bir yalandan ibaretti. Midesini günlerce adeta bir düğüme çeviren bir yalan. Kamera ışıklarına, kamu önünde olmaya, sosyal etkinliklere katlanmıştı çünkü kocası böyle istiyordu. Buna ihtiyacı olduğunu söylemişti. Karısının aşırı utanç, içine kapanık oluşu umurunda değildi. Christopher bir kez olsun Evelyn'e ne istediğini, ne hayal ettiğini sormamıştı.

Daha da kötüsü, Evelyn artık bu soruların cevabını bildiğinden de emin değildi.

Uzunca bir süre yerde yattıktan sonra nihayet kendini toparlayarak üst kata çıktı. Duşa girmeli, üstünü değiştirmeliydi. Daha da önemlisi bu evden çıkmalıydı. Her yer Christopher'ın yalanlarıyla doluydu. Ahşap işlemelerin arasından süzülüyorlardı. Eğer evde kalmaya devam ederse bu işkenceye dayanamayacağını biliyordu.

Yeterince erken çıkarsa muhabirler hazırlıksız yakalanabilirdi.

Hızlıca düşündü, bir sonraki hamlesini kurgulamaya çalıştı. Olur da bir yerde önemli insanlarla karşılaşırsa diye uygun sayılabilecek kıyafetlerin de olduğu ufak bir valiz hazırladı.

Sosyal çevresindeki tüm kadınların arasından Susan Hayes'in en kibar kadın olduğunu, en çok onu sevdiğini düşündü. Hızla ona telefon etti, kendine cesaret vermek amacıyla da derin bir nefes aldı.

“Alo?”

“Susan, ben Evelyn. Uyandırdığım için özür dilerim.”

“Evelyn? Nasılsın? Senin için endişelendim.”

Evelyn yutkundu. “İyiyim. Burası hayvanat bahçesinden farksız. Birkaç gün seninle kalabilir miyim diye merak etmiştim. Her şeyi yoluna koyuncaya kadar.”

Hattın öteki ucunda uzun bir sessizlik oldu. Evelyn o anda sözlerini geri alabilmeyi diledi.

“Dert değil, Susan. Seni de zor duruma sokmak istemem,” dedi çabucak, sessizliği bozmak istercesine.

“Ah, Evelyn, çok üzgünüm. Umarım anlıyorsundur,” diye karşılık verdi Susan. “Olaylara karışmamızın pek hoş görünmeyeceğini düşünüyorum sadece. Özellikle de Jerry için.”

Susan'ın kocası Jerry de bir politikacıydı ve Brandt Ailesi'yle her türlü etkileşimden kaçmakta haklıydı. Evelyn onu suçlamıyor olsa da Susan'm bu durumu arkadaşlıklarının önünde görmesi Evelyn'in kalbini kırmıştı.

“Yine de sağ ol,” deyip telefonu kapadıktan sonra boğazındaki düğümü yutkunmaya çalıştı.

Annesinin telesekretere bıraktığı mesaj beyninde yankılanıyordu. Teksas'taki ailesine telefon açmaya, herhangi birinin karısı olmaya hazır olmadığını kabullenmeye ve ailesinin asla sahip olamadıkları erkek evladı savunmalarını dinlemeye cesareti yoktu.

Gigi'ye telefon açmayı düşündü, ancak yaşlı kadının sorabileceği soruları kaldırabileceğinden emin değildi. Gigi gerçek bir destekçi olsa da Evelyn, kocasının dağıttığı hayatın tamir edilebileceği vaatlerini dinlemek istemiyordu.

Kimsesi yoktu.

Zamanını sığ arkadaşlıklara harcamıştı. Arkadaş bildikleri, Christopher'ın arkadaşlarıydı. Dar görüşlü, önyargılı olan bu kişiler Evelyn'i iyi etmek için değil yeni dedikodular öğrenmek için kapılarını açardı.

Valizini, Lexus marka arabasının arka koltuğuna koyup marşa bastı. Garajın kapısını açarken ön bahçeye park etmiş haber minibüslerini görebiliyordu. Yola çıkarken bir kere daha gerçekten gidebileceği kimsesi olmadığını düşündü.

Yedinci Bölüm

Chris hapishanede olmasaydı, Trevor onu hastanelik edebilirdi. Evelyn ofisten ayrıldıktan sonra Casey, Trevor'a medyanın Chris hakkında söylediklerini anlattı. O dakikadan itibaren Trevor'ın aklmda Evelyn'i görmekten başka bir şey kalmamıştı.

Onca yıllık soğukluktan sonra Evelyn medya baskısı altında, kocasının sadakatsizliğinin ekranlardan düşmediği bir gecede evde kalmayı, Trevor'la birlikte gitmekten daha iyi bir alternatif olarak görmüştü.

Trevor da biraz çenesini tutamamış olabilirdi, ancak kimin kabahatiydi ki bu?

Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı, diye düşünerek sessizlik içinde eve döndü. Keşke benimle çiftliğe gelseydi, en azından orada ona göz kulak olabilirdim, diyordu kendi kendine. Üstelik bu, Trevor'ın yüreğini dağılayacak olsa da Evelyn'e iyi gelecekti.

Zaten yaşananlar içindeki yerini anlamakta yeterince zorluk yaşıyordu.

Tanrım, onu aklımdan çıkaracağıma söz vermiştim. Hem de uzun zaman önce. Eğer ona yardım etmemi istemiyorsan bunu açıkça belli etmen gerekecek.

Karmaşık düşüncelerle dolu uzun, uykusuz bir gece geçirdi. Evelyn'e karşı kaba davrandığını biliyordu. Bu ilk değildi. Nedense artık bunu kabullenmekte zorlanmıyordu.

Gün çabuk aydınlandı, kahve ihtiyacı vardı, hem de bolca. Ancak asıl ihtiyaç duymadığı şey mutfakta onu bekliyordu. Lilian.

"Bugün ne yapacağız, Trev?"

"Pek havamda değilim, Lil."

Lilian dik dik baktı. "Onu yalnız bırakamayız. Kocasını hem yalancı hem de onu aldatıyor."

Trevor'ın bunu bilmediğini mi düşünmüştü? Kahve makinesine birkaç kaşık çekilmiş kahve koydu ve demlemeye başladı. "Benden ne yapmamı bekliyorsun ki?"

"John beni aldattığında tek ihtiyacım olan bir arkadaştı," dedi Lilian. Yıllar önce çiftliğe bu yüzden gelmişti. Sert görünüşüne rağmen yaşadığı sadakatsizlik teyzesini derinden yaralamıştı. Trevor bazen gerçekten iyileşti mi diye merak ediyordu.

Anne ve babasını kaybettikten sonra Lilian onun için çiftliğin organik sebze yetiştiricisinden çok daha büyük bir anlam ifade eder olmuştuk. Adeta ikinci annesiydi, sahip olduğu en yakın akrabasıydı. Onu çok sevse de bugün yalnız kalmak istiyordu.

"Canının yandığını biliyorum, Lil. Chris onu defalarca aldatmış."

Ve ben bunu biliyordum, öyle değil mi?

Kelimeler ona adeta işkence ediyordu. Düşüncelerini dağıtmaya çalıştı. Lilian'm ondan istediği şey gerçekten imkânsızdı. Evelyn'in arkadaşı olması diye bir seçenek yoktu. Tamam, Chris onu üzmişti ama Trevor'm yaptıkları da unutulacak türden değildi.

Bir zamanlar Evelyn onu arkadaşı olarak görürdü. İyi bir dost. Trevor ise bu güveni yıkmak için elinden geleni yapmıştı.

Lilian mutfak boyunca ilerledi ve Trevor'ın dikkatini çekmek amacıyla karşısında durdu. "Bak, ona karşı olan hislerinin farkındayım. Ama bunlar uzun zaman önceydi. Şimdi yardımına ihtiyacı var."

Trevor kahve termosuna baktı. Acele etmedi.

Evelyn'le konuşmak gibi bir niyeti yoktu. En yakın arkadaşıyla evlendiği zaman Evelyn'e duyduğu hislerin sona erdiğine dair Lilian'ı ikna etmek için epey uğraşmıştı; olması gereken de buydu zaten. Ancak Lilian onun içini bilirdi. Yıllar önce Trevor'ın Evelyn'e karşı bir şeyler hissettiğini fark eden yine Lilian olmuştu. Trevor ne kadar inkâr ederse etsin teyzesinin kendi sezgilerine duyduğu güveni sarsmayı başaramamıştı.

Görünüşe bakılırsa teyzesi Evelyn'in içinde bulunduğu ikilemi yeğeninin hislerinden daha önemli buluyordu.

"Sence Evelyn suçlu mu?" diye soran Lilian, Trevor'ı bulundukları dakikaya geri döndürdü. "Sence bu işlerin içinde mi?"

Trevor iç geçirdi. "Evelyn Brandt hakkında bir şey biliyormuş gibi davranmam, sen de davranmamalısın. Onların hayatına bir sebepten ötürü dahil olmadık."

Yan odadan gelen bir çarpma sesiyle ikisi de irkildi. Trevor mutfaktan evin ön tarafına doğru ilerledi, Lilian da peşinden geldi. Köşeyi dönünce onu, Evelyn'i gördü. Yere yığılmıştı, kendine barınacak yer arayan yaralı bir hayvana benziyordu.

"Özür dilerim," dedi göz göze gelmemeye çalışarak. "Nereye gideceğimi bilemedim." Yüksek ihtimalle Trevor'ın

nefret dolu sözlerini duymuş ve kaçmak istemişti, ancak girişteki masaya takılıp düşmüştü.

Lilian aceleyle Evelyn'in yardımına koştu. "Burada her zaman kalabilirsin, Evelyn. Yeterince odamız var."

Evelyn yavaş yavaş önce Lilian'a, ardından Trevor'a baktı. Kendi evinde Evelyn'i görünce Trevor'ın yüreği çarpmaya başlamıştı. Bir şey söylemek yerine mutfığa geri döndü.

Lilian'ın sesi biraz daha neşeli çıkmaya başladı. "Kahve ister misin?"

Trevor, Evelyn'in verdiği cevabı duymadı ancak başıyla onaylamış olmalıydı ki birkaç saniye sonra mutfakta oturuyordu. Trevor elinde fincanıyla tezgâha yaslandı, kendini çok kötü hissediyordu. Acaba ne kadar onlarla beraber kalacaktı? Her sabah birlikte kahve mi içeceklerdi?

Onun iyi olduğundan emin olmak için var gücüyle çabalamasını istediğini daha ne kadar gizleyecekti?

"Böyle habersiz geldiğim için özür dilerim," dedi Evelyn taze yapılmış bir fincan kahveyi Lilian'ın elinden alırken. "Dün akşamki teklif hâlâ geçerlidir diye umut etmiştim."

Lilian, Trevor'a sorgu dolu gözlerle baktı. Trevor ise önemsemedi.

"Elbette öyle," diye cevap veren Lilian, Evelyn'in yanına oturdu. "Başına gelenlere çok üzüldük." Trevor teyzesini hiçbir zaman empati kurabilen bir insan olarak hayal etmemişti. İyi niyeti nasıl da öne çıkıyordu, oysa Trevor'a sevgisini gösterirken cimri davranırdı.

Evelyn'le Trevor göz göze geldi. "Eğer seni sıkıntıya düşüreceksem, kalmam. Yani sen benim değil Christopher'ın arkadaşı sayılırsın."

Trevor başka yere baktı. *Ah bir bilseydi.*

Evelyn kahvesini yudumlarken, “Sanırım bu kahveyi damardan almam gerek,” dedi. “Dün gece neredeyse hiç uyumadım.”

En azından bir ortak noktaları vardı. Ancak Trevor bunu söylemedi.

“İstediğin kadar içebilirsin,” dedi Lilian. “Benim gidip sebzelerime bakmam gerek. Evelyn bir şeye ihtiyacın olursa mutlaka haber ver.”

Evelyn başını salladı. “Teşekkür ederim.”

Lilian dışarı çıkarak ikisini yalnız bıraktı.

“Seni bu işlerin ortasına çekmeyi gerçekten istemezdim,” dedi Evelyn.

Trevor onu nereye isterse çekebileceğini, buna asla karşı koymayacağını söylememek için dilini zor tuttu.

Hayır, bu doğru değildi. On yedi yaşından beri hislerine karşı koymaya çalışıyordu. Evelyn’i bulduğu gün kaybetmişti ve bunun sebebi Chris’ti.

Kendini adeta zamanda donmuş gibi hissediyordu. Otuz üç yaşındaydı ve hâlâ bekârdı. Sahip olduğu tüm gönül ilişkileri ona doğru gelmemişti. Sanki ayakkabılarını ters giymiş gibi hissetmişti. Sevgisini sandığı Rachel bile yara almıştı çünkü Trevor kendini tam anlamıyla ona bırakamamıştı. Bir başkasına acı veriyor olmak hoşuna gitmiyordu. Bu yüzden birleyle görüşmeyi bıraktı. Bunun yerine kendini çiftliğe ve işine verdi. Böylece onun dışında kimsenin canı yanmayacaktı.

“Beni duydun mu?”

Evie’nin yorumu canını sıkıyordu. Zaten işlerin ortasında değil miydi? Hep öyle olmamış mıydı? “Dert değil.”

Evelyn birkaç saniye boyunca onu seyretti. Trevor arkasını döndü ve fincanında kalan kahveyi eviyeye boşalttı. “İstediğin kadar kal.”

Evelyn'in ona nazik davranacak birine ihtiyacı vardı ama bu Trevor olamazdı. Zavallı kadın avuçlarının arasındaki fındandan yükselen sıcak kahvenin dumanına bakmakla yetindi. Bu da Trevor'a onu seyretmesi için imkân tanıdı.

Chris'le evlendiğinden bu yana değişmişti. Uzun sarı saçları her zaman topluydu, makyajı her zaman düzgündü. Giydiği kıyafetler bile farklıydı artık. Oysa tanıştıkları zaman ne kadar da kendi halinde birisiydi. Onda sevdiği yanlardan bir tanesi de buydu; içinde bulunduğu ortama yabancı olsa bile her zaman kendine sadık kalmıştı.

Şimdi ise mutfağında oturan bu kadında tanıdığı o genç kızıdan eser yoktu.

Evelyn yerinde huzursuzca kıpırdandı. Trevor, ona kendini istenmiyormuş gibi hissettirdiğinin farkındaydı.

"Konuk evi hâlâ boş. Orada kalabilirsin," dedi.

Evelyn bakışlarını kaldırdı. "Emin misin?"

"Burada olduğunu kimse bilmeyecek." Ses tonunun kulağa tuhaf geldiğini biliyordu ama öyle olmak zorundaydı. Evelyn anlamazdı belki fakat Trevor'm başka seçeneği yoktu. Konuk evinin anahtarlarını kapının arkasında asılı olduğu yerden aldı ve Evelyn'e uzattı.

Evelyn avucunun içindeki anahtarlara uzun uzun baktı. "Teşekkürler, Whit. Sanırım dünyada senden başka güveneceğim kimse kalmadı."

Trevor başka yöne baktı. "Kasabaya inmem gerekiyor. Bir şey olursa telefon edersin."

Asıl söylemek istediği ise uzaklaşma arzusuydu. Çok uzaklaşmak hem de. Çünkü Evelyn'in etrafında olmak asla ama asla olmayacak şeyleri düşünmesine sebep oluyordu. Zamanı

bir-iki gün öncesine geri döndürmeyi, Lilian'ın Evelyn'e yardım etmesi için yalvarışına karşı koyabilmeyi ve bu işlere hiç bulaşmamış olmayı diliyordu.

Yalan söylememişti, olması gereken bir yer vardı. Çünkü Chris ondan ne istemiş olursa olsun, Evelyn'i olayların başka bir yönü olduğuna ikna etmesinin artık imkânı yoktu.

Sekizinci Bölüm

Aklı istenmeyen düşüncelerle dolup taşan Trevor, Casey'nin ofisine gidiyordu. Eski dostunu tanıdığından cumartesi gününü Evelyn'in dosyası üstünde çalışarak geçireceğini biliyordu. Davanın hoş bir sonucu olmayacağını da farkındaydı. Ne yapıyordu böyle? Evelyn'in düğün gününde, "Kabul ediyorum," dediği o saniye aralarında yaşanabilecek herhangi bir şey için en ufak bir ihtimal kalmamıştı. Aklı bunun farkındaydı ama kahrolası kalbi neden haddini bilmiyordu?

Kasaba merkezine doğru ilerlerken bahar geldi diye to-murcuklanan ağaçlara ya da havanın ısınmasını bekliyormuş gibi sokakları dolduran kalabalığa odaklanmaya çalışıyordu. Lilian'ın halledeceğini bilse de ekeceği ve biçeceği sebzelerin listesini gözden geçirdi. Çiftliği çeşitlendirmek için yeni stratejiler düşünmesi ve bunların tümsek bölgelere denk gelmemesi gerektiğini aklına not etti. Yeni fikirlere ihtiyacı vardı, işleri büyütmek istiyordu.

İşte asıl düşünmesi gereken şey buydu. Evelyn Brandt değil.

Casey'nin ofisine vardı, motoru kapadı ve içeri girmeden önce bir süre bekledi. Aklına televizyonda görünenlerin aksine, Evelyn'i ikna edebilecek kabiliyete sahip olduğunu düşünen Chris'le yaptığı konuşma geldi. Ama Chris'in, bu kadar yetenekli olmadığını bildiğinden şüphe duymuyordu. Trevor olayların ne kadar vahim olduğunu hayal bile edemiyordu.

Asıl öğrenmek istediği, eski dostunun bulaştığı işlerin ne kadarına Evelyn'i sürüklediği idi. Yozlaşmış politikacılar çaldıkları paraları saklamak için eşlerini kullanmazlar mıydı?

Düşüncelerinden silkelenerek kamyonetinden indi. Casey'nin ofisinin bulunduğu binanın köşesinden dönerken bir kadına çarptı. Elinde tuttuğu anahtarları yere düşürdü.

"Çok özür dilerim," dedi kadın kendini düzelterek. "Gittiğim yere bakmıyordum."

"Sorun değil," dedi Trevor anahtarlarını almak için eğilirken. "Benim hatam."

"Trevor Whitney? Aman Tanrım. Nasılsın? Seni görmeye-
li yıllar oldu."

Trevor sersemlemişti.

"Tanımadın, öyle değil mi?" diye muzipçe gülümsedi kadın.

"İsimlerle aram yoktur," dedi Trevor. Ve simalarla. Ve insanlarla da.

"Maggie Lawson." Kadın elini uzattı. "Aynı okula gitmiştik."

Trevor'ın zihninde belli belirsiz bir anı canlandı. "Maggie. Evet. Kız kardeşimin sınıfındaydın."

Kadın başıyla onayladı. "Doğru. Jules nasıl?"

Trevor omuz silkti. "Jules işte. Oyuncu olmak için Los Angeles'a gitti."

“Peki ya sen?”

“Şikâyetim yok.” Şikâyetçi olabilirdi aslında ama neye yarardı? “Seni kasabaya getiren nedir?”

Gülümsedi. “Bir ziyaret iyi olur diye düşündüm. Seni görebileceğimi ummuyordum ama.”

Anahtarlarıyla oynayan Trevor, “Çok uzaklaştığım söylemez,” diye cevap verdi.

Maggie gözlerini kaçırdı. “Ailene olanları duydum. Çok üzüldüm. Kasabadan taşındığımdan beri tüm haberleri annemden öğreniyorum.”

Trevor umursamazca elini salladı. Son birkaç yıldır ailesinin başına gelenleri herkes biliyordu; babasının sağlık durumu yüzünden üniversiteyi yarıda bırakmak ve Âşıklar Parkı’na geri dönmek zorunda kalmıştı. Çiftliği başka kim işletebilirdi ki? Onun yaşındaki pek çok insan yaşlanan anne ve babasına bakmayı dert etmezdi. Ancak onunkiler geç aile kurmuş bir çiftti, bu da Trevor’ın ikisiyle de yeterince zaman geçiremediği anlamına geliyordu.

Parkinson teşhisinin ardından annesiyle babası aileye yük olmak istemedikleri için bir huzurevine yerleşmişlerdi. Babasının sağlığı daha kötüye gitmiş, birkaç yıl sonra da vefat etmişti. Trevor’ı her zaman baş vurduğu sınırsız destek ve bilgiden mahrum bırakmıştı.

Babasının tavsiyelerine nasıl da ihtiyaç duyuyordu şimdi.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Maggie. “Arayı kapamak için zamanın var mı?”

Trevor, Casey’nin ikinci kattaki ofisine baktı. Belki de Âşıklar Parkı’nın gelecek vadeden genç avukatını kendi endişeleriyle meşgul etmenin yeri ve zamanı değildi. Adı skandala karışan senatörleri hakkında bildiklerini açığa vurunca eline

ne geçecekti ki? Ayrıca, eğer Evie de işin içindeyse, kadının başına daha fazla bela açmanın gereği yoktu.

Maggie omuzlarına düşen, kızıla çalan dalgalı saçlarının bir tutamıyla oynuyordu. “Sanırım meşgulsün. Boş verelim.”

“Hayır. Aslında bir fincan kahve iyi gelir. Hem sohbet ederiz.”

Maggie gülümsedi. “Harika. Barb’ın Yeri hâlâ açık mı?”

“Âşıklar Parkı’nın en iyi omletini yapar,” diyerek restoranın olduğu yönü işaret etti Trevor.

Barb’ın Yeri sadece yerel sakinlerin bildiği ufak bir dükkândı. Caddeden uzak, popüler olmayan, sıradan sayılabilecek bir dekora sahip bir yerdi. Ancak orada ne bir turiste ne bir muhabire ne de bir FBI ajanına rastlardınız. Ayrıca et sevenleri bile cezbedecek kadar iyi omlet pişirirlerdi.

Restoranın arka tarafındaki bir koltuğa yerleştiler. Siparişlerini almaya Regina Ray geldi. Trevor’dan sadece birkaç yaş büyük olan Regina oldukça işveli bir kadındı. Ancak bugün yüzündeki ifade epey tatsızdı.

“Selam, Whit. Uzun zamandır görünmüyordun.” Masadaki fincanı kahveyle doldurdu. Barb’ın Yeri’ndeki kahvenin gurmelere hitap ettiği söylenemezdi, oldukça sadeydi, bu da Trevor’a yetiyordu.

“Pek vaktim olmuyor, Regina. Maggie Lawson’u hatırlıyor musun?”

“Hatırlayabildiğimi söyleyemem. Hatırlamalı mıydım?”

Regina Ray’in bakışları karşısında Maggie’nin gülümsemesi silindi. “Muhtemelen hayır. Trevor’la aynı okula gidiyorduk, onun birkaç dönem altındaydım.”

Garsonun yüzünde şüpheli bir ifade vardı. “Şimdi neden geldin? Son skandalı duydun da dedikodu dinlemeye mi geldin?”

Maggie kaşlarını çattı. “Ne skandalı?”

“Boş ver. Regina, bize menüye bakmak için biraz izin verirmisin?” Trevor başını umursamazca sallayarak garson kadını gönderdikten sonra, lisede okuduğu yıllardan bu yana bir nebze olsun değişmemiş olan menüye baktı.

“Fazla sessizsin,” diyen Maggie, menü kâğıdının kenarını katladı.

Trevor bakışlarını menüden ayırmadı. “Genelde öyleyimdir.”

“Skandalı duydum. Annem konuşmayı sever. Sadece konuyu büyütmek istemedim. Garson kadın biraz daha dedikodu öğrenmek istiyor gibiydi,” diye devam etti Maggie. “Chris adına üzüldüm. İkinizin arkadaş olduğunu biliyorum.”

Trevor başını kaldırıncı Maggie’nin gözlerini ona diktğini fark etti. “Beni pek rahatsız etmiyor. Chris’le aramızdaki bağ koptu desem yeridir. Farklı yolları seçtik.”

“Haydi ama Whit. Sen, Chris ve Casey. Son senenizde okul adeta sizden soruluyordu.” Maggie ellerini masaya yasladı. “Tüm kızlar size hayrandı. Eminim ara sıra konuşuyorsunuzdur.”

Trevor, Chris’ten bahsetmek istemiyordu. Ya da Evelyn’dan. Kahve teklifini kabul etmek kötü bir fikirdi belki de.

“Üzgünüm,” dedi Maggie. “Burnumu sokmak istememişim. Sadece konuşmak istersen eğer, dinlerim.”

Trevor başını sallasa da onu gerçekten rahatsız eden şeyler hakkında ne Maggie’yle ne de bir başkasıyla konuşurdu.

“Sende ne var, ne yok?” diyen Trevor, konuyu değiştirmeye can atıyordu.

Maggie arkasına yaslandı. “Bak bu çok sıkıcı bir konu işte.”

Trevor gülümsemekten kendini alamadı. Maggie'nin burundaki çilleri fark etti. Sevimli görünüyorlardı. Birine ait bir şeyi sevimli bulmayalı ne kadar olmuştu acaba?

"Ancak senin çok konuşmayacağını bildiğime göre bayrağı devralmak zorundayım," diyerek güldü. "Geçen sene Denver'a taşındım. Çevre konulu bir dergide çalışıyorum. Yazım işlerinden anlayan bir hippy gibiyim." Kahvesini yudumladı.

Trevor, Maggie'nin kabalık etmemek için kahveyi güçlükle yutup yutmadığını merak etti. Şehrin kaliteli tatlarına alışmış olmalıydı çünkü.

Maggie ise Trevor'a odaklandı. "Ya sen?"

Trevor omuz silkti. "Anlatacak çok şey yok aslında. Çiftliği işletiyorum."

"Hâlâ aynı eski Trevor," diye başını iki yana salladı Maggie.

Trevor kaşlarını çattı. "Bu ne demek oluyor?"

Kadının yüzündeki ifade kendisinin bildiği ama Trevor'ın bilmediği bir şeyler söylüyordu sanki. "Hiç."

Ama hiçten fazlası vardı, değil mi? Maggie'nin ne ima ettiğini anlayamasa da kadının sesinde Trevor'ın merakını cezbeden bir tonlama vardı. Biriyle flörtleşmeyeli ne kadar olmuştu acaba?

İnsanları kendinden bir kol boyu uzakta tutma sanatını gerçekten iyi başarıyordu. Yıllardır Lilian dışında ona yaklaşılabilen biri olmamıştı.

Trevor konuşmak için ağzını açmıştı ki Maggie onun elini tuttu. "Yıllar sana yaramış."

İkisi de uzunca bir süre birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

Maggie iç geçirdi. “Eve dönmek güzel.”

Bunu söyleyiş tarzı sanki Trevor’ın içinde uyuyan bir şeyleri harekete geçirmişti. Yıllar sonra ilk kez Tanrı’dan dilediği ikinci şansı bulup bulmadığını merak ediyordu.

Tuhaf olansa bu fikrin onu pek de rahatsız etmiyor oluşuydu.

Dokuzuncu Bölüm

Evelyn, Whitney Çiftliği'nin yukarısındaki tepede kalan konuk evine garip bir şekilde alışmıştı. Henüz birkaç saat olmuş olsa bile burada kendini rahat hissediyordu.

Bir yandan –özellikle de bu sabah kulak misafiri olduğu şeylerden sonra– kendini haneye zorla giren birisi gibi hissediyordu. Whit onun burada kalmasına Chris'le olan arkadaşlığı hatırına izin veriyordu. Durumdan hoşnut olduğu söylenemezdi. Yine de konuk evine döndüğünde banyoda özellikle kadınların kullanımına uygun olarak üretilmiş şampuan, saç kremi ve duş jeli ile lavabonun üstündeki askıya asılı yeni bir lif bulmuştu.

Tüm ev yeni temizlenmiş olmalıydı. İçerisi çamaşır suyunun hafif kokusunu maskeleyen bir tazelikte, pamuk gibi kokuyordu. Başka kim bu kadar uğraşırdı ki?

Trevor burada kalması için teklifte bulunduğu zaman evet demeliydi. Ancak durumlar çok karmaşıktı ve Whit'i bu işe bulaştırmak istemiyordu. Özellikle de ondan pek hoşlanmadığını bilirken. Yine de bahçesi hâlâ paparazilerle doluyken soğuk da olsa uzattığı el ona çok iyi gelmişti.

Oysa Whit kocasının yakın arkadaşlarından birisi olmuştu. Asıl kafa karışıklığı yaratacak bir şey varsa o da buydu. Eğer başka bir seçeneği olsaydı Evelyn kesinlikle o seçeneği tercih ederdi, ancak bir şeyler onu bu sıcak konuk evine geri çağırmıştı sanki. Adını tam koyamıyordu.

Cep telefonu çaldı. Kendi evinde mutfakta bulduğu telefonunu yanına almıştı. Oysa şimdi keşke almasaydım diyordu. Kimseyle konuşmak istemiyordu.

Çantasının içinde telefonu aradı ve arayanın numarasının gizli olduğunu gördü. Christopher nihayet onu hatırlamış mıydı?

“Alo?”

“Bayan Brandt, ben Ajan Marcus Todd. Dün sizinle kısa bir görüşme yapmıştık.”

“Hatırlıyorum. Korkarım ki avukatımla görüşmeniz gerekecek, Ajan Todd.”

“Onunla konuştum. Öğleden sonra bizimle avukatınızın ofisinde buluşmanız gerekiyor. Bazı şeyleri açığa kavuşturmalıyız.”

“Bugün cumartesi,” diyen Evelyn, durumdan hoşnut değildi.

O sırada başka bir çağrının geldiğini işaret eden bip sesini duydu. Casey. *Biraz geç kaldın, dostum.*

“Önemli bir konu,” dedi Ajan Todd.

“Ayrıntıları avukatıma iletin, sizinle orada buluşurum.”

“Harika, teşekkürler,” dedi ajan ve kapattı.

Evelyn diğer hatta geçti. “Casey, Ajan Todd beni neden arıyor? Hem de cumartesi günü?”

Casey derin bir nefes aldı. “Ona ben hallederim dedim. Samrım ağzından laf almaya çalışıyor. Sinirlenirsin de bildiklerini anlatırsın diye.”

“Gerçekten bir şeyler bilseydim işe yarayabilirdi belki.” Evelyn arka balkona doğru yürüdü ve sanki dünyada hiçbir sorun yokmuş gibi huzur dolu üç evin dizili olduğu manzaraya baktı. “Ne zaman buluşuyoruz?”

“Bir saat içinde. Sana uyar mı?”

Evelyn derin bir nefes aldı. “Harika.” Bu kadar huzur ve sessizlik ona fazlaydı çünkü.

Kırk beş dakika sonra Casey’nin ofisinin karşısındaki otoparka doğru döndü, motoru kapadı ve üç derin nefes almaya zorladı kendini. FBI’ın yanında yeni bir panikatak geçirmeyi kaldıramazdı. Ataklar suçlu görünmesine sebep olmaz mıydı?

Kendini toparlamayı başarmıştı. Koyu renk bir kot pantolon, rahat bir bluz ve topuklu ayakkabılarıyla uyumlu kırmızı bir ceket giymişti. Saçını da gevşek bir atkuyruğuyla toplamıştı.

Arabasından indi, saçını düzeltti ve çantasını omzuna taktı. Yıllardır her yere yalnız gitmeye alışmıştı. Oysa o an Casey’nin ofisinde karşılaşacağı şeylerle yüzleşmesine yardımcı olacak bir arkadaşı olsun isterdi.

Köşede onu bekleyen tuğla binayı gördü. İçinden tam ters istikamete dönüp koşmak gelse de binaya doğru ilerledi. Sokağı geçecek ve onu suçlayan insanlarla yüzleşecekti.

Yolda ilerlerken yanından iki kadın geçti. Kadınlar ona bakmak için neredeyse yürümeyi bırakacaklardı. Kadınlar konuşmadı —en azından yüzüne karşı— ancak Evelyn uzaklaştıktan sonra bir tanesinin mırıldanışını işitti. “Kim ne derse desin, kadının suçlu olduğu yüzünden akıyor.”

Evelyn’in kalp atışları hızlandı, yanakları yeni bir acıyla kızardı. Caddenin sonuna vardı ve karşıya geçebilmek için trafik lambalarının değişmesini bekledi. Kimseyle göz göze gelmemek için elinden geleni yapıyordu.

Ana caddenin üzerinde yanında tanıyamadığı bir kadınla beraber yürüyen Trevor'ı fark etti. Tanımadığı kadına rağmen Whit'i görmek adeta yüreğine su serpmişti. Soğuk davranıyor olabilirdi ama kötü birisi olduğunu söyleyemezdi. Bir arkadaşım görmüş olmanın mutluluğuyla kaldırımı çıktı. Lambalar yeşile dönünce karşıya geçti.

“Evie? İyi misin? Üzgün görünüyorsun.”

Evelyn önce ona, sonra da yanındaki kadına baktı. Acaba birlikteler miydi? Trevor'ın biriyle görüştüğünü bilmiyordu. Onu da ilgilendirmezdi zaten, fakat kız arkadaşını bırakıp benimle FBI'nın görüşmesine gel de diyemezdi şimdi.

Trevor'ın sözleri havada kaldı. Trevor, Evelyn'in hayatına bir sebepten ötürü dahil olmuyordu. Belki de Evelyn onunla arkadaş olabileceği düşüncesini kafasından çıkarmalıydı artık. Yıllar önce parçalanmış bir arkadaşlığı yeniden gün yüzüne çıkarmanın anlamı yoktu.

“İyiyim. Biraz temiz hava almak istedim sadece.”

Trevor'm kaşları çatılsa da bir şey soramadan arkalarında Ajan Todd belirdi.

“Bayan Brandt, gelebildiğinize sevindim.”

“Ajan Todd.” Ajan Todd ve kolayca öfkelenen partneri, Casey'nin ofisine doğru ilerlerken Evelyn yere baktı.

Ajan Todd durup ondan tarafa döndü. “Çok oyalanmayın, olur mu?”

Evelyn, Whit'in azarından kaçınırcasına başını salladı.

FBI ajanları uzaklaşır uzaklaşmaz Evelyn bina kapısına doğru bir iki adım attı. “Seni görmek güzeldi, Whit.” Binanın içinde kaybolduğunda toplantıyı gerçekleştirebilecek kadar güç bulabilmek için dua ediyor ve yalnız kalmamayı diliyordu.

Kaldırımında yürürlerken Maggie meraklı gözlerle Trevor'a baktı. "İyi mi?"

Trevor beyzbol şapkasını çıkarıp, elini saçlarının arasından geçirdi. "Şüpheliyim." Çıkışın ne tarafta olduğundan emin olamayan, kafese sıkışmış bir hayvan gibi etrafında döndü.

"Üzgün görünüyorsun, Trevor. Eğer gitmen gerekiyorsa..." Maggie ellerini ceketinin cebine soktu.

"Hayır, gitmem gerekmiyor. Ama gitsem iyi olurmuş gibi hissediyorum." Göz göze geldiler. "Kimsesi kalmadı, biz de eski dostuz."

Yalancı.

Maggie'nin kaşları havaya kalktı. "Jules her zaman senin, onunla arkadaştan öte olmayı dilediğini düşünürdü."

O günler geride kalmıştı. Trevor bundan emindi. Bazen ilk tanıştıkları zamanı Evelyn'in hatırladığını bile sanmıyordu.

"Gidip iyi olup olmadığını öğren. Gerçekten." Maggie gülümsedi, üstelik gülümsemesi içtendi. "Böyle iyi arkadaşları olduğu için şanslı."

Trevor bu yaptığının yanlış olduğunu biliyordu. Gereksiz yere burnunu sokuyordu, üstelik Casey'nin ofisinde böyle bir toplantı için yeri yoktu. Ama elinden ne gelirdi ki? İstese de istemese de dahil olmuştu bir kere.

"Yarın görüşürüz belki?" Trevor ondan birkaç santimetre kısa olan Maggie'ye baktı. Diğer kadınlardan farklıydı. Çok ciddi değildi. Daha çok... neşeli sayılırdı. Yıllar sonra ilk kez içine birini daha fazla tanıma isteği doğuyordu.

Ayrıldıkları akşam Rachel'ın yüzündeki ifade canlandı gözlerinde yeniden. Üstünden dört yıl geçmişti ama onu suçlarken hissettiği o acı sanki daha dünmüş gibi hâlâ tazeydi. Maggie'yi de Rachel gibi üzme istemiyordu, hem de

Evelyn'e karşı hissettikleri son günlerde daha karmaşık bir hal almışken.

Ama bu Maggie ile arkadaş olamayacakları anlamına gelmiyor, değil mi?

"Harika olur," dedi Maggie. "Telefon numaranı verir misin?"

Trevor cebinden telefonunu çıkarıp ona uzattı. Maggie birkaç tuşa bastıktan sonra telefonu geri verdi. "Artık numaram sende var, aramaman için bahane duymak istemiyorum."

İsim yerine *Muhteşem Maggie* yazılmıştı, yanında da telefon numarası duruyordu. Trevor güldü. "İddialı."

"Ama doğru," diye gülümsedi. "Yarın bir kahve içmek istediğinde mesaj atarsın."

Trevor başını salladı. "Elbette."

Maggie kasaba merkezine doğru yürüdü, Trevor'ı yüzündeki aptal ifade ve eskisinden daha karışık duygularla kaldırımın üzerinde yalnız bıraktı. Evelyn bir kat yukarıda sorguya çekiliyordu, o ise lisede muhtemelen hiç fark etmediği oldukça tatlı bir kadına rastlamıştı.

Hayat onu ayaklarının üstünde tutmak konusunda gerçekten şaşırtıcı olabiliyordu.

Casey'nin ofisinin olduğu binaya giremeden nereden çıktıkları belli olmayan üç kadın etrafını sarıverdi.

"Trevor Whitney. Gözlerimize inanamıyoruz. Seni kasabada görür müydük?" Annesinin eski arkadaşlarından biri olan Doris Taylor ona bakarken gözlerini kırıştırdı.

"Günaydın hanımlar."

"Kızıl saçlı kadın kim?" Ursula Pembroke. Yaşlı. Zengin. Huysuz. Tıpkı market afişlerindeki dağınık saçlı kadın gibi. Sesi de sanki yüzyıllardır sigara içen biri gibi çıkardı; boğuk

ve kalın. Ancak sesinin üniversitedeyken bile böyle olduğunu çok sağlam kaynaklardan öğrenmişti.

“Bir arkadaşım, Bayan Pembroke.”

“Epey tatlı bir arkadaşmış, Bay Whitney,” dedi Gigi Monroe. Trevor emin olamasa da kadının bunu söylerken iç geçirdiğinden şüphelendi.

“Hanımlar, çöpçatanlık işlerini sevdiğinizi biliyorum ama inanın bana, benim keyfim yerinde.”

Gigi bir adım atıp Trevor’ın tam önünde durdu. “Dinle, Bay Whitney,” dedi. Sesi ve ifadesi ciddiydi. “Ne duydunuz bilmiyorum ama biz çöpçatandan fazlasıyız.”

Doris de hemen arkasında durdu. “Doğru, Trevor. Bizler gönüllü hayırseverleriz.”

Neden başı beladaymış gibi hissediyordu? Teslim oluyor-muş gibi ellerini kaldırdı. “Üzgünüm. Sizi gücendirmek istemedim. Sadece romantizm konusunda yardıma ihtiyacım olmadığını bilmenizi istiyorum.”

“Hımm...” Gigi onu şöyle bir süzdü. “O zaman neden evli değilsin?”

“Bir sorunun mu var?” diye sordu Doris. “Hasta değilsin, değil mi?”

“Ya da homoseksüel?”

Ursula’nın sorusu karşısında Gigi ve Doris’in ağzı açık kalmıştı.

“Ne?” diye tersledi Ursula.

“Bir şeyim yok,” dedi Trevor. “Ne hastayım,” bakışlarını Ursula’ya çevirdi “ne de homoseksüel.”

Ona bakan üç çift göz kısıldı. “Peki ya o zaman?” diye sordu Ursula.

Trevor derin bir nefes aldı. Bir sorgulamayı kaldıramazdı, hele ki aşk hayatı hakkında. Ancak kadınlar vazgeçeceğe benzemiyordu.

Trevor bir adım geri attı. “Sizin cevap verecek mektuplarınız yok mu? Ya da festival planınız?”

“Aslına bakarsan var, evet. Ama konuyu değiştirme,” diyen Gigi, Trevor’a yalnızca nefes alabilecek kadar mesafe tanımıştı. “Bugüne kadar radarımıza girmemene inanmıyorum.”

“Ben de öyle,” dedi Trevor gönülsüzce. Karşısında duran kadınlar kasabada yirmi yaşını aşmış herkesi birileriyle tanıştırmış ya da tanıştırmaya çalışmıştı. Onun adını bu sebeple anmadıkları için mutlu mu olmalı, yoksa gücenmeli mi bilemiyordu. Âşıklar Parkı’nın en yalnız kadını için bile uygun bir aday sayılabileceğini düşünmemişler miydi?

“Yakışıklı aslında,” dedi Doris ilgisini tekrar Trevor’a yöneltmeden önce. “Annene her zaman sana dikkat etmesini söyledim.” Hafif bir ıslık öttürerek başını iki yana salladı. “O elmacık kemikleriyle etraftaki kızlara çok zarar verebilirdin.”

“Biraz bakımsız,” dedi Gigi sanki beş santimetre uzağında durmuyormuş gibi. “Ellerinle çalıştığın besbelli. Oymacılık ve mobilyaların hakkında pek çok şey duydum. Gazete senin hakkında bir makale yayımlamalı.”

Trevor sanki onları susturabilecekmiş gibi ellerini havaya kaldırdı. “Hanımlar, lütfen. Ben yalnızca bir çiftlik işletmecisiyim. Aşk hayatımla da kendim başa çıkabilirim.”

“Hâlâ bize probleminin ne olduğunu söylemedin,” dedi Ursula. “Bir şey olmalı.”

Gigi onu inceledi. “Bence bizim genç Bay Whitney’imizde görebildiğimizden fazlası saklı.”

Neden bir kere göz hapsine girince bir daha kaçamayacakmış gibi hissediyordu Trevor?

Tam o sırada –sanki Tanrı’nın merhametinin bir göstergesi gibi – Casey’nin ofisinin olduğu binanın kapısı açıldı. İçeriden çıkan Evelyn tüm ilgiyi Trevor’dan alıp kendi üstüne çekti.

“Evelyn, sorun ne? Üzgün görünüyorsun.” Tek isteği Evelyn’in iyi olup olmadığını öğrenmekken, tüm kadınlar Evelyn’e doğru koşunca bir anda kendini fazlasıyla dışlanmış hissetti Trevor.

Evelyn ise kadınlara bakmadan, doğruca Trevor’la göz göze geldi. “Bir şey sakladığımı düşünüyorlar. Christopher’ın parayı nereye sakladığını bildiğimi iddia ediyorlar.”

Evelyn gözyaşlarına hâkim oldu. Bir politikacının mükemmel eşi rolünü gerçekten iyi oynasa da Trevor zavallı kadının gücünün tükenmek üzere olduğunun farkındaydı. Yerinden kıpırdamadı. Daha fazla karışmak istemiyordu. Bir arabaya ya da eve ihtiyaç duyuyorsa yardım edebilirdi. Ancak moral verecek birilerini arıyorsa, karşısında tam üç tane destek abidesi kadın duruyordu.

Kadınlar Evelyn’i sarmalayıp, ona her şeyin güzel olacağını söylerlerken kenarda bekledi. Bakışlarını kaldırdığında Evelyn’in hâlâ ona baktığını görünce şaşırdı. Aralarında sessiz bir iletişim oldu. Bu kadınlar ne söylerse söylesin hiçbir şeyin iyi olmayacağını ikisi de biliyordu çünkü. Hem de uzunca bir süre.

Trevor gözlerini güçlkle de olsa Evelyn’den çekti ve akan trafiğe odaklandı.

“Christopher’la konuştun mu? Sana bir şey ima etti mi?” diye sordu Gigi.

“Hiç aramadı. Ben de aramadım. Ne söyleyeceğini, onu bile bilmiyorum. Bir suçu olmadığını söyler herhalde.” Trevor,

Evelyn'in sessizliğe büründüğünü fark etti. Sanki hareket edemeyecek gibiydi.

"Belki de seni eve götürmeliyiz," dedi Doris. "Bayılacak gibisin."

Evelyn başını iki yana salladı. "Bir daha asla oraya dönmem."

"Tanrım. Peki, ne yapacaksın?"

Evelyn omuz silkti. "Bilmiyorum."

Evelyn, Trevor'ın olduğu tarafa baktı. Trevor başka ne yapabilirdi ki? Onu geri çevirecek hali yoktu ya. Bu ısrarcı kadınlarla birlikte gitmesine izin veremezdi. Evelyn'e huzur vermezlerdi. Çiftlikte olması gerekiyordu ve bunu ikisi de biliyordu.

Trevor derin bir nefes aldı. "Evelyn bir süre çiftlikte kalacak," dedi.

Yaşlı kadınlar bir uyum içinde Trevor'a dönüp baktı. "Bu biraz zor," dedi Gigi. "Basın her yerde. Eğer bir hiçliğin ortasında, bekâr bir adamla kaldığı duyulursa ne söylerler?"

Trevor kaşlarını çatı. "Kimin umurunda?"

Evelyn ağır ağır başını kaldırdı ve Trevor'a baktı.

"Gerçeği biliyoruz, o zaman sorun ne?"

Ursula onu azarladı. "Keşke dünyada işler öyle yürüseydi, Whitney."

"Bir konuk evim var," dedi Trevor. Aslında açıklamaya ihtiyaç görmüyordu. "Boş, kimse onu orada bulamaz."

Evelyn onaylayarak başını salladı. "Teşekkürler, Whit."

Evelyn'in sırtına elini yaslayarak onu oradan uzaklaştırırken, zavallı kadının etrafında olup biteni fark etmeyecek kadar dalgın olmasına sevinmişti. Çünkü uzaklaştıkları sırada Gigi'nin, "Hanımlar, sanırım bir sonraki hedefimizi buldum," dediğini işitmemişti.

Onuncu Bölüm

Gigi Monroe, Evelyn'i arabasına bindiren Trevor Whitney'i seyretti. Bay Whitney'i şahsen tanımasa da iyi birisi olduğunu biliyordu. Bunu zavallı Evelyn'e kol kanat gerişinden anlamıştı. Gerçekten iyi bir koca olurdu. Belki de o sevimli kızilla?

"Evelyn için endişeleniyorum," dedi Doris.

"Neden? Âşıklar Parkı'nın en gözde bekârıyla beraber gitti diye mi?" diye sordu Ursula.

"Sadece arkadaş olduklarından eminim," dedi Doris. "Evelyn ne de olsa evli bir kadın."

"Kızlar, dedikodu yapmayı bırakın. Doris haklı," diye araya girdi Gigi. "Ben de Evelyn için endişeleniyorum."

"Hayat hayal kırıklıklarıyla dolu, Gigi. Bunu biliyorsun," dedi Ursula.

Bunu biliyordu. Hepsi biliyordu. Tüm kasaba bir araya gelse, hiç kimse bu kadınlar kadar çok hayal kırıklığı ve kalp ağrısı yaşamamıştı belki de. Ama onları motive eden de buydu. Gönül İş Gönüllüleri elektrik direklerine boyanan ahşap kalpler ve Âşıklar Parkı posta pulu kadar ünlüydü. Bu yolu anneleri açmıştı, şimdi geleneği torunlarına devredeceklerdi.

Trevor kasabanın çöpçatanları olduklarını söylese de Gigi bundan fazlası olduklarını biliyordu. İnsanlara ellerinden geldiğince yardım ediyorlardı; yemek pişiriyor, ev temizliyor, çocuk bakıcısı ayarlıyorlardı. Biraz romantizm için bu kadarlık şeyin lafı mı olurdu?

Ah, kimi kandırıyordu ki. Romantizme bayılıyordu. Gönül İşi Gönüllüleri'nde olmanın en keyifli yanı buydu.

“Belki Evelyn’in de bir projeye ihtiyacı vardır,” dedi Doris, Gigi’nin düşüncelerini susturarak.

“Zavallı kızın kafasını dağıtacak bir şeylere ihtiyaç duyduğunu ben de düşünüyorum,” diyerek Gigi de ona katıldı.

“Doris haklı,” dedi Ursula.

Doris’in gözleri iri iri açıldı. “Son üç dakika içinde bunu ikinci defa duyuyorum. Sanırım bugün şanslı günümdeyim,” diye gülümsedi gururla.

“Evelyn bizden biri,” dedi Gigi. “Yaptığımız tüm işlerde görev aldı. Buna çöpçatanlık da dahil ki son zamanlarda onun da iyiye gitmediğini hatırlatmama gerek yoktur umarım.”

Hayır, Gigi’nin bunu kimseye hatırlatmasına gerek yoktu. Kasaba sakinleri artık gönüllülerin büyüsunü yitirdiğini düşünmeye başlamıştı.

“Ah, Gigi,” dedi Doris. “Çöpçatanlık Evelyn’in uğraşabileceği bir proje değil bence.”

Birlikte Gigi’nin arabasına, Gönül İşi Gönüllüleri’nin gayriresmi aracına yürüdüler.

“Bu doğru değil,” dedi Ursula. “Başkalarının işine burnunu sokmak kadar insanın kafasını dağıtan bir şey yoktur.” Arabanın kapısını açtı ve bindi.

Doris elindeki çantasıyla kaldırımında bekledi. “Neden her zaman öne o oturuyor?”

“Beni araba tutuyor,” diyen Ursula, kapıyı sertçe kapadı.

Doris yüzündeki şaşkın ifadeyle Gigi’ye baktı.

Gigi bir süreliğine kendini ön koltuk için kavga eden iki küçük çocuk annesi gibi hissetti. “Bin haydi, Doris. Sana kek alırım.”

Kasabanın çıkışma, Abigail’ın Kâğıttan Kalpler adlı mağazasının olduğu yere doğru ilerliyorlardı.

Birkaç dakikalık surat asmanın ardından Doris nihayet, “Sırf emin olmak için soruyorum, Evelyn’in çöpünü çatmıyoruz, değil mi?” diye sordu.

“Doris, Evelyn evli.” Gigi, Ursula’ya baktı. “Sevsek de sevmesek de.”

“Sevmiyoruz,” dedi Ursula.

“Böyle konuşamayız, kızlar,” dedi Gigi. “Evelyn’in evliliği sona erdi farz edemeyiz.” Pek çok çift çok daha kötü durumların altından kalkabilirken en azından Evelyn’e de denemesi için bir şans vermeleri gerekmez miydi?

“Fotoğrafları gördün, Gigi,” dedi Ursula ona doğru eğilerek. “Evelyn’in ne kadar güçlü olduğu umurumda değil, yapılanların geri dönüşü yok. Dürüst olalım, Evelyn o kadar güçlü de değil.”

Gigi arabasını Abigail’ın mağazasının park alanına bıraktı. “Tanrı onların evliliklerini kurtarabilir, Ursula. Bunu sen de biliyorsun.”

Doris olduğu yerde doğruldu. “Evet, elbette. Christopher’ın değişmek isteyip istemediğini zaman belirleyecek.”

Gigi motoru kapatıp çantasını aldı. “Bunlar bizi ilgilen-dirmez. Karışmasak iyi olur. Sadece ihtiyaç duyduğunda Evelyn’e yardım edelim, yeter.”

“Olur.”

“Olur.”

Madem herkes anlaşılmıştı, neden söyleyecek daha çok sözü varmış gibi hissediyordu?

Sıcak mağazanın içinde Abigail onları her zamanki ikramlarıyla karşılamıştı; kahve, çay ve fırından taze çıkmış atıştırmalıklar. Tess ve Evelyn dışında eksik üye yoktu. Ancak bu resmi bir toplantı değildi. Sadece oturup sohbet etmelerinden zarar gelmezdi, öyle değil mi?

Abigail hem çalışıp hem dinlediğinden sohbete çok ortak olamasa da Gigi ve diğerleri yeni planlarını tartışıyorlardı; çöpçatanlık çıkmazından onları kurtarabilecek olan mükemmel adayı. Gönüllülerin hayır işi yaptıklarını vurgulamış olsa da Gigi çöpçatanlık efsanesinin durulduğunu inkâr etmiyordu.

“Adımız kötüye çıkıyor,” dedi Gigi. “Trevor Whitney gibi birinin çöpçatanlığını yapmak şanımızı geri kazanmamıza yardımcı olur.”

“Ayrıca, Evelyn’in yardımı gerek. Belki de haklısın. Belki böylece kafası dağılır,” diye ekledi Doris.

Abigail kadınların oturduğu masadan birkaç metre uzaklıktaki kalın, ahşap tezgâhtan baktı ve başını iki yana salladı.

“Neden böyle yapıyorsun?” diye soran Gigi, Abigail’a doğru parmağını salladı.

“Korkunç bir fikir,” dedi Abigail beyaz bir bezle tezgâhı silerken. “Evelyn’in kafasını dağıtmaya ihtiyacı yok, hanımlar. Bir sonraki hamlesini düşünmeye ihtiyacı var. Kadının tüm hayatı altüst oldu.”

“Eee? Senin de öyleydi, sen gayet başarılı oldun,” diyen Gigi bundan tam bir yıl önce dükkânını kaybeden ama sonra hem âşık olan hem de daha büyük daha geniş bir yere taşınan, işlerini büyüten Abigail’ı düşündü. Hepsi de korkunç bir trajedinin sonucuydu.

“Peki, bunun Trevor Whitney’ye ne faydası dokunacak?” diye sordu Abigail.

“Elimizden başka bir şey gelmiyor,” dedi Gigi.

Abigail tekrar başını salladı. “Söylüyorum size, bu kötü bir fikir.”

Doris’in ağzı bir anda açıldı.

“İyi misin?” diye soran Gigi, arkadaşını bir süre inceledi.

“Bir fikrim var.”

Ursula homurdandı.

Doris her iki elini de sanki hayali bir kürsüye yaslıyormuş gibi avuçları yere bakacak şekilde kaldırdı. “Ahşap kalpler.”

Herkes Doris’e bakıyor, Doris ise söylediklerinin yeterli olduğunu düşünüyordu.

“Biraz daha ayrıntıya girmen gerek,” dedi Gigi.

“Her zaman çöpçatandan fazlası olduğumuzu söylemiyor muyuz? İşte şimdi bunu kanıtlamak için elimize fırsat geçti. Kasabadaki ahşap kalplerin elden geçirilmeye ihtiyaçları var ve kabul etsin veya etmesin, Evelyn gerçek bir sanatçı.”

Gigi duyduklarına inanamıyordu. İki doğru tespit ve harka bir fikir mi? Bugün gerçekten Doris için büyük bir gündü. Âşıklar Parkı, “Aşk Şehri” pek çok geleneğe sahipti. Özellikle de Sevgililer Günü’nde bu gelenekler çoğalırdı, ahşap kalpler de bunlardan bir tanesiydi.

Hem bağış topladıkları hem de epey eski olan bu gelenek sayesinde kasabalarını güzelleştirirlerdi. İnsanlar sevdiklerine mesajlarını iletmek için satın aldıkları ahşap kalpleri her şubat ayında elektrik direklerine asardı. Ancak şu an kullanılan kalpler sıradandı ve böylesine yaratıcı bir topluluğu yansıtamıyordu. En azından Gigi öyle düşünüyordu.

Doris bir kez daha haklıydı. Kalplere sanatçı bir dokunuşla can verme işini Evelyn'e bırakabilirlerdi. Ona yardım etmesi için başka sanatçılar da tutabilirlerdi. Hem gönüllülerin yaratıcılıkları perçinlenmiş olurdu hem de kasaba güzelleşirdi, öyle değil mi?

Doris ne zamandır böyle parlak fikirlere sahipti?

Belki Evelyn'e yardım etmek amacıyla kasabalılardan para bile toplayabilirlerdi. Tanrı biliyor ya hükümet Brandt Ailesi'nin tüm mal varlığına el koymuş, banka hesaplarını dondurmuştu.

Bir keresinde izlediği bir dizide böyle bir şey yaşanmıştı, o yüzden doğru olmalıydı.

Abigail omzunu silkerek, "Fena fikir değil," dedi. Ardından bir müşteriye yardıma gitti.

"Kızlar," dedi Gigi fısıltıdan yüksek sayılacak bir sesle. Diğer kadınlar da yaklaşınca konuşmaya devam etti. "Ben de doğru iş üstündeyiz. Sanırım hem Evelyn'in aklını meşgul etme hem de Bay Trevor Whitney'nin çöpçatanlığını yapma fırsatı yakaladık."

Doris alkışladı. "Duymak için sabırsızlanıyorum."

Gigi gülümsedi. "Hanımlar, geri döndük. Girdiğimiz çıkmaz açıldı diyebiliriz."

Şimdi bunları Evelyn'e nasıl açıklayacaklarını düşünümliydiler.

On Birinci Bölüm

“**S**anırım Christopher’la görüşmeliyim,” dedi Evelyn, Trevor’ın mutfağına girerken. FBI’ın evini altüst etmesinden bu yana hemen hemen iki hafta geçmişti.

Tam iki haftadır Trevor da mesafesini korumaya çalışmaya devam ediyordu. Onu yalnız bırakıyor, konuk evinde olup olmadığıyla ilgilenmiyormuş gibi davranıyordu.

Christopher, Trevor’la görüşerek kefaletle serbest kalsa da Denver’da kalacağını ve federal ajanların sebep olduğu karmaşıklığı çözmesi gerektiğini söylemişti. Güzel haberler alır almaz Evelyn’le irtibat kuracaktı.

“Âşıklar Parkı’ndan ayrılmasına izin verme, Whit,” demişti Chris sadece. Hapishaneden çıkalı daha yalnızca saatler olmuştu. “Onun yardımına ihtiyaç duyduğumda haber vereceğim.”

Evine sadık bir koca rolü oynamak istediği zaman. Trevor bu son cümleyi Evelyn’den saklamış, bunun yerine Chris’in savunmasını hazırlamakla meşgul olduğunu söylemişti.

Aslında yalan da sayılmazdı.

Trevor kahvesiyle iPad’ine odakladığı bakışlarını kaldırdı. “Sana da günaydın.”

Evelyn mutfağa girerken kapıyı çalmış olsa da Trevor'dan cevap gelmeden içeri girmişti. Trevor kadının bir saniyeliğine bile olsa dışarı çıkmaktan ne kadar endişe duyduğunu anlayabiliyordu.

Ona bir fincan kahve doldurdu ve kendi oturduğu yerin tam karşısına, çıkardığı krema ve şeker kaplarının yanına koydu. Sabah kahveleri bir ritüele, Evelyn'in bir ihtiyacı olup olmadığını anlamasını sağlayan ufak bir yöntemle dönüşmüştü. Ayrıca konuk evinde bir kahve makinesi olsa da Evelyn her sabah kahvesini içmeye buraya geliyordu. Trevor bunun nedenini merak etmiyormuş gibi davranamamıştı. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?"

Evelyn kahvesini aldı. "Neden aramıyor, Whit? Neden bir açıklamada bulunmuyor ya da özür dilemiyor? İki hafta oldu. Birbirinden farksız on dört gün. Kendimi hâlâ insan içine çıkabilecek gibi hissetmiyorum."

Çünkü kocan bencil herifin teki.

"FBI sakladığı paralar olduğunu ama nerede olduklarını bilmediğini söyledi. Her şeye el koydular. Eve. Yata. Son dört yıl içinde Christopher'ın bana aldığı tüm mücevherlerin listesini bile istediler benden." Diğer tarafa baktı. "Bence neler olduğunu öğrenmeye hakkım var."

"Evie, onu görünce eline ne geçecek?"

Evelyn çenesini kaldırdı. "Hâlâ bir kocam var mı, bunu öğrenmek istiyorum."

Trevor bunun iyi bir fikir olmadığını biliyordu. Chris her şeyi kendi çıkarına göre anlatacak, Evelyn de bunlara inanacaktı. Tekrar kocasının büyüüne kapılacaktı. Ancak yoluna taş koyması Trevor'ın haddine düşmezdi. Onlar evliydi. Bu

durum ne kadar canını yakarsa yaksın Evelyn'in evliliğinden vazgeçmesinin sebebi Trevor olmamalıydı.

Sadece arkadaşı olmak istiyorum, Tanrım. Sadece yanında olmak istiyorum.

Duaları yüreğine su serpmiyordu çünkü doğru değillerdi. Harika, şimdi de yalan dualar eder olmuştu.

“Bir şey söylemek ister gibisin,” dedi. *Ah Evelyn, sezgileri hep güçlüydü.*

Trevor yutkunup sessizce başını iki yana salladı. “Ne yapman gerekiyorsa onu yap.”

“Benimle gelir misin?”

Trevor –biraz da bilerek– fincanının içindeki sade kahveye baktı. “Maggie’ye sözüm var.”

Aralarındaki ilişki ufak da olsa ileriye gidebilme ihtimalini barındıran bir arkadaşlık ilişkisiydi. Ondan hoşlanıyordu. Maggie girişken ve neşeli birisiydi. Aynı zamanda Trevor’dan hoşlanıyor gibiydi. Hem de çok.

Kendini geri çeken Trevor’dı. Şaşırmamalıydı aslında. Casey’nin ofisinin dışında ona rastladığından bu yana onu sadece iki kere görmüştü. Maggie’nin Denver’da yaşadığını göz önünde bulundurursa, belki de çok kapılmaması iyiydi. Aralarındaki ilişki her neyse yüzeysel tutmayı tercih ediyordu.

Evelyn’in gözleri irileşti. “Ah, doğru, özür dilerim. Haklısın,” diyerek ayağa kalktı.

“Evie, bekle.” Bunu yaptığına pişman olacaktı. “Gelirim.”

“Hayır. Senin planların var. Ayrıca başına daha fazla dert olmak istemiyorum. Konuk evinde kalmama izin vermen bile benim için büyük bir lütf. İlişkiye burnumu sokmak istemem.”

Trevor ayağa kalktı. “Hayır, boş ver. Yalnız gitmemen gerek. Ürkütücü olabilir. Maggie’yi arar saati değiştiririm.”

Evelyn karşı çıkmak üzereydi ama yapamadı.

“Halloldu bil.”

Evelyn iç geçirdi. “Teşekkürler, Whit. Korkuyordum aslında.”

Trevor cevap vermedi.

“Maggie anlayış gösterir mi?”

Trevor omuz silkti. “Aramızda bir şey yok. Yani, sadece arkadaşız.”

Evelyn onu inceledi. Bakışlarını üzerinde hissetmek Trevor’ı huzursuz etmişti. “Ama ondan hoşlanıyorsun?”

Trevor sandalyesine geri oturdu. “Bence yaşlı arkadaşların beni yeterince inceledi, sence de öyle değil mi?”

O üç kadının takibinde olduğunu biliyordu. Ne zaman kasabaya inse içlerinden ya birine ya da daha fazlasına rastlar olmuştı. Yem almaya gittiğinde bile kuş yemi bakmaya geldiğini iddia eden Gigi ile karşılaşmıştı. Oysa öyle olmadığını biliyordu. Ona bir eş bulmaya çalışacaklardı ve Trevor’ın elinden bunu engellemek adına hiçbir şey gelmezdi.

Evelyn kakhaha attı. Yaşanan olaylardan sonra Trevor’m duyduğu ilk gerçek kakhahaydı bu. “Seni göz açıp kapayıncaya kadar evlendirirler.”

Trevor huzursuzlandı. Evlendirilmek istemiyordu.

“Kimsenin seni kapmamış olması gerçekten şaşırtıcı, Whit. Her kadının hayali gibisin. Hayvan pislikleriyle uğraşman dışında tabii.” Fincanını yeniden doldurdu ve kapıya yöneldi. “Benimle gelmek istediğin için teşekkür ederim.”

Trevor başını sallasa da cevap vermedi. Hâlâ duyduklarına inanmaya çalışmakla meşguldü. “Her kadının hayali.”

Yapma bunu.

Zihninin bu tehlikeli yollarda gezinmesine izin vermeme-
liydi. Hislerini yıllar önce Tanrı'ya teslim etmişti; Chris ve
Evie'nin nişanlandığını öğrendiği gün.

Evlenme teklifi için aldığı yüzüğü Chris ilk önce Trevor'a
göstermişti. Kendiyle çok gurur duyuyordu.

"Mükemmel bir eş olacak," dedi. "Bana çok düşkün, ne
söylesem yapıyor."

Trevor onu orada dövme arzusunun zor bastırmıştı. "Ger-
çekten bunu mu istiyorsun?"

Chris kahkaha attı. "Elbette öyle. Politikaya atılacağım,
Whit. Korumam gereken bir prestijim var. Evelyn'in mükem-
mel eş olmadığını söyleyebilir misin bana?"

Evelyn güzel, zarif ve nazikti. Elbette mükemmeldi. Ama
Chris'in görebildiğinin ötesinde bir derinliği vardı. Yaratı-
cıydı. Özgürdü. Çekingendi. Güldüğü zaman burnu kıvrışırdı.
Chris ise tüm bunları bir kenara atıp kendine bir kukla yarat-
mak istiyordu. Trevor öylece durup bunu seyretmeyi kaldıra-
mıyordu.

"Diğer kızlarla görüşmeyi bırakacak mısın?" diye soran
Trevor, ona dik dik bakıyordu.

Chris güldü. "Sen neden bahsediyorsun?" diyerek göz
kırttı. İnkâr bile etmedi. O kadar yüzsüzdü ki Evelyn'in ger-
çekleri öğrenmesini bile umursamazdı. Chris bir şekilde onu
kandırırırdı.

Evelyn belki onu reddeder, diye düşünmüştü Trevor. Belki
Trevor'la konuştukları zamanı hatırlar ve dünyada onun için
daha iyi şeyler olduğunu anlardı. Ancak Evelyn bunu yapma-
mıştı. Muhtemelen sırf kendi evinden kaçmak için Chris'in
teklifini kabul etmişti.

Öyle ya da böyle, müstakbel kocasının nasıl birisi olduğunu bilmeyecekti. Ayrıca itiraf etmeliydi ki konu Evelyn olunca Chris oldukça romantik bir adama dönüşüyordu.

Nişandan günler sonra Trevor bir yuva arayan yavru bir köpek misali Evelyn'in kapısına geldi.

"Whit?" diye kapıyı açan Evelyn, gülümsedi ancak Trevor'ın yüzündeki ifadeyi görünce gülümsemesi hemen silindi.

"Konuşmamız gerek."

"Ne oldu?" Trevor içeri girebilsin diye Evelyn kenara çekildi. Ancak içeri girince Chris'in oturduğu kanepeden ona baktığını gördü.

Chris ayağa kalktı. "Yeni uyanmışa benziyorsun, dostum." Gülerek elini Trevor'ın omzuna koydu. Elbette burada olacaktı. Yılın düğününü planlamaya başlamışlardı, Sevgililer Günü'nde gerçekleşecekti. Müstakbel Bay ve Bayan Brandt romantizm delisi kasabanın yeni sohbet konusuydu ve Trevor ne söylerse söylesin bu gerçek değişmeyecekti.

Eğer nişanlısı hakkındaki gerçek düşüncelerini söylerse, onun için kıskanç herif diyeceklerdi.

"Her şey yolunda mı, dostum?" Chris'in kaşları meydan okurcasına yukarı kalkmıştı.

"Evet," dedi Trevor. "Sadece size mutluluklar dilemek istemiştim."

Chris başını salladı. "Teşekkürler. Böyle düşünmen bizim için çok büyük anlam taşıyor."

Trevor dişlerini sıkırsa da bir şey söylemedi. Düğünlerinde kalkıp konuşma bile yaptı. Çiftin şerefine kadeh kaldırdı. Fakat tüm gece Evelyn'i o gelinlik içinde, Chris'in kollarında görmek içini pişmanlıkla doldurmuştu.

Evelyn onları balayı oteline götürecek olan arabaya binmeden önce Chris'in yanından kısa süreliğine ayrıldı ve onları yolcu eden insanların arasında Trevor'ı buldu.

Gülümsedi. "Umarım bu durum aramızı bozmaz."

Hem de her şeyi bozardı.

"Sen benim en yakın arkadaşlarımdan bir tanesisin, Whit. Sırf evlendim diye seni kaybetmek istemem." Parmak uçlarında yükseldi ve Trevor'ı yanağından öptü. "Her şeyi için teşekkür ederim."

Evelyn'in yakınlığı hislerini altüst ederken Trevor hiçbir şey söylemedi. Evelyn, arabanın yanında onu bekleyen kocasına geri döndü. Chris uzanıp Evelyn'i öptü, ardından sanki kazandığını, ödülünü aldığını belli edercesine Trevor'la göz göze geldi.

Neticede Trevor haklı çıkmış, her şey değişmiş, bozulmuştu. Öyle olmak zorundaydı. Trevor çiftliği işletmek için evde kalmak zorundaydı, Chris de Evelyn'i hayalini kurduğu kadına dönüştürmüştü. Yıllar geçtikçe aralarındaki boşluk da genişlemişti. Trevor Whitney kendini Chris ve Evelyn Brandt çiftinin dünyasından her geçen gün soyutlamıştı. Onu sevmekten vazgeçebilecek kadar güçlü olamadığından uzaklaşmayı yeğlemişti.

Ama onun için dua etmekten vazgeçmemişti. Ya da Chris için. Tanrı'ya her gün Chris'i mümkün olduğunca doğru yoldan ayırmaması, onun silkinip düzgün bir hayat yaşamasına imkân vermesi için dualar etti. Kendi için olmasa bile Evelyn için bunu yapmasını diledi.

Zaman geçtikçe ettiği dualar da Brandt Ailesi'yle olan görüşmeleri gibi azalmaya ve düzensizleşmeye başladı.

Evelyn, Trevor'ın şahsi hayatından uzaklaşmış olsa da Trevor kocasının eski yakın arkadaşı olma rolünü başarmıştı. Evelyn gerçekleri bilemezdi.

Şimdiyse sessiz mutfağında oturuyordu. Evelyn'in varlığını hâlâ hissederken yıllarca ne kadar da saçma davrandığını fark etti. Evelyn'e âşık olması kendi hayatına devam etmesine engel olmuştu. Her kadınla onu kıyaslamıştı ve artık buna bir dur demesi gerekiyordu. Maggie gerçekten tanımaya değer birisiydi ve bu ilişkinin nereye gideceğini görmeliydi.

Chris'i görmek için Evelyn'le beraber gidecekti ama bunu kendi soracağı sorular olduğu için yapacaktı. Ondan sonra da yoluna devam edecekti. Kesin ve kararlı adımlarla.

On İkinci Bölüm

Evelyn, Whit'in kamyonetinde ön koltukta oturuyor, endişeyle dışarıyı seyrediyordu. Chris'i görmeye gitme fikri Denver'dan çıkışı gösteren tabelaları görünceye kadar iyi bir fikir gibi gelmişti. Tüm hayatını gölgeler arasında geçiren Evelyn artık gerçeği aydınlatmaya, nedenleri öğrenmeye hazırdı. Ancak bilmemek daha kolay gelse de bu onu bir tutsağa dönüştürüyordu ve özgürlük arzusu artık konforundan daha ağır basıyordu.

Christopher'ın davasına az bir süre kalmıştı ve medya baskısı hâlâ devam ediyordu. Şükürler olsun ki nerede konakladığını bilen yok gibiydi. Bu sırrı saklamayı nasıl başardıklarına Evelyn hâlâ şaşıırıyordu. Acaba basın bu konuyu bir gün unuttur muydu?

Whit her zamanki gibi sessizdi. Ona baktı, gözleri yola odaklanmış, derin düşüncelere dalmış gibi çenesi gerilmişti. Keşke ne düşündüğünü bilseydi. Konu Trevor'a gelince sürekli boşlukları doldurmak zorundaymış gibi hissediyordu kendini. Asla kendinden bahsetmezdi. Evelyn üniversite zamanlarında onu en yakın arkadaşlarından biri olarak görürken

bile onunla çok az şey paylaşmıştı. Babasının sağlık durumları yüzünden okulu yarım bırakıp, Âşıklar Parkı'na geri dönmek zorunda kaldığı zaman dahi bu böyleydi. Kaldı ki Evelyn, Trevor'ın bunu planlamadığından emindi. Hayat, kardeşleri için planlandığı şekilde devam ederken üç Whitney kardeşin en büyüğü olarak aile işini yürütme görevi Trevor'ın omuzlarına yüklenmişti.

Ama Whit böyleydi. Her zaman insanların iyiliğini düşünürdü.

Onun Christopher'dan ne kadar farklı olduğunu şimdi anlıyordu. Gerçi onları kıyaslamak adil olmazdı. Christopher'ın pek çok iyi özelliği vardı ama Evelyn'de yarattığı acı hepsini gölgede bırakıyordu.

“Benimle geldiğin için tekrar teşekkür ederim,” dedi Evelyn dalgınlıkla. “Umarım Maggie anlayış gösterir.”

Trevor cevap vermedi.

“Haber vermedin, değil mi?”

“Henüz vermedim.”

“Sevimli birisine benziyor.”

Trevor omuz silkti. “Evet, öyle.”

“Evliliğimin dağılıyor olması, birini bulduğun için senin adına sevinemeyeceğim anlamına gelmez, Trevor,” dedi ona bakarak.

Trevor'la kısa süreliğine göz göze geldiler. “Birkaç fincan kahve ve öğle yemeği ‘birini bulmak’ demek değildir.”

“Pekâlâ.” Evelyn pencereden manzarayı seyretmeye devam etti. “Umut vadediyor gibi.”

“Vaat falan yok,” dedi Trevor. “Sadece bir ümit.”

Doğru, diye düşündü Evelyn. Peki, Whit'in ümit ettiği neydi?

Her ne ya da kimse, Whit bunu hak ediyordu. Çünkü o her zaman tanıdığı en mükemmel erkeklerden birisi olmuştu.

Gençlik yıllarında erkeklerin birer ahmak olduğu dönemlerde bile... Trevor Whitney her zaman dik yürür, diğer insanlara öncelik verir ve aksiliğine rağmen kalbinde her zaman daha fazlasını barındırırdı.

Henüz birkaç haftadır konuk evinde kalmasına rağmen Trevor'm çalışma disiplinine hayran kalmıştı. On kişi gibi ufak bir çalışma ekibine sahip olsa da çiftlik işleri uzun saatler boyunca sürüyordu ve bu işler epey ağırdı.

Whitney Çiftliği'ndeki işlerin nasıl yürüdüğünü tam olarak anlayamasa da gözlem yaptığı ufak tefek şeyler bile merakını cezbetmişti.

“Çiftlikteki işleri rutine oturtmuş gibisin,” dedi Evelyn konuyu değiştirmenin iyi olacağını düşünerek. “Oldukça huzurlu bir yer.”

Whit başparmağıyla direksiyona vurdu. “Kendince bir neşesi var.”

“İneklerin var.”

Trevor alaycı bir ifadeyle Evelyn'e baktı.

“İlginç bulduğum için söylemiştim.” Ellerini kucağında kavuşturan Evelyn konuyu değiştirmenin o kadar da kolay olmadığını düşünüyordu.

“Atlarımız da var.”

Trevor'ın alay ettiğini fark ederek gülümsedi. “Beni korkutuyorlar.”

Trevor kaşlarını çatı. “Naziklerdir, gerçekten.”

“Söylemek istediğim gerçekten ineklerinizin de olduğunu bilmiyordum.” Lise ve üniversitedeyken Whitney Çiftliği'nde zaman geçirmişti ama hatırında çok fazla şey kalmamıştı. Sadece bir-iki tane başıboş kediyi ve Şeker isimli bir köpeği hatırlıyordu.

“Çiftçilik eskisi gibi değil,” dedi Trevor yola odaklanarak. “Sebze üretiminde oldukça başarılıyız. Lilian böcek ilacı kullanmamaya özen gösteriyor ve pazarda bu bizi gerçekten öne çıkarıyor. Eyalette hatta bazen Wyoming’de kurulan pek çok pazara mal götürüyoruz.”

Evelyn çiftçiliğin bildiğinden çok daha derin bir konu olduğunu fark etti. Ambalajlı ürünlere güvenen bir dünyada bu kadar önemli bir şeyi korumak gerçekten takdire şayandı.

“Ama biraz daha iyileştirmeye ihtiyacımız var. Ben de sığır arayışına girdim. Babam her zaman değerinden daha çok sıkıntı çıkardıklarını söylerdi ama insanlara süpermarketler yerine alternatif sunabilmeyi seviyorum. Şu an yüzden fazla aileye ve on farklı restorana otla beslenmiş dana eti veriyoruz.”

Evelyn kımıldadı. “Onca ineğe öldürmek için mi bakıyorsunuz?”

Trevor kamyonetin arka tarafına bir bakış attı. “Bunu tartışacak mıyız?”

Evelyn gülümsedi. “Hayır. Sadece üzüldüm. Yaşamaya değer görülmüyor gibiler.”

Trevor gözlerini yeniden yola odakladı. “Önemli bir görevleri var.”

“Başlarına ne geleceğini bilmeden sürünün geri kalanının peşinden gitmek mi? Her gün ölüme biraz daha yaklaşmak mı?” Başını iki yana salladı. “Böyle görev olmaz olsun.”

Trevor omuz silkti. “Sanırım onları bizden farklı kılan da bu. Günlerimize bir amaç katıp katmamak bizim elimizde.”

Evelyn ne cevap vereceğini bilemedi. Trevor bu cümleyi kötü niyetle söylememiş de olsa Evelyn öyleymiş gibi hissetmişti. Uzun zaman önce Trevor ondan çok haz etmediğini açıkça ortaya koymuştu. Oysa şimdi çiftlik hakkında

konusurlarken hayat seçimlerinde ne kadar da farklı kararlar aldıklarını görebiliyordu. Trevor'a göre Evelyn hayatı boyunca tek bir gün bile çalışmamış biri gibi görünüyor olmalıydı. Dünyada ne bulursa sömüren başka bir insan evladı daha diye düşünüyor olmalıydı. Yine de arkadaşını kaybetmiş olmak Evelyn'in hâlâ canını yakıyordu. Trevor ona karşı çok nazik davranırdı. Hayatı hakkındaki düşüncelerine rağmen yardımına koşmuştu. Hâlâ aksi bir adamdı gerçi, belki de huyu böyleydi.

"Ona ne söyleyeceksin?"

Evelyn bu soruya hazırlıksız yakalanmıştı. "Emin değilim. Haberlerde eğer masumsam boşanma davası açacağım söyleniyordu."

Trevor cevap vermedi.

Evelyn sıkı sıkı kendine sarıldı. Sanki teselli bulabilirmiş gibi. "Sanırım bir karar verene kadar onun konuşmasını bekleyeceğim."

"Onun masum olduğuna inanıyor musun?" Trevor'ın ses tonu alaycı değildi. Gerçek bir soruydu.

Evelyn'in gözleri istenmeyen yaşlarla doldu bir anda. Sadece bir aptal böyle düşünebilirdi. Kocasının tıpkı FBI'ın da dediği gibi suçlu olduğunu yüreğinde hissediyordu. Üstelik aldatılmıştı, bir hırsız ve yalancı olduğuna mı inanmayacaktı? Belki de bir yanı bunu uzun zamandır biliyordu. Christopher her zaman –baş başa olduklarında bile– birisi için ekran karşısına çıkacakmış gibi görünürdü.

Şükürler olsun ki Whit onu cevap vermeye zorlamadı. Yolun geri kalanı sessizlik içinde geçti. Çok kısa bir süre sonra da Christopher'ın Denver'daki apartmanının önüne geldiler. Trevor kamyonu evin köşesindeki misafir parkına park etse de ikisi de kımlıdamadı.

“Doğru yerde miyiz?” diye sordu Evelyn’e bakarak.

Evelyn avucunda sıkıştırıp top haline getirdiği kâğıdı açtı ve Christopher’ın adresini yeniden okudu. Eve gelmediği zamanlarda demek burada kalıyordu. Bu dört duvara gizlediği şeyleri düşününce ürperdi.

“Buna hazır olduğumu sanmıyorum,” dedi.

Trevor motoru kapatıp pencereden baktı. “Yalnız değilsin.”

Trevor ona bakmıyordu.

“Geldiğin için teşekkür ederim.”

“Zaten teşekkür etmiştin.”

Evelyn bir servet değerindeki çantasını tutan ellerine baktı. “Şu sıralar pek arkadaşım yok.”

Evelyn kelimelerini hem acınası hem de sinir bozucu bulmuştu. Koskoca on yıl boyunca nasıl olmuştu da insanlarla tanışıklıktan öteye gidememiş, bir arkadaş bile edinememişti? Tüm hayatı Christopher üzerine kuruluydu.

Arabadan inip kapıya doğru yürüdüler. Casey sonraki gün Christopher’ın davasının görülebileceğini söylemişti. Evelyn anlamıyormuş gibi görünse de Casey’ye göre tek bir şey kesindi. Dava sonuçlanınca Christopher’ın hapse girmesi olağandı.

“Seni yanında görmek isteyecektir,” dedi Casey. “Onu sevenlerin yanında olduğunu göstermek kamuda iyi bir izlenim bırakacaktır.”

Bu sözler duygularıyla çakışıyor olsa da Evelyn kendini görev bilinciyle hareket etmeye zorladı. Nihayetinde bir sonraki adımını bile düşünmeden önce Christopher’la yüz yüze görüşmesi gerektiğine karar verdi.

Şimdi onu aldatan, yalanlar söyleyen kocasının eve gelip de karısıyla yüzleşmek yerine kalmayı tercih ettiği binaya doğru yürürken bir kere daha düşündü.

Kapıya yaklaşırken olanlar oldu. Önce bir klik sesi duyuldu ardından diğeri... Bir minibüsün içinden bir kameramanın çıktığını gördü. Ve tüm kameramanlar onlara doğru koşmaya başladı. Sanki attıkları her adımda kalabalığa yeni muhabirler ekleniyordu, tıpkı çığa dönüşen bir kartopu gibi. Daha ne olduğunu anlayamadan ufak bir insan kalabalığı tarafından kuşatılmışlardı.

Peşini hiç bıkmayacaklar mıydı?

Alışkın olduğu o itici ifadeyi takınmış olan Whit'e baktı. Bir an acaba benden mi rahatsız oluyor, diye düşündü. Tam o sırada Trevor kolunu, sanki onu bir düşmandan korumak istermişçesine Evelyn'in başına sardı. "Başını aşağıda tut ve sakın durma."

Sorular durmak bilmiyor, adeta taramalı bir tüfekten saçılan mermiler gibi üstüne üstüne geliyordu.

"Bayan Brandt kocanızın suçuna ortak mısınız?"

"Kocanızın parayı nereye sakladığını biliyor musunuz?"

"Kocanızın sizi aldattığından haberdar mıydınız?"

"Bu adamla ilişkiniz mi var?"

Evelyn döndü ve soruyu soran kadınla yüz yüze geldi. "Bu ne cüret?"

"Bayan Brandt yanınızdaki adam kim?"

Trevor onu daha sıkı kavradı ve uzaklaştırdı. Nihayet binanın içine girebilmişlerdi. Yaşadıkları olay Trevor'ı bile sarsmışa benziyordu. "Sen iyi misin?"

Evelyn gözyaşlarına akmasınlar diye adeta yalvarıyordu. "Sanki aldatan, çalan bennişim gibi davrantıyorlar."

Trevor birkaç adım uzakta durmuş, onu seyrediyordu. "Onlara kulak asmamalısın."

Evelyn pencereden kameraların patlayan flaşlarına baktı. “Tam bir kâbus.” Nabzı yükselmeye başladı. “Tam bir felaket.”

Göz ucuyla Trevor’ın kenara doğru yürüdüğünü gördü. Arından görüşü bulanıklaştı. Nefes alıp verişleri güçleşti, geriye doğru sendeledi ve sırtını duvara yasladı. “Bana bunu nasıl yapabildi?”

Evelyn’in başı dönmeye başlamıştı. Sersemlemişti ve ayakta zor duruyordu.

“İyi misin?” Trevor ona doğru yürüdü ve yakınlardaki bir sandalyeye oturmasına yardım etti. “Ne oldu, Ev?”

Nefes alıp verişleri o kadar sıklaşmıştı ki cevap veremiyordu. Kalbi ciğerlerinden fırlayacaktı sanki.

Asla yeterince iyi olamayacağım.

Bütün hayatını insanların sevgisini kazanmaya harcamıştı. Çocukluğu boyunca babasının onayını alabilmek için var gücüyle çabalamıştı ama yeterli olamamıştı. Eğer Christopher’ın her söylediğini yaparsa onun için değerli olacağına kendini safça inandırmıştı.

Ama onun da beklentilerini karşılayamamıştı.

Ve şimdi dünyadaki herkes biliyordu. Kocasını için bile yeterli olmadığını biliyorlardı.

Trevor, Evelyn’in yanındaki sandalyeye oturup ona yaklaştı. Evelyn emin olamasa da Trevor’ın yüzündeki itici ifadenin yerini içten bir edişe aldığını düşündü. “Evelyn? Sorun ne?” Evelyn’in ellerini avuçlarının arasına aldı, Evelyn de onun elini sımsıkı tuttu. “Dinle, her şey yoluna girecek,” dedi. “Nefes al sadece.”

Kelimeler sanki havada asılı kalmıştı. Uzunca bir süre sonra nefes alıp verişleri normale döndü. Fakat gözleri yeniden yaşlarla doldu. “Artık katlanamıyorum.”

Trevor sanki Evelyn'in gerçekten iyi olup olmadığını değerlendirmişçesine bir süre daha öylece kaldı. Daha sonra ayağa kalktı, yüzünde yine o tanıdık ifade vardı. Pencereden dışarı baktı. "Göründüğünden çok daha güçlüsün, Evie."

Evelyn bakışlarını sesin geldiği yere doğru kaldırdı.

O mu? Güçlü mü? Trevor ne zaman bu kadar delirmişti acaba?

"Kendimi güçlü hissetmiyorum," dedi. "Belki de kötü bir fikirdi. Yaptığı onca şeyden sonra yüzüne bakabilir miyim, onu bile bilmiyorum."

Trevor cevap vermedi. Muhtemelen ne söyleyeceğini bilemediğindendi. Evelyn bile kendi kendini dönüştürdüğü insana acıyordu. O bile kendine öfkeleniyordu. Derin bir nefes aldı ve kendini ayağa kalkmaya zorladı. Buraya kadar gelmişti, şimdi çekip gidemezdi. Ayrıca gerçekleri bilmek onun da hakkıydı.

Ne kadar canını yakacak olursa olsun.

"Pekâlâ, haydi şu işi bitirelim."

Trevor kımıldamadı. "Emin misin?" Endişeli görünüyordu. "Krizlerinin nüksettiğini bana söylememiştin."

Evelyn omuz silkti. "Yeni başladı."

Trevor'ın bakışları tüylerini ürpertti. Keşke şimdi evde, yatağımda olsaydım, diye dileyerek dudaklarını birbirine bastırdı. Ama sonra bir evi olmadığını, yatağının bile hükümetin yapacağı açık arttırmada satılacağını anımsadı. Sanki eşyalarının satılması Christopher'ın borçlarını ödeyecekmiş gibi.

Evelyn asansöre binişini, sekizinci katın düğmesine basışını ve kocasının yaşadığı kata çıkışını güçlkle hatırlıyordu.

Asansörün kapısı açıldı, sekizinci katta indiler. Hiç düşünmeden 813 numaralı dairenin kapısına doğru yürüdü ve kapıya vurdu. Var gücüyle.

Kilidin açılış sesini duyduklarında Whit önce kıpırdandı, ardından Evelyn'e baktı. "İyi misin?"

Evelyn başını onaylayarak sallasa da iyi olmak dışında her türlü duyguyu hissediyordu. Christopher kot pantolonu, beyaz tişörtüyle kapıda belirdi. Genellikle temiz, traşlı olan yüzündeki sakallar uzamıştı. Onca yıl önce evlendiği bakımlı, zengin çocuktan eser yoktu.

Evelyn'i gören gözlerinde bir şey belirdi. İfadesi canlandı. "Evelyn?"

Evelyn kıpırdamadı.

Christopher'm gözlerinde şaşkın bir bakış belirdi. "Burada ne arıyorsun?"

Evelyn onu tehdit eden gözyaşlarını yuttu, içine attı. "Gerçekleri."

Christopher önce Whit'e, ardından Evelyn'e baktı. "Nasıl-sın?" Kalbi kırılmasın diye nazik bir tonlama takınmış gibiydi.

"Kocam tutuklandı. Evim işgal edildi. Masumiyetim sorgulanıyor. Saygınlığım yerle bir oldu. Bir telefon açma zahmetine bile girmedin."

Christopher iç geçirdi. "Anlamıyorsun, Evelyn. Bir şey üstünde çalışıyorum. Halledeceğim." Uzanıp Evelyn'in elini tutmak istese de Evelyn kendini geri çekti.

Christopher bir anda öfkeleniverdi. Evelyn onun istediği gibi davranmıyordu ve bu asla iyiye işaret olamazdı. Ama Evelyn de rol yapmayacaktı artık.

"İçeri gir, konuşalım."

Evelyn yutkunsa da damağı kuruydu. Christopher'ın gerçekten nerede yaşadığını bilmek istiyor muydu? Beraber kurduklarını düşündüğü o güzel yuva yerine ne tür bir hayatı tercih ettiğini öğrenmek istiyor muydu gerçekten?

Ağır adımlarla içeri girdi. İçerinin hiç de lüks bir tarafı yoktu ama gereken her şey var gibiydi. İçinde bulunduğu duruma rağmen hiçbir şey istememişti sanki.

Koridorun ortasında garip bir edayla duruyorlardı. Christopher bir an için Whit'e baktı. "Bana karımla konuşmam için biraz izin verir misin?"

Whit ilk başta kıpırdamadı, sanki boğazına saldırmayı düşünüyormuş gibi Christopher'a bakıyordu. Ancak birkaç uzun, testosteron dolu saniyenin ardından salonun öte köşesine doğru ilerledi. Christopher da Evelyn'i mutfığa doğru götürdü. Mutfak mesafe olarak yakınmış gibi dursa da konuşulanların duyulabileceği kadar değildi.

Trevor, Evelyn'i göz önünde tutabilirse sanki Christopher'ın tercih ettiği silahtan, yani manipülasyondan onu koruyabilecekmiş gibi hissediyordu.

Öte yandan Evelyn ilk kez Christopher'a karşı hazırlıklıydı. Ya da en azından öyle olduğunu sanıyordu.

Evelyn, Christopher'ın gerilen dudaklarında hafif bir tebessüm gördüğünü sanmıştı, ama yalnız kaldıklarında bundan eser kalmadı.

"İyi görünüyorsun," diyen Christopher, otursun diye Evelyn'e işaret etti. Bunu daha önce nasıl fark edememişti? Kocasını istediğini elde edebilmek için ruh halini nasıl da kolay değiştirebiliyordu. Bunda ne kadar ustalaştığını artık görebiliyordu.

İçini saran keder bulutlarının dağılmasını bekledi. Bu görüşmenin olumlu bir sonuca varacağını düşünerek nasıl da aptallık etmişti.

Çenesi gerildi. "Kendi adına ne söyleyeceksin, Christopher?"

Christopher umursamazca elini salladı. “Her şey yoluna girecek. Göreceksin. Yanlış bir şey yapmadım, bunu kanıtlayamazlar. Göz açıp kapayıncaya kadar geri dönerim.”

Evelyn ona bakıyordu. Christopher’ın küstahlığı adeta can bulmuştu ve önünde duran masaya dökülerek aralarında bir uçurum açıyor gibiydi.

“Kaç tane?”

Christopher’ın yüzünde salak bir ifade belirdi. “Ne kaç tane?”

“Kaç kadın?”

Christopher hemen karşılık verdi. “Açıklayabilirim.”

“Hayır, açıklayamazsın. Kendini bundan kurtarabilmenin ihtimali bile yok. Fotoğrafları gördüm. Videoları seyrettim. Beni aptal yerine koydun. Her şey ortada.”

Christopher oturduğu sandalyeden uzanarak Evelyn’in elini tutmaya yeltendi. “Evelyn seni seviyorum. Canını yakmayı hiç istemedim.”

Gözüne dolan yaşları gözlerini kırpıştırarak uzaklaştırmaya çalıştı Evelyn. “Kaç tane, Christopher?”

Christopher bakışlarını kaçırdı. “Kendimden utanıyorum. Bir sorunum var. Hak vereceğin bir sorun. Ama şimdi beni terk edemezsin. Bunların altından kalkabilmem için yanımda olmana ihtiyacım var.”

Evelyn yutkundu.

“Zaten telefon açacaktık ama mademki buradasın... Avukatım senin duruşmama gelmeni istedi. Yarın sabah. Lütfen. Uzun bir yol olacak ve bu yolu beraber yürüyeceğimizi herkese göstermeliyiz. Orada olman hâkimin kararında büyük rol oynayacak.”

Evelyn gözünden kaçan bir damla yaşı silerken, gözyaşlarına hâkim olamadığı için öfkelen-di.

“Ağlama bebeğim. Bunu atlatacağını biliyorsun.”

Bakışlarım ona çevirdi. “Christopher beni aldattığını biliyorum. Peki, parayı da çaldın mı?”

Christopher ona bakarken dudaklarında hafif, küçümseyen bir tebessüm belirdi. “Bana bunu nasıl sorabiliyorsun?”

“Kanıtlar yeterince güçlü. FBI beni iki kere sorguya çekti. Bana bir şeyler gösterdiler, bir kısmını anlamadım ama senin parayı sakladığımı düşünüyorlar. Eyaletten çaldığından ve gizli bir hesaba yatırdığından şüpheleniyorlar. Benim de bunu bildiğimi sanıyorlar.”

Christopher gözlerini kaçırmasa da sanki bir şeyleri hesaplıyormuş gibi bakıyordu. Evelyn o an anladı.

Christopher gözlerini kapadı, çenesini hafifçe kaldırdı ve bundan iki hafta önce olsaydı Evelyn’in kesinlikle inanacağı bir yalanı söylemek için ağzını açtı.

Kapanan gözler. Kalkan çene. Söylenen yalan.

Görebiliyordu. Düşününce Christopher bu hareketleri defalarca kez yapmıştı. Bunu öğrenmek midisini bulandırdı.

“Ben masumum, bebeğim. Söz veriyorum. Sadece hemen benden vazgeçme, yeter.”

“Onca kadından sonra seni affetmemi nasıl bekliyorsun?”

Christopher, Evelyn’in elini sıktı. “Benim için bir anlam-ları yok. Mühim olan yalnızca sensin. Bu yıl bizim yılımız, unuttun mu? Artık bir aile olabiliriz. Ne uğruna çalıştığımızı hatırlamıyor musun?”

Christopher’ın bu kadar kolay yalan söyleyebilmesi Evelyn’in adeta kanını dondurdu.

Onu içine sürüklediği zorluklar için özür bile dilememiştii henüz. Dünyasının nasıl da altüst olduğunun farkında değil miydi?

Yine de Evelyn evliliğin kutsallığına inanarak büyümüştü. Öylesine başından atabileceği bir şey değildi evlilik. En azından denemeyi, Christopher'a ve kendine borçlu değil miydi?

Annesinin sözleri zihninde yankılandı. "Bir eşin görevi kocasını desteklemektir, her ne olursa olsun." Kızlarının boşanmış ve parasız kalmış olmasını hoş karşılamayacaklardı. Her şey nasıl da karmakarışık olmuştu.

"Bir danışmana görünsek iyi olacak," diyerek ellerini Christopher'ın ellerinden çekip kucağına koydu.

Christopher huzursuzlandı. "Ciddi olamazsın."

"Nasıl iyileşeceğiz peki? Hiç üzölmüyor musun acaba?"

"Masa başında oturan bir morona içimdekileri dökmeden de üzülebilirim," dedi Chris. "Böyle bir seçeneğimiz olmadığını biliyorsun. Halkın tanıdığı birisiyim. Ayrıca benim yardıma ihtiyacım yok, Evelyn. Yalnızca sana ihtiyacım var."

Evelyn bakışlarını kaldırdı. "Bana onca yıl sahiptin ama ihtiyaç duyduğunun ben olmadığı apaçık ortada."

Christopher'ın kaşları hafifçe kalktı. Ona meydan mı okumuştı? "Danışmana falan gitmiyorum. Sen de gitmeyeceksin."

Evelyn duraksadı. "Yine başladı," dedi, ancak eşinin yüzünde bir nebze olsun endişe olup olmadığını görmek istemiyordu. Christopher, Evelyn'in panikataklarını biliyordu. Anksiyetesini biliyordu.

On iki yaşından beri bununla uğraşıyordu; hayatının altüst olduğu son zamandan beri.

"Yeter artık Evelyn," dedi Chris ciddi bir tonla. "Herkesin gözü senin üstünde."

“Bu kimin kabahati acaba?” Evelyn çenesini kaldırarak Christopher’ı göz hapsine aldı. Yıllarca bir kenarda oyuncak bir bebek gibi oturmuş, Christopher’ın söylediği tüm yalanlara inanmış, kocasının gerçekte olduğu kişiye inanmak istememişti. Evliliğinin bu hale gelmesinde belki onun da katkısı vardı. Çünkü rol yapıyordu. Sadece ondan beklenen şeyleri yaparak görev bilincini yitirmişti. Peki ya ne uğruna?

“Ne demek istiyorsun?” Christopher oturduğu koltukta huzursuzca kıpırdandı.

“Buraya gerçekler için geldim ve artık görebiliyorum.” Gözleri yine yaşlarla dolmaya başladı. Bir yanı hâlâ evliliğinin kurtulabilmesi için Christopher’ın bir öneri sunacağına inanıyor ve bundan utanıyordu.

Ancak Christopher hiçbir şey için çabalamayacağını açıkça belli etmişti.

“Neymiş görebildiğin?” Rahatsız olmuş gibi bir ifade takındı.

“Gerçek seni görüyorum,” dedi Evelyn. “Kalbimi kırdın ve bunu önemsemiyorsun bile.”

Chris kaşlarını çatı. “Olayı dramatikleştiriyorsun. Birlikte olmamızın ne kadar önemli olduğunu sen de biliyorsun.”

Göz göze geldiler. “Bana diğer kadınlarla işinin bittiğine dair söz verebilir misin?”

Kapanan gözler. Kalkan çene. “Elbette Evelyn. Yalnızca sen varsın.”

Söylenen yalan.

Evelyn kucağında kavuştuğu ellerine baktı. Cevabını almıştı.

Yer yarılrsa da içine girip kaybolsam, diye geçiriyordu içinden.

“Yarın gelecek misin?” Christopher’ın ses tonu yine değişmişti. İsteddiği şeyi aldığını düşünüyordu. Sadık olacağına dair Evelyn’i ikna ettiğini sanıyordu. Sanki bunu tek bir yalanla başarabilecekmiş gibi. Acaba Evelyn bunca zamandır kaç yalanma inanmıştı?

Christopher uzanıp Evelyn’in sarı saçlarından bir tutamı kadının kulağının arkasına sıkıştırdı, eğildi ve onu yanağından öptü. “Sana aldığım gri renkli pantolon-cekete takımı giy.” Onu şöyle bir süzdü. “Kim olduğunu unutmuşa benziyorsun.” Christopher’la buluşmaya koyu renkli bir kot pantolon ve sade bir bluz giyerek gelmişti. Evelyn bunu yeterli bulsa da Christopher’ın onun görünüşü hakkında her zaman bir fikri vardı.

Evelyn bir şey söylemedi.

“Şimdi git içeride bekle. Whit’le konuşmam gerek.”

Evelyn derin bir nefes aldı, öfkesi görüntüsünün altında adeta bir lav gibi fokurduyordu. Yirmi yıldır böyle bir nefretle dolup taşmamıştı. On iki yaşından beri. Hayatın tek boynuzlu atlar ve gökkuşaklarından ibaret olmadığını öğrendiği günden beri.

Asansöre binip bekleme salonuna indi ve bir anda gözyaşlarına boğuldu.

Bildiği hayat sona ermişti ve bundan sonra ne yapacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu.

On Üçüncü Bölüm

Trevor, Chris'in Evelyn'e ne söylediğini duyamamaktan nefret ediyordu. Evelyn'in yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Yaşlandıkça anlaşılması çok daha zor birine dönüşmüştü. Belki de onu artık tanımadığı için böyle hissediyordu.

Evelyn apartman dairesinden çıktıktan sonra Chris'e baktı. Bırak eski dostu, tanıdık bile gelmiyordu artık gözüne.

Burnunun ortasına bir yumruk atsa ne olurdu acaba?

"Evelyn'e sırf beni görsün diye onca yol boyunca eşlik etmen ne büyük incelik," dedi ve yerine oturdu. "Haber verseydiniz daha güzel olurdu."

Trevor onun tam karşısına, birkaç dakika önce Evelyn'in oturduğu yere oturdu. Evelyn'in ardında bıraktığı o hafif, pamuksu kokuyu hâlâ alabiliyordu.

"Sadece iyi bir arkadaş olmaya çalışıyorum."

"Teşekkürler, dostum."

"Sana değil, ona."

"Ah, Evelyn'in hayatında yer almaya çalışmanı anlıyorum," diye itici bir ifadeyle sırtı Chris. "Elinde gerçekten çok iyi bir fırsat var."

“Saçmalama, Chris. İkinizi de bu işlere dahil olmamı engelleyecek kadar uzun süredir tanıdığımı biliyorsun. Ayrıca ona göz kulak olmamı isteyen de sendin.”

“Bu isteğimi canı gönülden kabul ettin anlaşılan,” diyen Chris, Trevor’a dik dik baktı.

“Kadını orada tek başına bıraktın. Ona ne yaptığının farkında mısın?”

“Ona mı? Ya bana olanlar?” Chris kendini masadan uzaklaştırdı. “Şu halime bak.”

“Kendi düşen ağlamaz,” dedi Trevor.

Chris rahatsız olduğunu belirten bir oflamayla çenesini sıvazladı. “Her zaman böyle çokbilmiş olmak zorundasın, değil mi?”

“Öyleyim işte.” Trevor, Chris ektiğini biçiyor diye özür dilemeyecekti.

Chris kıpırdandı, sonra da Trevor’a doğru eğildi. “Evelyn’in peşindeler, biliyorum. Parayı sakladığım yeri bildiğini sanıyorlar.”

“Bunu sorun etmiyor musun?”

Chris omuz silkti.

Trevor soğuk apartman dairesinin kokusunu içine çekti. “Bunlardan paçayı nasıl sıyırayabileceksin?”

“Dostum, ben masumum.” Ancak yüzündeki o ukala ifade tam tersini söylüyordu.

Trevor şakaklarını ovarak iç geçirdi.

“Karıma âşık olduğunu biliyorum.”

Chris’in ona bakan gözleri adeta Trevor’ın içini deliyordu.

“Onca zaman sonra hâlâ ona karşı bir şeyler hissetmene inanamıyorum.”

Trevor uzanıp Chris’in boyununu kırma arzusuna hâkim olmaya çalışarak elini masanın altında yumruk yaptı.

“Kabul et, doğruyu ben seçtim.” Chris sanki Trevor’ın sabrını zorlamak istercesine ona doğru eğildi. “Yani, Evelyn bir ödülünden farksız.”

Trevor masadan aniden kalktı ve küfretti.

“Hiçbir şey Evelyn kadar elini kolunu bağlamıyor,” diye güldü Chris. “Acı çekişini seyretmek çok eğlenceli. Sanki lisedeyiz de onun gözünde yakın arkadaştan öteye gidemiyorsun.” Yakın arkadaş kelimesini üstüne basa basa söylemişti. “Benimle ilgili her şeyi başından beri bildiğin halde ona tek kelime bile söylememeni nasıl karşılardı, merak ediyorum.”

Trevor’m boğazı düğümlendi. Chris eski bir yarayı kaşı-mıştı; bu Trevor’m ilgilenmeyi reddettiği bir yaraydı. Chris’in sadakatsizliğini bilirdi ama daha kötüsü, onun bu küçük ve kirli sırlarını saklamasına yardım etmişti.

Göz göze geldiler. “Olanlara rağmen onu kaybetmeyeceğim, Whit. Anladın mı?”

“Bunu, Denver’daki kadınların yarısıyla yatmadan önce düşünecektin,” diye tersledi Trevor. “Senin derdin ne?”

“Senin gibi biri bunu asla anlayamaz.” Chris arkasına yaslandı. “O kadınlar kendilerini bana vermek için deliriyorlar. Hayır demek neredeyse imkânsız.”

“Aynada kendine nasıl bakıyorsun, çok merak ediyorum, Chris. Düşündüğünden daha kötü bir haldesin.”

“Daha zengin,” diye ekledi Chris.

Karşısındaki adamda kesinlikle utanma yoktu. Kimseyi düşünmüyordu. Sadece kendini önemsiyordu. Onun için değerli olan yalnızca güç ve paraydı.

“Karımın yanma çok yanaşmamaya çalış, olur mu?”

“Onu bırak, Chris. Bu yaptıklarını hak etmiyor.”

“Hiç şansı yok.” Chris’in sırtışı Trevor’ın sinirini tepesine çıkarmaya yetiyordu. “Evelyn’i tanıyorum. Beni kurtarmak, daha iyi bir adam yapmak hoşuna gidecektir. İyileşebilmek için ondan başka umudum olmadığına onu ikna etmek zor olmayacak.”

“Bunları bana neden anlatıyorsun?”

“Çünkü yanlış bir fikre kapılmanı istemiyorum. Evelyn bana ait. Bunu unutma.”

Trevor yeterince dinlemişti. Başka bir söz etmeden kapıya doğru yürüdü. Evelyn’le birlikte buraya kadar gelmemiş olmayı diliyordu. Chris haklıydı. Trevor beğensin ya da beğenmesin Evelyn, Chris’in karısıydı. Kendini onların dünyasından neden geri çektiğini bir kez daha hatırladı.

Doğru şeyi yapmak istemişti ama şu dakikadan sonra Evelyn ondan, bir ev sahibi kimliğinden ötede bir şey isteyecek olursa başka birinden yardım alması gerekecekti. Ya hayatına devam ederdi ya da bu olayların onu tüketmesine izin verirdi.

Kapıdan çıkar çıkmaz telefonuna uzandı. Maggie’nin numarasını buldu.

Akşam yemeği? diye mesaj attı.

Harika. :)

Saat 7’de Barb’ın Yeri’nde?

Orada olacağım.

Harika. Evelyn’i hayatından çıkarmanın ve kendi hayatına devam etmenin zamanı gelmiş de geçiyordu bile.

On Dördüncü Bölüm

Åşıklar Parkı'na dönüş yolu gergin bir sessizlik içinde geçmişti. Christopher'ın Whit'e söylediği her şey Whit'in kanma dokunmuş olsa da yol boyunca ağzını açıp tek kelime etmemişti. Şaşırtıcıydı.

Evelyn iki adamın arasındaki ilişkiyi her zaman karmaşık bulmuştu. Zaten Trevor'm neden Christopher'la arkadaşlık ettiğini bile merak ediyordu.

“Ne düşüneceğimi bile bilemiyorum artık,” dedi Evelyn sessizliği bozarak. “Olduğunu sandığım kişiyle arasında en ufak bir benzerlik yok.”

Trevor derin bir nefes aldı. “Belki de kaybolmuştur.”

“Neden hep böyle yapıyorsun?”

Trevor ona baktı. “Ne yapıyorum?”

“Onu koruyorsun. O senin sadakatini hak etmiyor.”

Trevor bir şey söylemeden ilgisini yeniden yola verdi.

Öfke adeta saklanmak için kendine soğuk, karanlık bir yer arayan bir yılan gibi içinde kıvrılıyordu. Christopher'ı görmek istemişti çünkü evliliğine son bir şans vermeliydi. Ancak Christopher'm en ufak bir değişiklik bile istemediğini öğrenerek ayrılmıştı oradan.

Peki ya şimdi?

Seçenekleri kötüden berbata gerilemişti. Ne yapacağını bilmiyordu ama bunu sesli olarak ifade etmek daha ağır geliyordu. Belki de bugün açığa çıkan bu hislerle yüzleşmekten kaçındığı için yıllarca onları görmezden gelmişti.

Neredeyse acı dolu sayılabilecek bir seyahatin ardından eve döndüler. Evelyn yardımları için Trevor'a kısaca teşekkür ederek konuk evine kaçtı.

Ayakkabılarını çıkardı. Üstüne uzun bir hırka, altına eşofman altı, ayağına da ev botlarından giydi. Korkunç görünse de rahattı, üstelik şu an kimsenin göz hapsinde değildi. Hatta kimsenin göz hapsinde olmamakta gerçek bir özgürlük hissi vardı. Yıllarca kendi evinde belki biri gelir diye her gün iki dirhem bir çekirdek gezmek zorunda kalmıştı.

Kapı çalınca ürktü. Kimse burada olduğunu bilmiyordu.

Oturma odasına doğru ilerledi ve verandada bekleyen kimmiş diye şöyle bir göz attı. Evin yan tarafı yüzünden görüşü kapansa da bir adım daha yaklaşınca Whit'in yıpranmış, kırmızı beyzbol şapkasını seçebildi.

Kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

Trevor şaşkın görünüyordu. "Alışılıandan farklı görünüyorsun."

Evelyn hırkasına biraz daha sarıldı. "Sıkıcı elbiselerden bunaldım."

"Geç bile kaldın."

Evelyn sadece ona bakmakla yetindi. "Ne istiyorsun Whit?" Aslında bu kadar sert bir tonda söylemek istememişti.

Trevor ellerini cebine soktu ve verandaya baktı. "Özür dilemeye geldim."

“Ne için?” Trevor’ın ağzından kelimelerin çok güç çıktığını biliyordu. Onunla göz göze gelmekten çekinen Trevor’ı seyretti.

“Onu savunduğum için.” Trevor sakalı uzamış çenesini kaşıdı. “Chris’in tarafını tutmadığımı bilmeni istiyorum.”

Evelyn insafa geldi. “İçinde bulunduğun durum gerçekten şaşırtıcı. Neredeyse hayatın boyunca tanıdığın biri yerine beni tercih etmeni beklemiyordum.”

Göz göze geldiler. “İyi de sen de benim arkadaşımın, Evie.”

Kelimeler Evelyn’i gafil avlamıştı. Üniversiteden bu yana Trevor Whitney’den kendisine yönelik tek bir kibar kelime duymamıştı. Bunu ifade etmemeyi tercih etti. Yoksa duydukları yüzünden yanakları kızarmış, kızarınca daha da çok utanmıştı. “Şey, o zaman sahip olduğum tek arkadaş sensin.” Bir adım geriledi. “Gelip bir film seyretmek ister misin?”

Trevor hafifçe çenesini kaldırdı. Evelyn bir an sanki Trevor onun içini görüyormuş gibi hissetti.

Lütfen ne kadar yalnız olduğumu görme.

Trevor’m yüzündeki ifade değişmedi. “Keşke gelebilsem, ama şey... planlarım var.”

Evelyn olur da Trevor içeri girmek ister diye açtığı boşluğu çabucak kapayıverdi. “Ah, elbette. Git.”

“Sen iyisin, değil mi?”

Evelyn başını biraz fazla heyecanla salladı. “İyi eğlenceler.”

Trevor birkaç saniye daha bekledi, ardından arkasını dönüp verandadan aşağıya indi. Evelyn kapıyı kapatsa da Trevor’m kamyonetine binmesini ve uzaklaşmasını seyretti. Onun gidişini izlemek içindeki bir şeyleri yeniden gün yüzüne çıkardı, istenmeyen o gözyaşları yanaklarını bir kez daha ıslattı.

Teklifini kabul etmemek için adeta kendiyle savaşmış olsa da Trevor o geceyi Evelyn'le geçirseydi kesinlikle felaket olurdu. Kendine bir söz vermemiş olsaydı bile bu kez de Chris'in cümleleri peşini bırakmazdı. Chris karısını geri kazanmak istiyordu ve Trevor ona engel olamazdı. Tüm olumsuzluklarına rağmen Chris onun kocasıydı. Tanrı onların evliliğini onarabilirdi.

Barb'ın Yeri'nin arkasındaki otoparka dönüp kamyonetini park etti. Maggie çoktan varmıştı. Heyecandan kalbinin atışları hızlandı. En azından onunla arasındaki ilişkinin nasıl gideceğini görmesi gerekiyordu.

Aslında Maggie'yi yeniden buraya getirmek biraz kaba olmuştu. Pek popüler bir yer sayılmazdı ama mesajlaştıkları sırada aklına ilk gelen yer burasıydı.

Maggie arka taraftaki koltuğa geçmiş, telefonuyla oyalanıyordu.

Trevor koltuğa doğru yanaşarak, "Burası dolu mu?" diye sordu.

Maggie bakışlarını kaldırdı ve kocaman gülümsedi. "Artık dolu."

Maggie'nin karşısına geçip oturdu. "Randevulaşmak için pek de özgün bir yer değil, değil mi?"

Maggie başını hafifçe yana eğip, Trevor'ın yüzünü inceledi. "Randevu mu bu yani?" Daha önce adını koymamışlardı.

Trevor'ın yanaklarına adeta ateş bastı. Kendini şapşal gibi hissediyordu. Ama bir cevap verinceye kadar Maggie uzanıp onun elini tuttu.

“Randevu demek,” diye sırtıttı Maggie.

“Belki de değil.”

“Bundan kolay kolay kurtulamazsınız, beyefendi. Az önce söylediğin şey yüzünden kendimi genç kız gibi hissettim.” Trevor’ın elini sıktı. “Trevor Whitney’yle randevuya çıktım.” Menüye baktı.

Trevor ne söyleyeceğini bilemeyerek bir süre onu seyretti. Sanki Maggie’yle yemeğe çıkmak onun için bir ödül-
dü. Hem Maggie böyle düşünüyorsa neden onu düzeltecekti? Maggie’nin tepkisi gurunu okşamıştı, kimin gururu okşanmazdı ki?

“Hâlâ Evelyn’den hoşlanıyor olabileceğini düşünüyordum,” dedi Maggie menüden bakışlarını kaldırmadan. “Ne alacaksın?”

Trevor kaşlarını çattı. “Hâlâ Evelyn’den hoşlanıyor olabileceğimi düşünmek de ne demek oluyor?”

Maggie menüyü masaya bıraktı. “Öyle değil misin?”

“En yakın arkadaşım evli.”

“Liseden bahsediyordum.”

“Ah.” Trevor menüyü okuyormuş gibi davrandı. Sanki Barb’ın menüsünü ezbere bilmiyormuş gibi.

“Sahi Evelyn nasıl?” Maggie menüyü incelemeye devam etse de aralarında bir tuhaflik asılı kalmış gibiydi.

“İyi, sanırım.” Trevor ona bakmıyordu.

“Gazeteler artık evinde kalmadığını yazıyor,” dedi Maggie. “Sanırım onu suçlayamam. Kendi kocamın nasıl bir ahmak olduğunu hatırlamayı ben de istemezdim.”

Trevor rahatsız oldu. “Başka bir şeyden bahsedebilir miyiz?”

Maggie'nin gözleri irileşti. "Ah, elbette. Evet, üzgünüm. Gergin olduğumda saçmalıyorum. Arkadaş olduğunuzu biliyorum."

Masanın öteki ucunda Regina Ray belirdi, siparişlerini aldı ve günlük flörtleşme kotasını doldurdu. Ancak Maggie rahatsız olmuşa benziyordu.

"Kadınlarla iletişimin ne güzel, Bay Whitney," dedi gözünde bir pırıltıyla.

Trevor umursamazca elini salladı. Bunun asla mümkün olmayacağını Maggie bir bilseydi.

Akşam olurken Trevor kendini sohbete bir son vermeye zorladı. Maggie hoşsohbet birisiydi ama Trevor'm aklı Evelyn'den uzaklaşmıyordu. Oysa Evelyn'in kendi başının çaresine bakabileceğini sandığı zamanlar olmuştu.

Ancak geçirdiği panikatak krizlerine şahit olduğundan beri emin olamıyordu. Yaşlandıkça krizlerinin son bulduğunu zannetmişti.

Bir an yeniden yirmi yaşına döndü, eski çiftlik evinin arka tarafındaki bankta oturuyordu. Yaz mevsimi, olduğundan serin geçiyordu.

O zamanlar Trevor üniversitenin ilk iki yılını tamamlamıştı, mezuniyetin hemen ardından işletme yüksek lisansı için Chicago'ya ya da New York'a taşınmayı planlıyordu. Âşıkalar Parkı'ndan sonsuza dek ayrılmaya hazırdı. Onu bir daha buraya geri çekecek her türlü kara deliği tıkadığından emin olmak için ne gerekiyorsa yapardı.

Annesi ile babasına bu planlarından bahsetmemiş olmayı umursamıyordu. Onlar hâlâ işletme fakültesinde yapacağı yüksek lisansın çiftliğe faydalı olacağını düşünüyorlardı.

Bir perşembe günü, yani yaz tatili için Trevor'm eve döndüğünün ertesi günü, Evelyn telefon etti. Onun sesini duyar duymaz eski duyguları yeniden alevlendi. Bir anda "tıpkı eski günlerdeki gibi" buluşma kararı aldılar.

Trevor yalnızca arkadaş olduklarından emindi. Evelyn'in Chris'i de davet ettiğini biliyordu. Son aylarda onu aklından çıkarmak için var gücüyle uğraşmıştı. Ama onu görmek onca aylık çabasını bir anda silivermişti.

Uzun saçları dağınık dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu ve bu Trevor'ın aklını başından alıyordu. Evelyn verandaya çıkarken gülümsedi. "Seni çok özlemişim, Whit." Kollarını ona dolayıp sıkı sıkı sarıldı. Trevor oyalanmamak için çabalasa da Evelyn'in kokusu bunu çok zor bir hale getiriyordu.

"Chris geç kalacak, her zamanki gibi," diyen Evelyn buruk bir ifadeyle gülümsemişti.

Trevor nedense Chris'in geç kalmasını dert etmiyordu.

Beraber masaya geçerken, Trevor'ın onun için getirdiği şeye göz atmaya çalıştı; yeni bir iskambil kâğıdı seti. "Bunlar ne?"

Trevor sırtıttı. "Rövanş."

"Gerçekten kaşınıyorsun." Kartları kutusundan çıkarıp adeta Vegas'taki bir gazino krupiyesi gibi ustalıkla karıştırmaya başladı. Kartları dağıttı ve oyun başladı.

Geçen yıllar boyunca Chris'i beklerken çok kart oynamışlardı. Hatta geçen sömestir tatilinde bile. Çünkü Chris, "Ben gelinceye kadar onu oyala," demişti.

Trevor soru sormuyor, arkadaşının mizacı böyleymiş gibi davranıyordu. Oysa salak değildi. İşin aslı, Evie ile yalnız vakit geçirmek hoşuna gidiyordu.

Bu yüzden devam etti. Öte yandan öğrenirse Evie'nin kalbinin kırılacağını biliyordu.

Sessizlik içinde kart oynadılar. Trevor ona bakmamaya çalışıyordu. Derin düşüncelere daldığında alnı kırıştırdı, kazanmaya yakın olduğunda da kartların kenarıyla oynardı.

"Yazı burada geçirebildiğin için şanslısın," dedi Evie dalgınlıkla.

"Şanslı mı?" Bunun tam tersi olduğunu kanıtlamak için bir liste mi sunması gerekiyordu acaba?

"Burası çok davetkâr. Çok huzurlu."

"Babamla tanıştın mı?"

Evelyn kahkaha attı. "Tamam, işlerini hallettikten sonra rahatlayabilirsin." Kartları karıştırmasını, sonra kendi destesini bir daha karıştırmasını seyretti. Başını eğmiş, yüzünü diğer tarafa çevirmişti. Ancak Trevor bu ifadeyi biliyordu.

"Sorun ne, Evie?"

Evelyn başını iki yana salladı. "Bir şey yok. İyiyim."

Trevor, Evelyn'le göz göze gelebilmek için sabırla bekledi. "Evde işler pek iyi sayılmaz."

Evelyn'in ev hayatı hakkında çok şey bilmiyordu. Sadece babasının her şeyin nizami olmasını seven bir asker olduğunu biliyordu. Evelyn ve annesi adamı memnun etmek için sürekli diken üstündeydiler.

Evelyn şakaklarını ovuşturdu. Gözyaşlarını bastırmak için çabalarırken üst dudağı titriyordu. "Bugün kardeşimin ölüm yıldönümü."

Sylvie. Evelyn ondan bir ya da iki kere bahsetmişti. Âşıklar Parkı'na taşınmalarından önce evlerinde çıkan yangında hayatını kaybettiğinde, Evelyn henüz on iki yaşındaydı. Bazı yaraların hiç iyileşemediğini düşündü.

Gözlerinden hızla süzölen yaşlarını eliyle sildi Evelyn.

Trevor dehşete düşmüş bir halde seyrediyor, kendini aciz ve tereddüt içinde hissediyordu. Duygusalığa karşı koyamazdı, ne yazık ki Evelyn onun sevgilisi değildi.

Ama onu gerçekten önemsiyordu ve Evelyn'in yalnız olmadığını bilmeye ihtiyacı vardı.

Masanın öteki tarafına geçti, onu ayağa kaldırdı ve platonik duygularla sıkıca sarıldı.

Evelyn kollarını Trevor'ın boynuna doladı, yüzünü omzuna gömdü ve uzun yıllardır yüreğinde taşıdığı o acıyı dışa vurdu. Trevor ise boş düşünceler ya da gereksiz sözlerle anı bozmak istemediği için kıpırdamadan, tek söz etmeden öylece durdu. Sadece Evelyn'in acısının ağırlığını hissediyordu.

Evelyn geri çekildiğinde yanakları süzölen yaşlar yüzünden lekelenmişti, gözlerinde yorgun bir bakış vardı. "Benim hatamdı."

"Öyle deme, Evie."

"İtfaiyeciler bizim için geri döndü, ilk beni buldular. Koridorda baygındım. Ama Sylvie sıkışmıştı." Konuşurken sesi titriyordu.

"Evie."

"Sylvie'nin öldüğünü söyledikleri zaman babamın yüzündeki ifadeyi görmeliydin. O günden beri benimle çok nadir konuşur. O, Sylvie'yi severdi. Ölen ben olmalıydım, Whit." Nefesi sıklaşmış, soluk alış veriş i güçleşmeye başlamıştı. Daha derin nefes alabilmek için öne doğru eğildi.

"Evelyn? Ne oluyor?"

Yüzündeki panik ifadesi onu korkutuyordu. Evelyn, Trevor'ın elini tutup sıktı. Kalp krizi mi geçiriyordu? Ambulans çağırılmalı mıydı?

“Düşüncelere daldın, Whit.”

Maggie’nin sesi onu geçmişten, ilk kez Evelyn’in ciddi anksiyete hastası olduğunu öğrendiği, panik atağın ne demek olduğunu anladığı günden koparıp aldı.

Maggie gülümsese de Trevor’ın her zamankinden daha az sohbet eder oluşundan rahatsızlık duymuş olmalıydı. Muhtemelen arkadaşlıklarının kötü bir fikir olduğunu düşünüyordu.

“Kusura bakma. Çok şey yaşıyoruz.”

Maggie masadaki yiyeceklerin üzerinden Trevor’a baktı. “Anlatırsan daha iyi hissedersin belki.”

Yanılıyordu. Konuşmak Trevor’ı asla rahatlatmazdı.

“Son zamanlarda olanların arasında sıkışıp kaldın, öyle değil mi?” Maggie bir parça patates kızartmasını ketçaba bulayıp ağzına attı. “Her ikisiyle de arkadaş kalmak zor olmalı.”

Trevor, Maggie’nin sezgileri güçlü bir kadın olduğunu kabul etmek zorundaydı. Hatta belki biraz fazla güçlüydü. Onu bu kadar korumasız yakalamasını istemezdi.

“Biraz karışık,” diye cevap verirken çikolatalı içeceğini yudumladı ve tadına bile bakmadan yuttu.

Evet, tanıştığı günden bu yana en yakın arkadaşının karısına âşıktı. Aman ne büyük şans.

“Endişeli görünüyorsun. Yani, seni suçlamıyorum. Chris yüksek ihtimalle hapse girecek ve kimse Evelyn de suça dahil mi, bilmiyor.”

“Değil,” diyen Trevor bardağını döndürdü.

“Ama hâlâ endişeleniyorsun.”

Belki de Maggie haklıydı. Durum hakkında biriyle konuşmalıydı. Her şeyden bahsetmesine gerek yoktu elbette, özellikle de hislerinden. Ancak endişelenmek için gerekçeleri vardı.

Chris'in evinin girişinde oturan Evelyn'in görüntüsü, nefes almak için çabalaması gözlerinde canlandı. Anksiyete bozukluğu hakkında çok fikri olmasa da insanı bu kadar etkileyebilen bir şeyin, iyi bir şey olamayacağını tahmin edebiliyordu.

"Daldın gittin yine." Maggie bir parça patates kızartması daha yedi.

"Evelyn... Çok kırılgan."

Maggie'nin yüzü şaşkın bir ifadeye bürünürken kaşları çatıldı. "Nasıl yani?"

"Anksiyete krizleri var."

"Panikatak gibi mi?"

Trevor derin bir nefes aldı. Karışmamaya söz vermişti. "Biliyor musun? Söylediklerimi unut."

"Tamam. Ben de endişelenirdim, Trevor," dedi Maggie. "Umarım haklısındır, umarım olaylarla ilgisi yoktur."

"Yok."

Maggie ağzındakini çiğnemeyi bıraktı. "Fakat artık farklı yollardan ilerlediğinizi söylemiştin. Nasıl emin olabiliyorsun?"

Trevor'ın içinde öyle bir şeyler alevlendi ki aniden Evelyn'i savunma ihtiyacı hissetti. "Yeterince stres içinde olduğunu düşünüyorum."

"Karşı çıkıyormuş gibi olmak istemem ama," dedi Maggie ilgisini yeniden tabağına vererek. "Sadece düşünmek gerektiğini söylüyorum. Onca yıl birlikte yaşayıp da kocasının neler yaptığını bilmemesi kulağa komik geliyor."

Trevor yarısı yenmiş hamburgerini kenara itti, iştahı kaçmıştı.

Maggie kaşlarını çatı. "Üzgünsün."

Trevor başını iki yana salladı. “Sadece arkadaşlarımdan bahsetmek hoşuma gitmiyor, o kadar.”

Maggie birkaç saniye ona baktı, ardından gülümsedi. “Keyfin bilir. Bana hangi tatlıyı ısmarlayacaksın?”

On Beşinci Bölüm

Trevor, Maggie'yle olan sözüm ona randevusu boyunca cevap verdiği sorulardan bir türlü kurtulamamıştı. Rol yapmaya da tahammülü olmadığından şüphesiz Chris/Evelyn hikâyesinden kendini pek de uzaklaştıramadığını hissettirmiş olmalıydı. Daha doğrusu kendi kendisini buna inandırmak istemişti.

Ancak bir şeyden emindi; randevu vasat geçmişti.

Trevor ani bir vedalaşmayla masadan kalktığı için gece bir anda bitivermişti. Görüşmek ya da konuşmak üzere sözleşmemişlerdi. Maggie muhtemelen Trevor'ın ahmak olduğunu düşünüyordu.

Öyleydi de. *Aklında başka biri olan bir ahmak.*

Kabul etmeliydi. Rachel ile olan ilişkisi ona hiç mi bir şey öğretmemişti? Başka birinin hayatına daha giremezdi.

Rachel'la kasaba merkezindeki yerel pazarda tanışmışlardı. Ne annesi ne kendisi ne de kız kardeşi bu pazarların bir tanesini kaçırmıştı. Trevor'ı gördükleri zamanlarda Whitney Çiftliği'nin tezgâhına uğrarlardı.

Aslında Rachel bir eş olarak isteyebileceği her şeye sahipti; güzel, zeki ve nazik. Kahkahası o kadar bulaşıcıydı ki bazen hâlâ kulaklarında çınlardı. Aslında onu sevmiştii ama işler ciddiye binince ve Rachel ona bu ilişkiye sadık olup olamayacağını sorunca Trevor tereddüde düşmüştü. Rachel'm kalbini kırarak kadar uzun bir tereddüttü bu.

Kadının yüzündeki ifade Trevor'ı neredeyse öldürecekti. Bunun olmasına bir daha izin veremezdi.

Barb'ın Yeri'nden çıkıp sessizlik içinde evine döndü. Her zaman yaptığı gibi karanlık kamyonetin içinde dua etti. Evelyn için. Tanrı'nın yol göstericiliği için. Merhameti için.

Yıllarca Chris'in pisliklerini örtbas etmeye çalışmıştı ve onu affetmesi için neredeyse her gün Tanrı'ya yalvarıyordu. Evelyn'i ya da neyinin eksik olduğunu düşünmeden uzun zaman geçirirdi. Ancak daha sonrasında ya onu markette görür ya da Senatör Brandt ve güzel eşi hakkında gazetede çıkan bir yazıyı okurdu.

Âşıklar Parkı'nın kralı ve kraliçesi.

"Benim olmayanı sevemem, Tanrım. Ama onu da bırakmam. Hele ki şimdi." Kelimeler dudaklarından adeta birer fısıltı gibi çıkmıştı. Tanrı'nın Trevor'ın içinde bulunduğu durumu anlayabileceğini umut ediyordu.

Cevap gelmedi. Kaçma hissi dışında bir şeyler hissetmiyordu. Hiçbir şey 'git ve onun yanında ol' demiyordu. "Sanırım bir başımayım, ha?"

Zaten bildiği bir gerçekle yine baş başaydı. Hareketlerini kontrol altında tutmalı, Evie'ye Chris'ten olabildiğince uzak durmasını öğütleyecek sözleri yutmalıydı. Eski dostunun Evelyn gibi birini hak etmediğini asla ifade etmemişti. Eğer

maçı kazandıkları gece Chris'i değil de onu tercih etseydi hayatlarının nasıl da farklı görüneceğini ona asla söylememişti.

"Onu gerçekten seviyorum, Tanrım." Sözlerinden utanıyordu. Kendini kim sanıyordu da böyle arzularının günahını çıkarabiliyordu? Kendi bölgesinin epey dışında kalan bir kadının için hissettiklerini mi meşrulaştırıyordu? Evelyn ondan o kadar uzaktaydı ki posta kodu bile farklıydı.

Eğer evliliğini yürütmek isterse Trevor ondan aksini istemezdi. Onun haddine düşmezdi. Ayrıca Trevor yüzünden pişman olmasını da istemezdi.

Aracını garaja park ederken ister istemez konuk evine baktı. Salonda ışık yanıyordu. Evelyn'in durumunu merak etti. Günü düşününce -geçirdiği kriz ve Chris'le karşılaşması- gidip kontrol etmenin faydalı olacağına kanaat getirdi.

Bu sefer tek istediği onun iyi durumda olmasıydı.

Bu sorun olmaz, değil mi Tanrım?

Cevap gelmeyince şaşırmadı. Ya Tanrı da ona akıl vermekten bıkmıştı ya da gerçekten sorun değildi... Tedbirli olması kaydıyla.

Belki dua etse de yine aynı şeyleri yaptığı için artık Tanrı onu dinlemiyordu.

Konuk evine doğru kamyonetiyle ilerleyip garaj yoluna park etti. Verandaya doğru yürüdü ancak merdivenlere gelince duraksadı. Bulunduğu uzaklıktan, iki ağacın arasından Evelyn'in iki sallanan sandalyeden birinde oturduğunu görebiliyordu. O sandalyeler annesiyle babası çiftliği terk ettiklerinden beri hep aynı yerdeydi.

Geliş amacını kendine hatırlatarak ona doğru yürüdü. Ona yaklaştığı her adımda mantıklı ve güçlü olabilmek için dua ediyordu.

“Evie?”

Evelyn neredeyse kıpırdamadı bile.

“İyi misin?”

Aym solgun ışığında Evelyn’in ağladığını görebiliyordu. Bir kere daha kendini çıkmaza düşmüş gibi hissetti. Onu böyle ortada bıraktığı ve bu enkazın sorumluluğunu da Trevor’ın omzuna yüklediği için Chris’i boğazlayabilirdi.

“Akşam markete gittim,” dedi yanaklarındaki yaşları silererek. “Canım biraz dondurma çekmişti.”

Trevor da yanma oturdu.

Evelyn güç bela nefes aldı. “Kartımı kasiyere uzattığım zaman karta şöyle bir baktı, sonra da yüzüme fırlattı.”

Trevor yumruğunu sıktı, bunu duydukları karşısında istemsizce yapmıştı. “Ne?”

“Çalıntı para kabul etmediğini söyledi.” Sahneyi yeniden yaşayan Evelyn’in sesi titredi. “Arkamda sıra bekleyen insanların da duyabileceği şekilde söyledi.”

Trevor söylemek istediklerini yuttu.

“FBI’m birikimlerime erişimimi engellemesi yetmiyormuş gibi yıllardır tanıdığım insanlar da suçlu olduğumu düşünüyor. Tüm bunlarla bir ilgim var sanıyorlar.”

Suçluluk duygusu Trevor’m içini kemirdi. Bu ihtimal ilk başta onun da aklına gelmişti. Maggie’yle yediği akşam yemeğinde Evelyn’in masumiyetinden konu açılınca, Maggie böyle bir şey sorduğu için mi, yoksa kendi de buna ihtimal verdiği için mi sinirlenmişti, emin olamıyordu.

Ama bunu asla sesli ifade edemezdi.

“Unutulacaktır. Kasabayı bilirsin. İnsanlar konuşacak yeni bir konu bulunca herkes yaşananları unutacaktır.”

Evelyn burnunu çekti. “Keşke inanabilsem. Dışarı rahat rahat çıkabilmem için daha kaç hafta saklanmam gerekecek?”

Trevor oturduğu yerde kıpırdadı, asla dilinin ucuna gelmeyecek teselli kelimeleri aradı. Ancak teselli de tıpkı sohbet gibi başarısız olduğu konulardandı.

Evelyn kazağını vücuduna daha sıkı doladı, kolları ellerini örtecek kadar uzundu. “Kendimi aptal gibi hissediyorum. Sanırım almam gereken zor kararlar var.”

Hızlanan kalbine yavaşlaması için adeta yalvaran Trevor, zaten bildiği şeyi kendine bir daha hatırlattı. Chirs’ten ayrılmasını istemeye hakkı yoktu. Chris’in yerinde kendi olsaydı bunu ona asla yapmayacağını söylemeye de.

Çünkü yanlıştı. Tıpkı tüm bu olanlarda kendi payının da olduğunu söylememesi gibi.

Bu yüzden yine sessiz kaldı.

Evelyn sandalyesinden kalktı. “Randevun nasıldı?”

Trevor gecenin karanlığına minnettardı. Aksi takdirde korkunç geçen randevuyu ve tüm akşam onun için edişelenmesini hatırlayınca kızaran yanaklarını Evelyn fark edebilirdi.

“Sadece iyi bir arkadaş olmaya çalışıyorum.”

Oysa, tıpkı kendine karşı dürüst olmadığı zamanlardaki gibi pişmanlıkla doluydu.

Bir şeyin gerçek olmasını istemekle o şey gerçek olmuyordu.

“Ondan hoşlanıyor musun?”

Trevor, Evelyn’e baktı. Uzanıp ona dokunmayı nasıl da arzuluyordu. “İyi biri, evet.”

Evelyn gülümsedi. “Güzel. İyi birini hak ediyorsun. Her ne kadar huysuz birisi sayılsan da.” Trevor’m koluna hafifçe vurdu ve kاپıya doğru ilerledi. “Uğradığın için teşekkürler.”

“Her zaman.”

Evelyn gitse bile varlığı adeta havada asılı kalmıştı. Çiftlik evine uzun zaman sonra dönebildi, uyumak için kendini zorladı. Evelyn yanıliyordu, Trevor iyi birini hak etmiyordu, hem de hiç. Hangi adam onun olmayan –asla da olmayacak– bir kadın için böyle düşüncelere kapılır ya da kendi hayatını geri plana atardı ki?

Yoluna devam edebilmek için gösterdiği boş çabalar onu adeta boğuyordu ama artık anlamalıydı. Çünkü bu vicdanla bir gün daha yaşayamazdı.

On Altıncı Bölüm

Evelyn, Christopher'la yaptığı görüşmeden sonra doğrudan Âşıklar Parkı'na gidip, boşanma davası açmak istedi. Christopher üzgün değildi. Pişman da değildi ve kesinlikle değişmeyecekti.

Öyleyse neden ertesi sabah –Christopher'ın davasının olduğu gün– uyandığında omuzlarında büyük bir yük varmış gibi hissetmişti? Kocasının ona en çok ihtiyaç duyduğu zamanda onu nasıl terk edebilirdi? Evet, Christopher onu yüzüstü bırakmıştı. Hayır, kesinlikle olduğunu sandığı adam değildi yine de kocasıydı. Madem yardımcı olabilecekti neden olmuyordu?

Kocasının sadakatsizliğinin verdiği acı, mecburiyet hissine karıştı. Yavaşça hazırlandı ve duruşmada onun yanında olmak üzere Denver'a gitti.

Christopher'ın evvelsi gün Evelyn'in dış görünüşü hakkında yaptığı yorum Evelyn'in adeta içine işlemişti. Brighton Caddesi üstündeki evine uğrayıp, Christopher'ın söylediği gri renkli ısmarlama pantolon-cekete takımı ve siyah topuklu ayakkabılarını aldı. Sonrasında konuk evine geri döndü, saçına ve

makyajına ayrı özen gösterdi. Aynada kendine bakarken görünmesi gerektiği şekilde görünüyordu. Eşine ve ailesine sadık bir kadın. Güçlü ve ayakta; her ne kadar kırılğan olursa olsun...

Kırılğan ama öfkeli de. Oysa kendine öfke hissine kapılmak için pek izin vermezdi.

Bir fincan kahve hazırlayarak termosuna doldurdu. Çantasını koluna taktı. Arabaya doğru yürürken Whit'in tepeden indiğini fark etti. Başından aşağı adeta kaynar sular döküldü. Christopher'in tehdidinden sonra Denver'a gitmeyi bile düşünmemeliydi. Whit'in içinden bunları geçirdiğine emindi. Hem de onun istediği kıyafetleri giyerek.

"Gidiyorsun," dedi Whit ona yaklaşırken.

Evelyn'in çenesi kasıldı. "Evet."

Bu kararı hakkında Whit'in bir yorum yapmasını ya da ona kendini sorgulatacak bir şey söylemesini bekledi, ama Whit öyle bir şey yapmadı. Evelyn'in konuk evinden getirdiği fincanı işaret ederek, "Yeterince aldın mı?" diye sordu.

"Sanırım." Evelyn'in içi minnettarlıkla doldu. Oysa Whit, Evelyn'in umduğunun tam aksini yapacakmış gibi görünüyordu. İçi rahatlamıştı.

Ancak karşısındaki adamı incelerken, iç rahatlığının boşuna olduğunu fark etti. Whit her zamanki yıpranmış kot pantolonu, iş ayakkabıları, tişörtünün üstüne giydiği gömleği ile yine o ifadesini takınmıştı.

"Ne?"

Whit gözlerini Evelyn'den ayırıp, Lilian'ın sorumlu olduğu seraya doğru çevirdi.

"Çıkar ağzındaki baklayı."

“Peki ya...?” diye iç geçirdi Whit. “İlacın falan var mı? Şey için...?” Yüzündeki endişeli ifade cümlesini tamamlamaya yetiyordu.

Evelyn başını evet anlamında salladı. Reçeteyle aldığı, içinde hâlâ birkaç hap olan ilaç şişesini çıkardı. Whit onun için gerçekten endişeleniyor muydu?

Whit garaj yolunun taşlarını ayağının ucuyla ittirdi. “Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.” Evelyn’in kolunu hafifçe sıkıp, çiftliğin arkasındaki ahırlardan birine doğru yürüyerek uzaklaştı.

Whit’in onu yargılamamış oluşu Evelyn’in boğazını adeta düğümlemişti. Sorgulanmadan kabul edilmeye hiç alışkın değildi. Whit bunu nasıl başarmıştı?

Sanırım gerçek bir arkadaşına sahip olmak böyle bir şey, diye düşündü. Zamanının çoğunu beraber geçirdiği ancak kocasının tutuklandığı gün aramayı kesen kadınlar gibi değildi.

Evelyn, Whit’in beyaz ahırın içinde kayboluşunu seyrederken Whitney Çiftliği’ne geldiğinden beri ilk kez orada ne olduğunu merak etti. Muhtemelen daha fazla büyükbaş hayvan vardı. Acaba eski dostu şimdi sırlarını ineklere mi anlatıyordu?

Keşkeler, acabalar ve *şimdi ne yapacağım* sorusu. Kafasının içindeki sesleri susturmaya çalışarak Denver’a doğru yola koyuldu. Duruşmaya katılırsa ya Christopher’ın yaptıklarını onaylıyor gibi görünecekti ya da ortak olduklarını düşüneceklerdi. Bu ihtimalleri düşününce iki kere yoldan geri dönmek istedi.

Fakat görev bilinci her şeyden ağır bastı. Mahkeme salonuna duruşmadan on dakika önce vardı, arabasını park etti. Mahkemenin gerçekleşeceği binaya bakarken buraya kadar nasıl tek başına geldiğine şaşırıyordu. Bir yığın gazetecinin

arasından yolunu bulmaya çalıştı. Christopher karşılaması için avukatını bile göndermemişti.

Dikiz aynasından rujunu kontrol etti ve iri çerçeveli güneş gözlüğünü taktı. Sanki utancını gizleyebileceklermiş gibi.

Evelyn arabasının yanında uzunca bir süre bekledi. Kendini park alanından kapıya yürürken hayal etti. Yıllar önce terapisti ona rahatsızlık duyacağı durumlarla yüzleşmeden önce onları hayal etmenin faydalı olabileceğini söylemişti.

Evelyn de öyle yaptı. Hem de defalarca.

“Ya şimdi ya da asla,” dedi kendine. Saçını geriye attı ve bir ayağını ötekinin önüne koymak için kendini zorlayarak yürümeye başladı. Nefes alıyor, nefes veriyordu. Gözlerini giriş kapısına kilitlemişti.

“İşte orada!” Adeta bir muhabir ordusu sarmıştı etrafını. Yüzünde bir ifade yakalayabilmek için Evelyn’i soru yağmuru tutuyorlardı.

Evelyn onlara kulak asmadı. Binaya doğru attığı her adımda muhabirlerden oluşan küçük kalabalık etrafındaki çemberi daraltırken, Evelyn’in yüzüne kamera ışıkları patlıyordu. Sakin sakin nefes almaya çalışarak gözlerini kapıdan ayırmadan yürümeye devam etti. Neden bir kişi onu karşılamayı akıl edememişti? Christopher’a bir iyilik yapıyordu, en azından binaya güven içinde girmesini sağlayabilirdi. Tam kapıya varmak üzereydi ki bir anda topuğu kaldırımındaki bir kırığa takıldı ve öne doğru sendeledi.

Kaldırıma kapaklanmıştı. Çantası da yere düşmüş, içindekiler kaldırıma saçılmıştı. Sıska elleriyle uzanıp, çantasından kaçan ruju yakalarken muhabirlerden bir tanesi yere çöktü. Çantanın içinden dökülenleri toplayarak Evelyn’e uzattı.

Evelyn cüzdanını, telefonunu ve arabasının anahtarını toplamaya odaklandığından yardım edenle göz göze gelmemişti. Çantasının fermuarını çekti. Ayağa kalkmadan önce muhabir kadın ona ufak bir ıslak mendil paketi uzattı.

Evelyn kısık sesli bir teşekkürle paketi alırken başını kadından tarafa çevirdi. Ancak kadın arkasını dönüp kalabalığın arasında kaybolmuştu bile. Fakat onda tanıdık bir şeyler vardı. Evelyn tam olarak adını koyamıyordu.

Islak mendili çantasına koyup, aşağılanmış hissederek ayağa kalktı ve ilerlemek için kendini zorladı. Düştüğü anın görüntüsünün defalarca yayınlanacağı haberleri iple çekiyordu.

Kalp atışları hızlandı. Yeni bir kriz kapıdaydı sanki. Kaldırıma çarpan topuklu ayakkabılarının sesine odaklandı. Adliyenin kapısından içeri girer girmez arkasındaki kapı kapandı. Evelyn de nihayet derin bir nefes aldı. Tuvaleti işaret eden tabelayı görünce aceleyle o yöne doğru ilerledi. Tuvalete girip kapıyı kilitledi ve nabzının yavaşlaması, nefesinin düzelmesi için dua etti.

Başarılı olamayınca çantasında Âşıklar Parkı'ndan ayrılmadan önce alması gereken ilaçları aradı.

Çantanın içini tamamen boşaltsa da ilaçları bulamadı. Evde unutmuş olamazdı, değil mi? Birden yere düştüğü anı anımsayıverdi.

Ah hayır.

Ya muhabirlerden bir tanesi ilaçlarını aldıysa? Bir terapistle görüştüğünü anlarlardı ve şişenin üstündeki tarihten de bu görüşmelerin, Christopher'ın tutuklanmasından öncesine işaret ettiğini öğrenirlerdi.

Başını usulca öne doğru eğip dua etmeye başladı. Kaybettiği ilaçların etkisini ettiği dualarla karşılamayı umut ediyordu.

“Bunu hak etmiyorum, Tanrım. Şayet bana bugün biraz olsun yardım edersen minnettar olurum. Sinirlerimi gevşet ve beni sakinleştir.”

Telefonu titredi. Christopher’ın avukatı mesaj atmıştı. *Neredesin?*

Her şeyi tekrar çantasına yerleştirdi, kabinin kapısını açtı ve aynadaki yansımalarına baktı. Dışarıdan bakan hiç kimse Evelyn’in ne kadar parçalandığını göremezdi.

Christopher’ın davasının görüleceği mahkeme salonunu buldu. Aceleyle içeri girdi, usulca bir koltuğa oturdu ve içeridekileri inceledi.

Çoğunluğu gazeteciydi, bir kısmı da Christopher’ın çalışanlarıydı. Koridorun öteki ucunda oturan, tanımadığı bir kadın ise dik dik ona bakıyordu.

Evelyn midesinin bulandığını hissetti. Ya bu kadın da kocasının metreslerindense? Ya da Christopher’ın dolandırdığı insanlardan biriye? Yeterince düşman edinmiş olmalıydı. Öfkelerini Evelyn’den çıkartırlar mıydı?

Evelyn ellerini kucağında birleştirdi, derin bir nefes aldı ve ikinci defa dua etti. Son zamanlarda ettiği dua sayısı rekora koşuyordu.

Süslü cümleler kurmuyordu, sadece *Tanrım bana yardım et. Lütfen bana kuvvet ver*, diyordu.

Christopher iki polis memuru eşliğinde mahkeme salonuna girdi. Tıraş olmuştu, üstünde takım elbisesi vardı. Kravat da takmıştı.

Christopher, Evelyn’le göz göze gelince gülümsedi, ifadesi rahatladı. Arkadan gelen kamera sesleri yüzünden Evelyn’in dikkati dağıldı. Kocasının bu selamının yalnızca gösteri amaçlı

olduğunu biliyordu. Bunu nasıl yapabiliyordu? Sürekli ekranlara çıkmaktan usanmamış mıydı?

Hâkim kürsüsünün arkasındaki kapıdan salona girdikten sonra Evelyn davayı iki yönden savunan avukatları dinledi. Savcı, Christopher'm tutuklanmasını istiyordu. Christopher'ın avukatı ise müvekkilinin masumiyetini vurguluyordu.

Savcı kahkaha atıverdi. “İyi senatörümüzün ne işler yaptığını mahkemeye hatırlatmam gerekiyor mu acaba?” Havaya kaldırdığı şeyler fotoğrafa benziyordu. *Kanıtlar*.

Evelyn'in gözleri ellerine kaydı. Kocasının, kendine hiç benzemeyen kadınların kollarında çekilmiş bir başka fotoğrafına bakma riskine giremezdi.

Konuşmalar devam ediyordu.

“Sayın hâkim,” dedi Christopher'ın avukatı. “Müvekkilim evlilik dışı ilişkileri yüzünden pişman olduğunu zaten belirtti. Ancak bu durum onu suçlu yapmaz.”

“Hayır, yapmaz,” diye fısıldadı Evelyn. Parmağındaki alyansla oynadı. Parmağındaki yüzük, üniversite mezuniyetinden sonra aldığı yüzüğün kalite açısından bir üstüydü. Bu yüzük de çıkacak, sol eli boş kalacaktı. Tıpkı tüm şahsi hayatının Colorado'daki tüm haber kanallarında yayınlandığı günkü gibi hissedecekti.

“Senatör Brandt'in eşinin bugün yanımızda olduğunu siz de fark etmişsinizdir,” diye devam etti avukat. “Bir danışmana görünmek ve evliliklerini kurtarmak için senatörümüz evine dönmeyi iple çekiyor.”

Ne?

Evelyn, Christopher'a baktı ama o, avukata odaklanmıştı. Danışmana gitmeyi daha dün teklif etmemiş miydi? Teklif ettiği gibi de reddedilmemiş miydi?

Hâkim ondan tarafa baktı. “Öyle mi, Bayan Brandt?”

Christopher da dahil herkes bir anda ona bakınca Evelyn ürküdü. Hâkimin dinleyiciler arasından birisine seslenmesi normal miydi? Tanıklar arasında değildi. Hatta hiç gelmemiş olmayı diliyordu.

“Bayan Brandt?”

Boş gözlerle baktığını o an fark etti. “Efendim, hâkim bey?”

“Kocanızın avukatı doğru mu söylüyor? Evlilik danışmanına mı gideceksiniz?”

Evelyn televizyonlarda gördüğü gibi hâkimle konuşmak için ayağa kalktı. Gerçi ayağa kalkanlar yargılanan kişilerdi ama olsun. Christopher’a baktı. Konuşmalarını, nasıl hissettiğini anımsadı. Hatırası hâlâ canlıydı. İtaat duygusu, evliliğine neye mal olursa olsun bir şans verme arzusu onu buraya getirmişti. Fakat gerçekler gün gibi ortadaydı artık. Christopher değişmeyecekti. Sırf iyi bir imaj çizmek için onu kullanıyordu.

Evlilikleri sona ermişti.

“Bayan Brandt?”

Christopher’ın bakışlarından kaçarak çenesini kaldırdı.

“Christopher’ın benimle danışmana geleceğini ummuştum, hâkim bey.”

“Ancak...?” Hâkim ince, tel çerçeveli gözlüğünün üzerinden Evelyn’i süzdü.

“Ancak o reddetti.” Evelyn yutkundu. Boğazı kurumuştı. Mahkeme salonundan mırıltılar yükseldi.

“Evelyn.” Christopher’ın sesinde uyaran bir ton vardı.

Kocasının olduğu yere baktı. Christopher siyah takım elbisesi ve öfkeli yüz ifadesiyle ayağa kalktı. Onun gerçek yüzünü görmeyeli ne kadar olmuştu? Aslında acaba hiç görmüş müydü?

Hâkim çekicini kürsüye vurdu. “Oturun, Bay Brandt.”

Christopher ağır ağır oturdu. Ancak gözlerini Evelyn’den, itaatsizlik eden karısından bir saniye bile ayırmadı. Evelyn yumruklarını sıkarak konuşmaya devam etti. “Dahası, kocam yaptıkları yüzünden pişmanlık duymadığını söyledi. Aldatıldığımdan habersiz olduğum için eşimin, görevini de evliliğimiz gibi suistimal etmemiş olmasını umut ediyorum yalnızca.”

Hâkim kaşını kaldırdı. Öfkelenmiş mi yoksa etkilenmiş miydi, emin olamıyordu Evelyn.

“Bay Nyquist?” Hâkim ilgisini yeniden Christopher’ın avukatına yöneltti. Avukat ise Evelyn’e bir bakış atarak kalbi kırılmış kadınların ruh hali hakkında bir şeyler mırıldandı. Ardından önündeki belgeleri karıştırdı.

Evelyn çantasını alarak koridora çıktı. Tüm oda onu seyreliyordu. Kulakları adeta sağır eden bir sessizlik içeriye doldurmuştu. Sanki mahkeme salonu senatörün sadık karısından gelen beklenmeyen bir çıkış karşısında ne yapacağını şaşırmış gibiydi.

Yüzüğünü parmağından çıkardı ve kendini adadığı adamla dinleyici salonunu ayıran bariyere doğru ilerledi. Tek kelime etmeden yüzüğü aralarındaki bariyere koydu. Kontrolünü kaybetmemek için dua ediyordu.

Kamera seslerini işitebiliyordu. Salonun içindeki homurtular sessizliği bozmuştu. Evelyn kapının arkasında onu bekleyen yeni hayatına doğru yürüyerek mahkeme salonundan ayrıldı.

On Yedinci Bölüm

“Nasıl hissediyorsunuz, Bayan Brandt?”

Evelyn onu soru yağmuruna tutan gazeteci kalabalığından kaçıyordu. Son defalığına ona hiç uymayan, kesinlikle de sahip olmadığı o kuvvet ve zarafeti üstünde taşıyormuş gibi ilerledi. Ancak az önce yaptığı şeyin sonuçları olacağından fazlasıyla emindi.

Kocasının suçlarına ve ahlaksızlıklarına göz yuman kadın olmadığını dünyaya bildiren bir mesaj göndermişti.

Otoparktan hızla uzaklaşıp eyaletler arası yola doğru döndü. Dikiz aynasından Denver tabelasını görünce kenara çekerek dörtlülerini yaktı ve ağladı.

Evliliğim bitti.

Bir başarısızlık daha. Nazik olmamayı tercih eden bir hayat tarafından kandırılmıştı.

Her şeyi doğru yapmamış mıydı oysa? Mükemmel eş olmamış mıydı? Kendi hayallerini bir kenara bırakıp, kocasının kileri gerçekleştirmek için uğraşmamış mıydı?

Başını direksiyona yasladı, gözyaşları yanaklarından adeta sel gibi süzülüyordu. Kendini ağlamaya bıraktı. İlk kez

kocasının onu defalarca aldatmasının ve tüm kalbiyle sevdiği adamı kaybetmenin acısını tüm benliğinde hissetti.

Hıçkırıklar bedenini ele geçirdi, omuzları titremeye başladı. Gözyaşları kederinin derinliklerinden damlıyor gibiydi. Eliyle direksiyona vurdu. İçindeki öfke zapt edemeyeceği kadar kabarmıştı. Bir kere daha vurdu, bu sefer çılgılık atarak.

Bir çılgılık daha attı.

“Bu hiç adil değil!” Arabadan indi. Topuklu ayakkabılarıyla ayakta zor duruyordu. Ayakkabılarını çıkardı ve yolun kenarındaki çalılara fırlattı. Yolda seyir halinde olan diğer araçlar neler olduğunu görmek için yavaşlayarak geçiyorlardı. Araç şoförleri muhtemelen şık giyimli bir kadının yol kenarında kriz geçirişine şaşırıyorlardı.

Boynundaki altın zinciri koparıp bağıra bağıra yere attı. “Hiç adil değil!” Evelyn bağırmaya devam ederek arabanın tavanına vurdu. “Neredesin Tanrım? Beni aldattığında neredeydin? Tüm dünyanın alay ettiği birisine dönüştüğüm sırada neredeydin?”

Bileğindeki bilezikleri, üzerindeki ceketı çıkarıp kaldırıma attı.

“Hanımefendi?”

Arkasını dönünce bir adamın ona yaklaştığını gördü. Adam arabasını yolun öteki tarafına çekmişti. Arabanın içindeki meraklı genç çocuk da cep telefonuyla video çekiyordu.

Evelyn elini kaldırdı. “Sakın!”

Adam sanki teslim oluyormuş ya da onu sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi ellerini kaldırdı. “Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?” Adam bir adım daha yaklaştı.

Evelyn önce kendi çıplak ayaklarına, ardından adama baktı. “Evet, sakın karını aldatayım deme.”

Arabaya doğru yürürken küçük sivri taşlar ayağına batıyordu. Arabaya bindi. Derdi neydi? Deliriyor muydu? İnsanın aklını yitirmesi böyle bir şey miydi?

Yolun öteki tarafındaki adamdan hızla uzaklaştı. Âşıklar Parkı'na ve artık ona ait olmayan bir eve, boş vaatlerle dolu bir hayata doğru çevirdi direksiyonunu.

Arabanın bardaklığma koyduğu telefonu titredi. Küçük gösterisi haberlere düşmüş olmalıydı. Ekrana hiç bakmadan telefonu kapadı. Hayatında iyi insanlar olsa da yarattığı bu karmaşadan onu kimse kurtaramazdı.

"Nasıl hissediyorsun?"

Soru yeniden zihninde yankılandı. Nasıl da heyecanla sormuşlardı, sanki bir rock konserindeki hayranlarla konuşuyormuş gibi. Nasıl hissettiği hakkında ne düşünüyorlardı acaba? Öfkeli. Kırgın. Üzgün. Korkmuş. Yalnız. Bezgin.

Bilmiyorum Diyarı'nda yaşayan bir kadın gibi hissediyordu. Bu dünyaya yabancıydı sanki.

Çıplak ayaklarla, arabayı Âşıklar Parkı'na doğru sürdü. Zihni düşüncelerle dolup taşıyordu. Yetişkin bir kadına cadde kenarında sinir krizi geçirmek yakışmıyordu.

İşin kötüsü, yaşadığı aşağılanma için kimseyi suçlayamazdı. Her şey kendi kabahatiydi.

Evelyn iki saat sonra Âşıklar Parkı'na doğru saptı. Yol boyunca onu rahatsız eden soruya bir cevap ararken o tanıdık sapaktan döndü. *Şimdi ne yapacağım ben?*

Konuk evinde gerçekten kalıp kalamayacağını Whit'e sormalıydı. En azından kendi ayakları üstünde duruncaya kadar. Bir iş bulur, kirasını öderdi.

Ancak bu düşünce zihnine girdiği gibi başka düşüncelere dönüştü. Kimi kandırıyordu ki? Yıllardır çalışmamıştı. Güzel

sanatlardaki eğitimi Âşıklar Parkı'nda çok işe yaramazdı, kasabada yeterince sanatçı vardı. Neden böyle davranmadan önce her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünememişti ki? Christopher olmadan bir hiçti.

Yüreğini kaplayan korku kalbini adeta bir tansiyon aleti gibi sıktı.

Brighton Caddesi üstündeki evin garajına doğru dönerken sokağın boş olması için dua etti. Kendi akıl sağlığı içinse birkaç ay otomatik pilotta yaşamayı diliyordu.

FBI ajanları altüst ettiğinden beri eve dokunan olmamıştı. Birkaç uzun saniye boyunca verandada bekledi. Kapıyı açmak için cesaretini toplamaya çalıştı.

Kararsız geçen birkaç dakikanın ardından kapıyı açtı ve içeri yürüdü. Huzursuz bir sessizlik kapı kapanır kapanmaz onu boğmaya başladı. Mahkeme yüzünden tüm basın Denver'da olmalıydı. Güzel, böylece rahatsız edilmeden eşyalarını toplayabilecekti.

Üst kata çıkınca görkemli yatak odası adeta ona seslendi. Kapının girişinde durdu, geniş yatağa baktı ve bir daha insanlara güvenip güvenemeyeceğini sorguladı.

Christopher ona nasıl böyle ihanet edebilmişti? Hem de defalarca. Yetmiyormuş gibi nasıl bu kadar pişkin davranabilmişti? Yakalanmayacağına kendini bu kadar mı inandırmıştı?

Evelyn düşünceleri zihninden çıkarmayı deneyerek büyük giyinme odasına yöneldi. Kapıları açtı, marka kıyafetlere ve ayakkabılarla dolu dolaba baktı. Sadece en sevdiklerini almayı planlayarak hepsini inceledi. Ancak odada gezindikçe aslında hiçbirini sevmediğini fark etti.

Onları giydiği zaman olduğu kişiyi beğenmiyordu.

Siyasi kariyerine destek olması muhtemel insanlarla dolu bir kokteylde giymesi için Christopher'ın ona aldığı siyah, şık bir elbiseyi çıkardı.

“O tombul, zengin adamların bakacak güzel bir şeye ihtiyacı var,” demişti. “Bunun için mükemmelsin.”

O zaman gülüp geçmişti ama şimdi bu kelimelerin ne kadar basit olduğunu, tek görevinin Christopher'ı iyi göstermek olduğunu anlıyordu.

Eskiden fikri, planları, hayalleri, hedefleri vardı ama şimdi hiçbirinden eser kalmamıştı. Christopher'a yardım edeceğim derken kendini kaybetmişti. Kocasının amaçları gözüne kendininkinden daha önemli gelmişti.

Elbiseyi yere bıraktı ve amacının kadınları etkilemek olduğu etkinliklerde giydiği lacivert takım elbisesini çıkardı. İzleyiciye göre üstlendiği rolü değişiyordu. Bu takım elbise içinde hem seçkin hem de ulaşılabilir görünüyordu.

“Odadaki her kadın günün sonunda sana imrenerek bakmalı. Onlara ilham kaynağı ol.” Christopher bu sözleri Evelyn'in boynuna inci bir kolye takarken kulağına fısıldamıştı.

Takım elbiseyi yere bıraktı. Başka bir tane daha çıkardı, onu da yere bıraktı.

Tek tek tüm kıyafetlerini gözden geçirerek gerçek Evelyn'in nerelerde kaybolduğunu gördü. Bir daha kendi benliğini bulamayacak kadar uzaklaşmış mıydı kendinden? Kıyafetler ayağının dibinde birikirken, temsil ettikleri karakterlerle vedalaştı. Hepsi tükendiğinde ne yanında götüreceği bir kıyafeti kalmıştı ne de kim olduğuna dair bir fikri.

Bir pufa çöktü ve bazıları hâlâ sallanan boş askılara baktı.

“Bunun için yeterince güçlü değilim,” dedi sesli bir şekilde. “Tanrım, tek başıma altından kalkamıyorum.”

Bunca zaman boşanmanın yanlış bir şey olduğunu düşünürken, şimdi bu fikrin hoşuna bile gittiğini nasıl itiraf edecekti? Nasıl etmeyecekti ki? Christopher ona başka çare bırakmamıştı.

Yüzüğünü mahkeme salonunda bırakmak bir tehdit değildi. Bir seçimdi. Sanki içgüdüleri onun yerine karar vermişti.

Ya yapması gereken şey bu değilse? Bildiği tek hayattan nasıl uzaklaşacaktı?

Kocalarını geri alıp yollarına devam eden, onları bağışlayan kadınlar hakkında duyduğu onca hikâyeye vardı. Belki de onlar güçlüydü. Belki de boşanmak kolaya kaçmaktı.

Belki de o kadınların kocaları değişmeyi tercih etmişlerdi. Gözlerini odanın öteki köşesine çevirip, düzgünce asılmış takım elbiselere, gömleklere, kravatlara baktı.

Farkındalığı arttıkça gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Onun canını en çok acıtan şey ne Christopher'm yalan söylemesiydi ne de onu aldatması. Evelyn'i asıl üzen kocasının pişman olmamasıydı. Pişman olmadığı için de değişmek istemiyordu.

Ve eğer değişmezse bu evliliği yürütmenin anlamı yoktu. Evliliklerini tek başına kurtaramazdı.

Peki, bu onu nereye götürecekti?

Büründüğü fakat tanımadığı bir kişiliği simgeleyen kıyafetlerle dolu dolabın ortasında oturuyordu. Onu bu noktaya getirenin yalnızca Christopher'ın seçimleri olmadığını biliyordu. Bu seçimler ona da aitti.

İşte bu da yaşadıklarının en zor tarafıydı.

On Sekizinci Bölüm

Casey telefonu kapatıp Trevor'a baktı. "Buna inanamıyorum." Odasındaki televizyonu açtı.

"Ne oldu?"

"Boşanmak istiyor."

"Marin mi?" Casey'nin karısı hamile olduğunu yeni öğrenmişti. Hayatlarını ayırmak için pek de doğru bir zaman sayılmazdı.

"Marin değil." İlginç bir dedikodu duymuş gibi kaşını kaldırdı. "Evelyn."

Casey televizyonun sesini açarken Trevor'ın yüreği neredeyse ağzına gelecekti. Ekranda Evelyn'in mahkeme salonuna giren görüntüsü vardı. Spiker ise hâkimin Evelyn'e bir evlilik danışmanına gidip gitmeyeceklerini sorduğunu söylüyordu. Bayan Brandt soruya olumsuz yanıt vermiş, alyansını salonda çıkarmış ve onu aldatan kocasının yanına bırakarak salondan ayrılmıştı.

"Kötü olmuş," dedi Trevor. Telefonunu eline aldı ve Evelyn'i aradı.

Cevap alamadı.

Casey müziğin sesini kıstı. “Sen ciddi misin? En yakın arkadaşlarımdan birinin boşanma belgelerini nasıl hazırlayacağım ben? Chris kim bilir nasıl altüst olmuştur.”

Trevor şapkasını çıkarıp elinde çevirdi. “O zaman aldatmasaymış.”

Casey bir basket topu aldı ve ofisinin kapısında asılı plastik potaya doğru attı. “Chris’i ne zaman sadık gördün ki sen?”

Trevor yüzünü buruşturdu. Bildiği şeyleri itiraf etmek zorunda kalmamak için dua etti.

Evelyn tüm hayatını kasabanın dedikodu konusu olarak geçirmişti ama bunların hiçbirisi onun kulağına gitmemişti. Peki, bu nasıl mümkün olmuştu? Gerçekten de cam bir fanusta mı yaşıyordu? Yoksa Chris son derece başarılı bir yalancı mıydı?

Trevor midesine yumruk yemiş gibi oldu. Hissettiği karmaşık duygulara rağmen Evelyn’in arkadaşıydı. Gerçek dostlar hakikatleri gizlemezdi.

Karışmak istememişti çünkü Evelyn’in mutlu olmasını istiyordu. Ancak işler pek de planladığı gibi gitmemişti.

“Chris’in buna nasıl bir tepki vereceğini düşünmek bile istemiyorum. Durum pek iyi görünmüyor. Görünüşe ne kadar önem verdiğini sen daha iyi bilirsin...” Casey bir top daha attı ama başarılı olmadı.

“Çok beceriksizsin.”

“Oynamaya çıkamıyorum. Marin yüzünden. Beni çıldırtıyor.”

Trevor güldü.

“Onu çok seviyorum ama horlamasını tedavi ettirmesi lazım. Onun yüzünden uyuyamıyorum.” Casey topu avucunun içine aldı. “Bebeğe Jansen adını vermek istediğini söylemiş miydin?”

“Ona Jan diyebilecek miyim?”

Casey homurdandı. “Sanmıyorum. Hiç sevmedim. George, Henry ya da Robert gibi erkek isimlerinin nesi var?”

Bu sefer de Trevor homurdandı. “Senin kadar demodeler.”

Casey güldü. “Maggie ile nasıl gidiyor?”

“Bilmiyorum.”

“Öpüşmediniz mi hâlâ?”

“Sekizinci sınıfta mıyız?” Trevor topu aldı ve attı. “İşte böyle yapılır.” Casey’nin kanepesine oturdu, ayaklarını da önündeki sehpa uzattı.

“Sana inanamıyorum. Ne bekliyorsun? Gittikçe gençleşmiyorsun unutma. Geceleri insani şeyler yüzünden seni uyandıran hamile bir karın olsun istemez miydin?”

Aslında isterdi. Casey ne kadar şanslı olduğunun farkında değildi.

“Öf,” dedi Casey. “Bu bakışı biliyorum.”

Trevor ise omuz silkerek cevap verdi.

“Maggie’yi bekletiyorsun çünkü Evelyn ile Chris’in ne olacağını görmek istiyorsun.”

Trevor homurdandı. “Başıma psikolog olman eksikti.”

“Lütfen. Rachel’la ayrılmanın sebebinin bu olduğunu söylememe gerek yok. Hâlâ bekâr olmanın sebebi de o. Maggie ile işleri ilerletmeyişinin sebebi de.”

“O evli, Casey.”

Casey sandalyesine yaslandı, ellerini de başının arkasına koydu. “Doğru. Sen de düzgün bir adamsın. Bir Hristiyan. Ahlaka aykırı şeyler yapmazsın. Bizimle görüşmeyi neden kestiğini biliyorum dostum.”

Trevor, sohbeti dozu kaçmadan sonlandırması gerektiğini düşündü. Evelyn’i yıllar önce unutmalıydı. Bunun ona nelere mal olduğunu hatırlamasına gerek yoktu.

Ayrıldıklarından bu yana Rachel’ı hiç görmemişti. Tanıştıkları pazar yeri zihninde belirdi. Rachel’in oraya geri dönmesi uzun zaman almıştı. Döndüğünde de yanında kız kardeşi vardı. Kısa bir an göz göze gelmişlerdi. Bakışlarını kaçıırken yüzünde bariz bir acı ifadesi belirmişti.

Rachel’m kardeşi Trevor’m tezgâhına uğramıştı. İşaret parmağını Trevor’m göğsüne vura vura aklından geçenleri söylemişti. Sözleri elbette kendi kararsızlığının birinin canını bu kadar yakmış olduğu gerçeğiyle kıyaslanamazdı.

Bundan yaklaşık bir ay sonra Rachel’m başka bir eyalete taşındığını öğrendi. Bir yıl önce de evlendiğini duydu. Acaba hâlâ yaptığı şeyden ötürü ondan nefret ediyor muydu?

Onu sevmeyi denemişti ama bir şeyler eksikti. Bu eksikliği artık Rachel’in da gördüğünü umut ediyordu.

Casey’nin hâlâ konuştuğunu fark edince anılarından sıyrıldı. “Chris seni tehdit olarak görüyordu. Evelyn’e karşı olan duygularını biliyordu.”

Trevor cevap vermedi.

Casey iç geçirdi. “Zavallı Chris. Kendi istediği bir şeyi sana kaptırma düşüncesine dayanamıyordu. Sanırım o günden beri seninle yarış halinde.”

Trevor öfkelenmeye başlamıştı. “Onunla evlendi. Kazandı bence.”

Evelyn’in onunla evlenmesi Trevor’a göre bir kayıptı çünkü.

“Dürüst ol, Whit. Neden Evelyn’e duygularını açmadın?” Casey bir kâğıdı buruşturup potaya fırlattı. Yine başaramadı.

Trevor, Evelyn’dan bahsetmek istemiyordu. En büyük pişmanlığını kabullenmek istemiyordu. Bunu yeterince yaşamıştı.

“Chris şimdi kuduruyordur.” Casey kravatını gevşetti. “Artık Evelyn’in hayatında olmadığı için meydanın sana kalmasına müsaade etmemek adına elinden geleni yapacaktır.”

“Beni tanımıyor mu?”

Casey ona suçlayan gözlerle baktı. “Bunu hiç düşünmediğini söyleme bana.”

“Casey, o Chris’in karısı,” diye ayağa kalktı. “Aklıma bile gelmez.”

“Whit onunla tanıştığın gece ben de oradaydım.” Casey başka bir kâğıdı daha buruşturdu. “Chris aranızda bilerek girdi. Evelyn’in senden hoşlanıyor oluşuna katlanamıyordu.”

Kelimeler havada adeta asılı kalmıştı. On beş yıllık hatıralar tıpkı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyordu.

“Evleneceklerini söylediği zaman nasıl perişan olduğunu hatırlıyorum. Lise aşkı falan değildi, sen onu seviyorsun.”

“Yeter.” Trevor çok sert bir şekilde söylemek istemese de sesi öyle çıkmıştı. “Bunun ne yararı var? Son on beş yılımı onu düşünmemeyi nasıl başaracağımı düşünmekle geçirdim. Kocasının ne kadar işe yaramaz olduğunu, ben olsaydım ona öyle davranmayacağımı düşünmemek için uğraştım. Kendime defalarca onu kurtarmak için kendimi ortaya atmamam gerektiğini hatırlattım. Onu düşünmeye hiç ama hiç hakkım yok.”

Casey’nin gözleri iri iri açıldı. “Onu düşünmediğin sürece.”

Trevor topu gürültüyle koltuğa vurdu. “Chris başından beri hislerimi biliyordu.”

Casey durgunlaştı. “Üzgünüm, Whit.”

“Onu gerçekten seviyor mu bari?”

Casey sandalyesine yaslandı ve ayaklarını masasının üzerine kaldırdı. “Yaptığı şeyin sorumluluğunu üstlenecek kadar değil.”

Trevor tekrar koltuğa oturdu. Dirseklerini dizine yasladı, başını eğdi ve iç geçirdi. Her şey düşündüğünden daha kötüydü. Yıllar önce Evelyn için savaşmamıştı. Onu sevmeyi bile beceremeyen birine karşı pes etmişti.

“Tek bildiğim Marin’i onu kaybetmeyi göze alamayacak kadar çok seviyor oluşum.” Ayaklarını masadan indirdi ve Trevor’ın yüzüne baktı. “Sana ne yaptı?”

Trevor derin bir nefes alıp yavaşça verdi. Chris’in ona ne yaptığını düşünmek istemiyordu. Chris’in paçayı sıyırmaları, yalanları Evelyn’le evlenmeden önce başlamıştı. Trevor da bunların bir parçası olmuştu. Evelyn’in nazarında, hele ki güvenebileceği bir arkadaş aradığı şu zamanlarda, Chris’ten pek de bir farkı yoktu aslında. Gerçekleri öğrenmek Evelyn’in yaralarını deşecekti.

Ancak bu sefer ona ihanet eden Trevor olacaktı.

On Dokuzuncu Bölüm

Konuk evinin kapısı beklenmedik şekilde çalınca Evelyn kuykusundan uyandı. Casey'den boşanma işlemlerine başlamasını istediğinden bu yana sürekli uyuyordu. Mahkemedeki gösterisinden üzerinden de iki hafta geçmişti. Medyadaki haberler nihayet bir son bulmuştu.

Ancak Âşıklar Parkı dedikodu kazanı kaynamaya devam ediyordu. Bu da Evelyn'in bir süre daha konuk evinde kalmasını gerektiriyordu.

Kapıya doğru sendeledi ve Whit'in verandada beklediğini gördü. Kirli kot pantolonu, mavi gömleği, iş botları vardı. Yıpranmış beyzbol şapkasını aşağıya doğru indirmişti, şapka ela gözlerini gölgede bırakıyordu.

“Uyandırdım mı?”

Evelyn omuz silkti.

“Öğlen oldu.”

“Yani?”

Elindeki market poşetini kaldırdı.

“Bu ne?”

“Dondurma.”

“Bana dondurma mı aldın?”

“Birkaç gün önce istediğini söylemiştin.”

Marketteki o utanç dolu an Evelyn’in gözlerinde canlandı. Trevor torbayı Evelyn’e uzattı. “Yapılacak çok iş var aslında, hani evden çıkmak istersen.” Ahırların olduğu yöne doğru yürüyerek uzaklaştı. Evelyn torbadaki iki paket dondurmaya baktı. Biri kurabiyeli, diğeri naneliydi.

Ona dondurma mı almıştı?

Ne zaman arkadaş olmuşlardı? Yoksa haline acıdığı için mi almıştı bunları? Muhtemelen ona acıyordu. Evelyn adeta harabeye dönmüştü.

Dondurmaları dondurucuya koymasıyla anıların canlanması bir oldu. Üniversiteye başlamadan önceki yazı anımsadı. Christopher’la buluşma planı yapmışlardı, baş başa olacaklardı. Fakat kapıda Whit’i görünce sinirlenmişti.

“Seni buraya o mu yolladı?”

Whit bakışlarını kaçırdı. “Annesiyle babasına yakalandı.”

Evelyn iç geçirmişti. Christopher’da bir şeyler vardı. San ki Whit ve Casey’yle erkek arkadaşıyla kıyaslandığında daha çok vakit geçiriyormuş gibi hissediyordu.

“Güzel görünüyorsun,” dedi Whit. “Yürüyelim mi?”

“Beni eğlendirmek zorunda değilsin, Whit. Ben iyiyim.” Evelyn asla iyi bir yalancı olamamıştı.

“Önümüzdeki hafta bu zamanda farklı okullarda olacağız. Biraz heyecanlıyım,” diyen Trevor, yerdeki ufak bir taşı öteye tekmeledi.

Evelyn kapıyı kapayarak ona eşlik etti. “Gerçekten mi?”

Trevor omuz silkti.

Kasaba merkezine kadar yürümüşlerdi. İkisi de kendi düşünceleri içinde kaybolmuş, gerçek hayattan kaçmak istiyordu.

Âşıklar Parkı'ndan uzaklaşmak ve daha büyük, daha iyi şeylere yelken açmak... Önlerinde kocaman bir hayat vardı ve akıllarında dolanan düşünceleri ifade edecek tek kelime bile yoktu.

Kasaba dondurmacısının önünde duran Trevor gülümsemişti.

"Bira göbeği sayılmasa da göbek yapmaya başlayabiliriz," demişti Trevor'ı içeriye kadar takip ederken.

Trevor kurabiyeli dondurma sipariş etmişti, Evelyn'se naneli. Dışarıya oturdular. Tarif edemedikleri düşünceler dudaklarından dökülmeye başladı.

"Buradan ayrılmaktan korkmuyorum," dedi Evelyn. "Sanırım kalmaktan daha çok korkuyorum."

Kardeşi Slyvie öldükten sonra o evde kalmak adeta bir hayaletle beraber yaşamak gibiydi. Anne ve babası eskisi gibi değillerdi. Kimse eskisi gibi değildi. Sürekli babasını memnun etmeye çalışması onu çok yoruyordu.

"Sanırım kendi ayaklarımın üzerinde durabilmeliyim." Az önce söylediklerine rağmen aslında tüm bunlar gözünü korkutuyordu.

"Ne yapacaksın?"

"Emin değilim. Sanat üstüne çalışırım sanırım. Sanatçı olmak istiyorum." Yanakları kızarmıştı. "Çok saçma, değil mi? Sanatla hayatını kazanabilen çok insan yok."

Whit ise başını iki yana salladı. "Saçma değil. Denemelisin. Bence her şeyi yapabilirsin."

Şimdiyse Evelyn, Trevor'ın bir zamanlar yakın arkadaş olduklarını anımsayıp anımsamadığını merak ediyordu.

Belki de onca zaman önce konuşulanları hatırlatmak istemişti sadece. *Bence her şeyi yapabilirsin.*

Kimse ona bu kadar inanmamıştı, ne öncesinde ne de sonrasında. Trevor gerçek bir dost gibi davranmıştı. Yine de bu dostluk yerine onu en ufak sıkıntıda yalnız başına bırakan bir yığın tanıdıkla dolu bir hayatı tercih etmişti. Asıl önemli olanı göremediği için kendinden utanıyordu.

Akşam yemeği saati gelmişti ama Evelyn'in hiç iştahı yoktu. Duşa girmek de istemiyordu. Sandalyeden koltuğa geçip, ilgisini çekmeyen televizyon kanalları arasında gezindi. Skandallarıyla bile olsa insanları büyüleyebilen Christopher'ın sesiyle gerçek dünyaya döndü.

Tanınmış kişi olmasından ötürü salıverilmişti. Mahkemesini bekliyordu. Ceza alacaktı. Muhtemelen hapis. Öte yandan Christopher'm Âşıklar Parkı'na dönüp dönmediğini bile bilmiyordu. Boşanma belgeleri eline geçmiş miydi? Christopher Brandt hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve bugüne kadar da hiç bir şey öğrenmemesi canını yakıyordu.

Burada olsaydı Evelyn'e güçsüz derdi. Ta ki Evelyn de ona inanıncaya kadar.

Korkuyor muydu? Evet. Ama güçsüz müydü? Artık değildi. En azından güçsüz olmayı istemiyordu.

Gece çoktan çökmüştü. Evelyn el yapımı kırkyama battaniyenin altında uykuya daldı.

Ertesi sabah uyandığında önceki günü baştan yaşadı. Böylece bir hafta daha geçti.

Christopher bir zamanlar paylaştıkları evin telefon hattından onu aramaya başladı. Evelyn ise telefonunu kapatarak kanepeye yaslandı. Ancak daha gözlerini kapatamadan dışarıdan gelen sesleri duydu.

Ya gazeteciler onu bulduysa? Şükürler olsun ki perdeler kapalıydı.

“Evelyn?”

Homurdandı. Gazeteciler değildi, daha kötüsüydü.

“Orada olduğunu biliyoruz!”

“Seni yaşayanların dünyasına geri götürmeye geldik.”

Kapıyı açıp üzerinde hamur işi, plastik bardak ve içi evrak dolu bir dosya olan tepsiye ve beş çift umut dolu göze baktı.

Homurdanma isteğini bastırarak kenara çekildi ve içeri girmelerine izin verdi. Başka bir seçeneği varmış gibi davranmaya çalışmasının anlamı yoktu.

“Tanrım, oldukça ilginç görünüyorsun,” dedi Gigi tereddütle.

Abigail, Evelyn’in önünde durup ona bir fincan sıcak içecek uzattı. “İyi geleceğini düşündüm.” Diğerlerine kıyasla her şeyini kaybetmenin ne demek olduğunu bir tek Abigail anlardı. Geçen yıl Nook Kitabevi’ni kaybettiğinde Abigail da dünyasının başına yıkıldığını düşünmüş olmalıydı. Acaba o da Tanrı’nın onu neden unuttuğunu merak etmiş miydi? Öfkeyle, korkuyla, endişeyle aynı anda mücadele etmiş miydi? Muhtemelen Evelyn kadar değildi. Bazen düşünceleri o kadar karanlık oluyordu ki Evelyn bile utanıyordu.

Kahveyi aldı ve zorla gülümsedi. “Teşekkürler.”

“Bil diye söylüyorum, bu ‘destek gösterisi’ne karşıyım.”

Evelyn kapıyı kapadı. “Senin fikrin olmadığını düşünüyorum.” Birlikte oturma odasına yürüdüler. Diğer kadınlar çoktan gösteriye hazırlanmışlardı. Beyaz kahve sehpasının üstünde çeşitli hamur işleri vardı.

Ursula ve Doris büyük berjere otururken, Tess Jenkins kanepenin kolçağına yerleşmişti. Evelyn son dönemde zamanının büyük çoğunluğunu bu kanepede geçiriyordu.

Alaycı bir tonla, “İçeriye yaptıklarına bayıldım,” diyen Ursula üç haftalık boşlamadan ötürü dağılan odayı inceliyordu. “Akıl sağlığını yitirmediğini kanıtlamaya çalışırken hiç olmamış ama.”

“Ursula!” diye uyardı Gigi. Odayı bir telaş sardı.

“Neden bahsediyorsunuz siz?” Evelyn ona söylemedikleri bir şey olduğunu sezdi.

“Bir şey yok canım,” diye cevap veren Gigi’nin anaç bir tonu vardı.

“Söyleyin,” dedi Evelyn.

“Haberlere bile çıktı,” dedi Ursula bir çöreği ısıtırken. “Okumadın mı?”

“Ne çıktı?”

Odanın içini derin bir sessizlik doldurdu. Sessizliğin ortasında da Evelyn duruyordu. “Anlatsanıza.”

“Tatlım, bazen insanların arkandan söylediklerini bilmeden daha iyidir,” dedi Doris.

“Bu sefer farklı, Doris.”

“Olabilir.”

“Biri seni kaydetmiş,” dedi Ursula. “Hızla yayılıyor.”

“Boş versene,” diye araya girdi Abigail. “Saçma sapan bir YouTube videosu işte.”

“Benim mi?” Evelyn dizüstü bilgisayarına uzansa da erişmeden Gigi’ye kaptırdı. Sorun da değildi. Ne olduğunu biliyordu. Yolda geçirdiği krizin videosunu çeken genç çocuk videoyu internete koymuştu belli ki.

Sanki mahkeme salonunun önünde düşmesi yeterince aşağılayıcı değilmiş gibi şimdi bir de gerçek bir cinnet videosu vardı.

“Haftalar önceydi,” diyen Evelyn, üst kattaki yatak odasına çıkıp battaniyenin altına saklanabilmeyi diliyordu. Yıllar boyu insanları en kötü zamanlarında teselli etmekten zavallı battaniye iyice yıpranmıştı.

“Çocuk başta senin kim olduğunu bilmediğini söyledi,” dedi Gigi.

“Önce bilmeden yollamış, sonra başlığa senin adını ekleyince işler çığırından çıkmış.”

Evelyn saçlarını geriye doğru iterek kanepenin öteki ucuna ilişti. Abigail ve Gigi ise karşısındaki berjere oturmuşlardı. Az da olsa kibarlık gösteremeyecekti.

“Neden şaşırdığımı bile bilmiyorum,” dedi Evelyn yenilgiyi hissederek.

“İyi ki gazete okumuyorsun,” dedi Ursula.

“Ursula!” diye uyardı diğer kadınlar hep bir ağızdan.

“Tanrı aşkına,” diye tersledi yaşlı kadın. “Öğrenmeye hakkı var.”

Gigi lafa karıştı. “Evelyn son zamanlarda kiminle konuştuğun?”

Evelyn kaşlarını çattı. “Ne oldu ki?”

“Gazetede hakkında bir yazı çıkmış.”

Evelyn başını kanepenin sırtına yaslayarak tavana baktı. “Bilmiyorum.”

“Dillon’daki terapistinin kayıtlarını bulmuşlar. Aldığın ilaçları yazmışlar,” dedi Doris. “Birinin bunları öğrenebilmesi için sana yakın olması lazım. Biz bile bilmiyoruz.”

Aklına mahkeme salonuna giderken düşmesi geldi. İlaçlarını bulamamıştı. Yeni bir kutu daha alması gerekecekti. Oysa yıllardır ilaca ihtiyaç duymamıştı.

“Muhabirlerden bir tanesi ilacımı aldı,” dedi, artık emindi.

“Derslerine iyi çalışmışlar,” dedi Tess. “Panik atağın olduğunu hiç bilmiyordum. Bir politikacının eşi olmak yıpratıcı olmalı.”

“Hep böyleydin,” dedi Evelyn düşünmeden.

Diğerleri ona baksa da Evelyn umursamadı.

“Pek çok insan antidepresan alıyor. Çok da abartılacak bir şey değil aslında,” diye karşılık verdi Abigail.

“Akli dengen bozuk gibi göstermeye çalışacaklar,” dedi Doris. İlk kelimeleri fısıldayarak söylemişti. “Bilirsin işte. Deli.”

“Doris,” diye tersledi Ursula.

“Ah, konuşana bir bak.”

“Toplantıya gelmedin,” dedi Gigi konuyu değiştirmeye çalışarak.

“Kusura bakmayın.” Evelyn’in cevabı pek de inandırıcı değildi. Çünkü toplantı olduğunu bile bilmiyordu.

“Hâlâ Gönül İş Gönüllüleri’nin bir üyesisin. Sana biraz zaman tanımak istedik ama yapılacak çok işimiz var,” dedi Doris yapay bir neşeyle.

“Bu seferlik affedin, hiç çöpçatanlık havamda değilim.” Düşününce her şey Evelyn’in gözüne boş geliyordu. Bekârları bir araya getirmek, aşk mektupları okumak, zarfları damgalamak... Neden bu gruba girmişti ki zaten?

Çünkü Christopher öyle istemişti. Ya neden olacaktı?

“Kafanı dağıtmaya yarayacak harika bir görev var aslında. Karmaşa biraz durulsun diye bekledik. Artık vaktinin geldiğini düşünüyoruz,” dedi Gigi.

Evelyn ne olduğunu sormadı çünkü bilmek istemiyordu.

Kapı çalınca kimsenin ona söylemediği bir partiye ev sahipliği yapıp yapmadığını merak etti.

Kapı yeniden çalınca saate baktı. Whit'in gelişinden bu yana üç saat geçmişti. Kapıyı çalanın o olması tuhaf olurdu. Mahkemeden bu yana bir bahane uydurup her gün Evelyn'i kontrole geliyordu. Ama Evelyn bahanelerin farkındaydı. Muhtemelen Evelyn'in reçeteli ilaçlarının hepsini içmek gibi saçma sapan bir şey yapacağından endişeleniyordu.

O kadar umutsuz değildi. Henüz.

"Bakmayacak mısın?" Gigi'nin yüzünde sorgulayan bir ifade vardı.

"Bakmayacağım, hayır." Whit'in kapıyı çalmasını duymuyormuş gibi davranması ilk değildi, her ne kadar faydasız olduğunu kabul etse de. Evelyn'in bir şey yaptığından endişelenince içeri girmenin bir yolunu bulacaktı. Hep bulmuştu.

"O zaman ben bakarım," dedi Gigi.

Evelyn ayağa kalktı. Gigi'nin kapıya bakması hata olurdu. En iyi ihtimalle Whit'ten gitmesini rica ederdi. *Bir an önce.* Ancak Gigi görüldüğünden daha atik davranmıştı. Evelyn ona ancak kapı açıldıktan sonra yetişebilmişti. Trevor, Evelyn'in umduğundan daha az şaşkın bir halde karşısında duruyordu.

"Geldiğiniz için teşekkürler Bay Whitney."

"Seçeneğim mi vardı?" Evelyn'le göz gözle geldiler. Evelyn bakışlarını kaçırdı. Acaba ne düşünüyordu? Whit'in korumacı bakışlarından kaçtı. Seçeneklerini düşünmek zorundaydı.

Gigi yanından yürüyerek oturma odasında geri döndü. Koridorda Whit ile Evelyn'i yalnız bıraktı.

"Sen iyi misin?" Trevor, Evelyn'in yanına geldi ama yüzüne bakmadı. Sanki ne kadar küçük düştüğünü hissetmiş gibiydi.

Evelyn evet anlamında başını salladı. Whit bir süre bekledi, ardından oturma odasına yürüdü. Bir anda gözyaşları

Evelyn'in görüşünü bulamklaştırmaya başladı. Empati duygusuna alışkın değildi, üstelik de Whit'ten gelene. Onun terslemeleriyle yaşamayı öğrenmişti.

Burnunu çekti, yanaklarını sildi ve oturma odasındaki istenmeyen misafirlerine katıldı. Toplantı çoktan başlamıştı. Whit ise kenarda adeta lise balosuna gelmiş bir kovboy kadar aykırı duruyordu.

"Onunla yeniden görüştün mü?" diye soran Doris biraz dedikodu öğrenmeye susamış gibiydi.

Whit kadının rahatsızlık veren sorusu karşısında huzursuzca kıpırdandı. "Beni buraya bunun için çağırmış olamazsınız hanımlar," dedi. "Aşk hayatım için yardıma ihtiyaç duymadığımı açıkça belirttim sanıyordum."

Gigi gözlerini kıstı. "Gerçekten." Kapı ağzında sanki davetsizmiş gibi ayakta duran Evelyn'e baktı. "Evelyn, çöpçatanlık için senin yardımına ihtiyaç duyabiliriz aslında. Bay Whitney'nin Bayan Lawson ile olan şansını berbat etmesini istemeyiz."

Evelyn kaşlarını çatı. "Bay Whitney kendi başına gayet iyi idare ediyor, Gigi." O hafta birkaç akşam Maggie'yle görüştüğü için Trevor'm onunla birlikte olduğunu düşünüyordu. Görüştiklerini de gecenin karanlığını dolduran akustik gitar sesinin kesilmesinden anlıyordu. O melodiyi özlemişti. Sık sık sallanan sandalyeye oturur, Trevor'ın içindeki müziğe hayran kalarak dinlerdi. Acaba kelimeler yetersiz kaldığında kendini böyle mi ifade ediyordu? İnsanların arasında geçirdiği zamanın yorgunluğunu atmak için çalışıyor olmalıydı. Çünkü Whit'in Âşıklar Parkı kilisesinin korosuna dahil olduğunu biliyordu.

Belki de Maggie ile ilişkileri ciddileşiyordu. Güzel olurdu, değil mi? Kendisinin acınası durumda olması arkadaşlarının da öyle olmasını isteyeceği anlamına gelmiyordu.

“Hımm,” diyerek Whit’e baktı Gigi. “Ancak bağlanmayı pek düşünmüyorsun galiba?”

Trevor oturduğu yerde kıpırdandı.

“Gideni hepimiz biliyoruz,” dedi Gigi. “Aynı hatayı ikinci defa yapmanı istemiyoruz sadece.”

Gözlerini iri iri açan Doris, elini kaldırdı. “Onlara Rachel’dan bahsettiğim için özür dilerim. Aşka bir daha izin verdiğini öğrenmelerinin iyi olacağını düşündüm.”

Whit daha da huzursuzlandı.

Gigi, Trevor’m kaç ya da savaş reflekslerini fark etmiş olmalıydı ki hemen sesini yükseltti. “Seni buraya Bayan Lawson’dan bahsedesi diye çağırmadık.”

“Ama onayladığımız bir eşleşme,” dedi Doris gözünü kırarak. “En azından öyle düşünüyoruz.”

Trevor kıpırdandı. Evelyn onun adına üzülmüyordu. İlgi odağı olmaktan hiç hoşlanmazdı ve karşısında oturan kadınlar acımasızlardı.

Gigi, Evelyn’e doğru ilerledi. “Otur, Evelyn. Bu konu seni de ilgilendiriyor.”

Herkes başını Evelyn’e çevirdi. Dediği gibi, acımasızlardı. Evelyn Whit’in yanına oturdu, zaten odada başka yer yoktu.

“Şunu yıkayacak mısın acaba?” diye fısıldadı Whit, Evelyn’in üstündeki kazağı işaret ederek.

Evelyn dönüp ona bakınca Trevor’m içten içe sırtıttığını fark etti. Haftalardır tebessüm bile etmek istemezken bu adamın yüzündeki çocuksu gülüş içindeki bir şeyleri yeşertivermişti.

Karşılarındaki kadınlar yüzünden Evelyn ve Trevor bir anda müttefik olmuşlardı.

Gigi'nin ciddiyetle dolu sesi ilgisini çekti. "İkinizi izledik," derkenki ses tonu, adeta tuvalet duvarlarına ıslak tuvalet kâğıdı yapıştıran iki öğrenciyi yakalamış okul müdiresi gibi çıkıyordu.

"Ve bir şey sakladığınızdan şüpheleniyoruz," dedi Doris.

Trevor'ın gözleri irileşti.

"Siz de mi?" diye homurdandı Evelyn. "Para nerede bilmiyorum. Kadınları bilmiyorum. Döndüğünden beri Christopher'la bile konuşmadım."

Gigi kaşlarını çatarak Doris'e baktı. "Mevcut olaylar ışığında sohbete başlamak için pek de doğru bir yol sayılmaz."

Doris surat astı. "Affedersin."

"Bahsettiğimiz şey bu değil, Evelyn," dedi Gigi. "Âşıklar Parkı'nın sokak lambalarına asılacak ahşap kalplerin epey sanatsal bir dokunuşa ihtiyaç duyduğu dikkatimizi çekti."

"Kalpler mi?" Evelyn kaşlarını çatı. Onca yolu ahşap kalplerden bahsetmek için mi gelmişlerdi?

"İkinizin cevherlerinizi kasaba halkıyla paylaşabilecek kadar yetenekli olduğunuza inanıyoruz," dedi Tess. Sesi günün bu saati için fazla neşeliydi.

"Ne diyorsunuz, anlamıyorum," dedi Whit. Öne doğru uzanmış, dirseklerini dizlerine yaslamıştı.

"Bu kadar kibar olmayın, Bay Whitney," dedi Gigi. "Doris bize sizin *mesai dışı aktivitelerinizden* bahsetti." Kelimeleri söylerken kaşlarını oynatıyordu. "Aşk hayatınıza özen göstermiyor oluşunuza şaşmamalı."

Evelyn kaşlarını çatı. "Ne diyor?"

Trevor ayağa kalktı. “Korkarım ki çiftlik nedeniyle Sevgililer Günü geleneklerine ayıracak vaktim yok. Kusura bakmayın, hanımlar.”

“Bay Whitney, en azından dinler misiniz?”

Trevor duraksadı, iç geçirdi ve geri oturdu. Trevor’ın dik başlılığı Gigi’nin anaç tehditleriyle boy ölçüşemezdi.

“Bildığınız üzere her Sevgililer Günü kasaba halkımız sevindikleri insanlar için ahşap kalpler alır, onları kasabadaki elektrik direklerine asarlar. Kırk yılı aşkın bir süredir harika bir gelenek ve sevgiyi yaymak için şahane bir yol.”

“Ayrıca kasabaya güzel para kazandırıyor,” dedi Doris başını sallayarak. “Geçen yıl ana cadde üzerini ağaçlandırabilecek kadar para kazandık.”

“Sadede gel Gigi,” dedi Ursula, üstüne Danimarka peyniri kırıntıları dökülmüştü. “Reklamlar gibi konuşuyorsun.”

“Bu yıl kazanılan para tüm kasabaya yetebilsin istiyoruz. Bu yüzden kalpleri satın.” Gigi sanki anaokul öğrencilerine anlatır gibi son kelimeleri vurgulayarak söylemişti.

Evelyn hafifçe omuz silken Abigail’a baktı. “Bunun nesi beni ilgilendiriyor, bilemiyorum.”

Gigi başım iki yana salladı. “Şimdi de sen kibarlaşıyorsun, Evelyn. Belediye heyeti kalplere yeni bir görünüm verme fikrimizi onayladı. Tüm ayrıntılarla ilgilenme işini bize bıraktı.” Kaşını kaldırarak Whit’e baktı. “Sadece çöpçatanlık yapmadığımızı söyledim.”

Whit cevap vermek istiyor gibi görünse de konuşmaması akıllıca oldu.

“Tamamen yeni ve farklı bir şeyler arıyoruz. Kalpler yine ahşaptan olacak ama gerisi tamamen size kalmış.” Cümlesini ciddi bir baş selamıyla vurguladı. Sonra da yaptığı açıklamalar yeterliymiş gibi yerine oturdu.

“Kafam karıştı, Gigi. Bizden ne yapmamızı istiyorsun?”

Gigi iç geçirdi. “Anlamadınız mı?”

Evelyn yanında oturan Whit’e baktı. Yüzünde kendinin-kiyle aynı görünen şaşkın bir ifade vardı. “Hayır.”

Yaşlı kadın Trevor’a doğru ilerledi. “Sen bir marangozsun. Kalpleri sen yapacaksın.” Sonra da Evelyn’e döndü. “Sen de bir sanatçısın. Kalpleri sen süsleyeceksin. İkiniz öyle bir örnek katalog hazırlayacaksınız ki insanlar sipariş vermek için can atacaklar.”

“Gigi, Sevgililer Günü’ne daha çok var.” Evelyn, insanların birilerine sevgilerini itiraf ettikleri ahşap kalplerle uğraşmaktansa kanal tedavisi görmeyi yeğledi.

“Evet, bir plan hazırlamak için yeterince vaktiniz var.”

Ursula bir peynir dilimine daha uzandı. “Sanki yapacak daha iyi bir işiniz varmış gibi.”

Diğer kadınlar en dobra üyelerine ters ters bakarken Evelyn de bakışlarını yere eğdi.

“Ne?” diye soru Ursula. “Yalan mı? Şuraya bir bakın.”

Evelyn’in içini bir utanç duygusu kapladı. Trevor ona evini açmıştı ama Evelyn eve bakmak konusunda çok başarısız olmuştu. Güzelim evi bir hapishaneye çevirmişti. Her ne kadar kabul etmek istemese de Ursula haklıydı. Etrafındakilerin bakışları altında kendini ezilmiş hissediyordu.

“Evelyn bu kalpler uzun zamandır süregelen bir Âşıklar Parkı geleneği. Üstünde özgün mesajlar olan bir kalbi sevdiği insan için tüm kasabanın görebileceği bir yere koymak gerçekten çok romantik.”

“Elbette ama kalplerin şimdiki durumunun nesi var?”

Gigi açıklamalarına geri döndü. “Kasabamızın sanatsal yönünü yansıtamıyorlar. Beyaz yazılı kırmızı kalpler? Bundan daha sevimli bir fikir, bu muhteşem geleneğe uyacak bir şey bulabilirsiniz.”

Gigi gerçekten abartıyordu.

“Düşüneceğim, tamam mı?” diyerek ayağa kalktı Evelyn. “Şimdi müsaadenizle.”

“Nereye gidiyorsun canım?” Gigi de ayaklanmıştı.

Evelyn cevap vermedi. Doğrusu kendi de nereye gittiğini bilmiyordu.

Yirminci Bölüm

Çiftliğin etrafını dolandığı uzun bir yürüyüşten sonra Evelyn konuk evinin boş olacağını ummuştı. Ancak yaklaşırken Ursula'nın veranda korkuluklarına yaslandığını görebiliyordu.

Aman ne güzel.

Yaşlı kadın Evelyn'i görür görmez ayağa kalktı. "Epey sürdü."

Evelyn, Ursula'ya gösterebilecek kadar sabrı olup olmadığından emin değildi. En azından yaşlı kadının ona yalan söylemeyeceğini bilirdi. Bu da bir şey sayılırdı.

"Nereye gittin? Bu kadar yürümekten ölebilirdin."

Evelyn bakışlarını yere eğdi. "Evden çıkmam gerekiyordu."

"Haklısın. Bütün pencereleri açtım. İçerisi kokmaya başlamıştı." Evelyn'i içeri kadar takip etti. Evin sıcaklığı ortalama beş derece yükselmişti. Haziranın başıydı, havalar ısınmaya başlamıştı.

"Havalandırmayı açmıştım," dedi Evelyn pencereleri kapatırken.

Ursula'nın cevap vermemesi onu şaşırtmamıştı. "Neden hâlâ burada olduğumu biliyor musun?"

Evelyn dönüp tek kaşını kaldırdı. "Bunu nereden bilebilirim?"

Ursula gözlerini kıstı. "Bana ukalalık taslama, küçük hanım. Buradayım çünkü sana söylemem gereken bir şey var."

Evelyn bekledi.

Ursula koltuğa yerleşip ayaklarını üst üste atarak oturdu. Evelyn duyacaklarının da Ursula Pembroke kadar zarif olacağını düşündü. Spor ayakkabının üstüne diz boyu çorap ve etek giydiğini göz ardı ederse tabii.

"Frankie ile evliliğim kasabanın en büyük aşk hikâyelerinden birisiydi."

Evelyn kaşlarını çatıyordu ki Ursula'nın ciddi olduğunu anladı.

"Ancak hiç kimse öyle olduğunu bilmiyordu." Ursula arkasına yaslanınca, Evelyn konuşmanın kısa sürmeyeceğini fark etti.

"Frankie iyi bir iş adamıydı. Pek çok düşmanı vardı. Sanırım pek çok insana bir şeyler ifade ediyordu." Bakışlarını kaldırdı. "Senin kocandan pek bir farkı yoktu yani."

Evelyn usulca kadının karşısına oturdu.

"Güçlü insanlar her zaman ateş hattındadır," dedi. "Ama Frankie'min hiçbir zaman yapmadığı bir şey vardı, Evelyn." Ursula'nın sert ifadesi gözlüklerinin arkasında yumuşayıverdi.

Bakışlarını çevirmeyen Evelyn, duyacaklarından adeta korkuyordu.

"Beni asla aldatmadı."

Christopher'ın diğer kadınlarla çekilen görüntüleri Evelyn'in gözlerinde canlandı. *Yarı çıplak. Kameralara gülümserken. Sanki utanacak hiçbir şeyi yokmuş gibi.* Kocasının tüm yaşananlara karşı takındığı vurdumduymazlık, Evelyn'in güçlü durabilmek adına gösterdiği iradesini adeta silip süpürmüştü. Adam sebep olduğu acı ve utancın farkında bile değil gibiydi.

Belki de gerçekten umursamıyordu.

Ursula öne doğru eğildi. "Seni tanıyorum, Evelyn. Kırk kere hesaplamadan asla bir adım atmazsın. En iyi yolu seçmeden önce her türlü ihtimali düşünürsün. Ama bilmeni isterim ki seni aldatan bir adamla kalmak zorunda değilsin."

Gözyaşları bir anda boşalıverdi. "Onunla evlendim, Ursula. Bir bağlılık yemini ettim." Hayatını Brighton Caddesi üstündeki evin giyinme dolabında terk ettiği günden beri bu yeminle boğuşuyordu. Evliliğinin bittiğini biliyordu ama bir kabahat işlemiş gibi hissetmekten kendini alamıyordu. Ayrıca her sabah onu uyandıran soruya da cevap bulamıyordu: Şimdi ne yapacağım?

"Ki sen yeminini tuttun, o tutmadı. Kabahatli olan o, sen değilsin."

Ancak öyle hissetmiyordu işte. Son birkaç haftadır Evelyn evliliğinin hatıralarını anımsayıp duruyordu. Neyi farklı yapmalıydı acaba? Kocasının çapkınlıklarını engelleyebilecek bir yol var mıydı? Belki de bir aile kurmak için Christopher'ın üstünde çok baskı kurmuştu. Belki de insanların önündeyken hayatından çok şikâyet etmişti.

"Evelyn," diyen Ursula dik dik baktı. "Senin hatan değildi."

Evelyn bakışlarını kaçırdı. Ursula'nın ona kibar davranmasına alışkın değildi. Ya da herhangi birinin. En ummadığı

yerlerden iyilik görüyordu. Önce Trevor, sonra Ursula. Belki de gözyaşlarına boğulmasının sebebi buydu.

“Gerçekten. Bazı erkekler onca para ve nüfuzun düşüncelerine engel olmasına izin veriyor. Frankie’nin kumaşında yalan yoktu. Çoğu insan da onu bu yüzden sevmeydi zaten. Çoğu insan beni de bu yüzden sevmeydi.”

“Çünkü dikenlerinin altında kocaman bir yüreğin olduğunu bilmiyorlar,” diye gülümsedi Evelyn gözyaşlarının arasından.

Ursula ise kocaman bir kahkaha attı. “Seçeneklerin var, çocuk. Ya evde kalır, etrafı siler süpürürsün. Basının da dediği gibi deli bir kadına dönüşürsün.”

“Ya da?”

“Ya da biraz büyür ve zor kararlar alırsın. Farklılıklarını görebilmen taraftarıyım. Eğer ki kocan değişmek isterse, o zaman ona bir şans verirsin.”

Evelyn başını iki yana salladı. “Kendini, bir hata yapmadığına inandırmış.”

“O zaman deli olan o.”

Evelyn yanağını silerek Ursula’ya baktı. “Değişmeyecek, Ursula. Aslına bakarsan aldatmalarının biz evlenmeden önce başladığını düşünüyorum.”

“O zaman artık yoluna devam etme vaktin gelmiş.”

“Gidebilecek hiçbir yerim yok.” Kelimeler peşinde bir korku dalgasıyla adeta fısıltı halinde çıkmıştı.

Hiç yalnız kalmamıştı. Christopher tüm ihtiyaçlarını karşılamıştı. Onunla ilgilenmişti. Kendi ayaklarının üzerinde durmayı bile bilmiyordu ki.

“Yanında ben varım. Abigail Pressman’ın sorunu çözüldüğünden beri çok sıkılıyordum. Biraz çalışmak işime gelir.”

Evelyn güldü. “Teşekkürler Ursula.”

“Her zaman. Özellikle kurabiye olduğu zamanlar.” Önündeki kurabiyeye uzanıp bir ısırık aldı, evden çıktı ve Evelyn’i düşünceleriyle yalnız bıraktı.

Evelyn yaşlı kadının çiftlik arazisinden uzaklaşmasını seyretti. Trevor’m kamyonetine binerken Whit’ten onu eve bırakmasını istediğini anladı.

Boşanma davası açmakla doğru bir şey yapmıştı. Her ne kadar inançlı insanların başına böyle şeyler gelmese de. Evliliğin sadece şampanya ve güllerden ibaret olmadığını biliyordu ama ya bu? Hikâyesinin sonunun bu olacağı hiç aklına gelmezdi.

Christopher’la olan bölümlerin son bulacağını da hiç düşünmezdi.

Terk etmeyi tercih ettiği için acaba Tanrı onu bir gün affedecek miydi?

O etse de acaba Evelyn kendini affedebilecek miydi?

Yirmi Birinci Bölüm

Temmuzun ortasında televizyonlar Colorado Springs'te yaşayan Derby isimli bir kadının Christopher'ın gayrimişru çocuğunu taşıdığı haberiyle yankılandı. Evelyn geceyi koca bir kutu naneli dondurma yiyerek geçirdi.

Kararını vermiş olmasına rağmen kocasının ikinci hayatının ayrıntılarını öğrenmek hâlâ sinirini bozuyordu.

“Neden doksan gün beklemek zorundayız, Casey?” diye sordu sanki öfkesini zavallı avukattan çıkarması kabul edilebilir bir şeymiş gibi. “Çok saçma.”

“Bu gelişme davayı güçlendiriyor,” dedi Casey. “Ama unutma Evelyn, Chris onurlu bir adamdır. Hemen kabullenmeyecektir. Yenilmeyi sevmez.”

“Hiçbir şey istemiyorum. Sadece kendi hayatıma devam etmek istiyorum.” Sanki devam edecek bir hayatı varmış gibi. “Ve bunu imkânsız hale getirecek, öyle değil mi?”

Casey sakın bir tonda konuşmaya çalışarak sonuca çok yaklaştıklarını hatırlattı. “Dayan, Evelyn. Bir gün bunların hepsi geride kalacak.”

İki hafta sonra Evelyn, Abigail'ın dükkânı Kâğıttan Kalpler'de biraz para kazanmak için yarı zamanlı olarak

çalışmaya başladı. Çalışırken genelde arkalara saklanıyordu. Rafları düzeltiyor, insanların görüş açısından uzakta kalmaya çalışıyordu. Kasaba onu unutmuş gibiydi. Ancak er ya da geç biri bu skandalı yeniden gündeme getirecekti. İşte o zaman yeniden ona bakan gözlerle, fısıltılarla, onu işaret eden parmaklarla uğraşması gerekecekti.

Georgina, Lydia ve Susan ile diğer Odalar Birliği Hanımları'ndan saklandığı yorucu bir sabah mesaisinin ardından, Evelyn özlediği yalnızlığına geri dönmek umuduyla konuk evine gitti.

Kapı beklenmedik bir şekilde çaldı. Oysa o haftanın başında Âşıklar Parkı Kuryesi isimli kasaba gazetesine Evelyn'in nerede kaldığı bilgisi sızmıştı. Bu sefer de bu bilgiyi kimin sızdırdığı konusu gündeme gelmişti.

Tabii bir de *neden* sorusu.

Evelyn'in hayatı artık haber değeri taşımaz olmuştu. İş dışında evden pek çıkmıyordu.

Sessizce kapıya doğru yürüdü ve Abigail'm diğer kapıda beklediğini fark etti.

“Sana birkaç kıyafet getirdim.” Evelyn'i zengin bir politikacının eski eşinden ziyade daha normal gösterecek bir torba dolusu kot pantolon ve tişört uzattı. Kendi dolabını dağıtarak isteksizce topladığı kıyafetlere hiç benzemiyordu.

“Bunların etiketleri hâlâ üzerlerinde. Senden eskilerini istemiştim.” Artık kendi kıyafetlerini bile alamıyor olmaktan utanıyordu. Ne giyeceğini bilemiyorsa kim olacağına nasıl karar verecekti?

Abigail omuz silkti. “Bana seni hatırlattılar.”

Evelyn ona sarıldı. Bu nazik jestin onu bu kadar etkilemesine şaşırmıştı. “Teşekkürler.”

“Bir şey daha var.”

Evelyn sorgulayan gözlerle bir adım geri çekildi.

“Efendim.”

Saniyeler sonra dört kadın ellerinde dosyalar, evraklar ve resim şövalesiyle kapıdan içeri giriverdi. Evelyn, yüzünde özür dileyen bir ifade olan Abigail’a baktı.

Gigi, Evelyn’in yanından geçerek içeriye yürüdü. “Biraz daha iyi görünüyorsun Evelyn.”

“En azından saçın temiz,” diyen Ursula, bir koltuğa kuruldu. “Yiyecek bir şey var mı?”

Evelyn izin isteyerek mutfaka gitti, hemen birkaç atıştırma hazırladı. İçeri döndüğünde resim şövalesine Trevor’ın büyük bir fotoğrafının iliştiliğini gördü. Sehpanın üstüne atıştırmalıkları koydu ve oturdu.

“Bunlar ne?” diye sordu Evelyn.

“Ev sahibinin yardımımıza ihtiyacı var,” dedi Gigi. “Biz de yardım edeceğiz. Adam huysuz olabilir ama o dağınıklığın altında pırlanta gibi bir kalp olduğunu düşünüyoruz.”

“Sağlam bir kaynaktan Bayan Lawson’la bir buçuk haftadır görüşmediklerini öğrendik,” dedi Doris, Maggie’nin Trevor’ının yanma mknatısla iliştilmiş olan fotoğrafına hafifçe vurarak. “Biraz müdahaleye ihtiyacı olduğunu düşünüyoruz.”

Evelyn dosyalardan birini alıp karıştırdı. “Peki, bu müdahale nasıl olacak?” diye sordu. “Dosyaya bakılırsa hakkında pek bir şey öğrenememişsiniz.” Buna şaşırması aslında. Adam yabaniydi, kalabalıkları sevmezdi, gününün büyük çoğunluğunu Evelyn’in henüz görmediği kırmızı bir ahırda geçiriyordu.

Maggie’nin dosyası da boş sayılırdı.

“Senin yardımına ihtiyacımız var,” dedi Gigi.

Evelyn iki dosyayı da sehpanın üstüne geri bıraktı. “Neden ben?” Whit’i son zamanlarda görmüyordu bile. Adam meşguldü. Evelyn de işe başlamıştı. Sadece rastlaştıklarında konuşabiliyorlardı.

“Senin için yaptıklarından sonra en azından karşılığını böyle ödeyebiliriz.”

“Yanış hatırlamıyorsam sizden aşk hayatına karışmamanızı istemişti.” Evelyn’in içini suçluluk duygusu kapladı. Borcunu ödemek için Whit’e hiçbir şey yapmamıştı. Ne yabani otları toplamıştı ne de çiçekleri sulamıştı.

Üstelik Whit ara sıra huysuzluk etse de çoğunlukla Evelyn’e katlanmıştı.

Olmak istediği kişi gerçekten bu muydu?

“Sadece biraz zararsız bilgi edinme. Onu bu kadar yabanileştiren şeyin ne olduğunu azıcık da olsa öğrenmeni istiyoruz,” dedi Gigi. “Ondan uzaklaşmasının bir sebebi olmalı. Bunu başarmalısın, bir düğüne ihtiyacımız var. Prestijimiz tehlikede.”

“Bu pek hoşuma gitmedi,” dedi Evelyn. Trevor’m onun için yaptığı onca şeyden sonra isteyerek tercihlerine karşı gelemezdi.

Doris iç geçirdi. “Çok çekici, kibar bir adam. Kilisede gitar çalıyor. Tüm kadınlar ne kadar yakışıklı olduğundan bahsediyor ama o hiç kadınların olduğu yöne bakmıyor.”

“Belki onun için özel biri vardır,” dedi Abigail. Sonra da Evelyn’e baktı. “Takıldığı biri var mı, biliyor musun?”

Evelyn başını iki yana salladı. “Hayır. Uzunca bir süre Rachel’la görüştüğünü biliyorum.” Zaten tek bildiği de buydu. Bir yıla yakın bir süre birlikte olmuşlar, sonra ayrılmışlardı. Birinin bunun nedenini öğrenmesiye adeta mucize olurdu. Whit’ten kesinlikle laf çıkmıyordu.

Doris büyük bir gürültüyle, Rachel'in şövalenin üstünde asılı duran fotoğrafına vurdu.

"Neden ayrıldılar, bilmiyorum. Evlenecekler sanıyordum." Evelyn, Whit'in fotoğrafına baktı. Bunu nereden buldukları hakkında fikri yoktu. Acaba farkında olmadan mı çekmişlerdi? Çünkü Whit'in yüzünde yine o uzak ifade vardı, üstelik kameraya bakmıyordu.

"Öğrenmek zorundasın," dedi Doris. "Hâlâ bekâr olması çok üzücü. Maggie onun şansı olabilir."

Evelyn oturdu. "Whit'le çok samimi sayılmayız."

Doris umursamazca el salladı. "Onun evinde yaşıyorsun."

"Konuk evinde. Kendisi orada yaşamıyor. Onu görmüyorum desem yeridir. Sürekli ya çiftlikte ya da arkadaki ahırda çalışıyor."

"Mobilya yapıyor," dedi Doris bilgiç bir tavırla.

Evelyn kaşlarını çattı. "Çiftçilik yapıyor."

Herkes ondan tarafa baktı.

Gigi şaşkınlık içindeydi. "Bilmiyor musun?"

"Neyi?" Evelyn'in gözleri etrafta geziniyordu.

"Bir sır mıydı?" diye sordu Doris.

"Sanmıyorum." Ursula, Evelyn'in sehpaye koyduğu kura-biyeleri inceledi. "Eğer bir sır olsaydı geçen ayki işletme dergisinin kapağında olmazdı."

Evelyn güldü. "Trevor Whitney mi? Bir dergi kapağında?"

Abigail telefonunu açıp Evelyn'e uzattı. Önünde Trevor'ın resmi olan bir dergi kapağı yüklendi.

"Anlayamıyorum. Whit çiftliği işletiyor." Evelyn telefonu geri verdi. "Bir işletme dergisinin kapağına nasıl çıkabilir?"

"Trevor'ın yürüttüğü yan işletmeyi bile bilmiyorsa bu çöpcüphanlığı yapmamıza yardımcı olmasının imkânı yok," dedi Ursula.

“Ah, hayatım. Bay Whitney görüldüğünden daha derin birisi,” dedi Gigi. “Bu yüzden Maggie için harika bir eş adayı. Böyle yetenekleri olan birisinin bu kadar yalnız olması gerçekten acı verici.”

“Hâlâ bana onu bu kadar şahane yapan şeyi söylemediniz.” Evelyn kollarını göğsünde kavuşturdu. Alaycı yorumu sessizlikle karşılandı. Kadınların yüzünde telaşlı ifadeler belirdi. Arkasını dönünce Trevor’ın kapı eşiğinde durduğunu gördü. Zavallı adamın yüzündeki ifade, ormanda kaybolup aç kurtların arasına düşmüş yavru bir köpeğinkini andırıyordu. Ya da daha doğrusu bir tavuk kümesine ki Trevor için bu çok daha kötüydü.

Söylediği şeyi duymuş muydu acaba? Kelimeleri çok sertti, konuşmanın tamamını duymamış biri için kulağa gerçekten kötü geliyordu.

Kadınlar bir anda harekete geçti. Trevor ve Maggie hakkında topladıkları bilgileri saklamaya başladılar. Doris şövaldeki fotoğrafları yırtınca mıknatıslar gürültüyle yere düşüverdi.

“Meşgul görünüyorsunuz,” dedi usulca. “Bölmek istemezdim.”

“Bay Whitney,” dedi Gigi ona doğru ilerleyerek. “Sizi görmek ne hoş. Bu hafta Evelyn’le beraber kalpler üstünde çalışırsınız diye umuyorduk.”

Evelyn ona baktı ama Trevor bakışlarını kaçırdı. Duymuş olmalıydı. Ne korkunç bir şey söylemişti. Sanki onun hakkında en az on muhteşem şey bilmiyormuş gibi.

Onun arkadaşı olmayı hak etmiyordu.

“Elbette.” Trevor kapıya doğru geriledi. “Ama geri kalan şeylerden kurtulabilir misiniz acaba?” Doris’in ellerinde duran dosyalara baktı.

Bütün kadınlar adeta donakalmıştı.

Evelyn daha önce pek çok çöpçatanlık toplantısına katılmıştı. Ayrıca Gigi başka şeyler de yaptıklarını söylerken yalan söylemiyordu –çoğu da iyi şeylerdi– ancak Âşıklar Parkı’nın yalnız kalpleri için birer eş bulmaya gerçekten çok zaman harcıyorlardı.

Evelyn de yakında o kategoriye girecekti ama henüz, ma-lum sebeplerden ötürü, ilgilerini çekmiyordu.

İşte tam da o an bunların Trevor gibi birisi için ne kadar küçük düşürücü olabileceğini fark etti. Normalde ilgi çekmek istemezken üstüne artı ve eksi yönlerinin yazılı olduğu bir tabe-la ve etrafında toplantı yapan kadınları görmek kötü olmalıydı.

Ancak müdahale edilirse âşık olabileceğini düşünen insan-ları tanımak.

Trevor gittikten sonra Evelyn ayağa kalktı. “Korkunçtu.”

“Bence de. Bay Whitney hakkında bu kadar sert konuşma-malısın, Evelyn,” dedi Doris. “Burada kalmana izin vererek sana büyük bir iyilik yapıyor.”

“Ben sizin dosyalarınızdan, fotoğraflarınızdan, artı eksi listenizden bahsediyordum. Çöpçatanlık yapmanızı istemiyor. Bu işe karışmamalıyız.”

“Evet ama neden...?”

“Trevor’ı tanıımıyorsunuz.”

“Samimi olmadığınızı sanıyordum,” dedi Ursula.

Evelyn gözlerini devirdi. Ursula’nın her zaman söyleyecek bir sözü olurdu.

“Onu gerçekten tanıyorsun, Evelyn,” dedi Gigi. “Onu doğru yöne yönlendirecek olan kişi sen olabilirsin. Doğruca Maggie Lawson’a.” Elinde Maggie’nin fotoğrafıyla gülümse-di. “Kalpleri bunun için bir araç olarak kullanman gerektiğine

inanıyoruz. Trevor Whitney kadar soğuk birisi bile birinin ona karşı duyduğu sevgiyi ilan etmesiyle eriyecektir.”

“Yalan söylememi mi istiyorsunuz?”

Gigi kaşlarını çatı. “Elbette ki hayır. Maggie’den ona gerçek bir mesaj iletmesini isteyeceğiz. Sen sadece bunu Trevor’a biraz daha abartarak anlatacaksın.”

“Planınız bu mu?” Evelyn iç geçirdi. Belki gerçekten de onun yardımına ihtiyaçları vardı.

Gigi’nin kaşları havaya kalktı. “Daha iyi bir fikrin var mı?”

“Kalbini kırmak istemem Gigi ama tüm bunlar –özellikle de elektrik direğine mesaj asmak– Trevor Whitney’nin kasabadan kaçmasına sebep olur. Düşündüklerinizin amaçladıklarınıza faydası dokunmaz.”

Ayrıca acaba Gigi, Evelyn’in aşk hayatının ne halde olduğunu biliyor muydu? Böyle bir programa dahil olmasını ondan nasıl isteyebiliyorlardı?

“Âşıklar Parkı geleneklerini küçümsüyorsun, küçük hanım,” dedi Gigi. Dosyalardan birini açıverdi. “Şu mesajlara bir bak. Kimileri en az on, hatta on beş yıllık. Her yıl yenileri yazılıyor.”

Evelyn gösterilen kâğıda baktı. “Söylediklerini kanıtlar bir tarafı yok.”

“Bitirmeme izin ver,” dedi Gigi.

Evelyn kâğıdı alsa da cevap vermedi.

“İsimsiz mesajlar da var,” dedi Gigi bir sonraki dosyaya geçerek. “Kimileri çok şahsi ya da bir isim iliştilerilemeyecek kadar riskli olabiliyor. Aslına bakarsan böyle çok var. Her yıl yenileri geliyor.”

“Hâlâ ne demek istediğini anlamayı bekliyor, Gigi,” dedi Ursula.

Gigi yaşlı kadına ters bir bakış attı. “Demek istediğim yıllar boyu araştırma yaptım ve insanların büyük çoğunluğunun kalpleri isimsiz olarak satın aldıklarını gördüm.”

“İsimsiz kelimesi her insana farklı bir şey ima edebilir bence,” dedi Evelyn.

Gigi kaşlarını çattı. “Bunların yüzde seksen beşi aynı Trevor Whitney gibi adamlar.”

“Sana inanmıyorum,” dedi Evelyn. “Trevor Whitney gibi başka adam yok.”

Diğer kadınlar sustu.

Evelyn bakışlarını kadınların yüzlerinde gezdirirken, söylediği sözleri yeniden anımsıyordu. “Kesin şunu. Öyle demek istemedim.”

“Emin misin? Çünkü bu çok farklı bir şey,” dedi Gigi.

“Yani, hayır. Onun gibi birini tanımadığımı söylemek istedim. Beni çileden çıkarıyor. Hiç konuşmuyor. Nazik ama kaba.”

“Tıpkı Mack Barrett gibi.”

“Lise takımının koçu mu?”

“Aynı zamanda kasabanın en iflah olmaz romantigi,” dedi Gigi gururla.

“Ah, Bert McDonald,” diye elini salladı Doris. “Ona Bert’ten bahset.”

“Bert inşaatta çalışıyor. Çok erkeksi biri ama aynı zamanda şiir yazıyor.”

Evelyn cevap vermedi.

“İnsanları böyle etiketlememelisin, Evelyn,” diyen Gigi, Evelyn’in elindeki kâğıdı kaptı ve dosyasına geri koydu. Kendi çifte standardının farkında değildi. “Bu plan işe yarayacak.

Şimdi,” diyerek ciddi bir baş selamı eşliğinde içinde kalp çalışmasının yer aldığı dosyayı Evelyn’e uzattı. “Sen ve Bay Whitney yeni kalpler için plan yapmaya başlayabilirsiniz. Bu arada sen de onu Maggie ile görüşmeye ikna edersin. Arada rapor ver.”

Evelyn homurdandı.

Kadınların planı belliydi. Evelyn bunu deneyimlerinden biliyordu. Eğer bir şeye kafayı taktılsa düşüncelerini asla değiştirmezlerdi.

Kanepedeki köşesine yerleşirken Ursula’ya baktı. Uzunca süredir ağzını bıçak açmamıştı. Tüm durumu değerlendirmekle yetiniyor gibi görünüyordu. Evelyn yanılmıyorsa Ursula gözlerini ona odaklamıştı.

Ve dünyada insanı böylesine huzursuz eden çok az şey vardı.

Yirmi İkinci Bölüm

Gönül İşi Gönüllüleri, Evelyn'e Trevor'ı teslim edeli altı gün olmuştu.

Onu bu kadar şahane yapan şeyin ne olduğunu merak ettiğini söylerken, sözlerinin Trevor tarafından duyulmasının üstünden de tam altı gün geçmişti. Trevor'ın onu kontrol etmek için geldiği son günden bu yana da...

Evelyn her şeyi eline yüzüne bulaştırmıştı. Hem de çok fena şekilde. Zaten çok arkadaşı yoktu ve birini kaçırmayı çoktan başarmıştı.

Evelyn altına bir kot, üstüne de kolsuz bir bluz geçirdi ve Whit'i bulmaya çıktı. Özür dilemeli, söylediklerinin duyulduğundan farklı olduğunu açıklamalıydı. Ancak eve yaklaşırken herkesin tavuk kümesinin etrafında toplandığını gördü. Çiftçi toplantısına mı gelmişti?

Buraya ait değildi. Yine de merakına yenik düşüyordu. Önceki toplantılarına hiç katılamamıştı. Whit'in dikkatini çekmemek için elinden geleni yaptı. Yaklaşık on kişiden oluşan ufak grubun arkasına yanaştı.

Whit en önde duruyordu, Lilian da yanındaydı.

“Hepimizi tutamayacaksınız yani, bunu mu söylemek istiyorsunuz?” dedi adamlardan biri.

Whit elini kaldırdı. “Hayır, söylemek istediğim bu değil. Sadece biraz kalabalık olduğumuzu söylüyorum. İşlerin nasıl gittiğini incelemeli, değişikliğe ihtiyaç var mı diye bakmalıyız.”

Lilian omuz silkti. Muhtemelen sakın bir ruh hali benimsemeye çalışıyordu. “Büyülemek için neye ihtiyacımız olduğunu görmeliyiz. Plansız hareket etmek hiçbir işletmeye yaramaz.”

“Ahır bu yüzden kurmadık mı? Otlar beslenen sığırlar yeterince büyümeden mezbahaya gönderiliyor,” dedi adamlardan biri.

“O yıllar önceydi. Başarılı bir adımdı aslında,” dedi Whit. “Kaçırdığımız başka fırsat olup olmadığını görmeliyiz artık.”

Evelyn’in gözleri çalışanları inceledi. Hepsinin yüzünde aynı endişeli ifade vardı.

Bunu Trevor da fark etmiş olmalıydı. “Arkadaşlar, sanki ölüm fermanı duymuş gibisiniz. Sadece fikrinizi soruyorum. İşlere en az benim kadar hâkimsiniz. Piyasayı biliyorsunuz. Aklınıza bir fikir geliyorsa paylaşın.” Whit şapkasını çıkarıp saçlarını eliyle düzeltilti. “Şimdi güzel bir gün geçirelim. Lilian bugün beyaz ahırda özel İtalyan rostosundan yapacak.”

Tüm çalışanlar Trevor’ın omzuna dokundu ve çiftliğin içindeki görev yerlerine dönmek için sağa sola dağılmadan önce onunla el sıkıştı. Herkes gittikten sonra Trevor, Evelyn’in olduğu yöne baktı ama yanma uğramadı.

Evelyn tavuk kümesinin duvarına yaslanmış, Whit ile konuşmak için fırsat kolluyordu. O sırada Lilian onu gördü ve el salladı. Yaşlı kadının yüzündeki her bir kırışıklık ne kadar bilge olduğunu vurgular gibiydi.

“Evie, nasılsın?” dedi ona doğru yaklaşırken. Üstünde yıpranmış bir kot pantolon, kahverengi deri bir kemer, kovboy çizmeleri ve ten rengini daha bronz gösterecek beyaz, kolsuz bir atlet vardı.

Evelyn gülümsedi. “İyiyim. Ama çiftlik pek iyi değil galiba.”

Lilian sanki bir sinek kovalıyormuşçasına elini salladı. “Zor bir iş. Sadece önümüzü görmek istiyoruz.”

“Trevor endişeli mi?” Depo müdürü Sutton McIntosh ile konuşuyordu.

Lilian ona baktı. “Kim bilir?”

“Anlaşılması güç birisi, öyle değil mi?”

“Ama bir şeyden eminim; çalışanlarımız onu seviyor. Onun için her şeyi yaparlar. Öyle bir lider çünkü. İnsanları nasıl bir araya getireceğini biliyor.”

Bunu Evelyn de görebiliyordu. Trevor insanların daha iyi olabileceğine inanırdı.

“Herhangi birinden gelecek önerilere açık mı sence?” diye sordu Evelyn.

Lilian kaşını kaldırdı. “Senden mi mesela?” diye güldü. “Elbette hayatım. Şansını dene. Benim fasulyelere bakmam gerekiyor. İyi günler.”

Evelyn’i tuhaf duygular içinde, tavuk kümesinin yanında yalnız bıraktı.

Trevor yeniden ona baktı. Sutton ile yaptığı konuşma bitmişti, Evelyn’e doğru yürüyordu. “Evden çıkmışsın.”

“Şaşırtıcı bir gözlem.” Bu Evelyn’in düşündüğünden de zor olacaktı. “Toplantını baltaladığım için üzgünüm.”

“Ben de kötü haberler verdiğim için üzgünüm.”

“İyi misin?”

Trevor omuz silkti. “Burası bana ailemden yadigâr ama nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Daha iyi günler görmüştüm.” Trevor çimenlik bölgeye doğru yürümeye başladı. Evelyn de peşinden gitti, çünkü düşüncesiz sözleri için özür dileyecek cesareti henüz toplayamamıştı.

Aile yadigârı. Burasının onun için ne kadar önemli olduğunu hatırladı. Neticede onu Âşıklar Parkı’na geri getiren şey burasıydı.

“Buranın senin için ne kadar anlamlı olduğunu biliyorum.”

Trevor yürümeye devam etti.

“Babanın Parkinson hastalığına yakalandığını öğrendiğinde yanındaydım, unuttun mu?”

Trevor yavaşladı. “Bundan bahsetmek istemiyorum.”

Asıl söylemek istediği, bu hastalığın Trevor’ın üniversite kariyerine, planlarına mal olduğu ve onu çiftliğe tıktığıydı.

“Ne zaman istedin ki?”

“Olman gereken bir yer yok mu senin?” Trevor peşinde Evelyn’le kırmızı ahıra doğru ilerledi.

“Baban olsaydı seninle gurur duyardı, Whit.”

Trevor arkasını döndü ve Evelyn’e baktı.

Evelyn de duraksayıp geri adım attı. “Kusura bakma, had-dime düşmezdi.”

Oysa bir zamanlar haddine düşebileceğini şimdi düşünmek istemiyordu.

Üniversite ikinci sınıfın Noel tatiliydi. Trevor babasının hastalığını o zaman öğrenmişti. Ailesi babalarının durumu hakkında o kadar endişeliydi ki Trevor’ın bir an önce eve dönüp, çok geç kalmadan işleri öğrenmesini istiyordu.

Evelyn, bu kararı göğüsleyişine tanık olmuştu. Kendi yoluna gitme arzusu ailesini gururlandırma isteği ile çelişiyordu.

Nihayetinde çiftlikte kalmaya karar vermişti. Elbette kalacaktı. Çünkü o Trevor'dı.

Trevor derin derin iç geçirdi. "Hayır, sorun değil. Sadece kötü bir sabah geçiriyorum."

"Kötü sabahlar hakkında birkaç şey bilirim," dedi Evelyn zorla gülümseyerek.

Mutsuzluğu artık omuzlarında taşıdığı bir yük olmaktan çıksa da tam anlamıyla normale de dönememişti Evelyn. Hâlâ Christopher'la konuşmayı reddediyordu. Annesinin telefonlarına çıkmıyordu ve ona ait olmayan bir konuk evinde saklanıyordu.

Bazı şeylerin değişmesi lazımdı.

Trevor yeniden yürümeye başladı ama bu sefer daha ağır adımlarla yeşil ahıra doğru ilerledi. "O geceyi hatırlıyor musun?"

Evelyn, Trevor'ın yanına geldi. "Piyano çaldığını ilk kez duyduğum akşamdı."

"Bazen konuşmaktan daha kolay geliyor."

Evelyn de piyano çalmayı biliyor olmayı diledi. O geceye kadar Trevor'm böylesine iyi bir müzisyen olduğundan haberi yoktu. Christopher'ın gençken kaldığı evde bir müzik odası vardı; o zamanlar erkek arkadaşı olan Christopher Evelyn'i yine yapayalnız bırakmıştı.

Whit sanki Evelyn'in ne hissettiğini anlıyormuş gibi bakmıştı. Fakat ne soru sormuş ne de bir cevap vermişti. Bunun yerine piyanoya doğru ilerlemiş, parmaklarını tuşların üzerine yerleştirmiş ve ikisinin arasındaki ruh halini yansıtan bir melodi çalmaya başlamıştı. Evelyn onun tuşlara kolaylıkla basışını seyrederken, piyanonun yanındaki banka oturmuştu. Karşısındaki uzun boylu, huysuz adam sanki melodilerle kelimelerle ifade edebileceğinden daha fazla şey söylüyordu.

Yine de mahrem bir şeyden alıkonuluyormuş gibi hissetmesine engel olamamıştı. Trevor'ın bir yanını neredeyse hiç göremiyordu. Trevor çalmayı bir anda bıraktı ve Evelyn'in gözleri onun endişeli yüzüne kaydı.

“Okula dönmüyorum,” dedi.

Evelyn cevap vermemişti. Verdiği kararı kendinin bile henüz sindirememiş olduğunu Trevor'ın yüzündeki ifadeden anlayabilmişti.

Şimdi düşününce Trevor için ne kadar da inanılmaz bir durum olduğunu anlayabiliyordu. Acaba seçiminden pişman olmuş muydu?

“Bir fikrim var,” dedi Evelyn, konuyu değiştirmek isteyerek.

“Ya?” Trevor şapkasını biraz daha öne doğru eğdi.

“Şans verir misin, bilmiyorum.”

“Dene bakalım.”

Evelyn sanki fikrini ufak parçalar halinde sunarsa Trevor'ın daha iyi karşılayabileceğini düşünerek dudaklarını birbirlerine bastırdı. “Neden insanların gelip kendi sebzelerini seçebileceği bir yer yapmıyorsun?”

Whit sanki Evelyn'in başından bir kol uzuyormuş gibi baktı. “Neden böyle bir şey istesinler ki?” Trevor yeşil ahıra odaklanarak adımlarını hızlandırdı.

“Dalga mı geçiyorsun? İnsanlar buna bayılıyor.” Trevor'a yetişebilmek için resmen koşması gerekiyordu. “Yiyeceklerin gerçekte nereden geldiğini çocuklarına öğretmek isteyenler var. Kendi sebzesini meyvesini toplayıp sonra evde onları pişirmekten keyif alıyorlar.”

“Öyle mi?”

Trevor'm koluna dokundu. “Bana inanmıyorsan Lilian'a sorabilirsin.”

Whit başını iki yana salladı. “Bilmiyorum.” Seranın yan tarafındaki eski bir hortumu bahçeye kadar çekip, bir fıskiye-ye götürdü.

“Bir hayal et. Büyük bir çiftlik yemeği düzenleyebiliriz. Her yıl birkaç tane. Lilian, Âşıklar Parkı’nın en iyi aşçılarından biri –herkes bunu biliyor– yani elindeki koz gayet iyi. İnsanlara her cumartesi ister ambalajlı ister dalından taze, lezzetli ürünler temin edebileceklerini söyleyebiliriz.”

“İnsanlarla konuşmam mı gerekecek?” Fıskiye doğru eğildi ve hortumu takarak çalıştırdı.

Evelyn kahkaha attı. “Ben konuşabilirim. En azından elimden bu gelir.”

“Kendi sebzenizi kendiniz seçin, ha?” Whit gözlerini kısarak baktı. “Siz zengin insanlar öyle mi yapıyorsunuz?”

Kelimeler aralarında asılı kaldı. *Bana onu bu kadar şahane yapan şeyi hâlâ söylemedin.* Acaba Trevor’ın gözünde ukala birisine mi dönüşmüştü?

Gerçi ‘dünyaları’ arasındaki büyük uçurumdan ilk defa bahsetmiyordu.

“Whit, ben özür dilerim...”

Trevor elini kaldırarak onu susturdu. “Fikrini düşüneceğim.”

Evelyn başıyla onayladı. Trevor eğildiği yerden kalktı, seranın öteki tarafına yürüdü ve o taraftaki fıskiyeye bağlamak için başka bir hortum çekti. İş bittikten sonra geri dönüp Evelyn’in önünde durdu. “Başka bir şey var mı?”

“Aslına bakarsan evet,” dedi Evelyn buraya gelmesine sebep olan bir diğer konuyu anımsayarak. “Kalpler.”

Trevor söylendi. “Kaçışımız yok, değil mi?” Çimenlik alana doğru ilerledi ve büyükbaş hayvanların kaçmasına engel olan çitleri salladı. Evelyn de peşi sıra ilerliyordu.

“Nereye gidiyorsun?” Evelyn bir süre bekledi.

Trevor ona baktı. “Her gün çiftliği baştan sona yürürüm. Her köşesini.”

“Saçmalık.”

“Her zaman peşime takılan olmuyor.”

Evelyn koşarak Trevor’a yetişti. Gigi’nin Maggie hakkında yaptığı konuşma adeta beyinde yankılanıyordu. Evelyn’in ne yapmasını umuyorlardı ki? Tanımadığı bir kadının iyi yönlerini mi övecekti? Nasıl Christopher’ı yaptıklarından ötürü pişman edemiyorsa, Trevor’ı da aynı o şekilde Maggie’ye âşık edemezdi.

“Orada ne var?” Evelyn, Trevor’m uzun zaman harcadığı arka taraftaki ahır işaret etti.

“Hiçbir şey.”

Evelyn ahıra doğru ilerleyince bu sefer ona yetişmek için Whit koşturdu.

“Sürekli orada bir şeyler yapıyorsun,” dedi Evelyn omzunun üstünden. “Ne var orada?” Arkasını döndü. “Katil falan değildir herhalde?”

Trevor ondan tarafa baktı. Evelyn gülerek ahıra doğru ilerlemeye devam etti.

“Evelyn, haydi ama,” diye arkasından seslense de artık çok geçti.

Evelyn kapıyı açtı ve talaş kokusunu içine çekti. “Burası ne böyle?”

Çeşitli ende ve boydaki kalaslar bir duvar boyu dizilen raflara konulmuştu. Yarısi bitmiş mobilyaların yanında makineler, tezgâhlar, iş takımları vardı. Eşyalar ahırın büyük bir çoğunluğunu dolduruyordu, adeta olasılıklar denizindeki bir ada gibiydiler.

“Gigi senin bir marangoz olduğunu söylerken şaka yapmıyordu yani?”

“Tanıdığım en gürültülü insan olmalısın.”

“Gigi ve Doris’le tanıştın mı sen?” Evelyn birkaç uzun saniye boyunca içeriye baktı. Bir kez daha çok özel, çok gizli bir şeye tanıklık ediyormuş gibi hissetti.

Ve Trevor’ın yüzündeki ifadeye bakılacak olursa bu sırrı onunla paylaşmaktan utanıyor gibiydi. Arkadaş değiller miydi? Trevor bu sır için ona güvenebilirdi.

Cebinden telefonunu çıkardı ve Abigail’in ona gösterdiği dergi kapağını açtı. Trevor’a gösterdi.

Trevor homurdandı. “Bunu nereden buldun?”

“Bir dergi, Whit! Kapağında sen varsın!”

“Hatırlatma.” Evelyn’in yanından geçerek ahırın gerisindeki bir çalışma koltuğuna doğru ilerledi.

“Ciddiyim Whit bunlar ne?” Trevor’m tıpkı çiftlik içinde gezinir gibi tanıdık bir yerde dolaşmasını seyretti.

Trevor bakışlarını kaçırdı. “O kadar da büyütülecek bir şey değil.”

“Görünüşe bakılırsa öyle. Bir dergi kapağına çıkmışsın.”

Evelyn onun Christopher’dan ne kadar farklı olduğunu o an bir kez daha fark etti. Christopher basma çıktığı zaman herkesin onu gördüğünden emin olmak isterdi.

Boşanmışlardı. Bir anda aklından çıkıvermişti.

O kelimeyi düşünmek aklına gelen hatıraları ve duyguları bir ayakkabı kutusuna koyup yerin yedi kat altına gömmeye arzusu uyandırıyordu içinde. Christopher belgeleri imzaladıktan sonra her şey resmiyet kazanacaktı.

“Mobilya yapıyorum. İnsanlar da satın alıyor. Çok da abartılacak bir şey değil.”

Ahırın içerisinde ilerledi ve makinelerin öteki tarafında kalan kısmı gördü. Adeta bir vitrin gibiydi fakat insanların gelip görmesi için tasarlanmamıştı.

“Bunlar biten parçalar mı?” Uzun bir etajerin üstünde elini gezdirdi. Eskitilmiş pirinçten yapılan kulplu çekmeceler çok iyi çalışıyordu.

Trevor onun hayatının bir parçası olmayabilirdi ama Evelyn’in dünyasındaki insanlar böyle bir parça eşya için bir servet ödeyebilirlerdi.

Üstelik bu daha başlangıçtı. Etajerin arkasında iki tane daha vardı, farklı modeldeydiler. Bunların yanı sıra bir yatak başlığı, bir pano ve harika bir masa da yapmıştı. İmkânı olsa şimdi hepsini satın alırdı ama yoktu.

“Bu hafta sonu bir teslimat yapacağım.”

Evelyn hâlâ Trevor’ın çalışmalarını inceleyerek odayı dolışmaya devam ediyordu. Pek çok mağazadaki sıradan mobilyaların aksine Trevor’ın yaptıkları sağlam ve ömürlüktü. Şu gördüğü masa insanı bombadan bile koruyabilirdi. “Teslimat kime?”

“Denver’da bir mağazaya. Benim adıma onlar satıyor.”

Atölye sehпасının sonunda, çekiçle bir konserve kutusunun altında duran derginin orijinal kopyasını gördü. Muhtemelen başkası almıştı, Trevor’ın üstünde kendi resminin olduğu bir dergi satın almasını beklemiyordu. Dergiyi konulduğu yerden çıkardı ve adını okudu.

“Hobi Girişimcileri.”

Trevor homurdandı. “Kaldır şunu, Evie.”

Evelyn röportajı buluncaya kadar sayfaları karıştırdı. Henüz okumamıştı. “*Desvio* nedir?”

Trevor şapkasını çıkarıp şakaklarını ovdu. Rahatsız olduğunu fark etse de Evelyn umursamamıştı. İlk kez merakının Trevor'ı korkutmayacağından emin olabilecekti, biraz baskıcı olmak zorunda kalsa bile.

“Şirketimin adı.” Trevor utanmışa benziyordu. Gerçekten büyük bir şey başarmıştı, heyecanlanması gerekmiyor muydu? Röportaja göz attı; tam boy fotoğrafı, hikâyesi, şirketi ve şimdi bulundukları yerde çalışırken çekilmiş fotoğrafları vardı.

Bitmiş mobilyaların Denver'daki lüks bir butikte sergilendiği fotoğrafları da eklenmişti.

“Neden *Desvio*?”

Trevor şapkasını tekrar takarak tezgâha yaslandı. “Söyleniş şekli hoşuma gidiyor.”

Evelyn ona bir bakış attı.

Trevor iç geçirdi. “Yoldan çıkmak kelimesinin İspanyolcası.”

“Yoldan çıkmak.” Evelyn'in zihninden milyonlarca soru geçiyordu. Evlendiği zaman yolları ayrı düştüğünden beri ilk kez Evelyn sorularına cevap istiyordu. “Gerçekten inanılmaz. Benim dünyamdan çok da uzak sayılmazmıydın aslında.”

“Hazır bahsi açılmışken,” dedi Trevor yere bakarak. “Öyle demek istememiştim.”

Evelyn sabah ondan gördüğü hareketi taklit ederek elini kaldırdı, sonra da dergiyi kapadı. “Sorun yok. Ben de o dünyada hiç rahat edemedim zaten.”

Aralarında bir sessizlik oluştu. Hayatı parçalanmaya başladığından beri Evelyn, kendini kaybettiği yolları teker teker fark eder olmuştu. Eskiden hayalleri ve hırsları olan bir kadındı. Dayandığı inançlar olurdu. Kim olduğunu bilirdi. Ancak herkesi memnun etmek için o kadar çabalamıştı ki yolunu kaybetmişti.

Oysa Trevor öyle değildi. O her zaman kim olduğunu biliyordu. Bunu nasıl başarıyordu?

“Onca zaman kimseden habersiz böyle işlerle uğraştığına inanamıyorum.”

Trevor dergiye bakarak yüzünde ukala bir ifadeyle sırıttı. “Pek çok insan biliyor.”

Ama Evelyn bilmiyordu. Dudağını ısırды. Eskiden arkadaş olduğu insanlarla ne kadar ayrı düştüğünün bir kanıtı daha karşısındaydı işte.

“İsmin hikâyesi ne?”

Trevor ellerini cebine soktu. Gazeteci, karşısında duran adamla röportaj yapmak için randevuyu nasıl alabilmişti acaba? “Hayatım boyunca hiç yoldan çıkmadım. Nasıl olabileceğini hiç öğrenemedim.”

“Okuldan bahsediyorsun.”

“Evet. Sağlığı elverdiği zamanlar babamın bana çiftliği nasıl işleteceğini öğrettiği zamanı anımsıyor musun?”

Evelyn başını evet anlamında salladı.

“Öğretti de. Ancak işleri asıl anladığım yer bu atölyeydi.” Trevor’ın gözleri ahırın içinde gezindi. “Ve işte tam da burada tanıdım babamı.”

Boşlukları her zamanki gibi Evelyn doldurdu. İletişim kurmak için kelimelere ihtiyaç duymayan bir baba ile oğulun sessizlik içinde geçen saatlerini hayal etti.

Trevor elini bir süre sonra yepyeni bir şeye dönüşecek olan bir kalasın üzerinde gezdirdi; çok daha güzel ama ufak bir şey.

“Bir sanatçı olduğundan haberim yoktu,” diye gülümsedi Evelyn.

“Yanılmıyorsam sanat daha çok senin ilgi alanındı.”

Evelyn omuz silkti. “Pek çok çeşit sanatçı var, Whit.” Bitmiş parçalara doğru ilerledi. “Bu bir sanat.”

“Sadece ahşap testeresi olan bir çiftçiyim.”

“Neden böyle yapıyorsun?”

Trevor’ın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Ne yapıyorum?”

“Yeteneğini küçümsüyorsun. Kendine yeterince güvenmiyorsun. Sanki tüm bunların ne kadar muhteşem olduğunun farkında değilmişsin gibi.” Evelyn dergiyi göğsüne bastırdı. “Olduğun kişiden utanmamalısın.”

“Aynısını senin için de söyleyebilirim.” Ela gözleri cüretkâr bakıyordu.

Evelyn konunun gittiği yeri sevmeydi. Kendini kaybettiği yollardan bahsetmek istemiyordu.

“En son ne zaman bir şeyler boyadın?”

Evelyn başını iki yana salladı. “Boş ver.”

“Okul bittiği zaman hayatım sona erdi zannettim. Çiftlikte bazen gecelere kadar çalıştığım oluyordu. Bütün üniversite hayatını kaçırdım ve bu yüzden uzun süre pişman oldum.”

Evelyn saçını omzunun üstünden geriye atarken Whit’in susmasını diliyordu. Yine de söylediği şeylerin önemli olabileceğini de düşünüyordu. Önemli olmasaydı söylemezdi.

“Delirebilirdim. Sen de delirebilirsin. Konuk evinde saklanabilir ve güneşin tenini nasıl ısıttığını unutabilirsin. Ya da hayat hikâyesinin bir sonraki bölümünü düşleyebilirsin.”

Evelyn’in, Trevor’ın kendisi için böyle düşündüğünü anlaması gerekirdi. “Günlerimi boya yaparak geçireceğimi mi düşünüyorsun, Whit? Faturaları nasıl ödeyeceğim?”

Whit omuz silkti. “Bir yolunu bulursun.”

Kelimeler sivri uçlu bir kılıç gibi kalbini incitmişti.

“Babam bana ahşap oymacılığını öğretmeyi hiç istemedi. Benim ısrar etmem gerekti. Çünkü öğrenmek istiyordum.”

İyi de Evelyn ne öğrenmek istiyordu? Ne yapmak istiyordu? Bu sorulara verecek cevabı yoktu.

Hiçbir şeye yetmediği hissinden uzaklaşmak istiyordu sadece.

Bir yolunu bul.

“Üzgünüm, Evie. Ama yeterince zaman geçirdin. Artık silkelenip kendine gelme, ne istediğine karar verme zamanın geldi.”

Trevor’m sözleri Evelyn’e adeta bir tokat gibi çarpmış olsa da verecek bir cevap ararken kararlılıkla Trevor’m yüzüne bakabilmişti. Konuşmasındaki imalara rağmen sesinde nazik bir tonlama vardı. Tam da Evelyn’in ihtiyaç duyduğu türden bir nezaketti hem de bir karşılık beklemeden. Whit ondan hiçbir şey beklemiyordu. Belli bir şekilde giyinmesini, belli bir şekilde konuşmasını istemiyordu.

Sadece onun kendini en iyi şekilde tanımasını istiyordu, o kadar. Yıllar önce olduğu gibi.

Evelyn yolunu yeniden bulabilecek miydi?

“Bunu neden yapıyorsun, Whit?”

“Kabullenmesi zor geliyor olabilir, ama...”

Evelyn başını iki yana salladı. “Hayır, bana neden yardım ediyorsun? Neden burada kalmama izin veriyorsun? Christopher’a sadakatin o kadar mı güçlü de zavallı eski karısına yardım ediyorsun?”

“Bunu onun için yapmıyorum,” dedi Trevor usulca.

“O zaman neden? Benden hoşlanmazsın bile.” Evelyn,

Whit'in onun ve onun yaşam tarzı hakkındaki düşüncelerini biliyordu. Kurduğu bu mobilya işiyle beğenmediği insanlardan para kazanıyor oluşunu saymıyordu bile. Trevor, Evelyn'in kendi öz benliğinden ne kadar uzaklaştığını görmüştü. Bu kadar kabalaşmasının sebebini de buna bağlıyordu.

“Böyle mi düşünüyorsun?” diye sordu Trevor. Şaşırmış görünüyordu.

Ahırın kapısı gıcırtyla açılınca dikkatleri o tarafa kaydı.

Loş ışığın altında Maggie duruyordu, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Kusura bakma, telefon açmalıydım.”

Whit boğazını temizledikten sonra Maggie'nin yanına doğru ilerledi.

Evelyn de kapıya doğru yürüdü. “Kalpler hakkında sonra konuşuruz,” dedi. Neden sanki bir kabahat işlemiş gibi hissettiğini anlamaya çalışıyordu.

Kapıya kadar gelip Maggie ile Trevor'ın yanından geçti. Geçerken de Trevor'm hâlâ ona bakıp bakmadığını kontrol etti. Onu tanıdığından bu yana ilk kez Trevor Whitney'nin yüzünde daha söyleyecek çok şeyi varmış gibi bir ifade saklıydı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

“**B**u ne samimiyet,” dedi Maggie suçlayıcı bir tonla. “İkiniz arasında neler oluyor?”

“Kasaba için bir proje yapıyoruz,” dedi.

Maggie ikna olmuşa benzemiyordu.

“Bugün planımız olduğunu hatırlamıyorum,” dedi Trevor. Bu, asıl onun burada ne işi olduğunu sormanın farklı bir yoluyla aslında.

“Kasabadaydım” dedi. “Uğrayıp bir selam vereyim istedim.” Eliyle saçını düzeltti. “Gelmeden önce haber vermeliydim.”

“Hayır, sorun değil. Lilian bugün büyük bir öğle yemeği verecek. Sen de kal.” Konuşurken ses tonunun bile isteksiz çıktığını anlıyordu Trevor.

Belki gerçekten de yalnız kalmalıydı. İlişki denen şey ona uygun değildi. İşin doğrusu Maggie’nin gelmesine sevinmişti çünkü Evelyn’le bu ahırda yalnız kalmak tüylerini ürpertmişti. Buraya yalnızlığını kazınmıştı. Burası düşünmeye ve Tanrı’yla yüzleşmeye geldiği bir yerdi. Evelyn ona geçmiş pişmanlıklarını hatırlatırdı, yıllar önce arınmak için dualar ettiği pişmanlıklarını.

Hayatının, çoktan son bulduğunu düşündüğü bir bölümünü sonlandırmak için sandığından daha fazla uğraşmalıydı belki de.

Ancak Maggie'nin barınakta olması çok daha yabancı olduğu bir huzursuzluk hissini de beraberinde getirmişti. İnsanların buraya gelmesine izin veremezdi. Ayrıca Maggie'yle ne zaman buraya girebilecek kadar samimi olduklarını da hatırlamıyordu.

Fakat bu durum Maggie'yi durdurmamıştı. Mobilyalara doğru ilerledi. "Bunları sen mi yaptın?"

Trevor tezgâha yaslandı. "Ben yaptım."

"Muhteşemler." Koridorlar arasında ileri geri yürüdü ve hemen hemen her şeye dokundu. "Gerçekten çok güzeller, Whit."

Trevor başını sallayarak teşekkür etti, sonra kapıya doğru ilerledi. "Aç mısın?"

Maggie onu dışarıya kadar takip ederken ahırdan çıkmadan birkaç adım önce durdu.

Trevor arkasını döndü. "Maggie?"

"Eğer sana engel oluyorsam, lütfen söyle. Olur mu?" Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Kendimi aptal durumuna düşürmek istemiyorum."

Trevor ona doğru birkaç adım attı. "Ne demek bu şimdi?"

Maggie hafifçe yeri tekmeledi. "Biz neyiz? Hep meşgul görünüyorsun."

Bir yolunu bul.

Kendi sözleri Trevor'ın kulaklarında çınladı adeta. Evelyn'le konuşurken umduğundan daha sert söylemişti. Fakat babasının da aynı kelimeleri sertçe söylediği geldi aklına. Babası Trevor'ın surat asmalarına katlanamazdı. Bu yüzden

üniversite kariyeri için kederlendiği uzun günlerden birinin ardından babası doğruca Trevor'ın yüzüne baktı ve şöyle söyledi. "Dinle, oğlum, bir yolunu bul. Zaman bizden yana değil. Eğer okula dönmek istiyorsan söyle de senin yerine başkasını bulayım."

İşlerin Trevor açısından yeni bir yola girdiği bir gündü o gün. Hayatının hayal ettiğinden daha farklı görüneceğini kabul ettiği gündü.

Belki de bugün de bu dersin tekrarıydı.

Maggie onun önünde duruyordu. Son derece kırılıyordu. Sadece buraya gelerek bile kalbini açtığını gösterebiliyordu. Trevor'la bir ilişki kurmayı düşünerek bile riske giriyordu. Asla birlikte olamayacağı biri için kalbini saklamaya daha ne kadar devam edecekti Trevor?

"Özür dilerim," dedi sonunda. "Yapmam gereken çok şey var. Çiftlikte büyük değişiklikler yapıyoruz."

"Bir de Evelyn var." Maggie sanki söylediklerinin bir tepkiye sebep olup olmayacağını görmek için Trevor'ın yüzünü inceliyordu.

"Onun için endişeleniyorum, evet," dedi Trevor. "O benim arkadaşım."

"O kadar mı?"

Trevor ona doğru bir adım attı. "O kadar."

Maggie ona baktı. Trevor'a inandığından emin değilmiş gibi görünüyordu. "O zaman beni neden hiç öpmedin?"

Trevor'ın aklına Casey'nin sorusu geldi. Şimdi Maggie'ye de verecek cevabı yoktu.

Bunu düşünmüştü ama Rachel'a verdiği acının hatırası hareket etmesine engel oluyordu. "Benim gibi biriyle görüşmek istediğinden emin olamıyorum, Maggie."

Maggie biraz daha yaklaştı. “Buna neden ben karar veremiyorum?”

Maggie tatlı, zeki, çılgındı ve ondan hoşlanıyordu. Sayesinde gülebiliyordu. Biriyle birlikte olmak bir hatıranın hayaletini kovalamaktan daha iyi olmaz mıydı?

Trevor uzanıp Maggie’nin yüzüne dokundu. Maggie ellerini Trevor’m göğsüne yaslayarak biraz daha yaklaştı. Gözlerini gözlerine odaklamıştı. Maggie usulca kollarını Trevor’m boyuna doladı ve dudakları birleşene kadar onu kendine çekti.

Trevor başta çekinerek de olsa Maggie’nin kokusunu içine çekti. Bir kadını öpmeyeli ne kadar zaman geçmişti?

Bu ona iyi geliyordu. Gelmeliydi. Kollarını Maggie’nin beline doladı ve öpüşmeleri alevlendi.

Bunu devam ettirmeliydi elbette. Evelyn’i unutmali ve kendi için doğru olana yönelmeliydi.

Trevor geri çekilerek Maggie’nin ifadesine baktı. Nefes nefese kalan Maggie de Trevor’ı inceliyordu. Trevor zihninde dolaşan düşünceleri anlamlandıramıyordu. Bu yüzden uzanıp onu yeniden öptü.

Bir yolunu bul.

Çok uzun zamandır umutsuz bir kara sevdanın pençesindeydi. Oysa Maggie mükemmel bir anda karşısına çıkmıştı. Eski alışkanlıklarına dönmesine engel olacak bir şey varsa o Maggie’ydi.

Güzel.

Uzaklardan bir çıtırtı gelince Trevor geri çekilip dinledi. Bir hayvan olabilirdi; bir kurt ya da dağ geyiği.

“Gitsek iyi olur,” dedi Maggie’nin elinden tutarak. “Midem kazanıyor.”

Maggie gülümsedi. “Benim de.”

Konuk evinin önünden geçerken Trevor dağ manzarasını gören iki sallanan sandalyeye baktı. Sandalyeler boştu. Evelyn her akşam bir tanesinde otururdu. Trevor bunu biliyordu çünkü her gece Evelyn yatmaya gidinceye kadar karanlığı aydınlatan titrek ışığı kontrol ederdi. Bu onun Evelyn'e iyi geceler deme şekliydi.

"Mükemmeller," dedi Maggie sandalyelere ve kartpostal-ları andıran manzaraya bakarak. "Onları da sen mi yaptın?"

"Annemle babamdan bir hediye." Annesi bu sandalyelere bayılırdı. Çiftlikte yaşadıkları zaman sandalyeler çiftlik evine daha yakındı. Huzurevine taşındıktan sonraysa sandalyelerin Trevor için misafir odasına taşınmasını istemişti.

"Çiftlik evine taşınmayacağını biliyorum," demişti annesi. "Yani şimdilik." Babasının kamyonetini işaret etmişti. "En azından bunlar sende kalsın. Sanki babanla beraber her gece senin yanında dağlardan batan güneşi seyrediyormuşuz gibi düşünürsün."

Bir yanı Evelyn'in o sandalyelerde teselli bulduğuna sevi-niyordu. Çünkü o sandalyeler Trevor için de önemliydi. Diğer yanı ise Evelyn orada oturup hayatını yeniden yoluna koymaya çalışırken, boşta kalan sandalyeye gidip oturmak istiyordu.

"Trevor?"

Maggie'nin sesi onu düşüncelerinden sıyırdı. "Affedersin."

Maggie gülümsedi. "Hayallere mi daldın yine?"

"Sanırım."

Beyaz ahıra en son varan onlardı. Vardıklarında içerideki herkes onları büyük bir gürültüyle karşıladı. Evelyn masanın arkasında durmuş, açık büfe yemeklerini hazırlayan Lilian'a yardım ediyordu. Başını kaldırıp baktı ama hemen önündeki patates salatasıyla ilgilenmeye geri döndü.

"Gel," dedi Trevor. "Eşyalarını bir yere koyalım."

Maggie büyük çantasını Trevor'a uzatırken Lilian yanlarına geldi. Trevor çantayı bir kenara kaldırırken gözüne bir şey ilişti: Üstünde *Xanax* yazan reçeteli bir ilaç.

İlaçlar hakkında çok şey bilmezdi ama *Xanax* tipi ilaçların depresyon tarzı rahatsızlıkların tedavisinde kullanıldığını biliyordu. Maggie'ye baktı. Lilian'ın yanındaki sırada en önde bekliyordu. Çalışanlardan bir tanesinin söylediği bir şeye güldü.

Hiç de depresyondaymış gibi durmuyordu ama bunu söyleyebilmek o kadar da kolay bir şey değildi.

Öte yandan Evelyn'in yüzünde hafif bir mutsuzluk ifadesi vardı. Gerçi içinde bulunduğu durumu düşününce, mutsuz olmaması garip kaçardı. Fakat o an topraklara, hayvanlara bakan, mahsulleri satan çalışanlarla etrafı sarılı olan Evelyn adeta eski Evelyn gibi görünüyordu.

Evelyn, Trevor'a hafifçe gülümsedikten sonra Lilian'm yemeği için toplanan gruba doğru el salladı. Dudaklarında kasaba yemeği kelimeleri okunurken, yüzünde sana demiştim diyen bir ifade vardı.

Evelyn'in bir iz yakalamış olduğunu kabul etmeliydi. Ev yemekleri çiftlikte çalışan işçilerin en sevdiği etkinliklerden biri olmuştu. Hiçbir şey insanları yemek kadar bir araya getiremiyordu.

Lilian yanında belirdi. "Yemeyecek misin?"

"Düşünüyorum," dedi Trevor. "Herkes yetecek kadar var mı diye emin olmak istedim sadece."

"Dalga mı geçiyorsun? Küçük bir orduya yetecek kadar yemek yaptım."

"Ancak doyarlar zaten."

Lilian duraksadı. Bir şey söylemek istediği açıkça belli oluyordu.

“Söyle.”

“Ne?” Lilian masum görünmek için elinden geleni yapıyordu.

Trevor ona yandan bir bakış attı. “Seni ne kadar iyi tanıdığımı unutuyorsun.”

Lilian kollarını kavuşturdu. “Evelyn’i evin dışında görmenin güzel olduğunu düşünüyordum sadece.”

Onu dışarıda görmek gerçekten de güzeldi. İçinde yaşadığı yıpranmış kazaktan başka kıyafetlerle. “Eee?”

Lilian omuz silkti. “Eee ne?”

“Tek düşündüğünün bu olmadığını biliyorum. Başka ne düşünüyorsun?”

“Bana çiftlik hakkındaki fikirlerinden bahsetti.”

“Eee?”

Lilian ona baktı. “Bence çok iyi.”

Riskli olduğu kesindi. Ticari çiftliklerle arayı kapatabilmek için iki kat fazla çalışmaları gerekecekti. Kasaba yemekleri ve etkinlikler düzenlemek de iş yüklerini arttıracaktı. “Vaktin var mı?”

“Yemek pişirmeye mi? Elbette. Burası için hep zamanım var, Trevor. Bunu biliyorsun.”

Bunu biliyordu ama fırsatçılık etmek istemiyordu. “Reklamını nasıl yapacağız? Büyük bir iş.”

Lilian, Evelyn’e doğru baktı.

“Böyle bir şeyin sorumluluğunu almaya hazır mı bilmiyorum, Lil. Ayrıca zaten Abigail’m yanında çalışıyor.”

“Dalga mı geçiyorsun? Tüm evlilik hayatı boyunca organizasyonlar düzenleyip durdu. Bu iş için mükemmel. Çevresi geniş, ayrıca çok da zeki.”

Gerçekten de öyleydi.

“İçimden bir ses onun da bu çiftliğe faydalı olmak istediğini söylüyor.”

Trevor derin bir nefes aldı. “Bundan pişman olacağım, öyle değil mi?”

Lilian yeğenin kolunu yumrukladı. “Asla olmayacaksın, patron, söz veriyorum. Sadece işi bize bırak, yemek işlerini biz hallederiz.” Evelyn’e bakıp, onu ikna ettiğini söylemek istercesine başparmağını havaya kaldırarak işaret etti.

Trevor bu fikrin onu heyecanlandırıldığını kabul etmeliydi. Ya çiftliği verimli hale getiren sadece sıkı çalışmaları değilse? Ya bu, iki birbirinden farklı müttefikin çiftlik için doğru bir politika yakalamış olmalarıysa?

“Bu arada,” dedi Lilian ona bakarak, “sen ve kızıl kafa nasıl gidiyor?”

Trevor, Maggie’ye baktı. Maggie, Dale ve diğerleriyle sohbet etmekten hâlâ keyif alıyor gibiydi. Omuz silkti. “Bilmiyorum.”

Lilian biraz daha yaklaştı. “Dikkatli ol.”

Trevor kaşlarını çatı. “Neden?”

“Bazı şeyleri hissedirim,” dedi usulca. “Hissettiğimi bilirsin.”

Doğruydu. Lilian insanların dış görünüşlerinden ötesini görebilirdi. “Onu henüz tanımıyorsun.”

“Kız kardeşinin üniversiteden getirdiği Brenner isimli çocuğu hatırlıyor musun?”

Trevor homurdandı. Şükürler olsun ki o ilişki kısa sürmüştü. Kyle Brenner kardeşi Jules’m ihtiyaç duyduğu son şeydi ve bunu onun dışında herkes görebiliyordu.

Ama Maggie? Maggie’de ne sezmiş olabilirdi ki?

Trevor umursamazca el sallayıp, kalan yemeklere bakmak için büfeye doğru ilerledi. Ancak teyzesinin söylediklerini kafasından atamıyordu.

Nedenini ise bilemiyordu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Birkaç gün sonra sabah kahvesini yudumlarken Trevor'm telefonu çaldı. Arayan Casey'ydi. Trevor'm midesi kasıldı. Neden bu kadar erken arıyordu ki?

“Dostum,” diye açtı telefonu Casey. “Chris belgeleri imzaladı.”

“İmzaladı mı?” Evelyn'i geri kazanmak için çabalar, işlemleri olabildiğince uzatmaya çalışır diye düşünüyordu. Boşanmak onun prestijine yaramayacaktı. Gerçi hamile metres haberi de yaramamıştı.

Tekrar mahkemeye çıkmış, tüm mal varlığına el konulmuştu. Bu da Kâğıttan Kalpler'deki yarı zamanlı işi, konuk evi ve Trevor, Lilian ve Gönül İşi Gönüllüleri'nin ilgisi dışında Evelyn'in de elinde bir şey kalmadığı anlamına geliyordu.

Boşanmanın resmileşmesi çok uzun sürmeyecekti. Trevor'm düşünceleri hattın öteki ucundan gelen Casey'nin sesi ile bölündü.

“Evet, ama... Dostum bir ay daha bekleyemedin mi?”

Trevor kaşlarını çatı. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Bana aptal numarası yapma, Whit. Kâğıdı okudum.” Casey iç geçirdi. “Ne zamandan beri devam ediyor?”

“Lillian, ver şunu bana.” Trevor teyzesinin alışveriş listesi hazırladığı masaya uzandı. Lillian da katlanmış bir gazeteyi Trevor’a uzattı.

Trevor gazeteyi açtı. “Şaka yapıyor olmalısın!”

Lilian kalemini saçına ilaştirdi. “Ne oldu?”

Trevor gazeteyi döndürüp ona gösterdi. İkinci sayfada Evelyn ile Trevor’ın evvelsi gün ahırdarken çekilmiş fotoğrafları vardı.

“Nasıl yani?” Lilian gazeteyi eline aldı. “Trevor neler oluyor?”

Trevor öfkелendi. “Hiçbir şey olmuyor. Göründüğü gibi değil.”

Lilian gazeteyi Trevor’a doğru attı. “Bir şeyler saklıyor gibisiniz.”

Biri onları birbirlerine bakarken –gerçekten masum bir sohbetin ortasında bakışirlarken– yakalamıştı. Ancak Trevor bile fotoğrafın göründüğünden daha fazlasını ima ettiğini kabul edebilirdi.

“Haydi ama dostum,” dedi Casey.

Fakat Trevor cevap veremedен Evelyn kapıda belirdi. O da kendi telefonunu gösterdi. Trevor ekrandaki resmi görünce yüzünü buruşturdu; yanlış yorumlanan aynı resim vardı. Anlaşılan gazetenin internet baskısında da yayımlanmıştı.

“Casey, seni sonra ararım.” Trevor telefonu kapatıp Evelyn’e baktı.

“Bunu kim yapar?” Evelyn’in yüzünü telaş kaplamıştı. “Ve neden yapar?”

Trevor çenesindeki gamzesini kaşıdı. “Bilmiyorum, Evie. Gerçekten çok üzgünüm.”

Evelyn'in elleri istemsizce titremeye başlamıştı. "Biri benim peşimde, Whit. Biri olmayan bir hikâye uydurmaya çalışıyor ve nedeni hakkında en ufak fikrim yok."

Haklıydı. Evelyn'in adı haftalar önce basından temizlenmiş, basın gözlerini başka yere dikmiş olsa da Âşıklar Parkı Postası'ndan biri sürekli Evelyn'in kirli çamaşırlarını ortaya saçmak için uğraşıyordu. Anksiyete bozukluğu. Terapistte gitmesi. İlaçları. Şimdi de Whit'le olan arkadaşlığı.

"İnsanlar bunu okuyunca ne düşünecekler?"

Lilian sandalyesini masadan geriye ittirerek kalktı ve Evelyn'e baktı. "Seni rahatsız eden konu bu mu?"

Evelyn'in kaşları havaya kalktı.

Trevor da bu soruyu Evelyn'e birkaç defa sormuştu ama başka birinden duymak kulağa daha sert geliyordu doğrusu. "Lilian." Trevor teyzesinin omzuna elini koydu. "Şimdi olmaz."

Evelyn'in çenesi gerildi. "Devam et. Düşündüklerini söyle."

Lilian iç geçirdi. "Bence artık insanların senden olmasını istediği kişiyi değil kendini tanımaya başlamalısın. Bunun yeterli olacağını düşünüyorum. Seni yaratan için yeterli, senin için neden değil?"

Evelyn bakışlarını kaçırды. Kalbi kırılmıştı.

"Bir gazetenin saçmalıkları kimin umurunda? Gerçek ne?" Lilian devam ediyordu.

Evelyn kısa süreliğine yaşlı kadınla göz göze geldi, sonra tek kelime etmeden odadan koşarak uzaklaştı.

"Her zamanki gibi," dedi Lilian.

"Çok sert konuştun," diyen Trevor, peşinden gidip gitme konusunda kararsızdı.

“Öğrenmek zorunda, Trevor. Hepimizin öğrendiği gibi. Böyle giderse ya harap olacak ya da güçlenecek. Tanrı bu yüzden bize kötü tecrübeler yaşatır; bizleri esnetmek, değiştirmek için. Bizleri istediği yere getirebilmek için.”

Trevor tezgâha yaslanarak başını çevirdi. “Bunu neden söylemedin o zaman?”

Lilian uzunca bir süre sessiz kaldı. “Bana hallettiğini söylemiştin.”

Trevor arkasını dönüp teyzesine baktı. “Sen neden bahsediyorsun? Bu saçmalığa inanmadın, öyle değil mi?”

“Elbette inanmadım. Çünkü yeğenimin öyle bir sınırı aşmayacağını biliyorum.”

En azından Lilian bu kadarına inanıyordu.

Gazeteyi eline aldı ve fotoğrafı Trevor’a doğru çevirdi. “Ama yüzündeki ifadeyi de biliyorum.”

“Lilian.”

“Bana ‘Lilian’ deme şimdi. Seni herkes kadar iyi tanıyorum, Trevor. Tehlikeli sularda yüzüyorsun.”

“Ben iyiyim,” diye yalan söyledi Trevor. “Sadece onunla arkadaş olmak istiyorum. Ayrıca bu yalanları kim uyduruyor, öğrenmek istiyorum.”

Lilian gazeteyi masaya fırlattı. “Arkadaş, he?”

“Evet. Ondan uzun zaman önce vazgeçtiğimi biliyorsun, Lil.”

“Bazen insanın kalbi karışır,” dedi. “Sana her şeyi ardında bıraktığını söyler, oysa tek yaptığın sorununu daha derine gömmektir.”

Trevor teyzesine baktı. Bu imayı sevmemişti. Onurlu ve saygın bir adamdı. Evelyn’in onun sevgilisi olamayacağını biliyordu ve bu gerçeğe yıllarca savaşıyordu. İçindekileri Tanrı’yla paylaşmıştı. Hem de pek çok kez.

Söylediklerinde de samimiydi, her ne kadar duyguları aynı şekilde hissettirmese de...

Gerçekten ardında bıraktığını mı sanıyordu?

“Yazıyı kimin yazdığını bulacağım,” dedi Lilian. “Çünkü beni de öfkелendirdi.” Evelyn’in yeniden başlaması hakkında bir şeyler mırıldandı ve mutfaktan ayrılırken kapıyı arkasından hızla çarptı. Trevor’ı da uzun zamandır saklamak için çaba gösterdiği her bir duyguyu açığa vuran geçmişin ve fotoğrafın hayaletleriyle yapayalnız bıraktı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Yaklaşık bir buçuk hafta sonra Evelyn, Kâğıttan Kalpler’de oturmuş, Trevor’m konuk evinde tamamlanamadığı için aniden toplanan Gönül İşi Gönüllüleri toplantısındaki Doris’i dinliyordu.

“Tutanakları başka biri okuyabilir mi?” dedi Ursula homurdanarak.

Doris şaşkınlıkla ona baktı. “Benim okumamın ne sakıncası var?”

“Çok ağırsın. Ayrıca tek söylemen gereken Evelyn’dan Whitney/Lawson Operasyonu işini kurcalamasını istediğimizdi.”

Evelyn ters ters baktı. “Gerçekten öyle mi söylüyorsunuz?”

Doris bir kurabiyenin kenarını kemiriyordu. “Çok uygun bir isim. Kimsenin aklını karıştırmıyor.”

Evelyn tartışmaya niyetlenmedi. “Pek yol alamadım.” İşin aslı denememişti bile. Trevor’m *bir yolunu bul* talimatının ardından, bir yolunu bulması gerektiği şey dışında başka şeylere odaklanmakta zorlanmıştı. Üstüne bir de Whit ile bir ilişkisi olduğu iftirası eklenince, kafası yeterince dolmuştu.

Kâğıttan Kalpler'in kapısı açıldı ve içeri iki kadın girdi. Bağış kampanyalarından tanıdığı iki kadındı. Evelyn'i gören kadınlar birbirlerine bakıp, bir şeyler fısıldaştıktan sonra dükkândan çıktılar.

"İnanılır gibi değil," dedi Ursula. "Onlara gidip iki çift laf etmemi ister misin?"

O tanıdık panik hissi Evelyn'in kalbine geri dönmüştü. Abigail'a baktı. "Burada olmamalıyım. Müşterilerini kaçıyorum."

Abigail omuz silkti. "Onlar istediğim türden müşteriler değildi."

"Ne garip," dedi Gigi. "Tüm bu saçmalıklar başlayalı aylar oldu. İnsanlar hâlâ unutmadı mı?"

"Lütfen, Gigi. Geçen haftaki gazeteyi görmediğini söyleme bana. Biri Brandt ismini öyle ya da böyle manşetlerde tutmakta kararlı," dedi Evelyn.

"O hikâyede bir şey olmadığını düşünüyorum," diyen Gigi'nin sesinde bir sorgulama havası vardı.

"Elbette yok," diyen Evelyn biraz gücenmişti. "Whit benim arkadaşım. Hepiniz bunu böyle bilin. İnsanların hâlâ benden bahsediyor olduğunu bilmek çok küçük düşürücü."

Lilian'la yaptığı konuşma Evelyn'in zihnini daha fazla soruyla doldurmuştu. İnsanların ne söylediği ve düşündüğü gerçekten umurundaydı, evet. Bunun nesi yanlıştı ki?

Ancak bu, asıl Tanrı'nın onun hakkında ne düşündüğüne yönelmesi gerektiğini hatırlatmıştı ona. Keşke biri ona bunu nasıl yapacağını söyleyebilseydi.

Son zamanlarda Evelyn kendini tam bir hayal kırıklığı olarak görüyordu. Birkaç haftadır büyük bir kriz geçirmemesi gerçek bir mucizeydi.

Ursula masanın ortasındaki tabaktan üç tane kurabiye alırken söyleniyordu. “Bırak konuşsunlar. Eğer herkesi sürekli memnun ediyorsan, akıl sağlığından şüphe ederim.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Evelyn.

“Herkesi mutlu etmek için yaratılmadın,” dedi yaşlı kadın. “Eğer herkes seni seviyorsa, bil ki bir şeyleri yanlış yapıyorsun.”

Evelyn hiç böyle düşünmemişti. Hayatının büyük çoğunluğunu etrafındaki insanları memnun etmekle geçirmişti, özellikle de Christopher’ı. Peki, ya böyle yapmak kendi benliğinden ödün vermek anlamına geliyorsa?

“Sorun şu ki başladığım bir projeyle çakışıyor,” dedi Evelyn.

Tess ellerini çırpı. “Sonunda Whitney/Lawson Operasyonu’na geri döndük!”

Evelyn, hayır o değil dercesine başını iki yana salladı.

“Kalpler mi?” diye sordu Doris. “Sevgililer Günü o kadar da uzakta değil.”

“Biliyorum. Benim bahsettiğim Whitney Çiftliği’ni canlandırmaya yardım edecek bir proje. Ancak kasaba halkının desteğine ihtiyacım var.” Evelyn fincanını elinde çevirip duruyordu. “Son günlerde biraz zor gibi görünüyor.”

Evelyn’in itirafı karşısında diğer kadınlar, sanki onun ne kadar aykırı olduğunu o an fark etmişler gibi sessizleşmişti.

“Bize projeden bahset,” dedi Gigi. “Birkaç telefon açarız.”

Evelyn hızla çarpan kalbinin sakinleştiğini hissetti. Çiftlik için düşündüklerini not ettiği defterini çıkardı. “Turistlerin ve yerli halkın katılacağı ‘kendin seç’ etkinliklerini de içeren pek çok fikrim var. Ama sanırım beyaz ahırda yapılacak bir Whitney Çiftliği’nde Akşam Yemeği etkinliği ile başlayabiliriz.”

“İnsanları bir ahırda mı ağırlayacaksın?” diye küçümsedi Ursula.

“Çok temiz bir ahır, Ursula,” dedi Evelyn. “Trevor’ı büyük çiftlik evi masalarından birkaçını kuracağız. Kasaba halkının seveceği şekilde hazırlanmış ve çiftlikte yetiştirilmiş sebzelerle yapılmış güzel bir yemek verilecek.”

Gigi’nin yüzü aydınlandı. “Evelyn harika bir fikir bu.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet,” dedi Ursula. “Bir adamın eskortu olmaktan başka bir işe de yarayabilirsin.”

Evelyn kaşlarını çatı. “Teşekkürler mi demeliyim?”

Abigail gülümsedi. “Hem Trevor orada mobilyalarını da satabilir.”

“Asla öyle bir şey yapmaz,” dedi Evelyn. “Mobilya deyince garipleşiyor.”

“Garipleşmiyor,” dedi Doris. “Sadece alçak gönüllü.”

“Bir erkeğin böyle kaliteli olmasına alışkın değilsin,” dedi Ursula homurtulu bir kahkahayla.

Doğru bir konuya değinmişti.

“Şimdi,” dedi Gigi. “Sana görevinde yardım edeceğiz. Sen de bizimkine yardım edecek misin?”

Evelyn iç geçirdi. Whit’in özel alanını ihlal etmek istemiyordu. Aşk hayatına hiçbir suretle müdahale edilmesini istemediğini biliyordu ama karşısındaki gürültücü kadınları susturabilecek ufacık bir bilgiye sahipti.

Gigi, Evelyn’in bir şeyler sakladığını hissetmiş olmalıydı ki Evelyn’e yaklaştı ve gözlerini kıstı. “Çıkar ağzındaki baklayı.”

“Size Whit’in Maggie’den kaçtığını kim söyledi bilmiyorum. Görünüşe bakılırsa yanlışmış.”

Doris heyecanlandı. “Ne biliyorsun?”

“Bir şey bilmiyorum ama onları ahırın kapısında gördüm,” dedi Evelyn.

“Ooo, gizli randevu,” diyen Tess de heyecanlanmış gibiydi. “Anlat anlat.”

Evelyn aslında Whit’i gözetleme niyetinde değildi. Fakat Maggie onları sohbetin ortasında ziyaret edince zihnini toparlamak için kısa bir yürüyüşe çıkmıştı. Geri dönerken ağaçların arasından Trevor ve Maggie’yi seçebiliyordu.

Gigi’nin ifadesi ciddileşmişti. “Orada *ne yapıyorlardı* acaba?”

Evelyn haddine düşenden daha fazla oyalanmıştı ama elinde değildi. Whit’in bu yanım daha önce hiç görmemişti. Zorlanmadıkça kendinden bahsetmeyen bu sessiz, çekingen arkadaşını kazara seyrederken, neden onca yılını yapayalnız geçirmiş olduğunu düşünmeden edememişti.

Huysuz dış görüntüsüne rağmen Trevor, Evelyn’in tanıdığı diğer herkesten çok daha mükemmel bir karaktere sahipti. Yıllar boyu diğer kadınların da bunu görmüş olduğundan emindi.

“Öpüşüyorlardı,” dedi Evelyn, Trevor’ın Maggie’yi kendine çekişini anımsayarak.

Gigi düşünceli gözlerle baktı. “Bu biraz beklenmedik oldu.”

“Tek bildiğim bu.” Trevor’la Maggie el ele ahırdan ayrılırken, koşarak bir ağacın arkasına saklandığı anların görüntüsünü zihninden atmaya çalıştı. Özel anlarında onları dikizleyen meraklı bir komşu gibi hissetmişti kendini.

Arkadaşı adına elbette ki mutluydu. Ancak Trevor’ın en iyi yönlerini insanlardan neden sakındığını anlayamıyordu. Neden bu kadar içine kapanıktı ki? Ona karşı nazik davransa da

Evelyn bazen Trevor'm nezaketinin zorunluluktan kaynaklandığına inanıyordu. Evelyn'in çiftlik işlerine bir nebze olsun yardım etmeyişinden usanmış mıydı? Konuk evine gerçek bir kiracı yerleştirse biraz para kazanabileceğini mi fark etmişti?

"Demek öpüşüyorlardı," dedi Gigi toplantıya devam ederek. "Bence bu da bir gelişme."

"Kesinlikle," dedi Tess başını sallayarak.

Diğerleri de ona katıldı. Evelyn hiçbir şey söylemese de Ursula'ya bakarken buldu kendini. Yaşlı kadının gözleri sanki Evelyn'in gizli düşüncelerini analiz etmeye çalışan bir robot misali Evelyn'e odaklanmıştı. Evelyn konunun bir an önce değişmesi için dua etti. En son istediği şey onca insan içinden Ursula'nın, Evelyn'in zihnindeki karmaşık hisleri ortaya dökmesiydi.

Ayağa kalktı. "Gitmem gerekiyor."

"Hemen mi?" Ursula ona doğru bakan gözlerini kısmıştı.

"Yapacak işlerim var," dedi Evelyn. Oysa diğerlerinin buna inanmadığını tahmin edebiliyordu. "Başka bir şey olursa haber veririm."

Gigi ona kapıya kadar eşlik etti ve Evelyn'in nakit para olduğunu düşündüğü bir şeyi avucuna bastırdı. "Sana bunu vermeyi unuttum, hayatım."

"Gigi, hayır." Son zamanlarda arkadaşlarının hayırseverliğinin odak noktası haline gelmişti.

"İsrar ediyorum," dedi Gigi uzaklaşırken. "Kalpleri de unutma. Onları baştan yarat!"

Evelyn arabasının sıcak sessizliği içinde çiftliğe geri döndü. Yaz devam ediyordu ve dondurmasının geri kalanını da geçen gece tükettiğini anımsadı. Dondurma yemek –şu dünyada kendini şımartmak için yaptığı nadir şeylerden biri– onun

için bir akşam ritüeline dönüşmüştü. Tıpkı sabahları çiftlik boyunca yürümek gibi. Whit söyledikten sonra bunu kendi de yapmayı denemişti. Tüm araziyi yürüyemiyordu –en azından henüz– ancak dışarıda vakit geçirmek ona gerçekten iyi geliyordu. Yürüyüşler gününün en keyifli aktivitelerinden birisi haline gelmişti. Zihnini boşaltmasına, hatta dua etmesine imkân tanıyordu.

Dondurma alırken yaşadığı son olaydan beri marketleri kimselerin olmadığı, çalışan kasiyerleri de tanımadığı gece saatleri ziyaret etmeyi tercih ediyordu. Fakat neredeyse öğle saatleriydi ve otopark doluydu. Ya aynı kasiyer oradaysa? Ya Evelyn’e hizmet etmeyi yine reddederse?

Evelyn park alanına girdi, motoru kapadı ve kapıya baktı. Topluma bir şekilde yeniden dahil olmalıydı. Buna her insan kadar hakkı vardı.

Peki, o zaman neden tam tersini hissediyordu?

Bir yolunu bul.

Artık o kadın olmak istemiyordu. Saklanan, başkalarının fikirlerini umursayan o kadın...

Çantasını omzuna asıp ön kapıdan içeri girdi. Başını dik tuttu, ona bakan gözlerin farkındaydı. Genç anneler ittikleri alışveriş arabalarını durdurmuşlardı. Senatörün uzun zaman-
dır ortalarda görünmeyen karısı kot şort, çiçekli bir bluz ve kahverengi deri sandaletlerle yeniden ortaya çıkmıştı.

Tam manşetlik, gerçekten.

Koridor boyunca yürüdü, derin dondurucuların olduğu kısımdan dondurmasını aldı ve onu adeta marketten kapı dışarı eden kasiyeri gördü. Çalışan üç ayrı kasiyer daha olsa da Evelyn kaba kasiyerin sırasına girdi. Bu yaptığının nasıl bir delilik olduğunun farkındaydı.

Kasiyer kızın öndeki müşteriyle işinin bitmesini bekleyen Evelyn, arkasında sıralanan insanların farkındaydı.

“Günaydın.” Kasiyer başını kaldırmadan dondurmanın barkodunu okuttu. “Bu kadar mı?” Evelyn’le göz göze gelince kızın yüzü düştü. “Geri gelmişsin.”

Evelyn gülümsedi. “Öyle.”

“Vergisini ödeyen insanların parasını mı harcıyorsun yine?”

“Benimle böyle konuşamazsın,” dedi Evelyn kendini bile şaşırtarak. Kalbi adeta kaburgalarını dövüyordu.

Kasiyer kız dudak bükerken Evelyn’in arkasındaki kadın bir adım geriledi.

“Ben yanlış bir şey yapmadım. Ve bana kendi kasabamda böyle davranmana izin vermiyorum. Eğer müdürünle konuşmamı istemiyorsan bana ücreti söylersin, parasını alırsın ve o çeneni kaparsın.”

Kasiyer kız bu riske girmek isteyip istemediğinden emin değilmiş gibiydi. Nihayet iç geçirerek, “4 dolar 50 cent,” dedi.

“Güzel.” Evelyn cüzdanından parayı çıkarıp kıza uzattı. Kız parayı aldı, kasadan çıkan fişi yırttı ve para üstüyle beraber Evelyn’e teslim etti.

Dondurmasıyla beraber marketten ayrılan Evelyn’in içini tuhaf bir heyecan kaplamıştı.

Hayatı boyunca kendini hiç savunmamıştı. Bundan kaçınmak için yıllarca uğraş vermişti ama şimdi iyi hissettirdiğini kabul ediyordu.

Üstelik o akşam haberlere çıkıp çıkmadığını da umursamamıştı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Evelyn saat on birde çiftliğe geri döndü. Aldığı dondurmayı oracıkta açıp, koca paketi öyle yemeği niyetine bitirme isteğini zor zapt etti. Dondurmayı dondurucuya koydu ve gün ışığına doymak için dışarı çıktı. Ancak yarı açık duran posta kutusu dikkatini çekmişti.

Whit, posta kutusunu Evelyn buraya taşındıktan birkaç hafta sonra yerleştirmişti. Böylelikle Evelyn'e gelen her postada onu rahatsız etmek zorunda kalmayacaktı. Bunun ne kadar düşünceli bir davranış olduğunu o an fark eden Evelyn, üstünde Casey'nin adresi olan zarfı eline aldı.

Zarfı yırtarak açtı. İçindeki evrağa göz attı ama asıl ilgilenmediği *boşanma* ve *sonuçlanmış* kelimeleriydi. Casey birkaç tanıdığını aramış olmalıydı. Çünkü doksan günlük süre henüz dolmamıştı.

Yani artık resmi olarak bekâr mıydı? Nedense aklına mahkeme salonunda alyansını bırakırkenki görüntüsü geldi.

Ahırların yanında duran Lilian'ı fark etti. Çiftlikte geçirdiği zaman boyunca pek çok şey öğrenmişti ama bunların hiçbirini, bir çiftliği idare etmenin ne kadar zor bir süreç olduğunu

anlatmaya yetmezdi. Çiftlik için tasarladığı planlar iyiydi. Öte yandan zaten yüksek performans gösteren çalışanlardan daha fazlasını gerektiriyordu.

Takım çalışmasına da ihtiyaçları vardı. İşte bu yüzden Lilian'la arasının iyi olması onun için önemliydi.

Evelyn ahırlara yaklaşırken Lilian çiftliğin atlarından biri olan Dusty'yi fırçalama işini bırakıp, Evelyn'den tarafa baktı. "Zayıflamışsın."

Evelyn fiziğine baktı. Doğruydı, iyi beslenmiyordu. Hatta bazı günler hiç yemiyordu. "Stres iyi bir rejimmiş."

Lilian, Dusty'yi okşadı. "Yemek yemelisin. Trevor'm seni bizimle öğle yemeğine çağırmadığına inanamıyorum."

Evelyn bunu şahsi algılamamaya çalıştı.

"Bu öğlen. Beyaz ahırda buluşalım." Dusty'nin yelesini kalınca bir fırçayla taradı.

"Çok sık yapar mısınız bunu?"

"Haftada üç kez," dedi Lilian. "Trevor'm babası -benim kayınbiraderim- bu geleneği kendi çalışanları ile başlatmıştı. Beraber yiyenler beraber kalırlar derdi."

"Onca insanı besleyebilmek kolay olmamalı," dedi Evelyn. "Ama harika bir fikirmiş."

"Tüm övgüleri kabul edemem," dedi Lilian. "Bu geleneği sürdürmek Trevor'ın fikriydi."

Evelyn buna şaşırılmamıştı.

"Yardım edebilir miyim?"

Lilian'ın arkasındaki ahırda iki kişi çalışıyordu. Lilian duyduğu soru karşısında ne yapacağını şaşırmış gibi önce arkasına baktı, sonra da Evelyn'e döndü. "Hafta sonu kurulacak pazar için hazırlık yapıyoruz."

Evelyn başını sallarken Lilian'ın bir fikri olduğunu umut ediyordu. Kendini faydalı hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Abigail'ın yanında çalışmak kendini iyi hissettiriyordu ama yaptığı iş yarı zamanlıydı. Yani yeterince vakti vardı.

Lilian ahırın ilerisindeki bir bahçeyi işaret etti. "Yabani ot temizlemekten hoşlanır mısın?"

Evelyn omuz silkti. "Daha önce hiç yapmadım."

Yaşlı kadın Evelyn'e yaşadıkları hayatlar arasındaki uçurumu hatırlatırcasına güldü. "Benimle gel."

Evelyn ona söyleneni yaptı. Seranın yanından geçip Lilian'ı bahçeye kadar takip etti. Lillian, yaz mevsimiyle kavruk bir tene sahip olmuştu. Ancak güneş altında onca yıl geçirmek yüzünde kırışıklıklara da sebep olmuştu.

"Al, bunları giy," dedi Evelyn'e bir çift eldiven uzatarak. "Sırayla giderek yabani otları yolacaksın."

Evelyn özenle ekilmiş sebze sıralarına baktı. "Ya yanlış şeyi yolarsam?"

Lilian elini Evelyn'in omzuna koydu. "Uzay bilimi değil ya, Evie. Halledersin."

Evelyn emin olamıyordu. Her zaman kurallara bağlı yaşamıştı ve kuralları ona Christopher vermişti. Evlenmeden önce de babasının emirlerine itaat ediyordu. Son birkaç haftayı da bu itaatkârlığın onu nereye getirdiğini sorgulayarak geçirmişti. Talimat almadan nasıl hareket edecekti?

Lilian bir bitkinin yanına çömeldi. "Bu lahanaya."

Evelyn kaşlarını çatı. "Gerçekten mi?"

Lilian güldü. "Evet." Lahanayı kenara ittirdi ve altından çıkan yabani otları gösterdi. "Bunlar da otlar."

Evelyn başını salladı. Farkı görebiliyordu. Lilian otları kopardı ve kenara attı. "Halledebilecek misin?"

“Sanırım.”

Bunun üzerine Lilian, Dusty’nin yanına geri döndü, Evelyn’i bahçenin geri kalanındaki otlarla yalnız bıraktı.

Omzuna vuran güneşle beraber Evelyn ağır ağır çalışmaya başladı. Yaptığı işi berbat etmemek için dua ediyordu. Whitney Çiftliği’nin Âşıklar Parkı pazarında bir prestiji olduğunu biliyordu. O hafta eve eli boş dönmelerinin sebebi olamazdı.

Teker teker sebzeleri tehdit eden otları yoldu. Çiftçilik, toprak ya da elleriyle çalışmak hakkında çok şey bilmezdi. Ancak otlar büyümeye devam ederse bitkinin nefessiz kalacağını, büyümesinin duracağını biliyordu.

Lahanaların dizili olduğu bir sırayı bitirdi ve tanımadığı başka bir bitki sırasına geçti. Dikkatle hangi yeşilin iyi hangi yeşilin kötü olduğuna karar verdi. Kötü olanları toplamaya başladı.

Çalışırken aklına Trevor’ın sözleri geldi.

Bir yolunu bul.

Acaba tersleyerek mi söylemişti? Rahatsız mı olmuştu? Kelimeler onunla adeta dalga geçiyor, başarısız olan evliliğinin bıraktığı yaranın etrafını deşiyor, Christopher’ın onu aldatmaması için elinden ne gelirdi diye düşünmeye zorluyorlardı.

Biraz daha mı güzel olması lazımdı? Daha mı maceraperest? Kamunun gözü önünde mi yaşasaydı hayatını? O zaman sadık olur muydu?

Hayatları vaatlerle doluydu oysa.

“Parayı asla dert etmeyeceksin, Evelyn. Yani evde oturup istediğin tabloyu boyayabilirsin,” demişti Christopher evlilik teklif ettiği gece.

“Sana iyi bir gelecek sağlayabilirim.” Onu öpmüştü. “Tüm rüyalarını gerçekleştirmeme izin ver.”

Evelyn kollarını ona dolayıp kendini öpüşmelerinin büyü-
süne bırakmıştı. Christopher'm vaat ettikleri tam da Evelyn'in
hayalini kurduğu şeylerdi. Christopher'ı da seviyordu. Herkes
seviyordu. Ailesi bile fikrini değiştirmişti. Oysa şimdi anne-
siyle babasının ilk düşüncelerinin doğru olup olmadığını me-
rak ediyordu.

"Evlenmek için çok gençsin. Acele etme. Bu telaş niye?"

Kendisinden asla memnun olmayan babasını mutlu etmek-
ten yorulmuştu artık. Sylvie öldüğünden beri ailesinin kaybet-
tiklerini telafi etmekten yorulmuştu. Artık annesinin gözlerine
her baktığında daha da büyüyen utancının yükünü taşıyamaz
olmuştu.

İstedikleri evlat değildi, bunu biliyordu.

Ancak evlendikten sonraki hayatı Christopher'ın vaat ettiği
hayattan çok daha farklıydı.

Evlendikten birkaç ay sonra Christopher eve geldiğinde
Evelyn'i arka verandada çizim defterine yoğunlaşmış bir hal-
de bulmuştu. Eski meydandaki Âşıklar Parkı Galerisi'nde dü-
zenlenecek sergisine az bir zaman kalmıştı ve ondan yeni bir
eser istemişlerdi. İlk sergi o kadar başarılı olmuştu ki bir tane
daha düzenlemek istemişti. Gazetede hakkında yazı çıkmıştı
ve Evelyn ilk kez kendini bir sanatçı gibi hissetmişti. Başarısı
içinde yeni umutlar doğurmuştu; aylardır hayalini kurduğu re-
simli çocuk kitabı gibi.

Kendini işe yaramaz hissetmesine engel olan yaratıcı yete-
neği için minnettardı. Evde oturup hayallerini gerçekleştirme-
sine imkân tanıyan kocası için daha da minnettardı.

Ama o gün bir şey değişti.

"Sabah bıraktığım yerdesin," diyen Christopher'm sesi
suçlayıcıydı.

“Çizim yapmak için harika bir gün,” dedi Evelyn başarıyla heyecanlanarak. “Galeri başka eserler istedi. Bu gidişle büyük bir atölyeye ihtiyacım olacak. İnanabiliyor musun?” Hevesle kıkırdadı.

Christopher cevap vermemiştir.

“Sergilenecek hale getiremedim bile.” Çizim defterini Christopher’a gösterdi. “Ne düşünüyorsun? Yarın renklendirme için hazır olacak.” Bu çocuk kitabı Evelyn’in hayal idi. Galeride sergilenecek başka işlerle meşgul olsa da bir hikâyeyi resme dökmek onu gerçekten heyecanlandırıyordu. Denver’daki bir yayıncı çizimleriyle ilgilenmişti.

Christopher derin bir nefes aldı, gergin görünüyordu.

“Sorun ne?”

“Bu böyle gitmez, Evelyn.” Christopher ellerini beline koyarak Evelyn’e baktı. Ordudaki askerlik zamanlarında olduğu gibi emirler yağdıran, ancak kızının gözünde otorite figürü olmak dışında bir unvan kazanamayan babasına benziyordu adeta.

Evelyn defterini kenara koydu. “Ne olmaz?”

“Bir eşe ihtiyacım olduğunun farkındasın sanıyordum. Lütfen öyle davran.”

Evelyn yutkundu. “Anlamıyorum, Christopher.” Nabızı yükselmeye başlamıştı. Hayatı boyunca ona verilen emirleri yerine getirerek yaşamıştı ama Christopher ona yüreğinin sesini dinlemek için izin vermemişti.

Bu izni geri mi alıyordu şimdi?

“Bu sanat işine bu kadar kapılacağını düşünmüyordum. Eğer insanlar beni bir politikacı olarak ciddiye alacaklarsa, bana bu konuda yardımcı olacak bir eşe sahip olmam gerek.”

Duydukları karşısında Evelyn'in omuzları düştü. Tehdit ediyor gibi hissediyordu. "Resim yapmamı istemiyor musun?"

"Biraz çaba göstermeni istiyorum. Şu haline bir bak."

Evelyn yıpranmış kotu ve bakımsız haliyle kocasının bakışları altında adeta ezilmişti. "Bugün çalışıyordum."

Onaylamayan bir ifade takınan Christopher, başını iki yana salladı. "Bir karar vermelisin," dedi eliyle Evelyn'in üstündekileri işaret ederek. "Böyle mi olmak istiyorsun?"

Evelyn ayağa kalktı. "Ben buyum." Söylediklerinin ikna edicilikten uzak olduğunu biliyordu. Christopher da biliyordu. İşin aslı Evelyn kim olduğunu bilmiyordu. Kim olduğunu her zaman başkalarından duymaya alışmıştı.

"Uygun görüldüğüm zaman senatörlüğe aday olacağım. Bir gün belediye başkanı olmak istiyorum. Eğer yanımdaki kadın olmak istiyorsan bazı değişiklikler yapmamız gerekecek."

Evelyn çizim defterine, defterin üzerindeki hikâyenin ana karakterlerinden biri de Evelyn'e baktı. *Sersem Lily* uçlarda yaşayan tatlı bir kızın hayatını anlatıyordu. Evelyn bu karakter için pek çok çizim çalışmıştı. Ancak özgür bir hayat yaşayan birisi hakkında yazılar yazmaya hiç hakkı olmadığını o an fark etti. O hep sınırlar içerisinde yaşamıştı.

"Neyi değiştirmemi istiyorsun?" diye sorarken etrafını bir mutsuzluk sarmıştı.

"İlk önce kıyafetlerini," diye kollarını göğsünde kavuşturdu Christopher. "Bütün gün evde kalmayı tercih ettiğini biliyorum ama ara sıra insan içine çıkmalısın. Hayır işlerine katıl, bir-iki kurula üye ol. Hayatımız kamuya yönelik."

Evelyn boğazındaki düğümü yutkundu, kıvrıkcık saçlı ve çilli olarak resmettiği küçük kız canlandı gözlerinde. Lily'ye adeta âşık olmuştu ve Christopher şimdi onu elinden alıyordu.

“Sana stilistimle bir randevu ayarladım. O ne yapacağını bilir.”

Birkaç uzun saniye boyunca Christopher’ın bakışları altında ezildi. Ağır ağır geçen saniyeler Evelyn’in özgüvenine büyük hasar veriyordu. Christopher uzanıp çizim defterini eline aldı, Evelyn’in az önce çizdiği resme baktı.

“Zaten yayımlanmayacaklar, Evelyn.” Sanki ona acıymış gibi bir ifade takınan Christopher’ın yüzüne baktı. Saf karısı gülünç bir hayale kapılmıştı.

Evelyn kendini kim sanıyordu ki?

Christopher defteri koltuğa atıp Evelyn’i omuzlarından tuttu. “Bazı arkadaşlarının sana Evie diye seslendiğini duydum. Kısaltma kullanmamaları konusunda ısrarcı olmalıyız. Evelyn çok zarif ve köklü bir isim.” Christopher kollarını Evelyn’e dolarken sesinin tonu da yumuşamıştı. “Bundan sonra bu konuya da dikkat etmeni istiyorum, olur mu? Basının bizim istediğimiz dışında haber yayımlamasına izin veremeyiz.”

Christopher’dan gelen beklenmedik öpücük Evelyn’in gardım indirmişti. Kendini kocasını öpmeye zorlarken içten içe midesi kasılmıştı.

Bitkilerin etrafındaki yabani otları yolarken gözlerinden yaşlar süzülüyordu şimdi. O küçükçük otlar zamanında yolunmazsa çok hasar verebilirdi.

Hayatı boyunca yaptığı küçük fedakârlıklar da Evelyn’e aynı şeyi yapmıştı. Başta fark etmemişti ama uzun süre göz ardı ettiği için bir zaman sonra başa çıkamayacağı kadar büyümüşü. Evelyn’i boğmaları uzun sürmemişti.

Christopher’ın onu istediği eş profiline uydurması uzun sürmedi. Uyumlu. İtaatkâr. Sessiz.

Ona vaat ettiği hayatla sağladığı hayat aynı değildi. Christopher onu yalanlarıyla defalarca kandırmıştı, hem de

aldatmasından, pişmanlık duymamasından çok daha yürek burkacak şekillerde.

Christopher onun hayallerini çalmıştı. Daha da kötüsü, Evelyn bunu yapması için ona izin vermişti.

Yanaklarından sıcak yaşlar süzülürken bir zamanlar sahip olduğu hayaller aklına geldi. Denver'daki yayıncı aramayı bırakmıştı. Christopher, Evelyn'in çizim defterini kaldırmış, yerine bir yığın talimat içeren bir günce koymuştu.

Sanat Evelyn'in kendi için seçtiği tek şeydi, Christopher'sa onu elinden almıştı.

Bir sonraki sebze sırasına geçti ve toprağın derinlerine kök salmış, inatçı bir otu söktü. Otu sökerken ince bahçe eldiveni- nin üzerinden elini yaralamıştı. Geriye doğru düştü, eldivenin ince kılıfından kan süzülüyordu. Yarayı incelemek için eldiveni çıkarırken eldivenin kumaşı tenine battı.

Gözünden yaşlar süzülürken avucundan damlayan kana baktı.

Bir yolunu bul.

Kendini kaybetmişti. Kalbini yabancı otlar bürümüşü ve olmayı hayal ettiği her şeyi unutmuştu.

“Evie?”

Whit'in sesi onu anılardan uzaklaştırdı. Nemli gözlerle ona baktı. Whit'in yüzünde yargılayıcı bir ifade bulmayı ummuştu. Fakat adamın bakışlarında kabulleniş vardı. Neden ona karşı nazik davranmaya devam ediyordu? Kasabadaki pek çok insan ikisinin arasında bir ilişki olduğundan şüpheleniyordu. Acaba Trevor da aldatan kişi muamelesi mi görüyordu?

“İyi misin?”

Evelyn toprağa bulanmış koluyla yanaklarını silerek ayağa kalktı. “Ufak bir kesik. İyileşecektir.”

Trevor çitlerle sarılı sebze bahçesine girdi, Evelyn'in elini tuttu ve yarasını inceledi. "Eve gidelim de şu yarayı temizleyelim."

"Ben iyiyim, Whit," diyen Evelyn elini çekti. Onun yardımına ihtiyacı yoktu.

"Eve eğer bir ilk yardım çantası almak için markete gitmeyeceksen, konuk evinde yarayı iyileştirecek bir şey bulamazsın. Ayrıca öğle yemeği saati gelmek üzere. Lilian geleceğini söylemişti."

Evelyn omuz silkti. "Zorunda mıyım?"

Whit sadece bakmakla yetindi.

Eli sızlıyordu. Trevor haklıydı. En azından bir yara bandına ihtiyacı vardı. "Peki."

Eve kadar Trevor'ı takip etti. Elini kıyafetlerinden uzakta tutmaya özen gösterdi ama açıkçası bunun nedenini bilmiyordu. Üstü başı o kadar kirliydi ki temizlenebileceğinden bile şüphe ediyordu.

Mutfığa girince Trevor bir sandalye çekti ve Evelyn'e oturmasını söyledi. "Burada bekle, olur mu? Şimdi gelirim."

"Çokbilmiş," diye söylendi Evelyn, Trevor mutfaktan çıkarken.

"Sen de inatçısın." Elinde ilk yardım çantasıyla geri döndü. "İzin ver de bakayım."

Evelyn elini, avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. Başparmağını avucuna bağlayan ince derinin etrafında kan birikmişti ve eli titriyordu.

Trevor musluğu açtı ve Evelyn'in elini suyun altına tuttu. Ardından yaranın etrafını temiz bir havluyla kurulayıp sıktı.

"Ah!"

Trevor omuz silkti. "Kanamayı durdurmalıyız."

“Hiç kibar değilsin,” dedi Evelyn havlunun bastırıldığı yerin acısını göz ardı etmeye çalışarak.

Trevor bir şey söylemek istiyormuş gibi baktı fakat sonra fikrini değiştirdi.

Tuhaf geçen birkaç dakikanın ardından havluyu çekti. Nazikçe yarasını inceledi. “Eldivenin olduğu halde böyle yaralandığına inanamıyorum.”

“Eldivenler kullanışsızdı,” dedi Evelyn. “Ayrıca toprak işinden anladığımı da söyleyemem.”

“Dert değil, başka yeteneklerin var.”

Evelyn gözlerini devirdi. “Tabii, adeta yetenek abidesiyim.”

Göz göze geldiler. “Alay ediyor olmasaydın sana katılırdım.”

Yarasına kendi kendine pansuman yapabileceğini fark etse de o an bunu istemedi Evelyn. Birinin onunla ilgilenmesini özlemişti fakat bunun Whit olacağı hiç aklına gelmezdi.

Trevor ilk yardım çantasını karıştırdı. “Şurada birkaç yara bandı olacaktı.”

Evelyn sessizlik içinde otururken Trevor çantadan bir merhem çıkardı. Merhemi Evelyn’in eline sıktı. “Ovala.”

Evelyn ona söyleneni yaptı.

“Bahçede ne yapıyordun ki sen?” Doğru boyuttaki yara bandını bulup yırtarak açtı.

“Bazı şeyler için bir yol bulmaya çalışıyordum.”

Trevor’m yüzünden pişmanlıkla dolu bir ifade geçti. “Öyle dediğim için özür dilerim, Evie.”

“Duyduğum iyi oldu.”

“Söylememeliydim ama.”

Evelyn çenesini kaldırdı. “Neden? Bir zamanlar arkadaş-tık, unuttun mu?”

Trevor yutkundu fakat cevap vermedi.

Garip bir sessizlik oldu. Evelyn'in aklına ahırdaki akşam geldi. Gazeteler gerçeği çarpıtsa da o sırada önemli bir sohbetin ortasındaydılar. Yarım kalan bir sohbet...

"Ne oldu, Whit? Neden artık benden hoşlanmıyorsun?"

Sözleri Evelyn'i adeta en yakın arkadaşı başkasıyla oynamaya giden acınası, yalnız bir okul çocuğu gibi göstermişti.

Trevor yara bandını yaranın üstüne yerleştirdi. "Bununla resim yapabilecek misin?"

Konunun değişmesi çok belirgin ve ani olmuştu. Evelyn gözyaşlarına hâkim olamama korkusuyla cevap veremedi. Yalnızlığı adeta bir sel olup akacaktı sanki. "İyi olacak."

Trevor sandalyesinden kalktı. "Güzel. Sana bir şey getireceğim."

Trevor'm koridora gidişini ve elinde plastik bir torbayla geri dönüşünü seyretti. Trevor torbayı ani bir hareketle ona uzattı.

Evelyn torbayı yavaşça aldı. Trevor Whitney ona bir hediyeye mi almıştı?

"Aç hadi," derken sesi, sanki lisedeki o akşam tanıştığı çocuk kadar usulca çıkmıştı. Evelyn o çocuğu -arkadaşını- özlemişti.

Arkadaş olmalarında ne kötülük vardı ki? Trevor aralarına neden mesafe koyuyordu?

Plastik torbanın içine bakınca içinde büyük bir çizim defteri ile bir kalem seti olduğunu gördü. Kömür, grafit ve keçeli kalemler vardı.

Trevor tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Neye ihtiyacın olduğunu bilemedim. Kalpleri tasarlamak için eski bir

defteri kullandığını gördüm. Gerçek bir sanatçı hissine bürünmene yardım ederler diye düşündüm.”

İstenmeyen gözyaşları geri dönmüştü; üstelik beraberinde boğazına takılan o büyük düğümle.

“Doğru malzemeler değil mi?”

Evelyn bakışlarını kaldırınca Trevor’ın yüzünde hevesli bir ifade gördü. “Mükemmel.”

Trevor başını sallamakla yetinse de gözlerinin içi gülüyor gibiydi. “Güzel.”

“Teşekkür ederim, Whit.” Evelyn ayağa kalktı. Kaybolmuş bir hayalin hatırası zihninde dolanıyordu. Yavaşça ona doğru bir adım attı, kollarını ona doladı ve hafifçe sarıldı. “Her şey için.”

Trevor hareketsiz kaldı. Bedeni Evelyn’in dokunuşuyla adeta kaskatı kesilmişti. Nihayet elini Evelyn’in sırtına koydu ve kısa süre öyle kaldılar. “Her zaman.”

O sırada arka kapı açıldı ve Lilian görüldü.

Evelyn kendini hemen geri çekti. İkisi de dönüp Lilian’a baktı. Lilian’ın yüzünde azarlar gibi bir ifade vardı.

“Çıkan haberler doğru demek,” dedi. “İkiniz ateşle oynuyorsunuz.”

Evelyn onu susturmak için elini kaldırdı. “Yanlış anladın, Lilian.”

Ancak Trevor’ın teyzesi yalnızca yeğenine bakıyordu. Trevor’sa sessiz kalmayı tercih etti.

Yirmi Yedinci Bölüm

Evelyn'in Trevor ve Lilian'a bir hediye almayı planlamasından bu yana bir hafta geçmişti. Whitney Çiftliği'nin akşam yemeği kasaba etkinlikleri takvimine işlenmişti; bunda Gigi'nin parmağı da vardı. Kasaba için yaptığı onca iyiliğe rağmen yardıma ihtiyaç duyduğu zaman insanların ona sırtım dönmesi Evelyn'i öfkeliyordu.

Yaptığı dondurmayı tatmayı bile reddetmişlerdi!

Şükürler olsun ki Âşıklar Parkı'nın eski ailelerinden biri olduğu için Trevor Whitney'yi hâlâ destekliyorlardı. Gigi söylemese de Evelyn yemeğin onun sayesinde organize edildiğini biliyordu.

Gönüllüleri bir toplantıya çağırmadan hemen önce Trevor, Lilian ile beraber Kâğıttan Kalpler'e geldi. Yüzünde aynı rahatsız olmuş ifade vardı. Evelyn'in talepleri Trevor'ın günlük işlerinin arasına girmişti ve muhtemelen bunun için Trevor'dan laf işitecekti.

Umurunda değildi, bir planı vardı. Ve iyi bir planı.

Trevor her zamankinden biraz aykırı duruyordu, tıpkı kasabaya indiği zamanlar gibi. Evelyn, Trevor'a uyan tek yerin çiftlik olup olmadığından şüphelendi.

Doris, Trevor'a doğru koşturdu, onu kolundan yakaladı ve Abigail'm gönüllüler için hazırladığı mağazanın arka tarafında kalan her zamanki masaya götürdü.

"Ah, Bay Whitney. Bugün yine çok yakışıklı görünüyorsunuz," dedi.

Evelyn, Doris başka tarafa bakarken Trevor'm gözlerini devirdiğini gördüğünü zannetti. Abigail'dan içecekleri almak için bekleyen Evelyn tezgâhın yanında duruyordu. Mallory, Abigail'ın müdürü, moladan döner dönmez Abigail da onlara katılacaktı.

Abigail kahve tepsisini tezgâhın üstüne koydu. "Whit ve senin hakkında çıkan dedikoduların gerçek olmaması çok üzücü."

"Ne?" diye soran Evelyn'in kafası karışmıştı.

Abigail omuz silkti. "Tatlı birine benziyor. Sana karşı da çok nazik. Yazılanların gerçeklik payı var mı diye merak ediyorum açıkçası."

Evelyn muhtemelen kafayı yemiş olan arkadaşının yüzüne baktı. "Abigail, Whit ve ben arkadaşız."

Evelyn'in yanından masaya doğru bakan Abigail, "Hı hı," dedi başını sallayarak.

"Christopher'ın çok eski bir dostu."

"Eee?"

"Ayrıca ben..."

"Resmi olarak bekârsın."

Evelyn iç geçirdi. "Doğru. Bazen unutuyorum."

Abigail tepsiye bir sıra içecek daha koydu. "Tek bildiğim iyi adamların nadir bulunduğu. Trevor Whitney'nin iyi biri olduğunu sen bile kabul etmelisin."

"Öyle, bazen çok huysuz olabiliyor ama."

Abigail cevap vermedi.

“Ayrıca o ve Maggie...”

Abigail gülümsedi. “Ah, evet. Operasyon Whitney/Lawson.”

“Biz arkadaşız,” dedi Evelyn bir kez daha. Tepsiyi alıp masaya doğru yürüdü. İçecekleri masaya yerleştirdi ve oturdu.

“Ne oldu sana?” diyen Ursula sütlü kahvesine uzanıyordu.

“Hiçbir şey.” Evelyn tüm bakışların ona döndüğünün farkındaydı.

“Yanakların kıpkırmızı olmuş,” dedi Ursula.

Evelyn masumca omuz silkerek konuyu değiştirdi. “Başlayabilir miyiz?”

Abigail yanlarına gelip Evelyn ile Trevor’ın arasına oturdu. Nedenini bilmesede Evelyn bundan rahatsız olmuştu.

Gigi, Evelyn söze devam edemeden araya girdi. “Başlamadan önce, acaba Bay Whitney ve teyzesi Lilian’a bir hoş geldiniz diyelim mi Evelyn?” Masanın en sonunda ayakta duran yaşlı kadın, herkesin ilgisini aralarına yeni katılan ve huzursuzca bakan iki çift göze doğru döndürmüştü. “Hoş geldiniz.”

“Davetiniz için teşekkür ederiz,” dedi Trevor. “Çok naziksiniz.”

“Elbette,” dedi Gigi. “Memnuniyet bize ait. Gerçi ufak bir nedenimiz de vardı.”

Trevor kaşlarını çatı.

Acaba Evelyn neden duyacaklarından memnun kalmayacakmış gibi hissediyordu?

“Kalpler,” dedi Gigi, Evelyn’e bakarak. “Hafta sonuna kadar planları görmemiz gerekiyor. Aklınıza ne geliyorsa işte. Tatlı Kalpler Festivali’nde kasaba kuruluna sunmak istiyoruz. Ama nedense henüz başlamadığınıza dair korkunç bir şüphe içindeyim.”

Evelyn, Trevor'a baktı. "Birkaç çizim yapmaya başladım, Gigi. Biraz yoğundum." Bunun doğru olduğunu söyleyemezdi aslında, ama...

"Biliyorum. Artık kalplerle ilgilenebilirsin." Gigi'nin gülümsemesinde artık konunun kapandığını işaret eden bir cidiyet vardı.

Bunun üstüne sahneye Evelyn çıktı. Boğazını temizledi. "Bildığınız üzere Whitney Çiftliği'nde bir akşam yemeği vermeyi planlıyoruz."

"Bak sen," diyen Ursula kahve fincanını havaya kaldırdı.

Evelyn'in yemekle ilgili planlarından, davetiye tasarımından, Lilian'ın sorumlu olduğu menünün ayrıntılarından bahsettiler. Dekorasyon, bütçe, park alanı ve fiyat konuşuldu. Evelyn bu yemeğin ayrıntılarını düşünerek çok zamanını harcamıştı.

Evelyn, toplantı sona erdikten sonra Trevor'm kapıdan koşarcasına çıkacağını düşünmüştü ama Trevor biraz daha oyalandı, masaları toplamaya yardım etti.

"Bir yığın iş başardın," dedi iki yarısı bitmiş kahve fincanını alıp tepsiye yerleştirirken.

Evelyn omuz silkti. "En azından bunu yapayım."

Trevor durup ona baktı. "Bana bir borcun yok biliyorsun, değil mi?"

Evelyn başka yöne baktı. "Tartışmayalım, olur mu?"

Trevor ona doğru eğilerek göz göze gelmek için çabaladı. "Evelyn biz arkadaşız. Arkadaşlar birbirlerine yardım eder. Sorun yok."

"Ama uzun zamandır arkadaş değildik. İkimizin de tanıyamadığı birine dönüştüm. Bana karşı neden hâlâ bu kadar naziksin, bilmiyorum. Ama teşekkür ederim. Madem çiftliği büyütmek için bir yemek planı var, izin ver de ben ilgileneyim."

Trevor güldü. “Hangimiz çokbilmiş şimdi?”

Evelyn de gülümsedi, ardından ilgisini masaya çevirdi.

Biri arkasından ona yaklaştı. Gigi’ydi. “Bay Whitney, siz ve Bayan Lawson arasında bir ilerleme olduğunu duyduğumuza çok memnun olduk.”

Trevor kadına şaşkınlık içinde bakıyordu.

“İçine kapanık biri olduğunuzu biliyorum ama ahırın dışındaki öpüşmenin haberini aldık.”

“Gigi,” dedi Evelyn usulca. Bilgiyi kimden aldıklarını açıklamak zorunda mıydı?

“Ne? Harika bir şey bu. Bay Whitney mutlu olmayı hak ediyor. Kendi işini yöneten bekâr bir adam. Madem kendi çiftliğinde Maggie Lawson’u öpmek istemiş, öpsün o zaman.”

Trevor, Evelyn’e baktı.

“Gözetlemek istememiştım,” dedi kötü davranışlarına bahane bulmaya çalışan bir genç gibi suçlu hissederek.

“Kasabanın yarısına söylemek istemiş miydin peki?” Trevor’m gözlerinden öfke –ya da utanç– okunuyordu.

Gigi, Trevor’m koluna dokundu. “Ah, saçmalama. Biz kasabanın yarısı değiliz.”

Ancak Trevor cevap vermedi. Bunun yerine Evelyn’e son bir defa daha baktı ve kapıya doğru yürüdü.

Trevor’m tüm bu çöpcatanlık işlerinden nefret ettiğini biliyordu ve hakkında –gizlice– öğrendiği kişisel bir bilgiyi doğruca Gönül İşi Gönüllüleri’ne aktarmıştı.

“Ah, hayatım. Özür dilerim. Mutlu olur sanmışım,” dedi Gigi. Sonra da Evelyn’i sadece pişmanlık ve suçluluk duygularının sebep olacağı bir bulantıyla baş başa bıraktı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Ertesi gün Trevor ahşap atölyesine kaçtı. Yarım bıraktığı bir masayı tamamlayabilmeyi ve Evelyn’le geçen gün yaptığı konuşma yüzünden hissettiği acıyı dindirebilmeyi umut ediyordu.

Maggie ile arasında geçenleri Evelyn’in başkalarına söylemiş olmasını umursamıyordu. Ancak Maggie’yi öptüğüne şahit olduğunu öğrenmek uykularını kaçırmıştı.

Tam ahşap testeresine yönelmişti ki kapı çaldı. İç geçirdi. Ahıra girmeden önce kapıyı vuracak tek kişi vardı.

Trevor kapıyı açtı. Evelyn’in gözlerine bakmaktan çekinerek testerenin başına geri döndü. Peşinden geldiğinin farkındaydı.

Çok sıcak bir karşılama değildi belki ama en azmdan içeri girmesine izin vermişti.

“Dinle, Whit. Çok özür dilerim,” diyerek çizim defterini tezgâha bıraktı. “Sen ve Maggie’nin ayrıldığını düşünüyorlardı. Maggie’yi senin için bir ahşap kalp almaya ikna edeceklerdi. Bunun senin kalbini kazanacağını falan düşünüyorlardı.”

Evelyn bir cevap beklercesine duraksadı.

Trevor'dan cevap gelmeyince Evelyn biraz daha üsteledi. "Bunun saçmalık olduğunu söyledim. Senin gibi biri böyle saçma bir gelenekten nefret eder ama dinlemiyorlar işte..." Sanki söyleyecek sözü kalmamış gibi sesi kesildi. Aralarında ki tuhaf sessizliği bozacak tek kelime yoktu.

Trevor ahşabı zımparalarken başını eğik tutuyordu. "Beni Maggie'yle gördüğünü hiç söylemedin."

Evelyn durgunlaştı. "Çok önemli değildi."

Trevor ona baktı ama bir şey demedi. Çünkü önemliydi. Birini öpmesi önemliydi. Bir başkasıyla bir ilişki yaşamak için kendine izin vermesi ne kadar uzun sürdü, biliyor muydu? Ne kadar da aptallık etmişti.

"Bak, benim yüzümden üzüldüğünü biliyorum. Gerçekten özür dilerim," dedi Evelyn. "Whit, lütfen."

Trevor doğruldu, ellerini beline koydu ve diline hiç de kolay gelmeyen kelimelerle mücadele etti. "Ben sadece..."

"Beni affedebilecek misin?"

"Aşk hayatıma karışmalarını istemediğimi biliyordun." Evelyn'in onu başka biriyle öpüşürken gördüğü için değil de bu sebepten ötürü aralarının bozuk olduğunu düşünmesi daha iyi olacaktı. Trevor da öyleymiş gibi davranmaya devam etti.

Ancak işin kötüsü Evelyn bunun farkında değildi, hem de hiç.

Trevor'm hislerine son vermek için başka nedene ihtiyacı var mıydı, gördüğü yetmiyor muydu? Ancak kendi kutsal mekânı sayılabilecek atölyesinin ortasında duran Evelyn'e bakınca, hislerinin son bulmaktan çok uzakta olduğunu anladı. Aslına bakarsa hisleri kuvvetleniyor bile olabilirdi. Çünkü Evelyn artık evli olmadığı için ortada onu caydırabilecek bir neden de kalmamıştı.

Peki, ona engel olan neydi?

“En azından kalpler hakkında konuşmama müsaade edecek kadar affedemez misin beni?” Çizim defterini havada salladı.

“Fikrin var, yanılıyor muyum?”

Evelyn sırtıttı. “Yeni çizim malzemelerim sayesinde sanırım.”

Trevor iç geçirdi ve odanın ortasındaki tezgâhın yanına bir tabure çekti. “Anlaşılan gideceğin yok, otur bari.”

“Vay, bu ne kibarlık?” dedi Evelyn gülümseyerek. Tezgâha oturdu ve çizim defterini açtı. “Bir dakika, başladın mı yoksa?”

Evelyn, Trevor’m kestigi ahşap kalpleri istiflediği köşeye baktı. “Hayır.”

“O zaman bunlar ne?”

“O yaşlı kadınlarla fazla zaman geçiriyorsun. Çok konuşmaya başlamışsın.”

Evelyn ayağa kalkıp kalplerden birini alarak incelemeye başladı. “Daha sıradan bir şeyler yaparsın sanmıştım, bir kalıp kullanarak falan.”

“O zaman eğlencesi nerede?” Trevor ellerini Evelyn’in taburesine koyarken, Evelyn elindeki kalbi yerine geri koydu ve başka bir tanesini aldı.

“Hepsi birbirinden farklı. İlginç.”

“İlginç derken?”

“İyi anlamda,” dedi Evelyn. “Sokak lambası kalpleri hep aynı tip. Bunlara bayıldım. Eğimleri daha özgün olmuş.”

“Bir hata olmadıklarını nereden biliyorsun?”

“Şey, hataysa da tatlı olmuş. Bunları nasıl boyamak istediğimi çok iyi biliyorum.”

Evelyn kalplerden birini tezgâha doğru getirirken Trevor da tezgâhın üstünü boşalttı. Evelyn duraksayınca göz göze

geldiler. “İstediğin kadar inkâr edebilirsin, Whit, ama sen bir sanatçısın.”

Trevor başını iki yana salladı. Zımparasını yeniden eline alarak işine geri döndü, Evelyn’i göz ardı etmek için elinden geleni yaptı.

Evelyn dosyasını açtı, bir süre sessizce içindekileri inceledi. “Gigi’ye ve yaptığı tablolara inanamıyorum.” Birkaç sayfayı karıştırdı. “Bugüne kadar satın alınmış tüm ahşap kalplerin listesini yapmış, en az on beş yıllık.”

Trevor boğazında düğümlenen bir panikle ona baktı. “Neden?”

Evelyn okumayı sürdürdü. “Kim bilebilir? Bazılarının isimsiz olduklarını biliyor muydun?”

Trevor’ın nabızı hızlandı. Suçluların da sorgu sırasında böyle hissettiğini hayal etti.

“Gigi isimsiz kalplerin kimden geldiğini anlamayı hayatının amacı haline getirmiş. Listeyi henüz okumadım.” Evelyn sayfayı çevirdi. “*Tia, kalbim sonsuza dek senin olacak. Pete*’ Ah, bu çok tatlı.”

Trevor yutkundu, boğazı kurumuştu adeta. “Gigi isimsiz kalmak isteyen insanları mı takip etmiş?”

Evelyn uzun, dalgalı saçlarını geriye attı. Neden böyle yapıyordu? Bu hareketi Trevor’ı deliye çevirirdi. “Gigi’yi bilirsin. Şunu bir dinle,” diye gülümsedi. “*Dostum. Hayatım sayende güzel. Sal.*”

“Âşıklar Parkı’nda insanları takip etmek zor olmamalı, sanırım,” dedi Trevor arkasını dönerek. Bunu neden daha önce düşünmemişti? Neden hislerini ifade etmek için her yıl bir kalp satın almanın iyi bir fikir olacağını düşünmüştü? Tam on kere.

“İsim verenlerin çoğunu tanıyorum aslında,” dedi Evelyn. “Ama bazıları turist olabiliyor. Sanırım kasaba komitesi kalpleri değiştirmemizi biraz da bu yüzden istiyor. Daha fazla insanı çekebilmek için.” Dosyayı çevirdi. “Bak.” Dosyanın arkasına bir ataş ile iliştirilen kâğıdı gösteriyordu. “İsimsizler. Bunlardan bahsediyordum işte.”

“Neden?” Trevor kendininki gibi isimsiz diğer kalplerin listesine baktı.

“Daha ilgi çekici.” Evelyn listeyi aldı ve gözlerini kısıtı. “Buradakilerin kim olduğunu Gigi bulamamış.”

Şükürler olsun.

“Bu işi sana bırakıyorum,” diyen Trevor geri çekildi. İsimsiz kalplerin gizemli dünyasına dalmak üzere olan Evelyn’le aynı odada olmak istemiyordu.

Evelyn, Trevor’m ahırdan ayrılışını seyretti. Üstünde çalıştıkları projenin aşk ve romantizm kısmı muhtemelen onu rahatsız ediyordu.

“Şarkı sözleri mi?” dedi Evelyn kendi kendine. Ufak bir çantadan kalem çıkardı ve çizim defterini açtı. Birisi on yıl boyunca kalplerin üstüne bir şarkının farklı bir sözünü yazmıştı. “Vay canına.”

Senin düşüncenle unuttum düşünmeyi. Herkesin yaptığı o sıradan şeyleri...

Aklına bir melodi gelmese de sözler tanıdıktı. Bu şarkı birine bir şey ifade ediyor olmalıydı. Evelyn’in yüreği sıcacık oldu. Çizim yaparken gözünün önüne yaşlı bir çift geldi. Aşkları bir belgesele dönüştürölüp yayımlanmaya değer bir çift.

Şarkı sözlerinden ve Whit’in ilginç kalplerinden ilham alarak çizmeye devam etti. Fikirler adeta yağıyordu. Başta

dağınık düşünse de yeni kalplerin nasıl olacağına dair net bir karara vardı.

Kâğıda çizdiğini tezgâhın üstündeki ahşap kalbin üzerine de çizmeye başladı. Elleri o kadar hızlıydı ki yaptığıının iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu sorgulamaya fırsat bulamıyordu. Süslü harflere biraz daha ilgi göstererek sadece çiziyordu. Uzun zamandır yapmadığı bir şeydi bu.

Elindekini bitirince aklına yeni bir fikir daha geldi. Bir başka kalp aldı ve şarkının aşkın olması gerektiği her şeyi ifade eden bir sonraki dizesinden ilham alarak çizmeye koyuldu. Böyle bir aşka aslında hiç sahip olmamıştı.

Yoğun bir ilham bombardımanının ardından arkasına yaslandı. Sonuçlardan memnundu. Uzun zaman sonra kendini, ilk defa insanlara göstermeye degecek bir şey yapabilmiş gibi hissediyordu.

Ancak boş atölyede göz gezdirirken istenmeyen, huzursuzluk veren o yalnızlık hissi üstüne çöktü.

Christopher yüzünden tüm dünyası tanınmaz haldeydi. Dava yeni başlamıştı, yani Christopher hâlâ serbestti. Biri Darby denen –Christopher’ın gayrimeşru bebeğini taşıdığını iddia eden– kadına Christopher’ın evlenme teklif ettiğini söylemişti. Yani yeni ve gerçek bir ailesi ile bir bebeği

Aslında Evelyn’in sahip olması gereken aile.

Eğer mahkeme Christopher’ın istediği şekilde sonuçlanırsa –ki bu ihtimal çok düşüktü– Christopher sanki hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam edebilecekti.

İki türlü de Evelyn geri kalanları toplamak zorunda kalacaktı. *Yalnız başına.*

Elini ahşap kalbin üstüne koyarak az önce üstüne yazdığı kelimeleri okudu.

Yanına gelene dek zamanın ne kadar ağır geçtiğini asla tahmin edemezsin...

Christopher hiç böyle hissetmemişti, değil mi? Muhtemelen yanından ayrılacağı dakikaları saymıştı; evde pijamalarıyla oturmayı, insanların notlar aldığı mekânlarda yemek yiyip şarap içmeye tercih eden tuhaf, sıradan karısı.

Hem küçük düşmüş hem de öfkeli hissediyordu. Çok aptaldı. Adeta kör olmuştu.

Kim bilir daha kaç kadın...

Evelyn kalbi iki eliyle tuttu. Hiç düşünmeden ahşap kalbi duvara fırlattı. Kalp parçalanarak yere düştü. Elini yüzüne kapadı. Bedenini ateş basmıştı.

Bunlar neden onun başına gelmişti? İyi birisiydi. Her şeyi doğru yapardı.

“Her şeyi doğru yapmadım mı?” diye bağırdı. “Kendimi onun istediği eşe dönüştürmedim mi?”

İçini bir nefret sardı. Bahçedeki kesğin hatırası gözlerinde canlandı. Aslında sorunun ne olduğunu biliyordu, öyle değil mi? Kendini Christopher’ın ondan olmasını istediği kişiye dönüştürmüştü.

Peki ya ne için? Gençliğini –en güzel, bir aile kurmak için en verimli yıllarını –ona karşı dürüst bile olamayacak kadar sevgisiz bir adama harcamıştı.

Evelyn kendini ona saklamış, asla başka bir adama bakmamıştı. Oysa Christopher bu sadakati alıp kenara fırlatmıştı. Düşüncesiz ve umursamaz davranmıştı.

Evelyn ayağa kalktı.

Belki de artık insanların olmasını umduğu kişi olmayı bırakmalıydı. Belki de gazetelerin yazdığı kişi olmalıydı artık. Çünkü sadakatının Christopher için bir anlamı yoktu.

Hayatında ilk defa insanların ne düşüneceğini umursamadı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Trevor saat on bir civarı bir telefon aldı. Son birkaç günde yaşananları unutmak umuduyla kanepede uyuyakalmıştı. Gece gelen sürpriz telefonda sonra günlerden ne olduğunu bile zor anımsayabildi.

“Whit, ben Dylan Landry.”

“Landry, saatin kaç olduğunu biliyor musun?”

“Gazetede Evelyn’le aranızda bir şeyler olduğunu okudum.” Arkadan gelen sesler Landry’nin sesini boğuyordu. Muhtemelen hâlâ işlettiği elit bir bar olan Royal Pub’daydı. Trevor yıllardır oraya gitmemişti.

“Aramızda bir şey yok, Landry. Her okuduğuna inanma.”

Dylan homurdandı. “Peki. O zaman karışmıyorum.”

Trevor uyanmaya çalışarak eliyle yüzünü ovuşturdu. “Neye karışmayacaksın?”

“O burada, Whit.”

“Royal’da mı?”

“Evet. Tamam, yetişkin birisi. Ama bir arkadaşı olsa iyi olur sanki.”

“Ona göz kulak ol, Landry. Beş dakikaya oradayım.” Beyzbol şapkasını alan Trevor, kamyonetine koşturdu ve aracı

kasabaya doğru sürdü. Bir yandan da Landry'nin söylediklerini hatırlamaya çalışıyordu. Yol boyu sessizce dua etti.

Royal Pub'ın içinde bangır bangır müzik çalıyordu. İçerisi karanlıktı, çok insan kalmamıştı. Landry'yle göz göze geldi. Landry'nin işaret ettiği yere doğru yürürken Evelyn'i ve ona fazlasıyla yakın duran kovboy şapkalı bir adamı gördü.

Evelyn burada ne yapıyordu ki?

Dar paça kot pantolon, kolsuz bir atlet ve... kovboy çizmesi miydi onlar? Henüz Trevor'ı fark etmemişti. Trevor ne yapacağına karar verememişken Evelyn başını arkaya atarak kahkahayla güldü. Adamın kovboy şapkasını aldı ve kendi başına taktı. Elindeki içeceği de alıp masaya koyduktan sonra kollarını adamın boynuna doladı.

Yüzünü göremediği adamın Evelyn'e dokunmasını seyreden Trevor'ın göğsünü adeta ateş basmıştı.

Onlara doğru bir kaç adım atarak kendini yanlarında buldu. Evelyn'in onu fark edeceğini ummuştu ama öyle olmadı.

"Evelyn."

Evelyn'in tek yaptığı ona uykulu bir bakış atmak oldu.

Kovboy doğruldu. "Geri çekil, dostum. Hayatının gecesini yaşıyor." Adam elini Trevor'ın omzuna koydu. "Git, haydi."

Trevor adamın etli ellerine baktı. "Dokunma bana."

Adam güldü. "Yoksa ne olur?"

"Kendine bir iyilik yap da git buradan," dedi Trevor. "Bela çıksın istemiyorum. Ben sadece arkadaşımı almaya geldim."

Evelyn başka bir içecek daha almak için uzansa da Trevor izin vermedi.

"Hiç eğlenceli değilsin, Whit," dedi.

"Umurumda değil, Evie. Eve geliyorsun, hemen."

"Bana gidebiliriz, hayatım," dedi kovboy.

Trevor diğerk tarafa dönüp adamı gömleğinden yakaladı. “Sana bir şans verdim. Bak, bir daha söylüyorum. Kaybol.”

Göründüğünden daha ödlele olan adam teslim olurcasına elini kaldırdı. “İyi. Muhtemelen buna değmez.”

Trevor doğrulması için Evelyn’e sarıldı. Ancak Evelyn bunun yerine kollarını Trevor’m beline dolayarak onu kendine doğru çekti. “Neden beni sevmiyorsun artık Whit?”

Evelyn’in yüzü Trevor’m yüzünden bir santim bile uzakta değildi. Kokusu Trevor’m adeta başını döndürüyordu. “Kahveye ve iyi bir uykuya ihtiyacın var, Evie. Haydi, gidelim.”

Ancak Evelyn hareket etmedi. Evelyn’in Trevor’ın sırtında dolanan elleri, Trevor’ın yıllarca gömmeye çalıştığı duyguları da bir anda uyandırırvermişti.

“Her zaman iyi biri olmaya çalışmaktan usandım,” dedi Evelyn.

“Hayır, Evelyn. Usanmadm. Sadece kalbin kırık.”

Evelyn iri iri açtığı mavi gözleriyle ona baktı. Mavinin tonu Trevor’ın bu güne kadar gördüğü en canlı tondur. Adeta içi parçalanıyordu. İçinde bir şeyler Evelyn’i kendinden uzaklaştırmasını söylüyordu.

Ama yapamadı.

“Christopher gibi hissetmek nasıl oluyor merak ediyorum.”

Evelyn’in Trevor’ın yanağına sürten dudakları arzularını uyandırıyordu. Yıllarca içinde taşıdığı o tanıdık acı yeniden açığa çıktı. Gözlerini kapatarak kokusunu içine çekti.

Onu arzuluyordu. Tanıştıkları günden beri arzuluyordu ve şimdi karşısındaydı işte, hem de kendini ona vermeye hazır halde.

Dudakları ona çok yakındı. Karşı konulamayacak kadar dolgundular.

Evelyn ellerini Trevor'm boynuna dolayarak ayağa kalktı. Yüzünde o bakış vardı. Ah, ona karşılık vermeyi nasıl da istiyordu. Güçsüzdü. İradesizdi.

Son on beş yıldır hayalini kurduğu tek şeydi Evelyn.

"Evie?"

Evelyn başını Trevor'ın boynuna gömdü.

"Bunu yapamayız."

"Elbette yaparız. İnsanlar bunu hep yapıyor. Christopher'a sor. Neden hep o eğleniyor?"

"Eğlenceli bir tarafı yok, Evie." Onu kollarının arasına aldı ve yürürken dengesini sağlamasına yardım etti. "En azından bu şekilde."

Evelyn geri çekildi, sinirlenmişti. "Kendimi sana veriyorum, Whit. Daha ne? Benim için fazla mı iyisin?"

"Haydi, eve gidelim. Evie, lütfen."

"Hayır. Seninle hiçbir yere gelmeyeceğim." Evelyn, Trevor'ı ittirdi. Ancak dengesini kaybederek bir sandalyeye tutundu. "Git."

Ayağa kalkması için Trevor'ın ona uzattığı elini tutmayı reddetse de Trevor ona yardım etti. Evelyn tekrar ayağa kalkınca, Trevor onun koluna girdi. Barda kalan son birkaç kişinin bakışları altında onu kapıya doğru götürdü. "Teşekkürler Landry," dedi uzaklaşırken.

Evelyn barmene ters bir bakış attı. "Hain."

Trevor onu kamyonete bindirdi, kemerini bağladı ve çiftliğe doğru yola çıktı. Evelyn dakikalar içinde uykuya dalmıştı.

İçinde bulunduğu durum düşündüğünden de vahimdi. Evelyn dışarıdan iyi görünüyordu. Fakat Chris'in sebep olduğu onca acıyı nasıl kaldırabiliyordu? Hiç iyileşmeyecek miydi?

Daha da kötüsü, Trevor artık onun dudaklarını teninde hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu biliyordu.

Otuzuncu Bölüm

Evelyn ertesi gün kötü bir baş ağrısı ve önceki akşamın bulanık hatıralarıyla uyandı. Buraya nasıl gelmişti?

İçerideki ışığa bakılırsa hâlâ sabahtı ve biri ona kahve yapmıştı. Eğer kafası ona bu kadar ağır geliyor olmasaydı kahvenin kokusuyla yataktan kalkabilirdi. Yataktan doğrulamadan kapı açıldı. Gigi elinde bir tepsiyle içeri girdi.

“Uyanmışsın,” diye gülümsedi.

Evelyn doğruldu. “Burada ne yapıyorsun?”

“Sana da günaydın.” Gigi elindeki tepsiyi yatağın yanındaki komodine koydu. “Bu sabah biraz kahve iyi gelir diye düşündüm. Ev sahibin kahveyi sana kendisinin vermesinin güvenilir olup olmayacağından şüphe etti.”

Evelyn kaşlarının çatıldığı hissetti. “Neden?”

Gigi sanki bir şeylerin yerine oturmasını bekliyormuş gibi baktı. Olanları hatırlayınca Evelyn utancından yerin dibine girmek istedi.

Elleriyle yüzünü kapattı. Adeta dehşete düşmüştü. “Tanrım, Gigi.”

Gigi onu sakinleştirmek istercesine elini kaldırdı. “Hepimiz hata yaparız hayatım.”

Evelyn yavaşça başını salladı, mide bulantısı başlamıştı. “Hayır. Böyle değil. Whit nerede?” Acaba Gigi’ye ne anlatmıştı?

“Çalışıyor, sanırım. Saat sekizi geçiyor. Whitney Çiftliği’nde düzenlenecek akşam yemeği de yarın.” Gigi yatağın kenarına oturdu. “Senin için endişelendi. Ben de öyle.” Dumanı tüten fincanı Evelyn’e uzattı. Ancak Evelyn bir şeyler içebileceğinden şüphe ediyordu. Fincanı ellerinin arasına aldı, biraz ısındıktan sonra geri bıraktı.

Gigi’nin yüzündeki anaç ifade Evelyn’in dikkatini çekmişti. Sylvie öldüğünden bu yana annesinin yüzünde böyle bir ifade görmemişti. Annesini düşünmek içini acıtıyordu, düşüncelerini bir kenara bıraktı. Başı yeterince ağrııyor muydu zaten?

“Ben iyiyim Gigi,” diyebildi nihayet.

“Hayatım, pek çok şey olabilirsin. Ama iyi olmak bunların arasında değil.” Ellerini Evelyn’in ellerinin üstüne koydu. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

Evelyn’in gözlerine yaşlar birikiverdi. Her ne kadar ağlamak istemese de Gigi’den gelen hak etmediği bu ilgi yüzünden gözyaşlarına hâkim olamadı. Hızla yanaklarını kuruladı ve çenesini kaldırdı. “İyiyim.”

Gigi anlayışla gülümsedi. Geçen gece olanları ayrıntılarıyla bilse de Evelyn’i yargılamak istemiyor gibi görünüyordu.

“Evelyn, dua ediyor musun?”

Evelyn cevap vermedi.

“Patronluk taslamak istemem ama Tanrı biliyor ya ben de yürek yaralarından bir şeyler öğrenmiş yaşlı bir kadınıym.” Gigi kucağına çektiği yastığa uzunca bir süre sarıldı.

“Kocan mı...?”

“Ah, Tanrım hayır,” dedi. “O öyle bir adam değildi.”

Evelyn dudağını ısırdı.

“Üzgünüm, hayatım. Bu kadar sert söylemek istemedim.”

Evelyn omuz silkmekle yetindi. “Hayır, iyi olmuş. Öyle biri olmadığına sevindim. Keşke Christopher da öyle olmasaydı.”

Gigi, Evelyn’den tarafa doğru döndü. Alnının ortasında endişeden derin bir kırışıklık belirmişti. “Senin yaşlarındayken düşük yaptım. Bir çocuğum olsun diye dua ediyordum. Tanrı’nın duama cevap vermesi epey uzun sürdü.”

Gigi ellerini kucağına koydu. “Ben de tıpkı senin gibiydim. Yapmam gereken şeyleri yaptım. Her pazar kiliseye gittim. Kilise okulunda gönüllü olarak çalıştım. Bazen zorluklardan muaf tutulduğuma dair bir hisse kapılırdım.”

Evelyn de bu hisse kapılmıştı. Hem de birden fazla kez. Eğer her şeyi kitabına uygun yaparsa, bir zarara uğramaz diye düşünürdü.

Fakat ne yazık ki bu pek de iyi bir plan değildi.

Gigi’nin göz pınarları biriken yaşlarla parladı. “Ancak düşük yaptıktan sonra uzun süre dua etmek istemedim,” derken titriyordu.

Evelyn uzanıp Gigi’nin ellerini avuçlarının arasına aldı.

“Tanrı’yla bir yıl boyunca konuşmadım. Tam bir yıl. İnabiliyor musun? Kilisede büyüdüm sayılır ama bana bir evlat bahşetmeyi reddeden bir Tanrı’yla iletişime geçmeyi mantıksız buldum. Dualarımın cevabının bir çocuk olacağına inanıyordum.”

Depresyondayken ettiği aceleci dualarını bir kenara bırakırsa Evelyn de uzun zamandır dua etmemişti. O kadar ki Tanrı’nın artık onu unutmuş olabileceğini düşünüyordu.

Christopher'la ikisi kiliseyse giderdi. Kocasını vaazlara katılmak konusunda ısrarcıydı; ne de olsa yüksek ahlaki değerlerin onun işiydi. Ancak Evelyn ne zaman kiliseye gitse ona çevrilen gözleri fark ederdi. Bunu, kocasının tanınmış birisi olmasına yorardı. Oysa şimdi etrafındaki insanların kocasının yaptıklarını bildiğinden ve bu yüzden ona acıdıklarından şüpheleniyordu.

Acaba kaç kişi biliyordu? Acaba Christopher oradaki kadınların kaçıyla birlikte olmuştu?

Düşüncelerini bir kenara bırakarak kendini Gigi'yi dinlemeye zorladı.

“Yaşadıklarını anlıyormuş gibi davranmayacağım, Evelyn. Ama o yılın hayatımın en yalnız yılı olduğunu biliyorum.”

Evelyn durgunlaştı. “Bu yıl da benim içi epey yalnız geçti.”

“Ama yalnız *değilsin*. Yolunu kaybetmiş olabilirsin, öfkeli olabilirsin. Ama Tanrı seni hiç yalnız bırakmadı. Tanrı sana ihanet edenin yanında değil.”

Evelyn göğsüne çektiği dizlerine sarıldı. “Christopher'ı gerçekten sevdim, Gigi.”

Gigi onun elini okşarken Evelyn'in gözleri yaşlarla doldu. “Sevdiğini biliyorum.”

Evelyn kendini toparlamaya çalıştı. “Söylediklerin gerçekten çok güzel şeyler ama Tanrı'yla şu sıralar iyi anlaştığım söylenemez. Hele dün akşamdan sonra beni kapı dışarı edeceğine eminim.”

“Ah, Evelyn, kiliseye gittiğin onca yıl boyunca hiç mi bir şey öğrenmedin?” Evelyn'in elini tuttu. “Tanrı'nın rahmeti en kötü günlerimizde tecelli eder.”

Evelyn başını sallasa da kalbi yaşlı kadının ağzından çıkan sözleri reddediyordu. Kulağa daha çok bir kutlama kartına yazılmış faydalı bir tavsiye gibi geliyordu.

Gigi'yi dinlemek yerine kendi düşüncelerine tutundu. Yıllardır içinde yaşadığı düşüncelere. *Asla yeterince iyi olmayacağım.*

“Hiçbirimiz mükemmel değiliz hayatım,” dedi Gigi sanki Evelyn'in düşüncelerini duymuş gibi. “Nezaket ve karşılıksız sevgi de bu demek zaten.” Gülümsedi. “Trevor Whitney gibi bir arkadaşla sahip olmak da bu iki şeye sahip olduğunun bir göstergesi.”

Evelyn kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun?”

Gigi şaşkın görünüyordu. “FBI kapına dayandığı gün yardımına koştu. Seninle beraber Denver’a kocanı görmeye gitti. Sana kalacak bir yer verdi.” Etrafına bakan Gigi, konuşmayı sürdürdü. “İtiraf etmeliyim ki güzel bir yer.”

Evelyn başını iki yana salladı. “Bunu Christopher yüzünden yapıyor sanıyordum.”

Gigi duyduklarını tartışmış gibi başını yana eğdi. “Dün akşam hayatın boyunca pişman olacağın bir şey yapmayasın diye seni o bardan da bu yüzden mi çıkardı sence?”

Evelyn'in yanaklarını adeta ateş basmıştı. Gigi, akşamki davranışlarının her ayrıntısını biliyor olmalıydı. Düşününce utandı.

“Dürüst olmak gerekirse şaşırdım, Evelyn.” Gigi azarlama moduna geçmişti. “Ne sandın? Hiç kendinde değilsin.”

Evelyn bir geceliğine kendini Christopher'ın yerine koymanın parlak bir fikir gibi gözüktüğü ana geri döndü. Sanki yaptığı şey Christopher'a bir şeyleri kanıtlayacakmış gibi, sanki ona sebep olduğu acıları ödetecekmiş gibi. Ama işin aslı Christopher çoktan yoluna devam etmişti. Evelyn'in kiminle birlikte olduğunu umursamıyordu.

Ama Trevor Whitney umursuyordu.

Neden?

“Trevor sana anlattı mı yani?”

Gigi umursamazca elini salladı. “Ah, tabii ki hayır. Çocuğun mahkeme duvarı gibi bir yüzü var. Kimseye bir şey söylemez.”

“O zaman nasıl anladın?”

“Kasabanın her yerinde dostlarım var,” diyerek gülümsedi Gigi. “Ama endişelenme. Onları susturmanın yolunu biliyorum. Bu sadece seninle Bay Whitney arasında. Kalpler üzerinde çalışırken konuşacak birkaç şeyiniz olduğunu düşünüyorum.” Göz kırptı. “Unutma kalplerin festivale kadar hazır olması lazım. Birkaç hafta kaldı. Yarınki yemekten bahsetmiyorum bile.”

Evelyn homurdandı. “Şu an ikisini de yapamam, Gigi. Whit’in yüzüne bakamam. Tüm gün yemek hazırlıklarına yardım edemem. Başka birini bulabilir misin? Kalpler için de?”

Şarkı sözlerinden ilham alarak yarattığı, her biri adeta birer başyapıt olan kalpler canlandı gözlerinde. Yeniden sanatsal çalışmalara dahil olmaya bayılmıştı. Bundan vazgeçmek mi istiyordu? Bu projeyi başkasına mı vermek istiyordu?

Gigi ayağa kalktı. “Duymamış olayım. Bu yemek senin fikrindi. Çiftliğe yardımcı olmak için yapmak istedin. Yapmak zorundasın.”

“Ya kalpler?” diye doğruldu Evelyn. “Öğrendiğim şeylerden sonra Whit ile aynı sahneye çıkamam. Herkes aramızda bir şeyler olduğunu düşünür.”

“Peki, gerçek ne?” diye sordu Gigi.

“Aramızda bir şey yok.”

Gigi omuz silkti. “O zaman sorun olmaz.”

Evelyn yorganı başına çekti. “Senin için söylemesi kolay.”

Gigi yorganı Evelyn’in başından kaldırdı. “Benim için söylemesi kolay falan değil. Tamamen anlam veremesem de bir zaman sonra Tanrı’nın beni hep koruyup kolladığını fark ettim. Önemli olan sadece tek bir şey varmış.”

Evelyn gözlerini kırptırdı.

“İşler asıl bunu unuttuğun zaman raydan çıkıyor.” Gigi kapıya doğru yöneldi, ardından Evelyn’e bir kez daha baktı. “Ayrıca, umarım utancının Bay Whitney ile arana girmesine daha fazla müsaade etmezsin.”

Evelyn iç geçirdi. “Bunu düşünmedim değil.”

Gigi’nin gülümsemesinde Evelyn için üzüldüğünü gösteren bir ifade saklıydı sanki. “Trevor’ı bul. İşleri yoluna koy ki yarınki yemek büyük bir başarıyla sonuçlansın.” Evelyn’e doğru yaklaştı. “Ayrıca sana göz kulak olduğum için de teşekkür et.”

Yaşlı kadın yatak odasının kapısını kapatır kapatmaz, Evelyn duyduklarını yeniden düşündü. Gigi kısa süre içinde Evelyn’in kırık kalbinin sindirebileceğinden daha fazla şey söylemişti. Yıllar içinde insanları disiplin etmeyi öğrenmiş olmalıydı ki Evelyn’i hem hizaya sokabilmiş hem de onu yaralamadan sevgisini gösterebilmişti.

Birkaç dakika sonra garaj yoluna giren kamyonetin sesini duydu. Pencereden kamyonetin beyaz ahırın yanına park edişini seyretti. Arabanın içi akşam yemeği için tıka basa malzemeyle doldurulmuştu. Aşağıya inip yardım etmesi gerektiğini biliyordu ama Whit’in yüzüne nasıl bakacaktı?

Onunla bir daha nasıl yüzleşecekti?

Zihninin sisli perdesine takılan anıları savuşturmaya çalıştı. Ancak ne kadar hatırlamak istemese de hatırlıyordu.

Trevor'a sarkıntılık etmişti. Erkeklerin tek istediği bu değil miydi? Christopher için öncelik bile sayılırdı.

Ama Whit farklıydı.

Whit'i kendini utandırdığından daha çok utandırmış olmalıydı.

Whit'in kamyonet sürücüsünü karşılamasını seyretti. Eğer yapabilecek olsaydı üstüne hemen bir şeyler geçirir ve yanına giderdi. Hem özür diler hem de teşekkür edip af dilerdi.

Yapması *gereken* de buydu zaten ama utancı önünü kesiyordu.

Bunun yerine yatak odasında dolandı. Gigi'nin tavsiyesi hâlâ aklındaydı. Ancak Evelyn o tavsiyeye uymakta tereddüt ediyordu. Artık nasıl dua edeceğini bilmiyordu. Hatta bir yanı daha öncesinde de bildiğinden bile emin değildi.

Pişmanlıkla minnettarlık karışımı bir duygu zihninde dolanıyordu.

"Pekâlâ, Tanrım," diye fısıldadı boş evin sessizliğini dağıtarak. "Haklısın. Yardıma ihtiyacım var. Kalbim kırık, utanç içindeyim." Duraksadı. "Ve öfkeliyim." Kelimeleri söylerken parçalanan hayatı gözlerinin önünden geçiyordu adeta. "Artık kim olduğumu bilmiyorum."

Yatağın kenarına oturdu. Odanın sessizliği ağır bir battaniye gibi çöküyordu üstüne. Gözlerini kapadı ve Gigi'nin haklı olduğunu bilerek derin bir nefes aldı. Yıllarını Tanrı'nın planlarını ve düşüncelerini göz ardı ederek, diğer insanların onun hakkındaki düşüncelerini önemseyerek geçirmişti. Tüm bunların sonucunda ise kimsenin beklentisini karşılayamamıştı.

"Özür dilerim Tanrım."

Gözlerini açtı ve komodinin üstündeki İncil'i gördü. Bunu Gigi'nin bıraktığını düşünüyordu. Sayfaların birine yapışkanlı

bir not kâğıdı iliştirilmişti. İşaretli sayfayı açıp okumaya başladı.

Tanrı hepimizi kusursuz bir şekilde yarattı. Böylece bizim için yıllar önce planladığı iyi şeyleri başarabileceğiz.

İyi şeyler başarmak. Bunun nasıl bir his olduğunu anlamak için Evelyn neler vermezdi ki?

Oda sessiz olsa da aldığı cevap öyle değildi. Zihni bir anda çizim yaptığı zamanların hatıralarıyla doldu. Kalpleri tasarlamak sanki uzun zamandır gömülü olan bir şeyleri filizlendirmişti.

Bundan nasıl vazgeçmişti acaba?

Masanın üstünde duran çizim defteri adeta ona sesleniyordu. Defteri eline aldı. Nereden başlayacağını bilemiyordu. Olasılıklar sonsuzdu. Öte yandan gerçeklik onu felç edebilecek kadar korkutuyordu.

Boş bir sayfanın üstüne kaleminin ucunu yerleştirdi ve elinin hareket etmesine izin verdi. Düşünmüyor, sadece çiziyordu.

Bir saat sonra dört farklı çizim yapmıştı. Çizimleri incelemek için durup baktığında tek bir şey gördü. Tereddütlerinden sıyrılıp karşılaşmaktan korktuğu o kişiyle konuşması gerekiyordu.

Trevor Whitney ile.

Otuz Birinci Bölüm

Trevor yarın akşam düzenlenecek olan akşam yemeği için Evelyn'in sipariş ettiği malzemelerin yanında bir de sandalye kiralamıştı.

Çalışmaktan memnundu ama Evelyn'in her an konuk evinden çıkıp yanma geleceğini ve o tanıdık maskeye bürünmek zorunda kalacağını biliyordu. Geçen gece olanları defalarca kez zihninde tekrar etmemiş gibi davranacaktı.

Doğru olanı yapmış olsa da aslında bunu yapmak istemişti. Elini kolunu bağlayan da buydu zaten.

Şimdi de oturmuş, zihnini işle meşgul etmeye çalışıyordu. Atölyeden beyaz ahıra el yapımı ahşap masaları taşımakla oyalanıyordu. Aklına Evelyn'in tenine değen tenini getirmek için her yola başvurabilirdi.

Saat dokuz gibi Gigi'nin konuk evinden ayrıldığını gördü. Gigi'nin yanma gelip onunla konuşmamasını ümit ederek başını eğdi, işine yoğunlaştı. Ama aklına gelen başına geldi. Gigi ahırın yanında duran Trevor'ı görünce arabasına binip, aracı Trevor'ın yanına doğru sürdü.

"Yemek çok başarılı olacak," dedi gülümseyerek. "Çiftliğini kasabaya açma fikrine ısınabildin mi?"

Trevor şapkasını çıkardı ve dağınık saçlarını düzeltti. “Başka seçeneğim var mı?”

Kadın gündüz güneşi yüzünden gözlerini kıstı. “Elbette hayır.”

Trevor omuz silkti. “O zaman bu fikri sevmek zorundayım.”

Gigi yüzünde şüpheci bir ifade ile Trevor’ı süzdü. “Kahramanlıklar yaptığınızı duydum, Bay Whitney.”

Demek Evelyn hatırlıyordu. Trevor’m yüreği ağzına geldi. Hatırlamamasını umut etmişti.

“Efendim?”

“Ah, bana efendim deme. Sevgili arkadaşım Dylan Landry bana o akşam neler olduğunu anlattı.”

Yaşlı kadının arkadaşım derkenki edası Trevor’m fena halde kanma dokunmuştu. “Sadece kendisine zarar vermesini istemedim, Bayan Monroe.”

Gigi başını evet anlamında salladı. “Ben de öyle,” diye gülmüsedı. “Yarın akşam görüşürüz, Bay Whitney. Eğer daha öncesinde görüşemezsek diye söylüyorum, o yırtık şapkayı evde bırakın.”

Gigi gittikten sonra Trevor konuk evine baktı. Gidip onunla konuşmalı, iyi olduğundan emin olmalıydı ama yapmadı. Kamyonet tam da o sırada geldi, zamanlaması mükemmeldi.

Kamyoneti boşaltma işi bitse bile çiftliğin etrafında kendini meşgul edecek başka şeyler bulmalıydı. Düşüncelerini Evelyn ve boynuna doladığı kollarından uzaklaştırmasının tek yolu buydu.

Öğle vakti yaklaşıyordu ve tüm kararlılığına rağmen Evelyn, Trevor’la konuşmak için hâlâ cesaretini toplayamamıştı. Çizimlerine baktı. Aklına yığınla fikir geliyordu; Whitney Çiftliği Akşam Yemeği’ni sadece lezzetli değil aynı zamanda hatıralara kazıyacak bir etkinliğe dönüştürecek fikirler. Sanki bir anda ilham gelmiş gibi ahırın beyaz ışıkları altındaki tüm sahne ve tasarımı kâğıda döküverdi.

Eğer çizimlerini gerçeğe dönüştürecekse, Trevor’ın yardımına ihtiyaç duyacaktı.

Ancak ne zaman kapıya yürüse, bir şey ona engel oluyordu.

Utancı.

Seçeneklerini değerlendirmeye başladı. Gidip kaybolabileceği herhangi bir yeri var mıydı?

Annesiyle babası Teksas’ta yaşıyordu. Kasabadan ayrılmak cazip gelse de onlarla kalmak hiç de ilgisini çekmiyordu. Sanki yaptıklarını onaylamayan, Christopher’la neden barışmak zorunda olduğunu gerekçeleriyle açıklayan annesinin sinir bozucu telefon konuşmasına katlanmamış gibi...

“Boşanmaya inanmıyoruz, Evelyn,” demişti annesi. “Baban senin yüzünden hayal kırıklığına uğradı. Zaten evlilik için yeterince olgun olduğunu düşünmüyorduk. Evlendin, ilk sıkıntılı zamanında da kocanı bir başına bıraktın.”

Evelyn yardımlarını istemek için açtığı telefonu, pişman olarak yüzlerine kapamıştı.

Gigi misafir odasına dönüştürebileceği bir dikiş odasının olduğundan bahsetmişti. Fakat yaşlı kadının evi ufak ve kalabalıktı. Whit’in yakınlarda olmasının verdiği tuhaf gerginliği saymazsa eğer, kaldığı konuk evine bayılıyordu. Burası ona, bu zamana dek yaşadığı yerlerden çok daha fazla ev hissi veriyordu.

Ayrıca şimdi Whitney Çiftliği'ni terk demezdi. Elinde ondan ilgi bekleyen bu çizimler varken yapamazdı. O yemeği büyük bir zafere dönüştürmeyi her şeyden çok istiyordu. Sadece Trevor için değil kendi için de.

Uzun yıllardır böyle azimli hissetmemişti kendini, hem de hiç.

Evin girişinde volta atıp duruyordu. Ara sıra pencereye doğru yürüyor, Trevor'ı görebilmeyi umut ediyordu. Kapı çalınca heyecanlanıverdi. İçini bir telaş sardı.

Trevor kesin onu kınamaya gelmişti. Evelyn bunu hak ettiğini düşünüyordu. Uslu bir çocuk gibi nefes alacak, özür dileyecek ve yoluna devam edecekti. Eğer Trevor onun gitmesinin daha iyi olacağını düşünürse de Evelyn kendine başka bir yer arayacaktı.

Kapıyı açtı fakat bakışlarını kaldırmadı. Whit'in iş çizmelerine bakmakla yetindi. Kirlenmişlerdi.

“Selam.”

Evelyn hafifçe başını salladı, kendini Trevor'm kusacağı nefrete hazırladı.

“Güzel bir şeyler görmek ister misin?”

Kaşlarını çatan Evelyn, nihayet Trevor'ın yüzüne bakmaya cesaret edebildi. Trevor'ın yüzünde fen projesi olarak yanardağ yapmış küçük bir çocuğun ifadesi vardı.

“Çizmelerini giy.”

Bu kadar mı? Uygunsuz davranışları ya da yanlış seçimleri üzerine vaaz vermeyecek miydi? Yaptığı onca şeyden sonra bir şey söylemeyecek miydi?

Evelyn bir çift plastik çizmeyi ayağına geçirdi. Bu çizmeleri ona yabancı ot topladığı çamurlu günden sonra Lilian hediye etmişti. Çizmeleri görünce Evelyn gülümsemişti. Üstündeki

ilgi çekici inek deseni ile kendine dolabındaki diğer şeylerden daha fazla ait olan bir şeyi olmuştu.

Verandaya çıktı ve günün sıcaklığını içine çekti. Yaz devam ediyordu, hava sıcaktı ve Trevor'ın peşinden giderken yüzüne vuran güneş ışığı, içindeki bir şeyleri ısıtıyor gibiydi.

Ancak Trevor ahşap atölyesine doğru dönmeyince Evelyn duraksadı. "Nereye gidiyoruz?"

"Arka tarafa. Haydi."

Evelyn büyükbaş hayvanların gezindiği büyük ovaya baktı. "İneklerle aram yok." Çizmede güzel duruyorlardı sadece. Gerçek hayatta biraz ürkütücüydüler.

Trevor dönüp ona baktı. "Çocuk olma. Zarar vermezler."

Evelyn kaşlarını çatı. "Kocamanlar, Whit. Ayrıca gözleri tüylerimi ürpertiyor."

"Peki. Sen bilirsin," dedi Trevor. Yüzünde cüretkâr bir ifade vardı. Yürümeye devam etti. "Kaçırdığına üzüleceksin."

Dağlar arazinin üstüne adeta bir resim gibi dizilmişti. İnce bir nehir dalgalar çizerek akıyordu. Evelyn birkaç saniye tereddüt etse de Trevor'ın neyi bu kadar güzel bulduğunu görmek istedi. Geçen geceki aşağılanmaya rağmen onunla daha neyi paylaşmak istiyordu acaba?

Trevor'a yetişene kadar koşturdu. Uzakta, uzun çimlerin arasında yalnız bir inek duruyordu.

"Nesi var bunun?"

"Doğum yapacak." Whit elini Evelyn'in önüne koyunca Evelyn olduğu yerde durdu.

"Veteriner çağırılım mı?"

Trevor başını iki yana salladı. "Sadece gerekirse. Kendi başına halledebilir."

"Kendi başına?"

Evelyn'e baktı. "Güçlüdür."

Evelyn yaklaştıkları ineğe odaklandı. İnek acıyla inliyordu.

"İzleyebileceğimden emin değilim," diye fısıldadı. "Daha önce hiç doğum izlemedim."

Trevor'ın yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi. "Bir mucizedir."

İnek kendini sürüden ayırmıştı. O an yalnız kalması gerektiğini bir şekilde biliyor olmalıydı. Whit haklıydı, gerçekten güçlüydü.

Whit adının Jasmine olduğunu söyledi. Zavallı kız rahatsız görünüyordu. Onu kim suçlayabilirdi ki? Doğum yapıyordu. Evelyn, Trevor'm usul usul "kızıyla" konuşmasını seyretti. Yaptığı her şey onun kendini yalnız hissetmemesini sağlamak içindi.

Trevor'ın zaafı da buydu demek.

"Onunla iyi anlaşıyorsun," dedi Evelyn güvenli bir uzaklıktan.

Trevor ineğin başını okşadı. "Çok tatlıdır."

Evelyn güldü. "Belki de hâlâ bekâr olmanın sebebi budur."

Trevor utangaç bir şekilde gülümsedi. "Olabilir." Dizlerinin üstüne çöktü ve ineğin arka tarafını kontrol etti.

Evelyn başını çevirdi. Midesinin bu süreci kaldıracağından emin olamıyordu. Yine de bir şeyler ilgisini çekmişti. Tüm senaryo –gün ışığı, doğa, inek, Whit– huzur vericiydi.

"Çiftlikte çok fazla hayvan yok," diyerek ayağa kalktı Trevor. "Ama çiftçiliğin en sevdiğim yanı bu."

Evelyn kollarını göğsünde kavuşturdu. "Söylenenlere cevap vermiyorlar diyedir."

"Muhtemelen."

Evelyn güldü. Onunla alay etmek doğru gelmiyordu aslında. Hele ki işler bu kadar karışıkken.

“Whit, ben...”

“Şuraya çökebilir misin?” Trevor başını kaldırıp ona baktı. “Sanırım biraz yardıma ihtiyacı var.”

Evelyn, Trevor’m bunu nasıl anladığını bilemiyordu. Ancak bu devasa hayvandan korkmasına rağmen ona söyleneni yaptı.

Endişeli bir baba misali Jasmine’le ilgilenen Trevor’ı izledi. Onu ilk defa böyle görüyordu. Onun tarafından acımasızca yargılanmayı beklerken, Trevor davranışları hakkında tek kelime etmemişti.

Evelyn asla pes etmeden gücünü gittikçe daha fazla gösteren Jasmine’e olabildiğince yakın durdu. Tatlı anne inek yapması gerekeni yaptı ve yaklaşık bir saat sonra ayağının dibinde minik bir buzağı belirdi. Küçük buzağı Evelyn’in duygularına tercüman olurmuş gibi bakıyordu; şaşkın ve sersem.

Evelyn’in hayatı tepetaklak olmuştu. Yıllardır göz ardı ettiği içgüdüleriyle çelişen ufak fedakârlıklarda bulunuyordu.

Ne zaman yolunu bu kadar kaybetmişti?

Buzağının ayağa kalkmaya çalışmasını seyretti. Evelyn’in umduğundan daha şaşkındı, hatta tatlı bile sayılabilirdi. Hâlâ dizlerinin üstünde olan Trevor, Jasmine’le biraz daha ilgilendi ama yüzünde Evelyn’i gülümseten bir gurur vardı.

Trevor, Evelyn’i terk etmemiş bir avuç insandan bir tanesiydi ve Evelyn her şeyi eline yüzüne bulaştırmıştı. Muhtemelen Trevor da aralarındaki gerginliği hissedebiliyordu.

Trevor gözlerini kısarak ona baktı. “Ne oldu?”

Evelyn uzun, derin bir nefes aldı. “Dün gece için özür dilirim.”

Trevor ayağa kalktı. Soluk kırmızı renkli tişörtü göğsüne yapışmıştı, tüm kaslarını belli ediyordu. Evelyn duyacağı nasihatler için kendini hazırladı.

Ancak Trevor omzunu silkmekle yetindi. “Dert etme.”

“Tek söyleyeceğin bu mu?”

“Kısa süreli hafızam iyi değildir,” diyerek gülümsedi. “Ama öğle yemeğini kaçırdığımızı hatırlıyorum. Gidip bir şeyler yemek ister misin?”

Trevor, Jasmine’i son kez okşadı. “İyi işti, annecik.” Sonra Evelyn’e döndü. “Hindi ve peynir? Yoksa sen daha çok fıstık ezmesi ve reçel sevenlerden misin?”

Evelyn gülümsedi. Az önce şahit olduklarından sonra nasıl yemek yemeyi düşünebiliyordu? Ancak Evelyn soru sormadı. Eğer fırsat verilirse Trevor hakkında sandığından daha fazla şey öğrenebileceğini düşündü.

Ve mutfak masasına otururken bunun için sabırsızlanıyordu.

Otuz İkinci Bölüm

Gigi, Buick marka arabasını Kâğıttan Kalpler'in önüne park etti ve içeri girdi. O sabah Dylan Landry'den gelen telefon sürpriz olmuştu. Ancak tek uğraşması gereken Evelyn'in davranışı değildi.

"Bu acil toplantı da nereden çıktı, Gigi?" diye adeta kükredi Ursula arkadaki masadan. "Umarım çağırdığına değecek bir şeydir."

Gigi, Abigail'a doğru başını salladı. Abigail da aynı şekilde karşılık verdi ve en huysuz üyelerinin iştahına hitap edecek pastane ürünlerini hazırlamaya koyuldu. Gigi masaya geçti. "Hanımlar, bir sorunumuz var."

Doris elini kaldırdı ama söz hakkı verilmeden konuşmaya başladı. "Evelyn'i beklememiz gerekmiyor mu?"

"Evelyn'i davet etmedim," dedi Gigi.

Abigail hazırladığı atıştırma malıkları masaya yerleştirdi ve yerine oturdu.

Ursula, Danimarka peynirli kurabiyelerden yemeye başladı. "Bunlara bayılıyorum."

"Neden çağırmadın?" diye sordu Doris. "O da bizden biri."

"Çünkü sorunun bir kısmı Evelyn'le alakalı."

Şimdi dikkatlerini çekmişti işte. Dylan Landry ile yaptığı telefon konuşmasını özetleyip, Evelyn'in yaptıklarını en uygun şekilde aktardı. Ancak diğerlerinin üstü kapalı cümlelerle tatmin olmayacaklarını biliyordu.

“İçiyor muymuş?” diye küçümsedi Ursula.

Tess kaşlarını çattı. “Hem de barda?”

“Bir kovboyla?” diye başını iki yana salladı Doris. “Adam yakışıklı mıymış bari?”

“Doris konu bu değil,” dedi Gigi. “Konu Evelyn'in canının yanması.”

“Yolunu kaybetti,” diye belirtti Ursula. “Hâlâ kim olduğunu bilmiyor.”

Gigi, Ursula'nın haklı olduğunu biliyordu. Ve eğer Evelyn bu yolda yürümeye devam ederse, asla kim olduğunu öğrenemeyecekti.

“Yıllardır ona verilen bir rolü oynuyor,” dedi Abigail sütlü kahvesini yudumlarken. “Belki biraz kulağını çekmeliyiz.”

“Tabii,” dedi Gigi. “Bunu yaptım zaten.”

Tess elmalı turtasından bir ısırık aldı. “O kovboyla eve gitmiş mi?”

Gigi derin bir iç çekti. “Şükürler olsun ki Dylan Landry, Trevor'ı aramayı akıl etmiş.”

Ursula'nın kıstığı gözleri Gigi'ye yoğunlaşmıştı. “Trevor Whitney?”

Gigi umursamazca omzunu silkti. “Onun evinde yaşıyor. Sır falan değil. Bay Landry yanlışlıkla ikisinin arasında romantik bir şeyler olduğu izlenimine kapılmış.”

“Trevor gecenin bir yarısı onu kurtarmış mı?”

Gigi onlara hikâyenin geri kalanını anlatmayacaktı. O kadar ayrıntıya inmeyecek, Evelyn'in kendini Trevor'a bıraktığını

söylemeyecekti. Ertesi sabah sorguya çektiği Trevor'ın yüzündeki ifadeyi de anlatmayacaktı. Hele ki onca yıl evlenmesinin sebebini öğrendiğinden asla bahsetmeyecekti.

“Devamı var, hanımlar,” dedi Gigi kadınların dikkatini çekmeye çalışarak.

“Trevor Whitney'nin parlak zırlı bir şövalye oluşundan fazlası mı?” diye sordu Tess.

Doris yine o anaç gülümsemelerinden birini sundu. “O iyi birisi.”

“Bay Landry, Trevor'ın Evelyn'i o bardan çıkarmasından daha fazla şey gözlemlemiş,” dedi Gigi.

Diğer dört kadının kaşları aynı anda çatılıverdi.

“Bir gazeteci varmış.”

Doris'in ağzı açık kaldı? “Evelyn'in açığını mı arıyormuş? Zavallı kızcağız.”

“Sadece bu kadar da değil,” dedi Gigi masaya bakarak. “Yüzünde çilleri olan kızıl saçlı minyon bir kadınmış.”

Kadınlar önce birbirlerine baktı, ardından teker teker söylenenleri anladılar.

“Evelyn'i sürekli haber yapan Maggie Lawson'mış,” diye açıkladı Gigi.

“Ne dedin sen?”

Ses arkalarından gelmişti. Gigi sandalyesinde dönerken bu sırrı daha fazla saklamasının bir anlamı olmadığını biliyordu.

“Evelyn,” diye ayağa kalkan Gigi, ona doğru yürüdü.

“Hakkımda, hakkımızda haber yapan Trevor'ın *kız arkadaşı* mıymış?” Gözleri iri iri açılan Evelyn, masanın yanındaki sandalyelerden birine yığıldı.

“Kendimi suçluyorum, hayatım,” dedi Gigi. “Bunu nasıl gözden kaçırdık bilmiyorum. Daha dikkatli olmalıydık.”

Evelyn sanki bir hatırayı yeniden yaşıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Mahkeme salonundaydı. Davanın görüldüğü gün. Maggie olmalıydı. Düştüm ve yere saçılan eşyalarımı toplayıp çantama koymama bir kadın yardım etti.”

“Onu tanımadın mı?”

“Yüzünü görmedim, Gigi. Zaten sadece bir kere karşılaşmıştık. Ama sonrasında ilaçlarımı bulamadım. O almış olmalı.”

Gigi bundan hoşlanmamıştı. Böylesine tatlı bir adamı bu kadar kötü bir kadına ayarlamayı nasıl düşünebilmişti? Belki de gerçekten büyülerini kaybetmişlerdi.

“Whit’e bunu nasıl söyleyeceğim?” diye sordu Evelyn. “Sanırım ondan gerçekten hoşlanıyor.”

Gigi, Trevor’ın kalbinin çok kırılmayacağından şüpheleniyordu ama bunu şimdilik dile getirmedi. Durumu daha fazla karıştırmanın anlamı yoktu.

“Ona söylemelisin,” dedi Tess. “Madem kız arkadaşın bir yalancı, bunu ona söylemek zorundasın.”

“Kalbini kırmak istemiyorum. Bana karşı bu kadar nazik davranırken hem de.”

“Merak etme, kısa süreli bir acı olur,” dedi Gigi.

Abigail da diğerleriyle aynı fikirdeydi. “Bekleyemezsin. Aralarındaki ilişkinin daha da ciddileşmesini istemezsin.”

Evelyn iç geçirdi. “Sanırım haklısın. Böyle bir gerçeği yıllar önce öğrenseydim şimdi bu acıları yaşamazdım.” Yüzünde üzüntü dolu bir ifade belirdi. “Söylerim ama yemekten sonra. Sanırım şu an biraz gergin.”

“Ya sen?” diye sordu Gigi.

“Heyecanlıyım.” Evelyn çantasından büyük bir çizim defteri çıkardı. “Gigi gittikten sonra aklıma bir fikir geldi. Aslında buraya bu yüzden geldim. Abigail, ahırını dekore etmeme

yardım eder misin?" Evelyn masaya dört tane çizim koydu, diğer kadınlar da çizimleri inceleyebilmek için masaya eğildi.

Bir ilham yakaladığı belliydi. Beyaz ahır bambaşka bir güzelliğe büründürecekti.

Evelyn çizimlerinin ayrıntılarını anlatırken, Gigi de genç arkadaşının yaşadıkları yüzünden gerçirdiği dönüşüm karşısında hayran kalmıştı. Daha bu sabah duygusal açıdan yaralıydı, şimdiyse bir amaç uğruna konuşuyordu.

Tanrı'nın istekli yüreklere yardım eli uzatması, Gigi'yi her zaman şaşırtırdı.

"Planlar harika," dedi Abigail. "Elbette varım."

"Hepimiz varız," diye ekledi Doris. "Sabırsızlanıyorum."

"Ben de öyle," diye ekledi Evelyn. "Kendimi ilk defa özel bir şey yapıyormuşum gibi hissediyorum."

"Yıllardır etkinlikler, partiler planlıyorsun," dedi Tess. "Kendine güven biraz."

"Doğru ama hiçbirine kalbimi vermedim. O etkinliklerin hiçbirisi beni yansıtmıyordu açıkçası. Bilmem anlatabiliyormuyum?"

"Belki de Tanrı tüm o tecrübelerini şimdi kullanmanı istemiştir," dedi Gigi. "Yüreğinin çarptığı bir şey için. Tanrı hayalleri gerçekleştirme işinde ustadır."

Evelyn duraksadı. "Bunu bilmiyorum ama öğrenmek isterim."

"İyi bir başlangıç yaptın, hayatım. Biraz ilgi göster ve zihnini açık tut. Bütün hayallerin sana ulaşmanın bir yolunu bulacaktır."

Evelyn, Gigi ile göz göze gelip gülümsedi.

Cuma akşamı aynada kendine bakan Trevor, tıraş olmasına gerek olup olmadığını düşünüyordu. Kasabaya yemek veren bir çiftçi nasıl giyinmeliydi?

Çiftlikte çalıştığı yıllar boyunca hiç böyle bir şey yapmamıştı. Satılan bilet sayısına hâlâ inanamıyordu. Bunu etkinliği başından sonuna planlayan Evelyn'e ve kasabadaki insanların düşmanca düşüncelerini değiştiren Gönül İş Gönüllüleri'ne borçluydu.

Tüm günü ahırın ve ahırın etrafındaki ağaçların üstüne beyaz ışıklar yerleştirerek geçirmişlerdi. Evelyn fenere dönüştürdüğü cam kavanozları ağaçların dallarına ve masaların üstlerine koymuştu. Ancak lambaların büyük çoğunluğu insanlara yer kalsın diye dışarıda, yerde bırakılmıştı.

Lilian tüm gün yemek pişirmişti. Yemekler çiftlikte yetişen sebze ve etten hazırlanmıştı. Kısa süre sonra insanlar kendi yetiştirdikleri ürünleri toplayabileceklerdi.

Trevor başta bu fikre dirense de o bile Evelyn'in ne kadar dâhice bir fikir sunduğunu kabul etmeliydi.

O sırada Lilian arkasında belirdi. Uzun eteği ve bol sayılabilecek beyaz kolsuz bluzu ile Trevor'm hiç görmediği kadar şık görünüyordu.

“Harika olmuşsun.”

Lilian eteğini kovboy çizmelerini gösterecek kadar sıyırdı. “Bu şık elbisenin altında hâlâ eski yaşlı teyzenim,” diye sırıttı ve Trevor'ın kıyafetlerine baktı. “Bunu mu giyeceksin?”

“Kravat takmayacağım.”

“Kargo pantolon ve gömlek pek şık sayılmaz.”

“Sandalet giydim,” diye güldü Trevor.

“Evelyn'i gör bence. Uygunsuz giyinmiş bir ahmak gibi hissedeceksin.”

Trevor bunu hayal edebiliyordu.

Lilian onun koluna vurdu. “Toparlan azıcık. Kız arkadaşın da gelecek.”

Maggie. Günlerdir onunla görüşmemiştir. Hatta ona telefon bile açmamıştı. Dürüst olmak gerekirse Evelyn’i düşünmek için iş dışında başka bir şeyle ilgilenemez olmuştu.

Maggie ile biraz daha hızlı gitmeleri gerekmiyor muydu? Artık daha ciddi olmaları gerekmez miydi? Hiçbir zaman öylesine ilişkiler yürütmüş birisi olmamıştı ama bu sefer öyle olduğunu kabul ediyordu. Öylesine.

Beyaz ahıra doğru yürürken muhteşem hava için minnettardı. İçeriden gelen sesleri duyunca duraksadı. Kapı aralıktı.

Bir adım daha yaklaşırken olabildiğince sessiz olmaya özen gösterdi.

“Bundan daha ne kadar kaçabileceğini sanıyordun?”

Konuşan Evelyn’di. Neden bahsediyordu ki?

“Gerçeği kanıtlayıncaya kadar.”

Cevap veren de Maggie’ydi. Birbirlerini tanımazlardı bile, konuşacak neleri olabilirdi ki?

“Ne bildiğini sanıyorsun bilmiyorum ama ben kötü bir şey yapmadım. Eğer bana sorsaydın sana anlatırdım. Sen kalktın arkadaşımı da bu işin içine çektin, ikimizi kasabaya rezil ettin.”

Trevor kaşlarını çatı.

“Deneyimlerime göre söyleyebilirim ki suçlu insanlar bir muhabirden gelen sorulara doğru yanıt vermezler,” dedi Maggie. “Eğer Christopher Brandt hikâyesinin öteki yüzünü açığa çıkaracaksam, böyle bir yola başvurmam gerekiyordu.”

“Yalan mı söylemek zorundaydın?” diye sesini yükseltti Evelyn. “O şeyleri yazarken kimlerin kalbini kırdığını biliyor musun?”

Neden bahsediyorlardı? Evelyn hakkında haber yapan Maggie miydi? Anksiyetesi ve ilaçları hakkında? Aralarında bir ilişki olduğu hakkında? Maggie her ikisini de çamur atmıştı ve Evelyn de bunu biliyor muydu?

Trevor'ın çenesi kasıldı.

"Ah, lütfen," dedi Maggie. "Herkes Trevor'ın bir başkasına âşık olamayacağını biliyor."

Trevor içeridekilerin dikkatini üzerine çekercesine odaya girdi ve Maggie'nin, onun Evelyn'e karşı beslediği hisler üzerine yorum yapmasına engel oldu.

İki kadın da ona doğru döndü.

"Trevor," dedi Maggie.

"Doğru mu?"

Maggie derin bir nefes aldı. "Açıklayabilirim."

Trevor onu gördüğü için dehşete düşen mavi yazlık elbiseli Evelyn'e baktı. "Biliyor muydun yani?"

Evelyn bakışlarını kaçırdı.

"Trevor, lütfen," dedi Maggie. "Nasıl göründüğünü biliyorum ama senden gerçekten hoşlanıyorum. Canını yakmayı gerçekten istemedim."

Trevor ellerini beline koyarak dik dik baktı.

"Kırılmadım, Maggie. Ama aklından ne geçiyordu? Neden böyle bir şey yaptın?"

"İşlerin bu kadar kontrolden çıkacağını düşünemedim," diye açıkladı Maggie. "Senden de bu kadar çok hoşlanacağımı ummuyordum."

Trevor bakışlarını hâlâ yere bakan Evelyn'e çevirdi.

"Git, Maggie."

"Trevor, lütfen."

"Git."

Maggie sanki saygınlığını korumak istercesine çenesini kaldırdı. “İyi. Fakat ikimiz de biliyoruz ki zaten benden kurtulmanın bir yolunu arıyordun.” Trevor’la Evelyn’e baktıktan sonra kapıya yöneldi. O kapıdan çıkarken Gigi, Doris ve Ursula da içeri daldılar.

Evelyn ona doğru bir adım attı. “Whit...”

Fakat Trevor geri çekildi. “İyi akşamlar, hanımlar. Whitney Çiftliği’ne hoş geldiniz.”

Otuz Üçüncü Bölüm

Evelyn zamanı geri alabilmeyi diledi. Keşke Trevor'a Maggie ile ilgili gerçeği Kâğıttan Kalpler'den eve döndüğü zaman öğrendiğini söyleyebilseydi. Keşke Maggie'yi ahıra girer girmez suçlamasaydı.

Trevor'm planlanan akşam yemeğine gelen misafirleri karşılamasını seyretti. Eğlenmeyi seven biri gibi konuşuyor, vakit geçiriyordu. Evelyn ona hakkını vermeliydi gerçekten iyi başarıyordu.

“Kasabayı böyle bir araya getirmen ne güzel bir fikir,” dedi Evelyn'in yüzünü hatırladığı fakat ismini anımsayamadığı, Trevor'ı kolundan tutarak durduran bir kadın.

Trevor kadının dokunuşuyla gerildi, etkinliğin bir an önce sonlanmasını istercesine gergin görünse de kendini gülümsemeye zorladı ve kibarca teşekkür etti.

“Her şey çok şahane,” dedi başka bir kadın.

Evelyn bir bakış, bir gülüş falan beklese de Trevor yalnızca başını salladı ve yürümeye devam etti.

Lilian'm biberiyeli garnitürlü fırında rostosu çok beğenilmiş, herkes Lilian'm gizli tarifini istemişti. Lilian ise tarifi vermeyi reddetmişti.

Evelyn, Trevor'a akşam hakkında neler düşündüğünü sormak istedi. Ancak Trevor'ın tüm gece ondan kaçması Evelyn'i çok üzmüştü.

Yemek genel anlamda büyük bir başarıyla sonuçlansa da Trevor'la paylaşamadıktan sonra zaferin bir anlamı yoktu.

Günler geçti. Fakat Trevor ve Evelyn hâlâ Maggie hakkında konuşmuyorlardı. Uzaktan yürüttükleri bir iş ilişkisi içindeydiler. Akşam yemeğini atlattıktan sonra her ikisi de ilgisini Âşıklar Festivali'ne ve ahşap kalplere yöneltmişti.

Whit kalpleri kesip, konuk evinin verandasına bırakıyordu. Eskisi gibi kapıyı çalıp kontrole bile gelmez olmuştu.

Evelyn ise camekânlı balkonu bir stüdyo haline getirmişti ve gününün büyük çoğunluğunu orada geçiriyordu. Whit'in boş kalplerini birer sanat eserine dönüştürüyordu.

Kalpleri bir başkasının görüp görmeyeceğini henüz bilmiyordu. Bunu Gigi festivalin dans alanında, Âşıklar Parkı halkına gelecek planlarından bahsederken öğrenecekti.

Onu hâlâ affetmemiş olan Âşıklar Parkı.

Düşüncelerini bir kenara bıraktı. Tanrı'nın onun hakkında ne düşündüğüne odaklandı. İyi ve tatlı birisiydi. *Kusursuz* yaratılmıştı.

Okuduğu ayeti bir not kâğıdına yazmış, en zor zamanlarında ona teselli olan bu mesajı unutmamak için banyonun aynasına iliştiirmişti. Bir sanatçı olarak ona en çok dokunan kelimeydi bu. Bir sanatçının yaptığı eserin kusursuz olduğuna inanabilmesi için o eserin içine sinmesi gerekiyordu. Acaba Tanrı'nın gözünde öyle görünmesi mümkün müydü?

Yemekten iki hafta sonra bir cumartesi sabahı dışarıdan gelen seslerle uyandı Evelyn. Perdenin arasından dışarı baktığında Trevor ile Lilian'ın iki başka çiftçiyle beraber pazara gitmek üzere kamyoneti yüklediklerini gördü.

Birkaç gündür dışarı çıkmamıştı ve tüm günü çiftlikte yalnız geçirme fikri onu pek mutlu etmedi. Üstüne hızlıca kot şort, bir atlet ve bir gömlek geçirdi, saçını yandan örüp dışarı fırladı.

Evelyn onlara yaklaşırken Lilian, bir havucun sapıyla Trevor'm yüzünü gıcıklıyordu. "Hey! Dünya'dan Trevor'a."

Trevor havucu aldı ve ona doğru döndü. "Gerçekten benimle dalaşmak mı istiyorsun?"

Lilian sırtıttı. "O kadar da güçlü değilsin."

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Trevor, havucu fırlatıp atmak için elini kaldırdı. Arkasını döndüğünde yüzünde hiç de kibar bir ifade yoktu.

"O havuçlara sevgimi verdim ben, Whit. Sakın onları bir silaha dönüştürmeye kalkışma," dedi Evelyn.

Trevor havucu yere bıraktı. "Affedersin."

Lilian, Trevor'a muzip bir bakış attı. "Sanat mağarandan çıkmışsın."

"Ara vermek istedim," dedi Evelyn. "Sizinle gelebilir miyim?"

"Pazara mı?" diye sordu Lilian.

Evelyn omuz silkti. "Hiç gitmedim."

Lilian önce hiçbir şey söylemeyen Trevor'a baktı, sonra da Evelyn'e.

“Gelmek zorunda değilim elbette,” dedi Evelyn, kendini garip hissetmişti.

Lilian kamyonetin arka bagajından aşağıya zıpladı. “Saçmalama. Biraz yardım almak iyi gelir.” Bakışlarını yeniden Trevor’a çevirdi. “Hem dediğin gibi, bu sebzelere sevgini verdin.”

Evelyn ne diyeceğini bilemedi. Trevor, Maggie’den bu ihanete üzülecek kadar hoşlanmış olmalıydı. Ve bu yüzden Evelyn’e kırgındı.

“Bana bir iyilik yap,” dedi Trevor nihayet. “Gel de tüm günü Lilian’dan başka biriyle geçirmiş olayım.”

Evelyn, Trevor’la göz göze gelince, kendini bakışlarını kaçırmamaya zorladı. “Pekâlâ.”

Lilian elinde tuttuğu yarım bir sayfayı havaya kaldırdı. “Ayrıca bize sebzeni-kendin-seç gününde yardımcı olabilirsin. Neticede senin fikrindi, öyle değil mi?”

Evelyn gülümsedi. “Yapacak mısınız gerçekten?” Trevor’a baktı ancak Trevor bir şey söylemedi.

“Yemek çok iyi geçti. Takvime bir yenisini bile ekledik,” dedi Lilian. “Tüm fikirlerine bir şans vermeye karar verdik.”

Evelyn’in içini hiç de tanıdık olmayan bir başarı hissi kapladı. Yıllarca partiler, etkinlikler planlamaya zorlanmıştı ve bunun her saniyesinden nefret etmişti. Ancak nedense bu etkinliği planlamak, en kötü gününde ona kucak açan insanlara bir şeyler verebilmek, olaya yepyeni bir önem kazandırmıştı.

Belki de Gigi haklıydı. Belki de onca yıllık tecrübelerinin meyvelerini yiyordu. Çizim defteriyle geçirdiği ve Tanrı’nın bir gün nefret ettiği şeyleri elinden alıp, yerine daha anlamlı bir şey verecek mi diye merak ettiği sabahlara geri döndü. On-
dan bir amaç dilemişti, öyle değil mi?

Peki, Gigi ne demişti? “İlgi göster ve zihnini açık tut.” Ya her şey bir bütünün parçasıysa? Burada olmasının bir sebebi varsa? Çizim yaptığı sakın zamanlarda zihni hep o düşünceye takılıyor, hayatının etrafında biten, yeteneklerini gölgede bırakan ve Tanrı’nın ona sunacağı güzellikleri engelleyen yabani otları yolmaya çalışıyordu.

Trevor kamyonete binip marşa bastı. Yolcu kapısı açılınca Evelyn geniş koltuğa baktı. Üç kişi rahat sığarlardı. Lilian ortaya, o da kenara otursa iyi olurdu. Trevor muhtemelen ondan olabildiğince uzak durmak istiyordu.

Lilian, Evelyn’i hafifçe ittirdi. “Bin haydi, Evie,” dedi. “Ben telefonumu içeride unutmuşum.” Evelyn’i şaşkın ifadeyle yalnız bırakarak eve yöneldi.

Trevor ona baksa da gözlerini hemen kaçırdı. Evelyn koltuğa oturdu. Saniyeler sonra da Lilian evden çıktı ve muhtemelen baştan beri cebinde duran telefonuyla geri geldi.

Trevor’m teyzesi aralarındaki gerginliğe daha fazla dayanamazdı.

“Kay,” diye emretti Lilian, Evelyn’in yanındaki koltuğa otururken.

“Gelmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim,” dedi Evelyn. “Daha önce pazarda bir şey satmamıştım.”

Lilian ağzına bir sakız attı. “Neden? Yaptığın eserleri satabileceğin bir tezgâh açabilirdin.”

“İnsanlar pazarda sanat eserlerini mi satıyor?”

Lilian kahkaha attı. “Bekle de gör.”

Evelyn gözlerini yoldan ayırmadı. “Peki.”

Lilian başını iki yana salladı. “Daha önce nasıl gitmemiş olursun? Liseden beri Âşıklar Parkı’ndasın.”

“Christopher pazarın ‘fazla yerel’ olduğunu düşünürdü.”

Lilian'ın ağzı açık kaldı. "O da ne demek oluyor?"

Evelyn omuz silkti. Omzu Trevor'ın omzuna çarpıyordu. "Christopher'ı kim bilebilir ki?"

Evelyn, çiftliğe ait olduğunu düşündüğü bir tezgâhın yanına park ettiklerini gördü.

"Eski zengin kocanın ne düşündüğüyle ilgilenmiyorum, Evie," dedi Lilian. "Bu pazar kasabanın kalbidir. Eğer biraz mantıklı olsaydı bunu uzun zaman önce fark ederdi."

Uzun zaman önce fark edeceği çok şey vardı, diye düşündü Evelyn, tabii eğer biraz mantıklı olsaydı.

Evelyn'le Trevor sebze ve meyve kasalarını kamyonetten indirip tezgâha kadar taşıdılar. Evelyn birden çok defa durup etrafını inceledi. Daha önce pazara gelmemiş olmasından utanıyordu.

Burada olmak doğru geliyordu. Yeni Evelyn'in, Âşıklar Parkı'nın yerel halkına dahil olmayı seveceğini düşündü.

İşte. Sadece kendi için bir karar vermişti, hem de biri ona söylemeden.

Ağır adımlarla da olsa gelişim gösteriyordu.

"Her şey yerleşince şöyle bir gezeriz," dedi Trevor.

"Gerçekten mi?" Evelyn, Trevor'ın yüzüne şaşkınlıkla baktı. Onunla bunu yapar mıydı gerçekten?

"Bayılacaksın. Bir sürü tezgâh var. Sanat, mücevher, mum, yiyecek."

"Buraya hep gelmek istedim," dedi Evelyn maydanoz sepetini taşıırken. "Fakat Christopher insanların ne diyeceği konusunda çok endişeleniyordu."

"İnsanlar kasabalarının desteklendiğini düşünmez miydi? Yerli malı tükettiğini falan?"

Tekrar omuz silkti. “Evet, ama kendini yerel demenin ucuz demek olduğuna inandırmıştı. Christopher’ın hiçbir şeyi ucuz olamazdı.”

Trevor uzunca bir süre onu seyretti. Ardından tekrar kasalara yöneldi.

“Çok getirmişiz,” dedi Evelyn yeni bir kasayı yüklenirken.

“Pazar kalabalık olur,” dedi Lilian gülümseyerek. “Sayende eskisinden daha fazla üretim yapıyoruz. Bizim için iyi olacak.”

“Sayemde mi?”

“Evet. Bahçeyle ilgilendiğin için sebzeler güzel gelişti. Fark etmedin mi?”

Fark etmemişti. Onun sorumluluğuna verilen bahçeyi berbat etmemeye o kadar odaklanmıştı ki başka şeyleri görmez olmuştu.

“Hazırlan,” dedi Lillian, pazarın giriş kapısına doğru başını sallayarak. “Geliyorlar.”

Evelyn bir cumartesi sabahının erken saatinde gelen onca insanı görünce şaşırıp kaldı. Tezgâh bir anda müşterilerle doldu. Trevor malzemeleri taşıyıp, kaldırıp, paketlerken Evelyn çoğunlukla kenarda bekledi.

Lilian ise sohbet ediyor, parayı alıyor, para üstü veriyor, ara sıra Evelyn’den yardım istiyordu. Evelyn ise yardım etmekten memnundu. Öğlene kalmadan pazara geldiğine sevinmeye başlamıştı. Gerçeklik payı tartışılrsa da Whitney Çifliği’nin bir parçası olmak iyi hissettiriyordu. “Birazdan kalabalık dağılır,” dedi Lilian. “Ön tezgâhı düzeltebilir misin?”

Evelyn başını sallayıp ona söyleneni yaptı. Böğürtlenleri yeniden düzenledi. Müşterilerin gözüne çekici görünsünler diye özen gösterdi.

Bu düşünceyle gülümsedi. Eskiden elmas ve pırlantaların güzel olduğunu düşünürdü. Oysa şimdi onu büyüleyenler böğürtlenler ve turplardı.

“Evelyn?”

Evelyn başını kaldırdı. “Lydia?” Saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Brighton Caddesi üstündeki evde düzenlediği öğle yemeği FBI yüzünden bölüneli ne kadar olmuştu? Masanın karşısından baygın gözlerle ona bakan kadınlarla konuşmayalı ne kadar olmuştu? Yutkundu, boğazı çok ama çok kurumuştu.

Lydia ona doğru yaklaştı ama alçak sesle konuşmak gibi bir niyeti yoktu. “Burada ne yapıyorsun sen?”

Evelyn kasalardan birinin üstünde oturan Trevor’a baktı. Trevor eline bir elma almış, çakısıyla kendine bir dilim kesiyordu. Başını onlardan yana çevirirken, Lydia da ağır ağır o tarafa doğru döndü. “Ah, anlıyorum.”

“Sadece yardım ediyorum,” diye açıkladı Evelyn. “Yabani otları yoluyorum.”

“Gerçekten öyle mi acaba?” Kadın kaşını kaldırdı. “Hakkınızdaki yazıyı okudum.”

Evelyn böğürtlenlerin dizili olduğu tezgâhın arkasına geçerek, karşısındaki tehlikeli kadınla arasına mesafe koymayı denedi.

Lydia omuz silkti. “Senin için iyi olmuş. Christopher sağlam pabuç değildi zaten. Öyle değil mi, çiftçi?”

“Onun adı Trevor,” dedi Evelyn.

Trevor elmasından bir ısırık daha aldı. Hâlâ onlara baksa da bir şey söylemiyordu.

“Georgina bir çiftçiyle oynadığını biliyor mu?”

Evelyn kararlılıkla kendini savundu. “Oynamıyorum.”

Lydia kahkaha attı. “Doğru. Gazetedeki acınası özrü okudum. Bunun için para mı ödedin?”

Evelyn’in omuzları düştü.

“Bekle, unutmuşum. Sen fakirdin.” Cüzdanından yirmi dolar çıkardı. “Karışık sebze paketi istiyorum. Faydalı olmazsam içimde kalır.”

Evelyn geri adım attı. Kalbi fazlasıyla kırılmıştı.

Lilian parayı Lydia’nın elinden çekip aldı, sebzeleri paketledi ve paketi kadının kollarının arasına yerleştirdi. “Teşekkürler.”

Lydia tekrar Trevor’a baktı. “Çiftçiyle işin bitince bana da gönder, Evelyn.” Trevor’a göz kırptıktan sonra tezgâhtan uzaklaştı.

“Ne korkunç bir kadın,” dedi Lilian. “Eskiden onunla arkadaş mıydın?”

“Sanırım Christopher’la yatanlardan biri,” dedi Evelyn.

Lilian arkasını döndü. “Ne?”

“Uzun süre aptallık ettim. Aldatmalarının Denver’da vakit geçirmeye başladıktan sonra gerçekleştiğini düşünmek saçmalık. Öyle değil mi?” Trevor’a doğru döndü.

Trevor cevap vermedi.

“Biraz yürüyüşe çıkmamın sakıncası var mı?”

Lilian onun kolunu sıktı. “Elbette yok.” Trevor’a baktı. “Trevor da seninle gelir.”

“Gerek yok.” En son istediği şey ani, açıklanamayan kederinin Trevor’a yük olmasıydı. Tuhaf olsa da içini kemiren Christopher’la olan ilişkisinin bitmesi değildi. Daha çok Trevor’ın arkadaşlığını kaybetmiş olmasına üzülüyordu.

Trevor ayağa kalktı. “Olur tabii. Sana en güzel kahve nerede satılır, onu göstereyim.”

“İyi olur. Kahve içmeyi severim.”

Trevor elmasının koçanını çöpe attı ve tezgâhın önüne gelerek Evelyn'e katıldı. Yürürlerken, insanlar dönüp onlara bakıyordu. Evelyn'e aşına gelen yüzler şimdi ona pis pis sırıtıyordu. Esen rüzgâr sanki *ilişki, para kaçırma* ve *suç* gibi fısıltıları taşıyordu kulağına.

Kasaba halkı Evelyn'in masumiyetini kabul etmemişti. Belli ki bazıları da hâlâ Trevor'la ilişkisi olduğuna inanıyordu.

İnsanların çiftlikte düzenlenen akşam yemeğine Whitney Ailesi'ne ve Gönül İşi Gönüllüleri'ne duydukları sadakatten ötürü geldiklerini biliyordu. Fakat Tanrı biliyor ya yemeğin bazı şeyleri düzelterceğini umut etmişti. Yanılmış olmalıydı.

Arkadaşlığına hasret kaldığı Whit'e biraz daha yanaştı, fakat aralarındaki ilişkiye zarar verdiğini biliyordu.

Kahve tezgâhına vardılar. "İşte..."

Evelyn buruk bir gülümsemeyle Trevor'a baktı. "Belki de bu bir hataydı."

Trevor bakışlarını ona çevirdi. "Sonsuza dek saklanamazsın."

Evelyn içini çekti. "Öylesi daha kolay." Yanağından bir damla yaş süzüldü. Şimdi saklanıyor olmak için neler vermezdi.

Whit uzanıp Evelyn'in yanağından süzülen yaşı başparmağıyla sildi. Evelyn gözlerini kapatarak Trevor'm uzaklaşmasını bekledi. Fakat Trevor uzaklaşmadı. Eli, Evelyn'in yanağında bir süre öylece kaldı. Parmakları hafifçe boynuna doğru indi, uzun örgüsünün altında kalan saçlara takıldı.

Evelyn, Trevor'ın dokunuşunda teselli arayarak gözlerini açtı. Fakat Trevor'm yüzündeki ifadeyi göremeden, arkasından gelen bir ses büyüğü bozdu.

"Bak sen. Bu ne samimiyet?"

Christopher'ın sesini duyan Evelyn'in tüyleri diken diken olmuştu. Sesin geldiği tarafa dönerek Trevor'a sırtını çevirdi.

Duruşmadan bu yana onu görmemişti. Şimdi ise tam karşılarında duruyordu. Üstünde bir kot pantolonla polo yaka tişört vardı. Elinde ev yapımı haşlanmış mısır tutuyordu.

“Burada ne işin var senin?” Evelyn’in yüreği adeta ağzına gelmişti.

Christopher’ın yüz ifadesi fazlasıyla küstahtı. “Darby’yi temiz hava almaya çıkardım.”

Bulundukları yerin arka tarafındaki tezgâhı başıyla işaret etti. Uzun bacaklı, kumral saçlı ve fazlasıyla açık giyimli hamile bir kadın mücevher tezgâhını inceliyordu. Bir kolyeyi eline aldı, Christopher’a döndü ve salladı. “Bunu istiyorum.”

Christopher gülümsedi. “Sen nasıl istersen, bebeğim.”

Evelyn’in çenesi gerildi. “Onu... onu... buraya mı getirdin?”

Christopher ilgisini Evelyn’e yöneltti. “Çalışanlarım bunun iyi bir izlenim olacağını düşündü. Halka ilk eşimi unutturmak için. Güzel kızımız doğduğu zaman seninle yaşadıklarımızı kimse anımsamayacak.”

“Demek doğru. Onunla evleneceksin.”

Christopher kumral kadına baktı. “Öğrenmesi gereken birkaç şey var ama iyi bir politikacı eşi olacak.” Evelyn’e göz kırptı. “Belki ona ders verirsin.”

Trevor korumacı bir edayla elini Evelyn’in sırtına koydu. Trevor’ın elini hissetmek Evelyn’i sakinleştirdi. “Buraya nasıl gelebildin, Chris? Ev hapsinde falan değil misin sen?”

“Bölge savcılığında arkadaşlarım var,” dedi Christopher. “Dava yıllarca açılmayabilir. Hâkim aksini söyleyinceye kadar özgür biriyim. Ben de bir yürüyüşe çıkmak istedim. Noel’e kalmadan her şey eskisi gibi olur.”

Hiç şansı yoktu. Evelyn ona karşı sunulan kanıtları görmüştü. Christopher deliriyor muydu? Başını çevirdi. Güvenli

bölgesi ihlal edilmiş gibi hissediyordu. Christopher hayatının büyük çoğunluğunda küçük kasaba etkinliklerinden uzak durmuştu. Etrafa göz atmak için de bugünü mü bulmuştu? Kız arkadaşına “istediği her şeyi” alabilecek parayı hâlâ nereden buluyordu, peki?

Christopher’ın bakışları Trevor ile Evelyn arasında gezinip duruyordu. “Gazeteyi okudum. Aranızda ne var peki?” diye sorarken gözleri kısıldı. “Benim talihsizliğimi bir fırsat olarak görmüyorsundur umarım, Whit.”

Evelyn ona doğru bir adım attı. “Umursuyormuş gibi davranma. Seni sevdiğimi düşündüğüme inanamıyorum.”

Christopher’ın yüzünde alaycı bir ifade belirdi. “Ah, tabii ya.”

Kumral saçlı kadın –Darby– onlara doğru yürüyünce Evelyn geri çekildi.

“Dikkatli ol, Whit,” dedi Christopher. “Fazlasıyla cesurdur.”

“Defol, Chris,” dedi Trevor.

“Hayır, sen defol,” diyen Christopher’ın sesi tehditkârdı. Darby’ye doğru ilerledi. “Selam, güzelim. İsteddiğini aldın mı?” Kolunu ona dolayıp kadını başka bir yöne doğru çevirdi.

Evelyn, Christopher’ın sanki hiçbir şey olmamış gibi insanları selamlayışım seyretti. Nasıl oluyordu da pek çok insan Christopher’ı kabullenebiliyorken ona sırt çeviriyordu?

Trevor, Evelyn’in önüne geçerek hayatını mahveden adamı seyretmesine engel oldu. “Kahveye ne dersin?”

Evelyn başını salladı. Günü kötü başlamış olabilirdi ama en azından Trevor’la arasını düzelttiği için minnettardı.

Ancak kahve sırasında beklerken Christopher gelmeden önceki anı ve Trevor’ın yüzündeki ifadeyi hatırlamak, karnında yıllardır hissetmediği kelekleri yeniden canlandırmıştı. Ve onlarla ne yapacağını bilmiyordu.

Otuz Dördüncü Bölüm

Evelyn o gece geç saatlerde kanepeye kıvrıldı ve zihninde savaşılan düşünceleri görmezden gelmeye çalıştı. Christopher'ı görmek, istenmeyen duyguları gün yüzüne çıkarmıştı. Yaşananlar gözlerinde adeta bir film gibi canlandı.

Mahkeme devam ederken Christopher, müstakbel eşi ve doğacak bebeği ile özgür bir kuş misali gezebiliyordu. Evelyn, dışarıya karşı tamamen muhtaç bir kadın imajı çizmemek uğruna, temel ihtiyaçlarını karşılayabilmek için en ufak parayı bile zor kazanırken Christopher, mısır ve el yapımı kolyeler alabilecek parayı bulabiliyordu.

Tuhaf olansa Evelyn'in bunları umursamıyor oluşuydu.

Christopher'ı o Darby denilen kadınla görünce yaptığı şeyin doğru olduğunu anlamıştı. Nedense bu bile Evelyn'e kendini suçlu hissettiriyordu.

Akşam yemeği zamanı kapı vurulunca her zamanki gibi telaşlandı. O ve Whit artık arkadaş olsalar da arkadaşlıkları mecburiyetten öteye gitmiyordu. Trevor ona nazik davranıyor, Evelyn de kendisine yardım edilmesine izin veriyordu.

Adamın onurunu zedelemişti.

Banyodaki ayna karşısında saçını düzeltirken ne kadar korkunç görüldüğünü fark etti. Whit onu bu darmadağın saçlarla görürse ne düşünürdü acaba? Whit işte.

Ancak kapıyı açtığında bekleyenin Trevor olmadığını fark etti.

“Christopher?”

Christopher gülümsedi. “Girebilir miyim?”

Evelyn kapının yanında temkinli bir şekilde durdu. “Neden buradasın? Kız arkadaşın seni özlemez mi?”

Christopher’ın ifadesi küçümser gibiydi. “Bu seni gerçekten rahatsız ederdi, öyle değil mi?”

Evelyn derin bir nefes aldı. Kavga etmek gerçekten anlamsızdı. Christopher’ın egosu yalnızca duymak istediklerini duyardı. “Ne istiyorsun Christopher?”

Christopher başını yana eğdi. “İyi görünüyorsun da ne zaman eve döneceksin, Evelyn?”

Evelyn kaşlarını çatı.

“Gerçekten seni bırakacağımı düşünmedin heralde.”

Evelyn güçlükle yutkundu. “Elbette inandım. Başka biriyle evlenmeyi planlıyorsun. Senin bebeğini taşıyan biriyle.”

Christopher kapıdan uzaklaşarak verandanın korkuluklarına ilerledi. “Biliyorum. İmaj yöneticim benden öyle yapmamı istedi.”

“Belgeleri imzaladın,” dedi Evelyn onun peşinden giderek. “Karşı çıkmadan.”

“Sana bir uyarı olur sanmıştım.”

Evelyn adamın egosunu çok iyi biliyordu da acaba aynı zamanda delirmiş miydi? “Senin oyunlarınla ilgilenmiyorum artık.”

Christopher ona yaklaştı. “Ama seni seviyorum, Evelyn. Hep sevdim.” Evelyn’in hırkasının ucunu çekerek onu kendine yaklaştırdı.

Evelyn ise Christopher’a bakarken içinde ona karşı bir ilgi bulmayı umdu. Fakat elleri boş kaldı. Sanki bir ampul yanmıştı ve Evelyn gerçekliğe uyanmıştı. Merak ettiği tek soru, uyanmasının neden bu kadar uzun sürdüğüydü.

Christopher, Evelyn’in saçlarını yüzünden geriye çekip gözlerinin içine baktı.

Ancak Evelyn kendini geri çekemeden evin yan tarafından gelen ayak seslerine kulak kesildi. Sesin geldiği yöne doğru başını döndürünce, kucağında ahşap kalpler taşıyan Whit’in bahçede kalakaldığını gördü. Whit önce ona sonra Christopher’a baktı.

Christopher, “Yoksa yoluna çoktan devam ettin mi?” diye sordu.

Evelyn kalpleri balkona bırakıp, geldiği yola geri dönmenden önce uzunca süre bekleyen Trevor’a baktı.

“Saçmalama,” dedi Evelyn. “Whit senin dostundu.”

Christopher kahkaha attı. “Onun hakkında ne biliyorsun gerçekten, Evelyn?”

Evelyn çenesini sıkarken kendini savunmaya hazırlandı. “Bu da ne demek şimdi?”

“Whit sandığın gibi biri değil.”

“Ne saçmalıyorsun?” diye sordu Evelyn. “O iyi birisi.”

Christopher yeniden güldü. “Whit’in de benim gibi sırları var, Evelyn. Sırları olmayan birini bulamazsın. Bu yüzden aramızdaki ilişkinin gayet iyi gittiğini inkâr etme şimdi.” Christopher yüzünde rahatlamış, sakın bir ifadeyle korkuluğa

yaslandı. Evelyn'i avucunun içine aldığını sanıyordu. Evelyn bunu yüzünden okuyabiliyordu.

"Bunu nasıl söylersin?" Gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. Hissettiği pişmanlıkla midesi kasılıyordu. "Aramızdaki ilişkinin yürüdüğünü nasıl söylersin?"

Christopher doğruldu. "Birlikte her zaman iyiydik, Evelyn. Yeniden eskisi gibi olabiliriz."

"Başka bir kadından bebeğin olacak."

Christopher umursamazca elini salladı. "Bizim de bebeğimiz olur."

Evelyn başını iki yana salladı. "Sana inanamıyorum."

"Sana ihtiyacım var, Evelyn. Senin de bana. Halk ikimizi bir çift olarak biliyor."

Evelyn daha önce hiç bu kadar şaşırdığını hatırlamıyordu. Christopher onu bir eş olarak istemiyordu. Sadece oy toplama zamanı geldiğinde yanında onu iyi gösterecek birinin olmasını istiyordu. Sanki Evelyn'in ismi yeterince zedelenmemiş gibi... "Biri sana Darby'nin evlenilecek biri olmadığını mı söyledi?"

"Fena biri değil. Onunla da çalışabilirim. Ama sana sahipken neden başkasına gideyim?" Christopher ona doğru bir adım attı ve Evelyn'in elini tuttu. "Sensiz bir hiçim, Evelyn. Sen her zaman her şeyi yoluna koymanın bir yolunu biliyordun."

Evelyn'in tüm bedeni gerildi. "O günler geçmişte kaldı, Christopher."

Christopher alnını Evelyn'in alnına yasladı. "Korkuyorum."

Evelyn bir adım gerileyerek Christopher'm yüzünü inceledi. Muhtemelen ilk defa ona karşı dürüst olmuştu.

"Neden?"

Christopher bakışlarını kaçırdı. "Hapisten. Yalnızlıktan. Kaybetmekten. Tüm bunlarla sen olmadan nasıl başa çıkarım, bilmiyorum."

Evelyn gözünden süzülen bir damla yaşı çabucak sildi. “Kalbimi kırdın, Christopher. Beni küçük düşürdün.”

“Biliyorum. Özür dilerim.” Yere bakıyordu. “Biliyorsun sanıyordum.”

Evelyn gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını hissedebiliyordu. “Senin beni aldattığını bildiğimi mi sandın?”

Christopher omuz silkti. “Bebeğim haftalardır evden uzak olduğum oluyor. Vaktimi yalnız geçirdiğimi düşünmüyordun herhalde. Yani, benim de ihtiyaçlarım var.”

Evelyn yalnızca ona bakmakla yetindi.

“Yani.”

“Yanlış bir şey yaptığım düşünmüyorsun hâlâ, öyle mi?”

Christopher derin bir nefes aldı. “Evelyn, yapma. Ahlaki değerler hakkında konuşmayalım şimdi. Ben nüfuzlu bir adamım. İhtiyaçlarım var. Birbirimizi anladığımızı düşünüyorum.”

“Buraya neden geldin?” Evelyn geri çekilerek kollarını göğsünde kavuşturdu. “Beni geri kazanmak için mi? Çünkü eğer öyleyse söylemeliyim ki beceremiyorsun.”

“Sadece onca zaman bu çiftlikte kaldıktan sonra artık gerçek dünyaya dönmen gerektiğini düşündüm.”

“Artık bize ait olmayan eve mi? Sırf belli bir role bürüneyim de senin seçtiğin o kıyafetleri giyeyim diye mi?” Evelyn başını iki yana salladı. “Bunu daha önce anlayamadığıma inanmıyorum.”

“Neyi?”

“Sen bir eş istemiyorsun. Sen bir kukla istiyorsun. Söylediklerini harfi harfine yerine getiren bir kukla.”

“Bundan daha önce rahatsız olmadın. Sana iyi bir yaşam sundum.”

“Bana sadece yalan söyledin,” diye bağırdı Evelyn. Buna kendi bile şaşırmıştı. “Bir yalandan daha fazlasını hak ediyorum.”

“Bunları sana Whit mi söylüyor?”

“Whit’in bununla bir ilgisi yok!” Evelyn öfkesini kontrol edemediği için kendine kızıyordu.

“Sanki gerçeği bilmiyormuşum gibi konuşma. Ahlaki değerler hakkında zırvalayarak kendini masum sanıyorsun, ama ikiniz de benden farklı değilsiniz.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorsun sen.”

“Trevor Whitney hakkındaki gerçeği bilmiyorsun,” dedi Christopher doğrularak. “Yaşadığım hayattan dolayı değersiz olduğumu sanıyorsun. Oysa Whit’in sana verecek daha çok cevabı var.”

Evelyn arkasını döndü. “Trevor Whitney’nin hayatını nasıl yaşadığıyla ilgilenmiyorum.”

Christopher ona yaklaştı, fazlasıyla yaklaştı. O kadar yaklaştı ki Evelyn boynuna çarpan nefesini hissedebiliyordu. “Sana inanmıyorum.”

“Umurumda değil,” diye fısıldayan Evelyn çenesini kaldırdı, omzunu dikleştirdi. “Bundan daha iyisini hak ediyorum.”

Christopher öfkeyle soludu. “İyi. Nasıl istersen öyle yap. Bu iğrenç çiftlikte saklanmaya devam et.” Geri çekildi. “Seninle işim zaten bitmişti.”

Evelyn yutkundu. “Git buradan.”

Christopher alay edercesine kahkaha attı. “Zaten gidiyorum.”

Evelyn verandada durup Christopher’ın arabasına binmesini, motoru çalıştırmasını ve uzaklaşmasını seyretti. İçeri dönerken Trevor’ın hâlâ evin köşesinde beklediğine dair güçlü bir hisse kapıldı. Muhtemelen konuşulanları duymuştu.

Bir daha başka birine güvenebilecek miydi? Bunu düşünmeden edemiyordu.

Otuz Beşinci Bölüm

Trevor sonraki iki günü Evelyn'den kaçarak geçirdi. Tüm kalpleri hazırlamıştı. Evelyn'le ortak çalışmalarının kendine düşen payı sona ermişti. Ona karşı duyduğu hisler de son bulmalıydı artık.

Keşke o kadar kolay olsaydı.

Chris'le yaptığı konuşmaya kulak misafiri olmayı istememişti. Aslına bakılırsa eve dönmüş olmayı diliyordu ama Chris'in bakışlarındaki bir şeyler hoşuna gitmemişti. Evelyn'in iyi olduğundan emin olmadan uzaklaşamazdı.

"Gerçekten bunu yapacak mıyız?" diye sordu Lilian, Trevor'm düşüncelerini dağıtarak.

Trevor huysuzlandı. "Sanki seçeneğim varmış gibi."

"İyi görünüyorsun," diye sıırttı Lilian. "Evie'yi mi alacaksınız?"

Trevor kamyonetin tezgâhın üstünde duran anahtarlarını aldı. "Bu akşam yalnızca ikimiz varız."

Trevor teyzesinin bakışlarını üzerinde hissetse de dışarı çıktı. Teyzesinin Evelyn'i en azından festival alanına götürmesi gerektiği konusundaki nutuklarını dinlemek istemiyordu.

Sadece arkadaşlardı ve şu ahşap kalp işinde ortaklardı. Kısa bir süre için...

Bunları çok iyi biliyordu. Gün boyu bu düşüncelerle mücadele etmişti. Günün sonunda onu festival alanına götürme teklifinde bulunmamaya karar verdi, çünkü o kadar küçük bir alanda yanma oturamazdı. Kokusunu içine çekemez, onunla ilgili hayallere dalamazdı. Kurtulmak için uğraşıp durduğu bu hisleri inkâr da edemezdi.

Özellikle de Chris onun hakkında Evelyn'in yüreğine şüphe tohumları ektikten sonra.

Çünkü Trevor iyi biri değildi. Hatta berbat biriydi. Üstelik bunu hem kendisi hem de Chris biliyordu.

Lilian kamyonetin kapısını açıp yüzüne baktı.

"Geliyor musun?" diye sordu Trevor teyzesine bakmadan.

"Gerçekten Evelyn'i almayacak mısın?" Muhtemelen şu an ona dik dik bakıyordu.

"Azarlama faslını geçip, senin kamyonete bindiğin ve şu korkunç festivale gittiğimiz kısma geçebilir miyiz? Zaten Evelyn çoktan çıkmıştır."

Lilian birkaç saniye hareketsiz kaldıktan sonra kamyonetin koltuğuna yerleşti.

Trevor yanında oflayan puflayan teyzesine değil de yola odaklanmıştı.

Chris muhtemelen Evelyn'i pazarda görmeye, onun sandığı kadar kötü durumda olmayışına katlanamamıştı. Trevor bile o gün onunla pazarda vakit geçirirken, Evelyn'in ne kadar yol aldığını fark etmişti.

Belki de çiftlikte düzenlenen yemeğin şaşırtıcı zaferi yüzündendi. Trevor itiraf etmeliydi ki umduğundan daha başarılı geçmişti. Kazançlarında büyük farklar görmeleri aylar

sürecek olsa da farklı bir gelir kaynağı elde etmenin bir yolunu bulmuşlardı. Trevor çiftliği gelecekte bu şekilde ayakta tutmayı planlıyordu.

Bunun Evelyn'e kendini iyi hissettirmesi gerekirdi, öyle değil mi?

Peki ya Chris'le yaptığı konuşma onu konuk evinden hiç çıkmayan, koltukta yaşayan kazaklı haline geri döndürdüyse?

Daha da kötüsü, ya Evelyn Trevor'ın –Christopher'ın ima ettiği gibi– iyi biri olmadığını fark ettiyse ve eşyalarını toplayıp evden ayrıldıysa?

Lilian sesli bir şekilde iç geçirdi. “Onu tek başına bırakmamalıydık. Kendini huzursuz hissediyor olman umurunda değil.”

Duyduğu yorum Trevor'ı kendine getirdi. Teyzesinin haklı olduğunu biliyordu. Ama bunu dile getirmek hiç de yardımcı olmuyordu.

Kasaba yolunda ilerlemeye devam ederken Lilian'ı mümkün olduğunca göz ardı etmeye çalıştı. Festival tüm hafta sürecekti. Oysa Trevor festivali hiç fark etmezdi bile. Eski kasaba merkezi bu etkinlik için adeta yanıp tutuşuyordu. Kasaba, bostan korkuluğu yapma yarışından, karamelli elmalı sosların damladığı elmalı tartlar satan seyyar kafelere kadar kutlama yapmak için her fırsatı değerlendirirdi. Festival yerli halkı ve turistleri bir araya getirmekte de oldukça başarılıydı.

Ve bu akşam kasaba yarı resmi bir etkinlik uğruna kot pantolon ve çizmelerinden vazgeçecekti. Trevor bununla da pek ilgilenmiyordu.

Birisi dans için Abigail'm mağazasının ve bahçesinin oldukça uygun olacağını düşünmüştü. Trevor da kamyonetini mağazanın dışında park için ayrılan yere park etti. Trevor bu rayı akıl eden kişiyi takdir etti.

Ana girişe doğru uzanan aydınlatmalar güzel bir dokunuş olmuştu. İçeride ise tavandan sarkan beyaz ışıklandırmalar kadınların bayıldığı, erkeklerin de katlanabildiği hoş bir hava yaratmıştı. Gelenlerin mağazanın etrafında gezindiğini bilse de Trevor gözlerinin yalnızca bir kişiyi aradığını fark etti.

Onu düşünmek bile avuçlarını terletiyordu.

“Ah Bay Whitney, şükürler olsun.” Gigi ona doğru adeta koşarken, odanın sonundaki küçük sahneden müzik sesi yükseliyordu. “Tam vaktinde geldiniz. Sunum birkaç dakikaya başlayacak.”

Henüz boyanmamış, kendi kestiği ahşap kalplerin duvarları süslediğini fark etti. Kabul etmeliydi ki umduğundan daha güzel olmuşlardı. Farklı suntaları bir araya getirip, onlara birbirinden değişik kalp şekilleri verme fikri aklına ilk geldiğinde yaptıklarından hoşlanacağından bile emin değildi.

Kâğıttan Kalpler’in duvarlarını incelerken kendiyle gurur duydu.

“Yaptığın kalpler gerçekten inanılmaz, insanlar boyananları henüz görmedi,” diye araya girdi Doris. “Gerçek bir sanatçısın.”

“Evelyn seninle mi geldi?” diye sordu Gigi.

Lilian kaşlarını çattı.

Gigi de öyle. “Sabah boyadığı kalpleri getirdi ama onu daha sonra görmedim.”

Trevor başını iki yana salladı. “Bizimle gelmedi.”

Evelyn’in geride kalmamış olmasını diliyordu. Tüm kasabanın önüne yalnız başma çıkmayı gerçekten istemezdi. Gerçi Evelyn’in yanında durmaktan daha iyi bir seçenek olabilirdi belki. En azından yalnızken teninin yumuşaklığını, saçının kokusunu düşünmemeyi daha iyi başarıyordu.

Chris’le karşılaşmasının –onun çiftliği ziyaret edişinin– ardından nasıl olduğunu öğrenmeliydi. En çok ihtiyacı olduğu zamanda arkadaşını yalnız bırakır mıydı insan?

“Gel benimle,” dedi Gigi, Trevor’a bakarak. “Doris, sen de Evelyn’i bul.”

Ancak köşeyi dönmeleriyle buna gerek kalmadığını gördüler.

Evelyn birkaç metre ötede, üzerinde asılı duran loş beyaz ışıkların aydınlatığı yan kapıya yakın bir yerde oturuyordu. Üstünde mavi, turkuaz renkli bir elbise vardı. Adeta bir gemi seyahati reklamındaki okyanus gibi... Gözleri de aynı renkti. Trevor bir an içerisinde onları gizleyecek kadar karanlık olmasına şükretti. Aksi takdirde o gözler karşısında dili tutulabilirdi. Uzun, sarı saçlarını dağınık bırakmıştı. Ah, nasıl da ona dokunmak istiyordu.

Doris usulca, “Tanrım, çok güzel,” diye fısıldadı.

Boyu Trevor’m omzuna zor yetişen Gigi, kafasını iyice kaldırarak Trevor’a baktı. Gözleri oldukça yakınındaydı. Trevor, kadının söylemediği cümleleri duyar gibiydi. Hakkını vermeliydi; bu kadın gönül işlerinden gerçekten anlıyordu.

Şükürler olsun ki Gigi bir şey söylemedi. Trevor da kendini bakışlarını başka tarafa çevirmeye zorladı.

Evelyn nihayet onları fark etmişti. Trevor göz ucuyla Evelyn’in onlara doğru yürüdüğünü görebiliyordu. Nihayet cesaretini toplayıp o yöne baktığında, Evelyn’in onunla göz göze gelmekten kaçındığını fark etti. Tıpkı düşündüğü gibi Chris onun aklına girmişti.

Aslında bunu hak ediyordu. Evelyn, Maggie hakkında bildiği gerçeği ondan sadece birkaç saat gizlemişti ama o, kocası hakkında bildiklerini Evelyn’den yıllarca saklamıştı.

Evelyn ufak gruba vardığında Trevor arkasını döndü. Onunla karşı karşıya gelemezdi. Eğer Evelyn, Trevor'ın düşündüğü şeyleri bilseydi –ona yakın olmaya dayanamadığını– Trevor utançtan nereye saklanacağını şaşırırdı. Başka yolu yoktu.

Gigi ellerini iki yana açarak Evelyn'i kucakladı. “Burada olduğuna çok sevindik. Kalplere bir göz attım. Kesinlikle mükemmeller. İkinizin ortaya muhteşem şeyler çıkaracağını biliyordum.”

Trevor istemeden Evelyn'e baktı. Evelyn de aynısını yapmıştı. İkisi de aynı anda gözlerini kaçırmıştı. Trevor'ın ağzı kurumuş, boğazı yanmıştı. Derin bir nefes aldı. Gigi hisleri hakkındaki gerçeği anladiysa, bunu Evelyn'den daha ne kadar saklayabileceğini merak etti.

Yıllarca saklamış olduğunu saymıyordu bile.

Midesi kasıldı. Daha ne kadar rol yapacaktı? Chris'le evlendiği gün ondan vazgeçmişti. Ancak boşanma belgeleri imzalandığında yeni bir savaş başlamıştı. Onun artık evli olmadığını bilmek Trevor'm hislerini zapt eden büyük engeli parçalamıştı.

“İçecek bir şeyler almaya gideceğim,” diyen Trevor ters istikamete yürüdü. İçini bir suçluluk hissi kemiriyordu. Evelyn'in evliliği bitsin istememişti. Hatta Chris, Evelyn'in hak ettiği eş olabilsin diye Tanrı'ya dua bile etmişti. O zaman neden Evelyn'e duyduğu aşk geri dönmüştü?

“Üç dakika Bay Whitney,” dedi Gigi.

Kendini sakinleştirmesi için üç dakika yetmeyecekti. İçecek masasına doğru yürüdü ve liseden beri ilk defa almak üzere olduğu içeceğin içinde daha sert bir şeyler olmasını diledi. Bardağını doldurup kapıya bakarak içti.

Daha ne olduğunu anlayamadan mikrofon sesi duyuldu. Müzik sustu, küçük yaşlı bir kadın Trevor'm koluna girdi. "Seni getirmem için beni Gigi yolladı," diye gülümsedi Doris. "Korkup kaçacağını düşündü."

Trevor homurdanırken kadının onu, Gigi'nin sahne aldığı yere götürmesine izin verdi. Evelyn de sadece birkaç adım ötedeydi.

"Şuraya çık," dedi Doris. "Gigi'nin emirleri."

Gigi eliyle Trevor'a yukarı çıkması için işaret etti. Trevor da küçük bir çocuk misali ona söyleneni yaptı. Birkaç dakika içinde tüm bunların sona ereceğini ve eve döneceğini hatırlattı kendine.

Evelyn'in yanında durdu. İnsan yüzlerinden bir deniz vardı karşısında ama hiçbir umurunda değildi. Düşünebildiği tek şey âşık olduğu kadına ne kadar yakın olduğuydu.

Aslında ona hep yakındı ama bu hiç yeterli olmamıştı.

Kravatı adeta onu boğuyordu, avuçları terlemişti. Kaçıp gitmemek için kendini zor tutuyordu.

İzleyicilere hitap eden Gigi'nin elindeki mikrofon iri ve dengesiz duruyordu. "Festivalde hepinizi görmekten büyük mutluluk duyuyoruz. Çok heyecanlıyız çünkü size bir sürprizimiz var."

Söze devam etmeden önce Trevor ve Evelyn'e baktı. "Bazılarınız çok sevgili dostlarımız Trevor Whitney ve Evelyn Brandt hakkında gazetede çıkan yazıyı okumuşsunuzdur."

Trevor'm yüreği ağzına geldi. Gigi ne yapıyordu?

"Ama sizleri temin ederim ki büyük bir yanlış anlaşılma var. Sandığınız gibi bir ilişki yaşamıyorlar. Benim ricam üstüne güzel kasabamız için bir proje üstünde çalışıyorlardı."

Yanındaki ekranda ana cadde üzerindeki lambaların görüntüsü belirdi.

“Bildiğiniz üzere ahşap kalp geleneğimizi çok seviyoruz. Ancak sanat yönü çok gelişmiş olan kasabamızın aşk ile bağım güçlendirmek için bu yıl daha yaratıcı bir şeyler yapmak istedik.”

Etraftan alkış sesleri yükseldi. Trevor huzursuzlandı. Festival yüzü olmak gibi bir niyeti yoktu, fakat burada duruyordu.

“İşte karşınızda marangozumuz Bay Whitney ve değerli sanatçımız Evelyn.”

Alkışlar bir defa daha yükseldi. Kasaba halkının onlara daha iyi gözle bakması için bu mu gerekiyordu?

“Onlardan geleneğimize yeni bir soluk getirmelerini istedik. Yaptıklarını görünce sizin de bayılacağınıza eminim. Ancak onları sizlere göstermeden önce Gönül İş Gönüllüleri’nden biri olmanın en sevdiğim yanını paylaşacağım. O da çalışırken karşımıza çıkan hikâyelere tanıklık etmek.” Gigi gülümsedi. “Örneğin on yıl önce tam da bu kasabada yaşayan birisi için isimsiz bir kalp isteği aldık.”

Trevor’ın yüzünü ateş bastı.

“Ve on yıl boyunca her sene aynı isimsiz kişiden bir şarkının farklı dizeleri geldi. Bu o kadar uzun zaman sürdü ki neredeyse şarkının tamamını kalplerimize işledik. Bu gizemli aşk hikâyesinde merakımızı cezbeden bir şeyler vardı.” Gigi durup Trevor’a baktı. Trevor da gözlerini kaçırdı.

“Bu hikâyeden Evelyn’e hiç bahsetmedim ama onun da sanatsal yaratıcılığına ilham olan yine bu şarkı sözleri oldu.”

Trevor’m heyecandan midesi bulanmaya başlamıştı. Anlatacağı hikâye bu muydu yani? Evren onunla acımasız, kozmik

bir oyun mu oynuyordu? *Tanrım, senden yardım dileklerimi insanların önünde küçük düşeyim diye mi göz ardı ettin?*

“Şimdi Trevor’ın da yardımıyla Evelyn bu güzel kalplere yeni bir dokunuş kazandırdı. Birazdan sizler de göreceksiniz. Sokak lambalarımız sanat eserleriyle adeta dolup taşacak.” Gigi arkasını döndü. Trevor’a bir kere baktıktan sonra mikrofonunu indirdi. “Siz iyi misiniz, Bay Whitney?”

Trevor başını salladı. Yalandı.

Evelyn kalabalığı seyrediyordu. Böylesi muhtemelen daha iyiydi. Onunla göz göze gelmezdi. En azından şimdilik.

Gigi yeniden izleyicilere hitap etti. “Bayanlar baylar, sizlerle bu iki sanatçının elinden çıkan şaheserleri sunmaktan mutluluk duyarız. Trevor ahşap kalpleri hazırladı, Evelyn de kelimeleri boyadı. Bu ikisinin çalışmalarına hayran kalacağınızı düşünüyorum.”

Evelyn bir ipin ucunu tutan Doris’e doğru başını salladı. Doris de yeni kalpleri örten perdenin ipini saldı. Perde yere düştü ve Trevor’m Evelyn’e teslim ettiklerinden çok ama çok farklı görünen kalpleri ortaya çıkardı. Evelyn her bir kalbi adeta kusursuz birer sanat eserine dönüştürmüştü.

On tane kalbin üstünde tanıştıkları gün çalan şarkının sözleri yazılıydı. Trevor şarkıyı anımsıyordu çünkü lise partilerinde çok nadir Nat King Cole çalardı.

Biri şarkıyı Chris’in babasının listesinden kazara açmıştı. Alay etmeler başlayıp müzik değişinceye kadar neredeyse tüm şarkıyı dinlemişlerdi.

Ancak o şarkı Trevor’m zihninde o gece yaşananları anlatan mükemmel bir fon müziği olarak kalmıştı. Evelyn’i loş ay ışığında görmek, onunla konuşmak için cesaretini toplamak

ve daha yeni tanışmış olsalar da ona gerçekten âşık olabileceğine karar vermek.

Chris'in araya girip her zaman yaptığı gibi ilgiyi üstüne çektiği kısmı ise genellikle hafızasından çıkarıyordu.

Evlendikleri ilk yıl o kalplerden birini satın almanın iyi bir fikir olacağını düşünmüştü. Asla itiraf edemeyeceği aşkını ifade etmenin bir yoluydu. Konu, Evelyn'e karşı hissettikleri olunca bu kalpler tek lüksüydü. Ama şimdi? Aldığı kalpleri –cadde üstünde birer birer değil de– hepsi bir arada karşısında görünce ne kadar hatalı düşündüğünü anladı. Eğer biri öğrenirse...

Eğer Evelyn öğrenirse.

Evelyn'in, Chris'in yaptıklarını bildiği halde bunları ondan gizlediğini öğrenmesi önemli bir şeydi. Ancak ona karşı beslediği duyguları öğrenmesi apayrı bir şeydi.

Gigi sözlerini bitirmeden önce alkışın dinmesini bekledi. “Kalpleri incelemekten çekinmeyin. Bu yıl kendi özel kalbini sipariş etmek için de acele edin. Tahmin edebileceğiniz üzere hazırlanmaları uzun sürüyor. Şimdi, neden festival havasına geri dönmemiz için başarılı sanatçılarımızı açılış dansına davet etmiyoruz?”

Trevor midesine adeta bir yumruk yemiş gibi hissetti. Gigi ciddi olamazdı.

Gigi mikrofonu ayaklığına yerleştirip onlara baktı. “Umarım sizi sahneye çıkarmamdan rahatsız olmazsınız. Tatlı bir dokunuş olacağını düşündüm.”

Ah, evet. *Tatlı*.

“Müzik grubundan kalplerde yazan şarkıyı çalmalarını istedim. Umarım sorun olmaz.” Gigi merdivenlere doğru yürüdü. “Haydi ama.”

Trevor önce yutkundu, ardından Evelyn'e işaret etti. “Önden buyur.”

Evelyn onun gözlerine bakmadı. Yalnızca yanından geçti, merdivenleri indi ve beklemeye başladı.

Salondaki tüm seyirciler onlara odaklanmıştı. Trevor o an panikataak geçirme olasılığının Evelyn'den daha yüksek olabileceğini düşünüyordu. Onunla ortada buluştular. "Sakıncası yoktur umarım."

Evelyn bakışlarını Trevor'm göğsüne eğdi. "Yapalım da bitsin."

Sanki Trevor'm zihnini okumuştı. Tam da arkadaşlıkları yeniden canlanmışken Chris aralarına şüphe tohumları ekmişti. Evelyn artık Trevor'a güvenmiyor, aralarına mesafe koyuyordu.

Ayrıca Maggie fiyaskosundan sonra Evelyn'e pek de kibar davrandığı söylenemezdi.

Bir haftadır yaşananlar yüzünden hissettiği ömürlük pişmanlık, Trevor'ı adeta dilsizle çevirmişti.

Salonun ortasına doğru yürüdü, Evelyn'in de peşinden geldiğini hissedebiliyordu. Loş ışıklar etraflarını aydınlatırken müzik grubu da onların yerlerini almasını bekliyordu.

Trevor sağ elini uzattı. Gözleri hâlâ yere bakan Evelyn ona uzatılan eli tuttu, Trevor'm sol elini beline koymasına izin verdi. Boşta kalan elini de Trevor'm omzuna yerleştirdi ve izleyiciler sessizleşti.

Kate Willoughby, doktorun kız kardeşi, sahnenin ortasında duruyordu. Yüzünü sadece incecik bir ışık aydınlatıyordu. Şarkının ilk dizeleri salonun içinde yankılandı, sesi adeta kadife gibiydi. Saniyeler sonra gitarıyla müziği çalmaya başladı. Evelyn ve Trevor ağır ağır dans ettiler.

Senin düşüncenle unuttum düşünmeyi. Herkesin yaptığı o sıradan şeyleri...

Sözler adeta Trevor'ın üstüne üstüne geliyordu. Melodi ona işkence ediyor, onu o akşama geri götürüyordu. Evelyn'i bulduğu ve kaybettiği akşama.

Ona biraz daha yaklaştı ve kokusunu içine çekti. Ona sarılmak, ona sarılabilmek hakkına sahip olmak istiyordu.

Etraflarında başka çiftler dans etmeye başlasa da Trevor başını Evelyn'in başına yakın olacak şekilde eğik tutuyordu. Eğer Evelyn'in acısını üstlenebilseydi kesinlikle yapardı. Hem de sorgusuz sualsiz. Ona gerçeği söylemek istiyordu, bütün gerçeği. Bunları sorun etmeyeceğini öğrenmek istiyordu. Yaptığı her şeyi onun uğruna yaptığını anlamasını istiyordu.

Kate ikinci nakarata geçerken başka bir şarkıcı daha şarkıya katıldı.

Ancak Evelyn durdu ve Trevor'ı tutan ellerini hafifçe sıktı.

O utanç verici akşamdan bu yana ilk kez çenesini kaldırdı ve onun gözlerine baktı.

Evelyn anlamıştı.

Şarkı hatıralarını canlandırmış olmalıydı. Çünkü gözlerinde yerine oturmuş parçaların ifadesi vardı. Evelyn Brandt'in Trevor'ın on yedi yaşından beri gizlediği sırrı keşfettiği belliydi.

Evelyn ellerini Trevor'm ellerinden çekerek geri adım attı. Yüzünde karmaşık bir ifade vardı.

“Evie.” Trevor ona uzanmak istedi ama Evelyn geri çekildi, ışıkların altından geçerek karanlıkta kayboldu.

Her zamanki gibi uzağındaydı.

Otuz Altıncı Bölüm

Evelyn dışarıya koştu. Otoparka vardığındaysa buraya Abigail ile geldiğini hatırladı. Kafesteki bir fare misali otoparkta daireler çiziyordu. Kapana kısılmıştı.

Whit'in salondan çıktığını görmese de hissetmişti.

"Evie?" Trevor ona doğru yürürken Evelyn arkasını döndü. Şarkı mazide kalmış anılarını canlandırmış, onu yıllar öncesine götürmüştü.

Bir açıklama arayarak Trevor'ın gözlerine baktı.

"Sorun ne?"

Başını iki yana salladı. "Sakin. Sakın rol yapma."

Trevor derin bir nefes aldı ve nefesini verirken eliyle saçlarını düzeltti. "Evie, lütfen."

"Sendin."

Trevor bakışlarını yere eğdi. "Yapma böyle."

Evelyn bir adım öne çıktı. "Ben mi?" Attığı kahkahada neşeden eser yoktu. "O sözleri kalplere yazarken birer sözden ibaret olduklarını düşündüm. Şarkıyı hiç aramadım çünkü mutlu bir çiftin Sevgililer Günü'nü kutladığını hayal etmek istemedim. En azından bu yıl istemedim."

Oysa Evelyn bunu düşünmüştü, değil mi? Zihninin öyle güzel bir aşk hikâyesi uydurmasına izin vermişti ki kendisi de bir gün koşulsuz sevgiyi tatmak istemişti. Nasıl bu kadar aptal olabilirdi?

Trevor ona bakıyordu. “Gizlice satın alınan kalplerle nasıl mutlu bir hikâye yazılabilir ki?”

Evelyn’in midesi altüst oldu. “Şarkıyı biliyorum, Whit.”

Trevor’ın söyleyemediği onca söz havada asılı kalmıştı adeta. Saniyeler boyunca sessizlik içinde onu seyretti. Evelyn cevabı biliyordu.

O şarkı tanıştıkları gece çalmıştı. Evelyn unutmuş olabilir- di belki ama Trevor aynı şarkıyı bir daha okula dönemeyeceğini itiraf ettiği gece piyanosuyla da çalmıştı. Christopher’ın sohbetlerini böldüğü gece... Aralarında sessiz bir iletişim kurulduğu gece... Evelyn’in çabucak unuttuğu bir iletişim...

“O melodiyi hatırlıyorum.”

Trevor yerdeki bir taşı tekmeleyerek iç çekti. “Dinle, lütfen, bunları unutabilir miyiz? Ne hatırladığını sanıyorsun bilmiyorum ama...”

Evelyn onun üstüne yürüdü ve tam önünde durdu. “Sakin!”

Trevor gözlerini kapatıp bir nefes daha aldı.

“Sendin. Kalpleri sen aldın.” Evelyn’in sesi çatlamıştı. “Benim için,” diye fısıldadı. Gerçekleri dile getirmek yüreğine ağır gelmişti. “Neden?”

Trevor uzaklaşsa da Evelyn peşinden yürüdü.

“Gidiyor musun?”

Trevor kravatını gevşetti. Park eden arabaların arasında ilerlerken, günlerinin çoğunu sarhoş geçiren eski lise arkadaşı Jerry Yates’i görünce durdu.

Jerry ondan tarafa döndü. “Whit!” Evelyn’e baktı. “Gazetenin yalan söylediğini biliyordum.” Adamın sözleri tavada

eriyen bir tereyağ misali bulanık çıkıyordu. “O sana kim bilir kaç gömlek *büyük*,” diyerek güldü. “Doğru değil mi, Evelyn?”

Trevor, Jerry’nin yanından hızla geçerek kamyonetine ulaştı. Hemen kaçabilmek için çıkışa yakın bir yere bırakmıştı.

Evelyn de peşinden geldi. “Dur.”

Trevor nihayet ondan tarafa döndü. “Bir faydası yok, Evelyn. Bunu sen de biliyorsun. Unut gitsin.”

Evelyn onun gözlerinin içine baktı. Evliliği boyunca Trevor’m ondan nefret ettiğini düşünmüştü. Ya yanıldıysa? “Unutamam. Açıkla.”

Bir elini kamyonetin kapı koluna koyan Trevor, diğer eliyle anahtarı yerleştirmeye çalışıyordu. Ona bakmıyordu bile.

“Trevor.”

“Boş ver.”

“O şarkıyı benim için çaldığını biliyorum,” dedi Evelyn. “Şimdi hatırlıyorum. Christopher’m bizi müzik odasında bulduğu gece çalmıştın. Aramızda bir şeyler oluyor sanmamış mıydı?”

Whit gözlerini ayaklarına dikti. “Her zaman aramızda bir şey oluyor sanıyordun, Evie.”

Evelyn kaşlarını çatı. “Neden?” *Neden bundan ona daha önce bahsetmemişti?*

“Çünkü biliyordu...” dedi oflayarak. Bu konuşmayı yapmayı gerçekten istemiyordu.

Evelyn, Trevor’m düşüncelerini toparlaması için sessizlik içinde bekledi.

“Sana karşı olan duygularımı...” Trevor gözlerini Evelyn’in gözlerine dikti. “Tamam mı? Chris biliyordu. Sana da bu yüzden arkadaşlık teklif etti.”

Gözyaşları yüzünden Evelyn’in görüşü bulanıklaşmıştı. “Sen ne diyorsun?”

Trevor ona doğru yaklaştı. İri gövdesi Evelyn'i serin sonbahar rüzgârından koruyordu. Partiye ait puslu bir hatıra Evelyn'in gözlerinde canlandı, peşinden de o tanıdık utanç duygusu geldi. Trevor ondan neden uzaklaşmıştı? Madem ona karşı duyguları vardı, neden harekete geçmemişti?

Trevor'ın ifadesinde yılların acısını görebiliyordu.

Trevor başparmağıyla Evelyn'in yanağını okşadı. "Evie," diye fısıldadı.

Göz göze geldiler. Hep yanında olmuştu, öyle değil mi? Evelyn, Trevor'ın her şeyi Christopher için yaptığını sanıyordu.

Evelyn kamyonete yaslandı. Trevor da ellerini Evelyn'in iki yanında olacak şekilde kamyonete yasladı. Evelyn çenesini kaldırdı ve Trevor birkaç uzun saniye boyunca, sanki her bir çizgisini zihnine kazıyor gibi onu inceledi.

"Neden hiçbir şey söylemedin?" Kelimeler Evelyn'in boğazında adeta birer düğüme dönüşerek onu boğuyordu.

Trevor başını iki yana salladı. "Yapamazdım. Chris benim arkadaşımdı. Mutluydunuz. Ben seni o kadar mutlu edemedim, Evie..."

Evelyn uzanıp Trevor'm yüzüne dokundu. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Trevor ona yaslanarak gözlerini kapadı. İçinde verdiği savaşın ağırlığı yüzüne yansıyor.

Karmaşık duyguların sessizliğiyle geçen bir dakikadan sonra nihayet cevap verdi. "Benim gibi biriyle asla mutlu olmazdın." Evelyn'i yana doğru çekerek ondan uzaklaştı. "Sen gerçekten bana fazlasın."

Tek bir hareketle kamyonetin kapısını açtı, bindi, motoru çalıştırdı ve Evelyn'i etrafında park edilmiş arabalarla otoparkın ortasında yalnız bıraktı.

Otuz Yedinci Bölüm

Trevor kasabanın dışında sayılacak kitapçıdan hızla uzaklaşırken zihni düşüncelerle dolup taşıyordu. Şimdi ne olacaktı? Evelyn'in yüzündeki korkuyu görmüştü. Bir daha Trevor'a güvenilebilecek miydi?

Gaz pedalına bastı ve göle doğru devam etti. Kamyoneti durdurduğu zaman kendini bir zamanlar Chris ve Evelyn'in oturduğu evin önünde buldu.

Her zamanki gibi dışarıda durup, asla ona ait olmayacak şeylere baktı. Öfke içinde adeta bir kıvılcım gibi alevlendi. Evelyn'in yüzüne dokunduğu sırada hissettiği çarpılmadan çok ama çok farklıydı. Onu öpmek istemişti. Üstelik hiç de nazik olmadan. Ama yapamazdı.

Evelyn ona ait değildi.

O, Trevor için hâlâ Chris'in karısıydı. Bunu öyle kabullenmişti. Onlar adına mutluluk dilemişti. Evelyn'in hak ettiği eşe sahip olmasını istemişti; o eş kendi olmasa bile.

Ama Chris her şeyi eline yüzüne bulaştırmıştı.

Üstelik Trevor bunu en başından beri bekliyordu. Yine de bir şey söyleyememişti.

Trevor evin içinde bir hareketlilik fark etti. Chris evdeydi. Sanki hiçbir sorun yokmuş, hiçbir zaman da olmamış gibi hayatına devam ediyordu.

Direksiyonu öyle bir sıktı ki eklem yerleri bembeyaz kesildi.

Motoru kapadı, arabadan indi, kaldırımını hızlı adımlarla yürüdü. Kapıyı çalmadı bile. Açıp doğruca içeri girdi.

“Chris?”

Adam salonun kapısında belirdi, kaşlarını çatmıştı. “Burada ne arıyorsun, Whit? Kocalarından çalacağın başka eşler yok mu?” Trevor’a doğru elini sallarken kadehindeki buz parçaları tıkırdadı.

Whit kapıyı çarptı. “Sen kendini ne sanıyorsun?”

Chris kahkaha attı. “Baba evini hiç terk etmemiş bir çiftçi için cesur sözler. Sevdığı kadınla bir şansı olması için benim onunla işimin bitmesini beklemek zorunda olan bir çiftçi.” Chris arkasını döndü ama uzaklaşmadan Trevor ona yetiştirdi. Kolundan tutup onu kendine çevirdi.

“Benden kaçmaya kalkışma, Chris.”

Chris, Trevor’ın onu kavrayan eline baktı. “Çek elini üstümden.”

“Yoksa ne olur?”

Chris öfkeli bakışlarını Trevor’ın gözlerine dikti. “Evelyn senin bir aziz olduğunu sanıyor. Ama ikimiz de gerçeği biliyoruz.”

“Kapa çeneni,” dedi Trevor sıktığı dişlerinin arasından.

“Başından beri biliyordun.” Chris kolunu Trevor’dan kurtardı. “O çok sevgili Evie’ne kaç kere benim için yalan söyledin?” diye homurdandı. “Biraz adam olsaydın ona gerçeği söylerdin ama söylemedin. Ona yalan söyledin. Arkamı

kolladın. Benim için bahane üstüne bahane uydurdun. Benden farkın yok.”

Chris salona doğru yürüdü, Trevor da peşinden gitti. “Ona söylediklerini duydum,” dedi Trevor.

“Gölgelere saklanıp başkalarının konuşmalarını dinlemek sana hiç yakışmıyor.” Chris salonun tam ortasında durdu. “Onunla evli olmanın nasıl bir şey olduğunu anlatmamı ister misin? Her istediğinde ona dokunabilmenin nasıl hissettirdiğini anlatayım mı?”

Trevor’ın elleri titriyordu. “Onu asla hak etmedin.”

“Belki. Yine de ona sahip oldum. Hem de defalarca.” Chris kadehini kaldırdı ama dudaklarına götüremeden Trevor eline şiddetle vurdu. Kadeh yere düşerek paramparça oldu.

Chris ukala bir tavırla güldü. “Ne yapacaksın, onun onurunu mu savunacaksın?”

“Birinin sana haddini bildirmesinin zamanı geldi.”

Chris kaşını kaldırdı. “O biri sen mi oluyorsun?”

Trevor, Chris’in sağ yanağına bir yumruk atarak karşılık verdi. Chris geriye doğru sendelese de dengesini kazanması çok sürmedi. Trevor’ın boğazına saldırdı ve onu yere devirdi. Trevor kuvvetini toparlamadan önce karnına ve yüzüne yumruk yemişti.

“Yeter!” diye bağırarak Chris geri çekildi.

Trevor gömleğinin koluyla kanayan kaşını sildi. “Hayır, yetmez. Hem de hiç yetmez.” Chris’in üstüne yürüyünce Chris de geriye sendeledi.

“Onu rahat bırakacağım, Whit.”

Trevor durup, bakışlarını Chris’e kitledi.

“Nasıl olsa onunla işim bitti,” diye sırtıttı Chris.

Trevor iki eliyle Chris'in gömleğinin yakasına yapıştı ve onu kapının girişine doğru fırlattı. Chris düşerken ufak bir sehpa çarparak üstündeki kristal vazoyu yere devirdi.

"Buna değmezsin." Trevor kapıyı açıp dışarı çıktı. Geldiği zamandan pek de farklı hissetmiyordu. Birini canını çıkarcasına kadar dövmek öfkesine çare değildi. Hâlâ öfkeliydi. Chris'e ama daha çok kendine.

Tekrar kamyonetine bindi ve o gece ikinci defa gaza bastığında Chris'in sendeleyerek yürüyüp kapıyı kapadığını gördü.

Trevor eve doğru giderken başı ağrıyor, şişen gözü zonk-luyordu. Lise yıllarında bir gün pazara yardıma gittiği sırada, iki ahmağın tezgâhlarından bir şey çaldığım gördüğünden bu yana kavgaya karışmamıştı. O gün annesini dehşete düşür-müştü ama annesinin o kadar uğraş verdiği bir şeyi çalmaları-na izin veremezdi.

Hayatı boyunca insanları korumuştı. Şimdiyse kendi kal-bini neden bu kadar ihmal ettiğini merak ediyordu.

Chris haklıydı. Gerçekten acınası haldeydi.

"İstediyini yapmadım mı?" diye sordu bağırarak. Dua et-mek artık uzmanlık alanı olmuştu. "Onun evlilik yeminini korudum. Ondan uzak durdum. Senden onların evliliklerini kutsamanı bile istedim."

Tamam, başta bunu hiç de hevesle yapmamıştı ama doğru-sunun bu olduğunu biliyordu. Bu yüzden Evelyn ve Chris için de dua etmişti. Duygularının değişmesini istemişti. Değişmişti de ta ki daha kuvvetli, daha güçlü bir şekilde geri dönünceye kadar.

Keşke gerçekleri Evelyn'e ilk başta anlatsaydı. Keşke Chris'i defalarca kez korumasaydı.

Ama o bir korkaktı. Hislerinin adalet duygusunu gölgele-mesine izin vermişti.

“Neden bu hisleri benden almadın? Bana seveceğim başka birini neden vermedin? Neden hayatımı yaşamama izin vermedin?” Eliyle direksiyonu dövdü. Canı yanıyordu. Elleri zaten Chris’e attığı dayak yüzünden sızlıyordu.

“Ne yapacağım şimdi?” derken neredeyse boğulacak gibi oldu. Direksiyona bir daha vurdu, kendi garaj yoluna doğru döndü ve motoru kapadı. Verandada bir hareketlilik gördü. Evelyn ayağa kalktı ve merdivenlere doğru yürüdü. Orada oturmuş, Trevor’ı beklemişti.

Trevor ise kan ve utanç içinde geri dönmüştü. Ne yaptığını bilmiyor gibiydi.

Koşulsuz sevgi.

Zihninde beliren kelimeleri savuşturdu. Zaten koşulsuz seviyordu. On beş yıldır. Bu sevgi onu nereye ulaştırmıştı, peki? Morarmış bir göze ve çatlamış bir omuza.

Evelyn’in onu görmesini istemiyordu. Bu halde olmazdı. Sorular soracaktı. Trevor da bu çocuksu davranışı hakkındaki gerçekleri anlatacak, sonra da Evelyn’den ne kadar aptal olduğunu hakkında nasihatler dinleyecekti.

O lanet olası kalpler hakkında soracağı sorulara da cevap veremezdi. Cesareti yoktu. En azından bu gece. Neden o şarkının sözlerini kalplere yazdırmaya, tüm kasabanın göreceği yerlere asmaya devam ettiğini kendi de bilmiyordu.

Onu unutmak için var gücüyle çabalamıştı. Tanrı’dan yardım istemişti. Ama kalpleri almayı hiç bırakmamıştı. Neden?

Evelyn ona doğru yürüdü. Trevor ise onunla yüz yüze gelmeden –ya da belki de gelmek istemeden– kamyonetin yanında bekledi. Evelyn ona yaklaşıncaya durdu.

Havanın karanlık olmasına minnettar olsa da ay ışığı biraz tehditkârdı. Kamyonetine yaslanırken Evelyn’in yüzündeki ifadeyi hayal etmemeye çalışıyordu.

Evelyn hiçbir şey söylemedi.

Sessizlik içinde geçen birkaç saniyenin ardından Trevor çenesini kaldırdı ve onunla yüzleşmeye cesaret etti. Evet. Ona bakıyordu.

Ya şimdi ne olacaktı?

“Güzel bir şey görmek ister misin?”

Trevor bir şey söylemedi.

“Beni takip et,” diyerek yürümeye başladı Evelyn. Trevor hareket etmeyince arkasını döndü. “Geliyor musun?”

Söyleyecek başka bir şeyi yok muydu? Trevor ona söylene- ni yaparken, yüzündeki yaraları daha ne kadar saklayabilece- ğini düşünmeden duramıyordu. Ya da bir ağı kesici içmeden.

Evelyn onu sallanan sandalyelere götürdü, üzerlerine birer battaniye sermişti. “Kaçıracağını sandım ama tam zamanında geldin.”

“Ne için?” Evelyn’in sandalyeye oturuşunu seyretti.

“Yukarı bak.”

Trevor yukarı bakınca sandalyelerin dolunayı seyredecek pozisyona getirildiğini fark etti. “Neye bakacağım?”

Evelyn onun elini tutup kendine doğru çekti. “Otur.”

Trevor otursa da Evelyn onun elini bırakmadı. Neye odaklanacağını şaşırmıştı. Evelyn onu böylece affedecek miydi?

“Bakmıyorsun,” dedi gülümseyerek.

Trevor gözlerini yukarı doğru çevirince, nadir görülen bir ay tutulmasının gerçekleşmesine tanık oldu. *KIRMIZI AY*. Yıllardır görülmüyordu. “Harika görünüyor.”

“Seveceğini düşünmüştüm.”

Sessizlik içinde oturdular. Trevor’ın başının acısı dinmeye başladı. Chris’in evine Evelyn’in onuru için dövüşmek,

biraz da öfkesini dindirmek için gitmişti. Kızgındı ve düşünmeden hareket etmişti.

Ona baktı. Evelyn her şeyi biliyordu, öyle değil mi? Belki de ona bu yüzden merhamet ediyordu. Hak etmese bile.

“Biraz dondurmam var,” dedi Evelyn. “İster misin?”

Hâlâ tam olarak kendine gelememiş olan Trevor, başını evet anlamında sallamakla yetindi.

Evelyn iki dondurma kâsesinden birini Trevor’a uzatırken, onun ay ışığında belli olan yüzünü inceledi. Kaşlarını çatı. “Gözüne ne oldu?”

Karanlık artık onu saklamıyordu.

Trevor kâseyi alıp sandalyenin koluna koydu, başını da diğer yana çevirdi. “Yok bir şey.”

Evelyn bir açıklama beklercesine ona bakıyordu. “Bir bakayım. İçeriye gel.”

Trevor’ın içinde Evelyn’den gördüğü merhametin son bulduğuna dair bir his vardı. Neden öfkeyle hareket etmişti ki? Neden mükemmel bir başlangıç olabilecek bir şeyi berbat etmişti?

Trevor konuk evine doğru yürüdü. Evelyn girişteki lambayı yakınca gözü kamaştı. Trevor’ın yüzünü ışığın altında görünce de hayrete düştü. “Aman Tanrım!”

Aceleyle içeri girdi. Trevor mutfaktan gelen koşuşturma seslerini dinliyordu. Sonra su sesi duyuldu. “Buraya gel.”

Pekâlâ, patron.

Trevor adeta bir koyun gibi mutfığa yürüdü. İçeri girdiğinde Evelyn’in bir bezi musluğun altında ıslattığını gördü.

“Otur.” Evelyn onun yüzünü inceliyordu. “Ne oldu?”

Soğuk bezi Trevor’ın gözüne bastırdı. Trevor ne yaptığını söylemek istemedi. Canı yanıyordu.

Trevor sessiz kalınca Evelyn iç geçirdi. “Neyse, bir önemi yok.”

Evelyn yanağını da bezle silerken bekledi. Ara sıra canı yanıyordu çünkü Evelyn’in pek de nazik olduğu söylenemezdi.

“Kusura bakma ama susmamın acısını yüzümden mi çıkaracaksın?”

Evelyn ona baktı. “O kadar mı acıyor?”

“Kanı görmüyor musun?”

“Affedersin. Dikkat etmeye çalışırım.” Bu kez daha nazik bir şekilde devam etti. “Sinirlenmiştim. Eğer o kalpleri sen yazdıysan, bana yalan söyledin demektir.”

Evelyn, Trevor’m yüzünü tutuyor olmasaydı, Trevor başını yana çevirirdi.

“Yalanlar hayatımda istediğim son şey,” dedi. “Bunu sen de biliyorsun.”

“İşler sandığından karışık, Evie.”

Evelyn yarayı temizlemeyi bırakarak ona baktı. “Öyle mi?”

Trevor onun bakışlarını inceledi. İri mavi gözleri hâlâ üstünde olan elbiseyle uyum içindeydi. “*Sinirlenmiştim*, dedin.”

Evelyn başını salladı.

“Geçmiş zaman?”

“Her zaman böyle kaba olduğunu düşünmeye başladım,” dedi Evelyn omzunu silkerek. “Tuhaf, biraz da tersleyen türden. Garaj yoluna ‘Geçiş Yok’ yazan yaşlı bir adam gibi. İnsanların seni yalnız bırakması için her türlü işareti veriyorsun.”

Trevor cevap vermedi. Neden öyle davrandığını Evelyn’in anlamasına imkân yoktu.

“İlk başlarda çok rahatsız olmuştum. Yani, arkadaşız sanıyordum.” Evelyn lavaboya yürüdü, bezi duruladı, musluğu

kapadı ve Trevor'a baktı. "Ama bu gece her şeyin Christopher'la evlendikten sonra başladığını fark ettim."

"Bunları konuşmamıza gerçekten gerek yok..."

"Hayır, var," diyerek onun lafını kesti Evelyn. "Bana katlanamıyorsun sanıyordum. Çünkü Christopher'la sen başkaydın. Bense araya giren, arkadaşının vaktini çalan huysuz eştim."

Trevor başını iki yana salladı. "Hayır, öyle değildin."

Evelyn, Trevor ona bakıncaya kadar bekledi.

Trevor ellerini ceketinin cebine soktu. "Sen her zaman daha iyisini hak ettin."

Evelyn'in gözleri yaşlarla buğulanmıştı. "Hayır, hak etmedim."

Trevor gözlerini kaçırmamak için kendini zorladı. "Hayır, Evie, ettin."

"Neden daha önce söylemedin?"

Çünkü ben bir korkağım. Çünkü sen en yakın arkadaşına âşık oldun. Çünkü senin için yeterince iyi değilim.

Ama elbette Trevor bunların hiçbirini söyleyemedi. Bunun yerine kalbi hızla çarparken ona bakmakla yetindi.

Evelyn ona yaklaştı, gözlerini hâlâ ondan ayırmıyordu.

"Evie, yapamam."

Evelyn sanki onu ilk defa görüyormuş gibi yüzüne dokundu. Trevor teninin temiz kokusunu içine çekti. Evelyn, Trevor'm kendine söylemek için asla izin vermediği kelimeleri söylemesini bekliyordu. Hayatı boyunca ona işkence eden kelimeleri... Hislerini tamamen Tanrı'ya teslim etmemiş miydi?

Ne olursa olsun duygularını yıllardır saklıyordu. Şimdi nasıl anlatabilirdi ki?

Evelyn yasak bölgedeydi. Daha kısa bir süre önce başkasına aitti. Üstelik Chris haklıydı, Trevor ona istediklerini veremezdi. Ayrıca ondan sakladıklarını da öğrenirse kesinlikle çekip gider, ondan sonsuza dek nefret ederdi.

Yine de âşık olduğu kadın oldukça yakınında duruyordu. Trevor hareket edemiyor, etmek de istemiyordu.

“Söyle bana, Trevor.”

“Ne söylememi istiyorsun?” Bunu söylememek için ne kadar uğraş verdiğini bilmiyor muydu?

“Gerçeği. Bana gerçeği söyle.”

Bunun düşüncesi bile eziyet vericiydi. Ondan sakladığı tüm gerçekler canını yakıyordu. Nereden başlayacaktı ki?

“Bunu bilmeyi istemezsin.”

Evelyn yavaşça nefes aldı, istediklerini gözleriyle ifade edebiliyordu.

Trevor deli gibi çarpan nabzını hissederek elini usulca Evelyn’in beline doladı. Evelyn, Trevor’ın zihnindeki tüm mantıklı düşünceleri nasıl da karman çorman edebildiğini bilseydi, muhtemelen koşarak kaçardı.

Peki, ya kısa süreliğine de olsa bunların bir anlamı yoksa? Trevor birlikte olabilecekleri gibi kaçık bir düşünceye kapılmaz mıydı? Evelyn’in de onu seveceğini düşünemez miydi?

“Ben...”

Evelyn onu seyrediyor, devam etmesi için gözlerinin içine bakıyordu.

“Kelimelerle pek aram yok.” Trevor ayağa kalkıp onu kendine doğru çekti ve vücudunu vücuduna bastırdı. Evelyn hiç kıpırdamadı, sadece Trevor’m kendini toparlayışını seyretti. Trevor düşüncelerinin bağından sonunda kurtulmuştu.

Evelyn'in yüzünü avuçlarının arasına aldı ve dudaklarını dudaklarıyla birleştirdi.

Onu öpmenin sorun olmayacağını fark edince onu kendine biraz daha çekti, daha sıkı sarıldı ve tutkuyla öptü. Tadı tatlı bir çileği, kokusu ise sıcak bir yuvayı hatırlatıyordu adeta.

Öpüşmeleri tutkuyla derinleşmeye başladı, yılların özlemi Trevor'ı gafil avlamıştı.

Sonunda geri çekildi. "Özür dilerim."

Evelyn ona uzanıp sarıldı. Aralarındaki çekim gittikçe kuvvetleniyordu. Trevor uzunca bir süre kollarını ondan ayırmadı, yaşadıkları dakikaların her bir saniyesini zihnine kazıdı. Kendini, Evelyn'in de onu sevebileceği hayaline bıraktı.

Bir yanı bunun bir hayalden ibaret olduğunu bilse de diğer yanı kendini bu fikre teslim etmişti. Çünkü kollarının arasında onu hissettikten sonra hayatına onsuz nasıl devam edeceğini bilemiyordu.

Ancak bu düşünce aklına girdiği gibi yerini başka bir düşünceye bıraktı. Ondan gizlediği şeyler vardı; onun kalbini kıracak şeyler. Onu onca acıdan koruyabilirdi fakat bencillik etmişti. Chris'ten bir farkı yoktu.

Nazikçe kendini geri çekti. "Bu iyi bir fikir değil, Evelyn."

Evelyn'in yüzü düştü. "Neden böyle yapıyorsun?"

"Ne yapıyorum?"

"Kendini benden uzaklaştırıyorsun. Bana nasıl hissettiğini bile söyleyemiyorsun. Sadece kendi içine kapanıyorsun. Yine."

Anlamıyordu. Asla da anlamayacaktı, gerçeği bilmiyordu.

"Gitsem iyi olur." *Çünkü konu sen olunca irademi kaybediyorum.*

Trevor ona bakan bir çift güzel, mavi gözdeki acıyı görmek için başını çevirdi. Bu gece onu üzenin kendisi olduğu gerçeğini kaldıramıyordu.

Ancak kaçınılmazı ötelemenin anlamı yoktu. Evelyn, Trevor'dan ve yıllar boyunca kandırılmaktan daha iyisini hak ediyordu. Açık ve net. Evelyn'in yanından geçip, kapıdan çıktı. Eli adeta manyetik bir kuvvete kapılmış gibi istemsizce Evelyn'e doğru uzansa da çok geç kalmıştı.

Bu kararı uzun zaman önce vermişti. O zaman da onun için yeterli olmadığı gibi şimdi de onun için yeterli değildi; hem de tüm yaşananlara rağmen.

Bu sonucu ne kadar erken kabullenirse Evelyn için de o kadar iyi olacaktı. Ne de olsa kendi söylemişti. *Yalanlar hayatında istediği son şeydi.*

Fakat o gece Trevor başını yastığa koyduğunda, midesindeki yumru onu uyutmadı. Çünkü nedense yaptığıının hayatındaki en büyük hata olmasından korkuyordu.

Otuz Sekizinci Bölüm

Evelyn eşyalarını gözyaşları eşliğinde, sahip olduğu tek valizin içine doldurdu ve valizi arabasının bagajına koydu. Trevor tarafından ikinci kez reddedilen Evelyn, Whitney Çiftliği'nden ayrılırken gidecek bir yeri olmadığını fark etti.

Amaçsızca kasabada dolanırken işlerin nasıl bu kadar kontrolden çıktığını merak ediyordu. O akşam Kâğıttan Kalpler'in ortasında durup, hoparlörlerden yükselen müziği dinlerken sonbahar rüzgârında havalanan yapraklar misali geçmişe dönüş vermişti.

Hatırlıyordu. Trevor'ın uzun parmaklarının piyano tuşlarında gezişini, melodiyi mırıldanışını, o an anımsayamadığı şarkının melodisini. Bir anda her şeyi çözmüştü.

Fakat anlamak beraberinde soruları da getiriyordu.

Trevor neden bu zamana dek hiçbir şey söylememişti?

Christopher'ın onunla ilgilenmesinin sebebi gerçekten de Whit'in ona karşı duyguları olması mıydı?

Asıl cevap aradığı soru ise başkaydı: Christopher onu hiç sevmemiş miydi? Yoksa onu sadece kazanılacak bir ödül olarak mı görmüştü?

Yaklaşık bir saat sonra o bildik köşeyi döndü, göl boyunca ilerlemeye devam etti ve kendini bir zamanlar Christopher ile paylaştığı evin önünde buldu. Muhtemelen artık burada hamile kız arkadaşıyla yaşıyordu, yoksa evlenmişler miydi?

Arabasını park edip gecenin sessizliğinde evi seyretti. Saat geç olmuştu. Gidip kendine bir otel bulmalıydı ya da en iyisi doğruca kasabadan ayrılmalıydı. Ama buraya gelmişti.

Neden?

Motoru kapatıp anahtarlığına baktı. Christopher kilidi değiştirmediyse Evelyn'de evin anahtarı hâlâ vardı. Arabadan indi ve verandaya varana kadar yürürdü. Gerçeği bilmek istediğinden emin olamayarak birkaç dakika bekledi.

Ancak öğrenmeden yoluna nasıl devam edecekti?

Derin bir nefes aldı, anahtarı kilide yerleştirdi ve kapıyı açtı.

Christopher gecenin bir yarısı kapının açılmasından endişelenmiş olmalıydı ki aceleyle çalışma odasından çıktı. Evelyn hareketsiz kaldı. Christopher'ın dudağı şişmişti. Kıpırkırmızı kesilen yüzünde kan lekeleri vardı.

Whit.

Onu gören Christopher'ın ifadesi yumuşadı. "Döneceğini biliyordum."

Evelyn kapıyı ardından kapadı. "Evli olduğumuz on yıl boyunca sahip olamadığım şeyi almaya geldim."

Christopher kaşlarını çattı. "Neymiş o?"

"Gerçekler."

Christopher gözlerini devirdi. "Evelyn, gördüğün üzere erkek arkadaşınla zaten görüştük. Seninle de kavga edecek enerjim yok."

"Kavga etmeye gelmedim. Sadece tek bir şey öğrenmek istiyorum."

Christopher elini beline yasladı ve iç geçirdi. “Ne?” Öfkelerini gizlemek için hiç çaba göstermemişti.

Evelyn, Christopher’a doğru yürümek için kendini zorlarken başka insanları memnun etme huyundan vazgeçebilmek için Tanrı’dan kuvvet diliyordu. Christopher’ın onunla mutlu olmamasının bir anlamı yoktu. Çünkü zaten Evelyn de Christopher’la mutlu değildi.

Bu daha önce onu hiç rahatsız etmemişti fakat artık ediyordu. Kendi fikrine sahip olabilmek gibi bir hakkı olduğunu öğrenmişti.

“Sırf Trevor da benden hoşlanıyor diye mi lisedeyken bana arkadaşlık teklifinde bulundun?”

Christopher kaşlarını kaldırdı. “Sana öyle mi söyledi?”

“Bana hiçbir şey söylemedi. Sadece son on beş yıldır neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.”

Christopher, Evelyn’i geçip salona doğru yürüdü ve kanepeye oturdu. “Neden ona sormuyorsun?”

Evelyn onun peşinden gitti. “Sana soruyorum.”

“Ne fark eder ki?”

“Benim için fark eder.”

Christopher kanepede arkasına yaslandı, kollarını başının arkasında kavuşturdu ve sanki Evelyn’i tartıyormuş gibi ona, başını yana eğerek baktı. “Ne bilmek istiyorsun?”

“Tanıştığımız gece vaktimin çoğunu Trevor’la konuşarak geçirdim. Okulda bana karşı nazik davranan tek insan oydu.”

Christopher kaşlarını çatı. “Evet. Trevor Whitney, iyi çocuk. İyiliği başına hep güzel işler açtı.”

Evelyn onu umursamadı. “Benden hoşlanıyordu, değil mi? Ve sen bunu biliyordun.”

Christopher derin bir nefes alıp gözlerini kısarak ona baktı. “Evet.”

“Birkaç gün sonra bana çıkma teklif ettin. Bu yüzden mi? Senin için bir tür yarışma mıydı?”

“Yeni ve gizemliydin. Ayrıca baştan çıkarıcıydın. Okula ilk geldiğin gün insanların senin hakkında söylediklerini duy-
saydın anlardın.”

Evelyn kollarını kavuşturdu.

“Okuldaki bütün erkekler seni istiyordu. Bu da seni daha ilgi çekici yapıyordu sanırım. Seni başka birine kaptırmamın imkânı yoktu. Özellikle de seni elde edebileceğimden eminken.”

“Ama Trevor’ın hislerini biliyordun.”

“Herkes biliyordu, Evelyn. Tıpkı herkesin seninle birlikte olmadığım zamanlar ne yaptığımı bildiği gibi.” Ayağa kalktı, yüzünden adeta küstahlık akıyordu. “Sen hariç herkes.” Christopher başını iki yana salladı. “Tüm o çekiciliğin bittikten sonra seninle ne yapacaktım? Gerçekten ömrümün sonuna kadar seninle olacağımı mı düşündün?”

Duydukları Evelyn’i adeta elektrik çarpmışa çevirdi. Dengesini korumak için çaba gösteriyordu.

“Bence Trevor’ı kıskanıyorsun.”

Christopher kahkaha attı. “Whit’i kıskanıyorum. Evinden ayrılamayan çiftçiyi. Üniversiteyi bitirmesi altı yıl sürdü, Evelyn.” Gözlerini devirdi.

“Ona değer veren, insanların onun hakkındaki düşüncelerini umursamayan bir ailesi vardı ama. Onu ne olursa olsun sevdiler. Çok başarılı bir işi var, muhtemelen haberin bile yok. Ve en önemlisi, vicdanı rahat. Önemli olan şeylerin farkında.”

“Haklısın, zaten benim de hayattaki tek amacım bunlara sahip olma.”

Evelyn onu seyretti. Onca ay önce, FBI’ın evine geldiği günden bu yana, eski kocasına karşı hiç ummadığı bir duygu beslemeye başlamıştı. *Acıma.*

“Hayatın boyunca mutluluğu aradın, Christopher. Biliyorum çünkü ben de aradım. Sen beni mutluluğun unvan, güç ve parayla sahip olunan bir şey olduğuna inandırdın. Ama Trevor Whitney ikimizin de görmeyi başaramadığı bir şeyi biliyordu. Neydi, biliyor musun?”

Christopher, Evelyn’in imalı sorusuna cevap vermedi.

“Oysa unvan, güç ve para mutluluğa giden yolu daha da karmaşıklştırıyor sadece,” diye devam etti Evelyn. “Trevor’ın benden hoşlandığı gerçeğine katlanamadığını biliyorum. Bu yüzden aramıza girdin ve birlikte olmamıza izin vermedin. Çünkü –sen bunu fark etmesen de– Trevor zaten senin istediğin her şeye sahip.”

Christopher çenesini kaşıdı. “Doğru mu bu?”

“Biliyorum ben de hatalar yaptım,” dedi Evelyn. “Verdiğin sözlere, insanların sana hayranlıkla bakmasına, sana karşı olan tavırlarına o kadar kapıldım ki... Ailemin evinden de ayrılmak istiyordum ve bana sunduğun hayat cazip geldi. Üstelik insanların hakkımda kararlar almasına alışmıştım ve kendi adıma tek bir karar bile veremiyordum.”

“Ne güzel, Evelyn,” dedi Christopher. “Bu aydınlanmayı yaşadığına sevindim.”

Aylar önce olsaydı Christopher’dan gelen iğneleyici yorumlar karşısında susardı. Oysa şimdi söyleyecek sözleri vardı. “Trevor kendinden memnun. Ben asla öyle olamadım. Senin olmamı istediğin kişiye dönüşmekle o kadar meşguldüm ki ne olmak istediğimi unuttum. Dürüst olmak gerekirse Christopher, dağılan evliliğimiz için sadece seni

suçlamıyorum. Senin daha sadık bir adam olmanı daha çok isteseydim, bunların hiçbiri yaşanmayabilirdi.”

“Haklı olabilirsin, Evelyn. Belki de Whit senin için doğru kişi.”

“Söylemek istediğim bu değil.”

Christopher ona doğru yürüyüp, sadece birkaç adım uzağında durdu. “Doğru... O gerçekten iyi, dürüst ve ahlaklı birisi.”

“Öyle,” diyen Evelyn’in sesi fısıltıdan farksız çıkmıştı.

“Ama belki o da en başından beri bu işin bir parçasıydı ve sen de bunu göremeyecek kadar kördün.”

Evelyn geriye doğru birkaç adım atsa da Christopher aradaki boşluğu kapadı.

“Seninle birlikteyken yaptıklarımı örtbas etmeme kim yardım etti sanıyorsun, Evelyn? ‘Meşguliyetlerim’ sebebiyle seninle buluşmaya geç kalacağım zaman benim için kim yalan söyledi? Ben dışarıda hayatımı yaşarken seninle sahte sevgilicilik oynamaktan mutluydu elbette. Fakat lütfen söyler misin? Sana tek bir gün bile sadık kalmamış bir adamla evlenmene göz yumduğuna göre sence o ne kadar güvenilir biri?”

Kelimeler adeta bir sel gibi Evelyn’in üstünden geçip, onu boğmaya başlamıştı. “Sen ne diyorsun?”

“O senin arkadaşın değil, Evelyn. O her zaman benim sağ kolum oldu. Hatta birlikte olduğum kızlardan birini sana kendi sevgilisiymiş gibi gösterdi. Aslına bakarsan Whit olmasaydı bunları başaramazdım.” Christopher elini Evelyn’in kolunda gezdirince Evelyn’in midesi bulandı.

“Sana inanmıyorum.”

“Ona sor. En başından beri biliyordu ve tek kelime etmedi. Canının yanmasına izin veren bir adama nasıl güvenebilirsin?”

Evelyn geri geri giderken kanepenin yanındaki masaya çarptı. “Canımı yakan sensin, Christopher.”

“Madem öyle, diğer kızlarla işim bitene kadar seni oyaladığı zamanları unut. Ah, bundan hiç hoşlanmıyordu elbette ama işimize yaradı. O seninle daha çok vakit geçirme fırsatı bulurken ben de günümü gün ediyordum.”

“İğrençsin.”

“Sen de safsın. Trevor Whitney’nin hiçbirimizden farkı yok. Şimdi onu çıkardığın o göklerden indir ve kırık kalbi için üzölmeyi bırak. Bir tür Shakespeare oyununda falan değiliz. Hayat bu, Evelyn. Sen seçimini yaptın, o da seçimini yaptı. Söyle bana, şimdi nasıl iyileşeceksin?”

Evelyn kapıya doğru ilerledi. “Sana acıyorum,” dedi elini tokmağa koyarken.

“Acıma. Acımana ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine bakarım. Hep baktım.”

Evelyn onun yüzüne baktı. “Hayatın boyunca etrafında çok insan oldu, Christopher. Fakat tanıdığım en yalnız adam sensin.”

Anahtarlığından evin anahtarını çıkarıp, girişteki sehpanın üstüne bıraktı. Ardından serin sonbahar gecesine doğru bir adım attı.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

“Gitti.” Lilian’ın kelimeleri adeta havada asılı kalmıştı.
“Ne demek istiyorsun?”

Oysa Trevor biliyordu. Uyanır uyanmaz anlamıştı. Yüzü zonkluyordu. Chris’i ziyaret etmek gibi pek de akıllıca sayılmayacak işler yaptığı gecenin ayrıntıları aklındaydı. Evelyn’i reddetmenin verdiği acı ise ona işkence ediyordu.

“Artık konuk evinde değil. Arabası gitmiş. Yatak odasındaki dolabı da boş.” Lilian ona dik dik bakıyordu. “Ne yaptın?”

Trevor başını çevirdi. “Benim bir şey yaptığımı nereden çıkardın?”

Ama ikisi de gerçeği biliyordu. Trevor pencereden konuk evine baktı. Ruhunun karanlık dağlarından adeta pişmanlık fişkırıyordu. Yıllarca yaptığı –ya da yapmadığı– şeyleri anlatmadan Evelyn’le bir yola çıkamazdı.

Aralarında bir şey olacaksa Trevor önce vicdanını rahatlatmalıydı.

“Ona karşı beslediğin hisleri öğrendi, öyle değil mi?”

Trevor, Lilian’ın onun ne hissettiğini bilmesinden nefret ederdi ama hiç değilse ahşap kalpler hakkındaki aptallığını

kendine saklamayı becerebilmişti. *Yani en azından geçen geceye kadar.* Eğer Lilian bu utanç verici olayı da öğrenseydi başka biriyle evli birine takılıp kaldığı için Trevor'ı kesinlikle çarmıha gererdi.

Aslında takıldığından değildi. Evelyn'in Chris'e ait olduğunu biliyor, ama bunu dert etmiyordu.

Oysa kendisine yalan söylediğini daha yeni fark ediyordu.

Gece boyunca neredeyse hiç uyumamıştı. Öpüşükleri anı defalarca kez anımsarken, neden bu kadar korktuğunu anlamaya çalıştı.

Lilian'ın yanından geçip konuk evine doğru ilerledi. Evelyn'in kokusu hâlâ havada asılıydı. Fakat konuk evi, Lilian'ın da söylediği gibi boştu. Nereye gitmişti ki?

Ona cep telefonundan ulaşmaya çalıştı fakat cevap alamadı.

Tüm sabah boyunca dikkatini günlük işlerine vermeye çabalasa da hayatla bağlantısı kopmuş gibiydi. Sorununun ne olduğunu düşünmeden duramıyordu. Onu yıllarca kendinden uzaklaştırmıştı. Belki de artık buna nasıl son vereceğini bilmiyordu. Belki de bunca yıl ona yalan söylemiş olsa da Evelyn onu affedebilirdi.

Öğlene doğru daha fazla ot yolamayacağına, hayvan besleyemeyeceğine ya da kırık bir ahır kapısını tamir edemeyeceğine karar verdi. Kasabaya indiği zaman etrafta festivalden kalan süsleri gördü. Kilise gönüllüleri sokakları temizlemekle meşguldü. Durup onlara yardım etmeliydi ama yapamadı. Gölden üç blok ötedeki bir mahallede bulunan Casey'nin evine varana kadar hiç durmadı.

Casey, Trevor'ın hisleri hakkında Trevor'ın anlattığından fazlasını bilirdi. Ama daha da önemlisi, bir karısı vardı.

Yaşananlara tarafsız gözlerle bakabilecek bir kadının fikri, Trevor'ın aradığı şey olabilirdi.

Marin kapıyı açtı. Yüzünde hiç makyaj yoktu, saçını ise tepesinde toplamıştı. "Whit? Burada ne işin var?"

"Casey ile konuşmaya geldim." Şimdilik gerçek niyetini belli etmesine gerek yoktu. "Evde mi?"

Marin kapıyı tamamen açtı ve Trevor içeri girebilsin diye bir adım yana kayd. Fırında pişen bir şeyin kokusu içeriyi dolduruyordu.

Marin kapıyı Trevor'ın ardından kapadı. "Maç izliyor." Trevor'ı ufak, iki katlı evlerinin oturma odasına götürdü. "Yeni aldığımız beşiği kurması gerekirken üstelik."

İçeri girdikleri zaman Casey başını kaldırıp onlara baktı. "Selam, Whit. Maçı seyretmeye mi geldin?"

"Hayır, ama beşiği kurmana yardım ederim istersen," derken Marin'e göz kırptı Trevor.

"Kendimi suçlu hissetmem için mi çağırdı seni?" diyerek alay etti Casey.

Marin ellerini havaya kaldırdı. "Hayır, onu ben çağırmadım. Bence bu tamamen kaderin oyunu."

Trevor yıpranmış, kırmızı beyzbol şapkasını kenarından tutarak çıkardı. Casey ayağa kalkıp eski dostunu inceledi. "Pekâlâ, haydi. Zaten kaybediyorlar."

Birlikte üst kata çıktılar, uçuk yeşil renkli duvarları ve ahşap parkeleri olan ufak bir odaya girdiler. "Marin iki hafta önce boyadı. Mavinin klişe olduğunu düşünüyor."

"Güzel görünüyor," dedi Trevor.

Yumuşak ipten yapılma bir halının üstüne beşiğin parçaları dizilmişti. Trevor yere eğilip kurulum talimatlarının yazdığı kâğıdı eline aldı. Casey de köşedeki sallanan sandalyeye oturdu. "Neden geldin?"

Marin tam o sırada içeri girerken soruyu duymuştu. Elinde iki bardak limonata vardı. Trevor kadının şişen karnı hakkında yorumda bulunmamak için kendini zor tuttu. Doğum tarihinin yaklaştığını biliyordu ve kadının bedeni hakkında yorum yapmanın akıllıca olmadığını düşündü.

“Bizim için mi?” diye sordu Casey.

Marin ona doğru kaşlarını kaldırdı. “Aslından bir tanesi senin içindi ama görünüşe bakılırsa pek terlemeye niyetin yok. Bu yüzden ikisi de Trevor’ın.”

Trevor sırtısa da başını kaldırmadı, parçaları bir araya getirmekle uğraşıyordu. “Aslına bakarsan, Marin,” dedi, “biraz vaktin var mı?”

Casey ayağa kalktı. “Bunun için gururlanmalı mıyım yoksa kalbim mi kırılmalı, bilmiyorum. Seni onca yıldır tanırım ama hiçbir zaman bir kadının fikrine ihtiyaç duymadın.”

Trevor beşiğin ikinci ayağına yöneldi. “Şimdi duyuyorum.”

Marin, Casey’nin sandalyesine oturdu. “Vaktimiz çok, Whit,” diye gülümsedi. “Ne oldu?”

“Evelyn,” dedi Casey. “Nihayet boşandı, artık Chris’i aldatması söz konusu değil. Harekete geçsem mi diye merak ediyorsun.”

Trevor homurdandı. “Tam olarak öyle denemez.”

Casey’nin gözleri iri iri açıldı. “Harekete geçtin mi?”

Marin kocasının bacağına vurdu. “Çocuğun anlatmasına izin verecek misin?”

“Geçen gece dansa siz de geldiniz.” Trevor beşiğin üçüncü ayağına girişmişti.

Marin iç geçirdi. “Gerçekten çok güzeldi. Kendimi yeniden genç gibi hissettim.”

“Hamile bir genç,” diye güldü Casey.

Marin ona tekrar vurdu. “Kimin kabahati acaba?”

Casey ona doğru kaşlarını muzipçe kaldırdı. “Benim, be-beğim.”

Marin ilgisini yeniden Trevor’a yöneltti. “İkinizin yaptığı kalplere bayıldım.”

“Evet, o kalpler yüzünden bu haldeyim,” diyen Trevor dördüncü ayağa geçti.

“Bir şeyleri eline yüzüne mi bulaştırdın?” diye sordu Casey.

“Öyle de denilebilir.”

“Şarkı sözleri yazan kalpleri satın alan kişiyi mi buldunuz? Sürprizi mi bozdunuz? Romantik bir çuval inciri berbat mı ettiniz?”

Casey karısına sataştı. “Acaba şimdi kim konuşmasına izin vermiyor?”

“Öyle de denilebilir,” diyen Trevor, gözlerini elindeki iştten ayırmıyordu.

Marin sırıttı. “Hepimiz geçen geceyi konuşuyoruz. Peki, kalpleri alan kişi...”

Trevor beşiği ters çevirdi ve yere oturttu. Ardından cibinliğini yapmaya başladı. Konuşma işinde başarılı değildi.

“Sen?” Marin, Trevor’ı inceliyordu. “Sen?” Şaşkınlığını gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. “Ama sen çok...”

“Ne?” diye kaşlarını çatı Trevor.

“Marin’in burada demek istediği senin kasaba halkı tarafından soğuk biri olarak tanınıyor olman,” dedi Casey. “İlgisiz, yani kasabanın en az romantik insanı.”

“Bunu Evelyn de söyledi.

“Yani on yıl boyunca Evelyn Brandt’e duyduğun aşkı ilan etmek için kalp mi satın aldın?” Marin’in yüzü Trevor’a çizgi filmlerdeki prensesleri hatırlatıyordu.

Trevor yeniden homurdandı. “Böyle söyleyince kulağa gerçekten acınası geldi.”

“Hayır. Çok muhteşem ve romantik. Bunu ona söylediğinde içi erimiş olmalı.”

“Pek öyle sayılmaz.” Trevor, mümkün olan en az ayrıntıyı vererek içinde bulunduğu karmaşayı açıkladı. Evelyn’in kalpleri öğrenmesi, Trevor’ın Chris’in evine gidip eski dostuyla yumruk yumruğa kavga etmesi, Evelyn’e duyduğu hisleri sandığı kadar derinlere gömemediğini anlaması, âşık olduğu kadınla öpüşmesi ve son olarak da –ki en çok bunun için pişmandı– onu kendinden uzaklaştırması.

Marin ayağa kalktı. “Senin böylesine romantik olabileceğin kimin aklına gelirdi?”

Casey elini Marin’in omzuna koydu. “Sen evlisin hayatım, unuttun mu yoksa?”

Marin kahkaha attı. “Sen de azıcık Trevor gibi olamaz mısın Casey?”

Casey, Trevor’a bir bakış attı. “Karımın böyle bir şey söylemesini hiç beklemezdim doğrusu.”

Marin başını iki yana salladı. “Trevor’m bu yönünü hiç bilmezdim. Bahse girerim Evelyn de bilmiyordur. Ama onu seviyorsun ve o da artık bekâr. Öyleyse sorun ne?”

Trevor beşiğe son dokunuşlarını yaptıktan sonra bir adım geri çekildi. “Beşik hazır.”

“Vay canına, gerçekten sihirbaz gibisin,” dedi Casey. “Garajda bir de dolap olacaktı.”

Marin elini kaldırarak Casey’yi susturdu. “Konuyu değiştirme.”

Trevor derin bir nefes aldı. En kötü kısma gelmişti. *Gerçekler*. “Ona yıllardır yalan söylüyorum.”

“Anlayış gösterirdi, hem zaten göstermişe benziyor.”

“Sadece hislerim hakkında değil,” dedi Trevor bakışlarını ondan kaçırarak Casey’ye bakarken. “Chris hakkında da.”

Marin kaşlarını çatı. “Ne demek şimdi bu?”

Trevor sanki odadaki en ilginç şeymiş gibi tavana baktı. “Onu aldattığını biliyordum. Hem de başından beri.”

Trevor, Marin’in omuzlarına çöken hayal kırıklığını hissedebiliyordu. “Biliyorum. Ben Chris’ten bile kötüyüm.”

“Kimse Chris’ten daha kötü olamaz,” diye cevap verdi Casey.

“Onu aldatmasına yardım ettim ama...”

Marin elini havada salladı. “Ne demek onu aldatmasına yardım ettim? Onu kızlarla mı bastın? Ona gidecek bir mekân mı önerdin? Neden bahsediyorsun?”

“Lise ve üniversite yılları boyunca Chris’in her zaman başka kızlarla ilişkisi oldu. Meşgul olduğu zamanlar beni arar, yanına gidinceye kadar Evelyn’i oyalamamı isterdi.”

Casey de her şeyi biliyordu. Bir ara gerçekleri Evelyn’e anlatması için Trevor’ı cesaretlendirmişti bile. Fakat Trevor ne zaman denemeye kalksa korkup vazgeçmişti. Ona böyle bir haberi verecek olan kişi olmak istememişti. Onun kalbini kırarak olan adam olmaya dayanamazdı.

Ne dosttu ama. Evelyn’in seçtiği o olmasa bile Trevor onun mutlu olmasını dilemişti. Fakat yaptığı bencillikti ve bunu biliyordu.

Marin’in bakışları altında geçen uzun bir sessizliğin ardından Marin iç geçirdi. “O zamanlar çocuklardı, Whit. Sen de öyleydin. Evlendikten sonra hâlâ onu aldattığını bilemezdin.”

Trevor sesini çıkarmadı.

“Kim bilebilirdi ki?” Görünüşe bakılırsa Marin duygularını saklamakta oldukça başarısızdı. Düşündükleri hemen yüzünden okunabiliyordu.

“Sanırım herkes biliyordu. O kadar da gizli değildi.”

Marin’in yüzü düştü. “Ona neden söylemedin?”

“Bir kere denedim. Nişanlandıkları zamandı.” Trevor o günü anımsayınca durgunlaştı. “Evine gittim, kapıyı çaldım. Tam her şeyi söyleyecektim ki Chris’in içeride olduğunu fark ettim. Bunu da bir işaret olarak algıladım.”

“Bir daha denemedin mi?”

Marin’in ifadesine bakılırsa kendisini Evelyn’in yerine koymuştu. Trevor bu sayede gerçekleri anlattığı zaman Evelyn’in yüzünde belirebilecek ifadeyi hayal edebiliyordu. Çünkü ona söyleyecekti. Söylemek zorundaydı.

“Yaşayacağı yıkımın sorumlusu olmak istemedim.” Trevor başını iki yana sallarken damarlarından oluk oluk pişmanlık akıyordu. “Ben de Chris’e gittim. Bana çapkınlıklarına son vereceğine dair söz verdi. Ama doğru olmadığını biliyordum.”

“Chris kötü bir eş oldu diye kendini yargılama,” dedi Casey. “Senin suçun değildi.”

“Dahası var,” diye iç geçiren Trevor’m anıları hâlâ taze sayılırdı. “Birkaç ay önce onu başka biriyle gördüm.” Lilian, Dillon’daki bir otele yumurta teslimatı yapacaktı fakat hastalanmıştı. Onun yerine Trevor gitmişti. Trevor yumurtaları kamyonetten indirdikten sonra müdürü bulmak için restorana girmişti. Ancak müdür yerine köşede uzun bacaklı, kızıl saçlı bir kadınla sarmaş dolaş olan Chris’i görmüştü.

Tüm bunların en kötü tarafıysa Chris’in yakalanmış olmasına zerre kadar üzülmemiş olmasıydı. Trevor’a doğru aylak

aylak yürüyerek kadına bir bakış atmıştı. Kadının üstündeki elbise o kadar dardı ki dolaşım bozukluğuna sebep olabiliyordu.

Trevor'm yüzünü ateş basmıştı sanki. Kendini zor tutuyordu.

Chris sırtıtmıştı. "Whit. Nasılsın dostum?"

Trevor'sa doğruca kadına bakıyordu.

"İş toplantısı," demişti Chris.

"Ne iş yapıyor, peki?"

Chris alaycı bir edayla güldü. "Sen o kadarını dert etme."

Trevor ona dik dik baktı.

"Çok ciddi görünüyorsun, Whit," diye kahkaha attı. "Son zamanlarda Evelyn'i gördün mü? Bir bebek sahibi olmayı düşünüyoruz. Çok mutlu." Trevor'ın omuzlarını sıktı.

Trevor söylemediği kelimeleri yuttu. Terbiyesi buna izin vermezdi.

Restoran kapısı açılınca Evelyn içeri girdi. Uzun bir kokteyl kadehini yudumlayan kızıl saçlı bir kadının oturduğu masadan yalnızca birkaç adım ötede duran Trevor ve Christopher'ı görünce yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

Onlara yaklaşırken kaşlarını çatı. "Christopher'a sürpriz yapayım istemiştim. Senin burada ne işin var, Trevor?"

Chris kekelememişti bile. "Son seminerden çıktım. Bir kadeh bir şey içeyim demiştim ki Whit'e rastladım."

"Ne tesadüf?" Evelyn masadan onları seyreden kadına baktı. Kadın ayağa kalktı ve onlara doğru yürüdü.

Chris elini Trevor'm omzuna koydu. "Evet, ben de zaten gidiyordum."

Chris'in karısına bu kadar kolay yalan söyleyebilmesi Trevor'm midisini bulandırmıştı. Başını diğer tarafa çevirdi.

“Evelyn, hanımefendi Whit’in kız arkadaşı, Janine,” dedi Chris kızıl saçlı kadını Trevor’a doğru hafifçe ittirerek. Kadın durumu anlayınca kolunu Trevor’ın beline dolamıştı.

Chris kahkaha attı. “Whit, çok gerginsin.” Evelyn’e baktı. “Gidelim de Janine ona bu konuda yardımcı olsun.”

Evelyn bakışlarını önce Trevor’a ardından Janine’e çevirdi. “Birileriyle görüştüğünden haberim yoktu.”

Trevor onun umut dolu gözlerine baktı. “Şey, henüz yeni.” *Korkak.*

Evelyn gülümsedi. “O zaman iyi eğlenceler.”

Trevor başını sallasa da Evelyn’in gözlerine bir daha bakamamıştı. Kendisinin de bu kadar kolay yalan söyleyebilmesi midelerini bulandırmıştı.

“Benden nefret edecek,” dedi Trevor bulundukları ana dönerek. O çirkin hatırayı hafızasının en kuytu köşelerine atmaya çalışıyordu. Gözlerini Marin’le Casey’ye dikti.

Marin ona doğru yürüdü. “Pek hoş olmamış, Whit. Ama bu hiçbir şeye engel değil. Ona gerçeği söylemeli ve yoluna devam etmelisin.”

Casey söylendi. “Korkunç bir tavsiye.”

Marin hiddetle arkasını döndü. “Sen de biliyordun, değil mi?”

“Evet. Ama ben sana âşığım, Evelyn’e değil.”

Marin sabırsızlıkla ofladı. “İnsanlar Christopher Brandt’ten neden bu kadar korkuyor? Biraz nüfuzu olan dar görüşlü, kendini beğenmiş, inatçı adamın teki. Üstelik senin sadakatini hak etmiyor. Evelyn’inkini de.”

Marin haklıydı. Sebebi ne olursa olsun çocukluklarından beri Chris’ten çekinirlerdi. Bu çekince hepsine yanlış adımlar attırmıştı ve buna artık bir son verilmeliydi.

Marin, Trevor'ın elini tuttu ve ona, zor bir tavsiye vereceken aynı endişeli yüz ifadesini takınan annesi gibi baktı. "Bu yükü bırak, Whit. Sorumluluğu sana ait değil."

Havada yankılanan kelimeler adeta Trevor'ın içine işledi. Tek istediği buydu. Bu yükü gittiği her yere beraberinde sürüklemek istemiyordu. Evelyn'in evliliği bitmişti. Ona ihanet eden adamdan kurtulmuştu artık.

"Ona söylemek zorundayım," dedi Trevor usulca.

"O zaman gitmeden önce Marin'in baharatlı yemeklerinden yemelisin," dedi Casey onu çocuk odasından çıkarırken. "Karnın tokken doğru kararlar alman kolaylaşır."

Merdivenlerden inip mutfağa ilerlediler. Trevor, Marin ile Casey'yi hayranlıkla seyretti. Gösteriye iyi hazırlanmış kusursuz bir dans çifti gibiydiler. "Umarım ne kadar şanslı olduğunuzu biliyorsunuzdur."

Casey yüzünde hafif bir gülümseme beliren Marin'e baktı. "Şansa pek inanmıyoruz."

"Evet, biliyorum." Şansa Trevor da inanmıyordu. Onu bu günlere getiren, seçimlerinin sonuçları arasında ona yol gösterecek olan Tanrı'ya inanıyordu yalnızca.

Marin güldü. "Sen de şanslısın, Trevor. Sadece bunu henüz bilmiyorsun."

Trevor da öyle olmasını umut ediyordu. Yemek yerken gerçekleri itiraf edebilecek cesareti nihayet bulabilmeyi dile-di. Bunun onu özgür kılacağına inanıyordu.

Kırkuncu Bölüm

Evelyn, Kâğıttan Kalpler'in tavan arasındaydı. Sabah güneşini yakalayabilmek için doğuya bakan pencerelerden süzülen ışığa hayran kalmıştı.

"Ne düşünüyorsun?" Abigail Pressman merdivenlerin en tepesinde duruyordu. Altlarındaysa eşsiz hazinelerle, el yapımı mobilyalarla ve Âşıklar Parkı'nın en ünlü sanatçılarının elinden çıkan sanat eserleriyle dolu mağaza vardı.

Fakat çatı katı boştu.

"İnanılmaz bir yer," dedi Evelyn. "Huzur verici."

"Eee," diye gülümsedi Abigail. "İstiyor musun?"

Evelyn kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kuşlar bana atölye yapabileceğin bir yer aradığını söyledi." Abigail önceki işinde epey çile çekmişti. Ancak kasaba merkezindeki mağazasını kaybetmek sanki planın bir parçasıymış gibi görünüyordu. Sanki Evelyn'in sadece hayalini kurabileceği bir şey bulmuş gibi mutlu görünüyordu.

O şey amaçtı. *Hayatta bir amacının olması.*

"Sana bunu kim söyledi bilmiyorum. Son zamanlarda boyadığım tek şey yalnızca kalpler." Ancak bu, Evelyn'in hiçbir

şey düşünmediği anlamına gelmiyordu. Kendini kaybetmişti. Resim yapmanın, kim olmak istediğini anlamasına yardımcı olacak tek yöntem olduğuna inanıyordu.

Evet, hâlâ kalacak bir yer arayışı içindeydi; Whitney Çiftliği'ndeki kısa süreli evi gibi bir yer...

"Sonsuza dek raf düzenlemek istemiyorsundur, eminim," dedi Abigail. "Burada çalışabilirsin bence. Çocuklara, ailelerine, gelmek isteyen herkese atölyeler düzenleyebiliriz." Abigail onu seyrediyordu. "Bu bir sonraki adımını düşünene kadar sana biraz zaman tanır."

Evelyn etrafına baktı. Eski ahırın çatı katı Abigail'ın deposu olarak kullanılıyordu. Ufak bir gruba resim dersi verebilecek kadar da genişti. Haftanın geri kalanı boyunca çalışmalarına devam edebilmesi için Evelyn'e yetecek yer bile kalıyordu. Çocuk kitabı çizimleri çok geride kalmıştı belki. Ancak onları yeniden çizmeye başlamıştı bile. Sersem Lily'ye yeniden can vermenin vakti gelmişti.

Abigail'a baktı. "Resim dersi vermemi mi istiyorsun?"

"Neden olmasın? İnsanlar o kalpleri yapan sanatçıdan ders almaya can atacaklar."

Abigail acaba Evelyn'in arkasından konuşulanları unutmuş muydu?

"Düşüneceğim."

"Tamam, fakat çok düşünme," dedi Abigail. "Bazen düşünmeyi bir kenara bırakıp, sadece yapman gerekir."

"Sen öyle mi yaptın?" diye sordu Evelyn. "Kitabevi için?"

Abigail merdivenlerden aşağıya inmeye başlamış, onu takip etmesi için Evelyn'e işaret etmişti. "Tam olarak öyle söyleyemem. Durumumu haftalarca fazlasıyla analiz ettim."

Evelyn, Abigail'ın iki fincan sütlü kahve için süt kaynatışını seyretti.

“Ancak açık kapılar aramakla meşgulken kapalı kapıların da bir o kadar önemli olduğunu görmeyi unuttuğumuzu fark ettim.” Fincanı Evelyn’e uzattı.

Evelyn kahvesini yudumladı.

“Bazen kapalı kapılar çok daha iyi yerlere açılır.”

“Konu evlilik olunca bunun doğru olduğunu düşünmüyorum.” Evelyn, Christopher’ın ona Trevor hakkında söylediklerini düşündü. Doğruca Whit’e gidebilir ve ondan gerçekleri söylemesini isteyebilirdi. Fakat yapmamıştı. Belki de gerçeği öğrenmek istemiyordu. Bunun yerine üç hafta boyunca Gigi’nin göz hapsinde olmayı umursamayıp, yaşlı kadının misafir odasında kalmıştı.

Trevor onu her gün arıyordu. Evelyn de her gün aramalarını reddediyor, sesli mesajlarını siliyor ve onu hem öptüğü hem de reddettiği geceyi tekrar tekrar hatırlamaktan kendini alıkoymaya çalışıyordu.

Christopher’ın Trevor hakkında yalan söyleme ihtimalinin yüksek olduğuna karar verse de reddedilmesini anlayamıyordu. Verdiği işaretler karmaşıktı. Nezaketi bile kabaydı.

Kimi kandırıyordu ki? Hâlâ o kaba, öfkeli, dünyaya karşı kin kusan mutsuz adam olduğunu düşünseydi, ondan nefret etmesi daha kolay olurdu.

Fakat Trevor hiç de öyle biri değildi.

Evelyn düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. Kocasının onu aldatmasına yardım etmiş olsun ya da olmasın ondan bir şeyler gizlemesi yanlıştı. Hem de öğrenmeye hakkının olduğu şeyleri. Evet, bazılarının kabullenilmesi zordu. Tam üç haftadır karmaşık duygularıyla mücadele ediyordu. Kendine acıyan bir ruh hali içinde dünyadan bir süre yok olmayı diledi.

Kâğıttan Kalpler'in ortasında duruyor olması bile adeta bir gizemin parçasıydı. O sabah uyanmayı gerçekten istememişti. Gigi kapıyı sabırsızca çalmasa muhtemelen yataktan bile çıkmazdı.

"Tek bildiğim başına gelenlerin zor ve adaletsiz olduğu," dedi Abigail. "Kitabevimi kaybettiğimde aynı şeyi kendim için de düşünüyordum." Evelyn'e baktı. "İkisini kıyaslamamın yanlış olduğunu biliyorum. Ancak kitabevi benim bütün dünyamdı."

Christopher da Evelyn'in bütün dünyasıydı.

"Fakat kaybetmek bana yeniden hayal kurma fırsatı tanıdı." Evelyn'in elini tuttu. "Belki senin için de vakti gelmiştir."

Evelyn tezgâhın üstünde duran ellerine baktı. Üç haftadır bunu yapıyordu. Üç haftadır Gigi'nin evinde saklanıyor, çizim yapıyor, listeler hazırlıyor, fikirler ediniyordu. Beklentilerden ve yükümlülüklerden uzak, vitrini olmayan bir hayatın hayalini kuruyordu. Bir gün Tanrı'nın onun için hazırladığı hediyeği kucaklayabilmeyi umut ediyordu.

Ya Trevor ve Lilian bir sonraki yemekte ondan yardım etmesini istemezlerse? Eğer planlar değişmediyse bir sonraki yemeğe fazla bir zaman kalmamıştı. Acaba onsuz mu düzenleyeceklerdi?

Kapı aniden açılınca iki kadın da dikkatini o yöne doğru çevirdi.

"Tanrı aşkına! Dışarısı buz gibi," dedi Gigi aceleyle içeri girerek. Doris ve Ursula da peşinden geliyordu. "Çalışmaya hazır mısınız bakalım?"

"Çalışmaya mı?" Abigail yeni gelen misafirleri ve her zaman geç kalan Tess için içecek bir şeyler hazırlamaya giderken Evelyn de kahvesini yudumladı.

“Ona söylemedin mi?” Doris, Gigi’ye bakıyordu.

“Muhtemelen şikâyetlerini dinlemek istemiyordur,” dedi Ursula tezgâhın yanındaki geniş masaya yerleşerek. “Yiyecek bir şeyin yok mu Pressman?”

Abigail ona sert bir bakış atarak, “Sadece iki elim var, Pembroke,” dedi.

Ursula gür kaşlarını çatıp, gözlerini kıstı. İki kadın işletme ortaklığına girdiklerinden beri tuhaf ve komik bir ilişki yürütmeye başlamışlardı. Diğerleri ise araya girmemeyi akıllıca buluyordu.

“Bana neler olduğunu söyleyecek misiniz?” diye sordu Evelyn. “Kalpler hakkında mı? Sadece ön hazırlık yaptım. Daha yeni bittiler.”

Gigi ile Doris endişeyle birbirlerine baktı.

“Sana bir iş teklifimiz var,” dedi Gigi.

“Neden?”

“Çünkü beş parasızsın.” Ursula dirseklerini masaya yasladı. “Para iyi bir motivasyon aracıdır.”

“Ayrıca ömrünün sonuna kadar evimde misafir olarak kalmak istemediğini biliyorum,” diye devam etti Gigi.

Haklıydılar. Evelyn diğerlerinin de oturmaya başladığı masaya doğru ilerledi. “Dinliyorum.” Kabul etmeliydi ki Ursula haklıydı. Parasızdı. Abigail’ın teklifi nazikti, gerçekten değerlendirecekti. Ancak tek başına hayatını idare edecek kadar para kazanamazdı.

Gigi öğrendiği bir sırrı paylaşmak için sabırsızlanan küçük bir çocuk gibi gülümsüyordu. “Kasaba için yerel bir sanatçı aranıyormuş,” dedi çantasını karıştırarak. “Pozisyon için seni istiyorlar. Görünüşe göre yeteneğine inanan bir tek biz değiliz.”

“Anlayamadım,” dedi Evelyn. Kâğıttan Kalpler’in duvarlarını inceledi. Duvarlarda farklı sanat dallarından sanatçıları temsil eden eserler vardı. Bu insanlarla nasıl yarışabilirdi ki? Ciddi anlamda resim yapmayalı yıllar olmuştu, çok çalışması gerekiyordu.

“Yapma bunu,” dedi Ursula, Abigail’ın daha az önce masaya koyduğu yaban mersinli keki ağzına tıkarken.

“Neyi yapmayayım?”

“Analiz etme,” diye karşılık verdi Ursula kısık gözleriyle. “Pressman da aynısını yapıyor. Bazen düşünmeyi bir kenara bırakıp uygulamaya geçmeniz gerekir.”

Evelyn omuz silken Abigail’a baktı. “Sana söylemiştim.”

“Düşüneceğim,” dedi Evelyn.

“Duyan da üzerine cazip teklifler yağıyor sanır.” Ursula ağzına bir lokma daha attı.

Doris’le Gigi, Ursula’nın dürüstlüğünü kınadı. Ancak Evelyn bunu seviyordu. En azından Ursula’nın ona gerçeği söyleyeceğini biliyordu, Christopher için bunu söyleyemezdi mesela. Ya da Whit için.

Bu düşünce canım yaktı. Çiftliğin huzurunu özlemişti. Bahçe boyunca yürümeyi, ineklerle arasındaki mesafeyi korumayı... Ve onu. Ama bunların hiçbirinin bir önemi yoktu. Whit onu reddetmiş, ondan gerçekleri saklamıştı. Hatırlaması gerekenler bunlardı, aksi takdirde yeniden canı yanacaktı.

Belki de Abigail’ın bahsettiği kapalı kapı Trevor Whitney’ydi.

“Düşünecek daha ne var, Evelyn?” diye sordu Gigi. “Sana bu teklifi yapmam istendi.”

“Diğer sanatçılar da ilgilenmezler mi?”

“Kasaba heyeti seni istiyor,” diye cevap verdi Gigi. “Kalpler üzerindeki çalışmandan ve Bay Whitney için hazırladığın yemek organizasyonundaki dekorasyon fikirlerinden çok etkilmişler.”

İlginçti. Evelyn kasaba komitesinin ondan nasıl nefret ettiğini çok iyi biliyordu. Kaşlarını çatı. “Neden Âşıklar Parkı’na aniden bir sanatçı gerekti?”

“Çok düşünüyorsun,” diye tersledi Ursula.

Gigi omuz silkti. “Emin değilim. Belediye başkanı telefon etti, kalplerle ilgili çalışmandan sonra yeteneğinin kasabamız için faydalı olabileceğini düşündüğünü söyledi. Sana bir şans vermek istiyorlar.”

Doris de ona katılarak başını salladı. “Son zamanlarda pek çok şey güncelliğini yitirdi. Senin gibi yaratıcılığı güçlü biri kasabamızın tam da aradığı şey.”

Evelyn teklifin onu heyecanlandırıldığını inkâr edemezdi. Ancak kafası hâlâ sorularla doluydu. Mesela kasaba heyeti neden ona birdenbire iş alanı yaratmak istemişti? Daha birkaç ay önce onu Âşıklar Parkı’ndan kocasıyla beraber para çalmakla suçluyorlardı.

“Bu kadar düşünmeyi bırak, Evelyn,” dedi Tess geç kaldığı için koşuşturarak içeri girerken. “Bu güzel bir teklif. Dualarının cevabı bile olabilir.”

Evelyn söylenenlere katılmıyor değildi. Fakat zor zamanlarında ortaya çıkan delice düşünceler dua sayılmazdı... Öyle değil mi?

Son zamanlarda dua etmek bir sabah rutini haline gelmişti. Tess haklı olabilir miydi? Dualarına cevap mı alıyordu?

“Sen *sevdiğin* işi yaparak Âşıklar Parkı kasabasına faydalı olmak gibi harika bir teklifi değerlendirirken...” Gigi’nin

sözleri açıktı. Evelyn sözlerindeki imayı anlamıştı, fakat Gigi konuşmasına devam etti. “Biz de bir yandan bu akşam açılacak kalpler sergisini konuşacağız.”

Evelyn gözlerini devirdi. Kasaba heyeti yaptığı kalplerden o kadar etkilenmişti ki onları kasabanın en romantik geleneğinin önemini yansıtacak bir müzeye yerleştirmek istemişti. Anlaşılan turistler böyle şeylere bayılıyorlardı.

“Yoksa Trevor Whitney’nin konuk evinde kalmaktansa neden benim misafir odamda kaldığını mı anlatmak istersin?” diye sordu Gigi ciddiyetle. “Ya da onun telefonlarını neden açmadığını?”

“Ah, tabii,” dedi Doris, Evelyn’e doğru eğilerek. “Haydi, bundan bahsedelim.”

Evelyn kahvesini masaya koydu. “Bahsetmeyelim.”

“Günlerdir aynı soruyu soruyorum,” dedi Gigi. “Elinde valiziyle geldiği ilk gece sorularımı yanıtlamayacak kadar güçsüz görünüyordu. Saçları darmadağındı. Muhtemelen ağlamıştı.”

“Ben hâlâ buradayım,” dedi Evelyn. Nedense bu konuşmanın daha önce de yapılmış olduğu hissine kapılmıştı.

“Bay Whitney ile kavga etmiş olabilir,” diye fikrini belirtti Doris. “Ama o kadar nazik ve iyi biri ki onunla neden kavga etmek isteyebileceğini anlayamıyorum.”

Evelyn, Doris’e bir bakış attı. Ancak cevap veremeden Ursula masadan kalktı. “Muhtemelen onu da fazlasıyla ince-liyordur.”

“Belki de Trevor’ın çöpçatanlığını yapamadığımız için üzülüyordur,” dedi Tess. “Çünkü Maggie hakkında dersimize iyi çalışmadık.”

“Ah, Bay Whitney’den ümidi henüz kesmedik,” dedi Doris. “Onu keşfetmişken doğru eşi buluncaya kadar ona rahat vermeyeceğiz. Tess sana verdiğim diğer isimleri inceleyebildin mi?”

“Hangi diğer isimler?” Evelyn gerilmeye başladığını hissetti.

“Trevor’a eş olabilecek adayların isimleri,” diye açıkladı Tess. “Bir sonraki toplantımıza ayrıntılı bir listeye gelirim.”

Gigi elini kaldırdı. “Hanımlar, lütfen.”

Ursula araya girdi. “Evet, Gigi yeni ev arkadaşını şikâyet etmek istiyor.”

“Şikâyet etmiyorum,” diye cevap verdi Gigi. “Misafirperverliğimle tanınırım. Keşke Evelyn gerçekleri paylaşabilecek kadar güvenseydi bize.” Evelyn’den tarafa döndü. “Festival gecesindeki danstan bu yana seni rahatsız eden bir şeyler var. Sadece yardım etmek istiyoruz.”

Evelyn, Gigi’nin bakışlarındaki endişeyi gördü. Herkesin yüzünde aynı ifade vardı. Teker teker onları inceledi. Önceleri bu kadınlar grubunu da Christopher’ın ondan katılmasını istediği diğer gruplar gibi görürdü. Ancak yanılmıştı. Yaşadığı onca şeyden sonra arkadaş olarak görebileceği insanlar, yalnızca bu grubun içindeki kadınlardı. Gerçekleri hak ediyorlardı. Fakat Evelyn bunu söyleyemezdi. İki yanlış adama güvendiğini kabullenemeyecek kadar küçük düşmüştü.

Bunun yerine, “Kalp sergisinin açılışı için neler gerekiyor?” diye sordu.

O gece Evelyn, Âşıklar Parkı Müzesi'nin lobisinde durmuş, içeri girmek için cesaretini toplamaya çalışıyordu. Şükürler olsun ki sahneye çıkmak zorunda kalmayacaktı. Gigi'ye göre de Trevor izleyiciler arasında olmayacaktı.

Yine de Evelyn kasaba sanatçısı pozisyonu için çağırılmıştı. Neşeli olması beklenecekti. Kibar, nazik ve büyüleyici olması gerekecekti. Bu, ona ardında bıraktığı hayatı hatırlattı.

Dış kapı açılınca soğuk hava içeri girdi. Başını çevirdiği zaman Abigail'ı ve nişanlısı Dr. Jacob Willoughby'yi gördü. Arkadaşı o kadar mutlu görünüyordu ki bir zamanlar ona kapanan kapılara, çektiği acılara inanmak güç geliyordu şimdi.

Evelyn de acaba eski hayatı için böyle hissedebilecek miydi? Acaba bir gün arkasına bakıp, FBI'm kapısına geldiği akşamdan beri katlandığı acılara şükredecek miydi?

Daha da önemlisi, kendini arkasında bıraktığı enkazdan tamamen kurtarabilecek miydi?

Tıpkı Ursula'nın dediği gibi çok düşünmekten vazgeçmeliydi. İlgisini yalnızca huzurlu olduğu anlara yönlendirmeliydi. Fakat kendisine güvenmekte zorlanıyordu, üstelik güçlü olduğunu sandığı zamanlarda bile.

"Evelyn?" Abigail ona doğru yürüdü, Jacob da peşinden geldi. "Burada ne yapıyorsun? Sıradaki sanatçı sensin."

Evelyn gülümsemek için kendini zorladı. "Cesaretimi topluyorum."

"Ben paltoları asayım," dedi Jacob. "Sonra hep beraber içeri gireriz."

Evelyn başını salladı. O da içeri yalnız girmemeyi tercih ederdi. Derin bir nefes aldı.

"Panikatak falan geçirmeyeceksin, değil mi?"

Evelyn ilk kez uzun zamandır ilaç almadığını fark etti. En son geçirdiği krizden bu yana ilaç kullanmamıştı. Yaşadıklarına rağmen huzurunu koruyabilmişti.

Nedense yeniden dua etmeye başladıktan sonra ataklarının azalmasının tesadüf olmadığını düşünüyordu.

“Bana söylediklerini düşünüyordum,” dedi Evelyn.

Abigail kaşlarını kaldırdı. “Sana ne söyledim ki?”

“Çok düşünmemem gerektiğini.”

“Çok düşünmemen gerektiğini mi düşünüyorsun?” Abigail sırıttı. “İyi bir strateji.”

Evelyn güldü.

“Ursula, vaktinin çoğunu Kâğıttan Kalpler’de geçiriyor,” diye devam etti Abigail. “Bazen işlerimin arasında bana durduk yere tavsiyeler verip duruyor. Sert olabilir ama işini gerçekten iyi biliyor.”

Evelyn başını evet anlamında salladı.

“Anlatmak zorunda değilsin,” dedi Abigail. “Fakat Whitney’nin konuk evinden neden ayrıldın? Yanılmıyorsam Trevor orada oturman için senden ücret talep etmiyordu. Ne oldu?”

Fakat Evelyn cevap veremedi kapı yeniden açıldı. Bu sefer içeriye oldukça tanıdık bir yüz girdi. Gözleri Evelyn’e kitlenen Trevor öylece kaldı. Birbirlerini görmeyeli haftalar olmuştu. Onu reddetmesinin, Christopher’ın onu aldatmasında payı olduğunu eski kocasından öğrenmesinin üzerinden haftalar geçmişti.

Şimdiyse karşısında duruyordu. Evelyn ne hissedeceğini bilemedi. Ayrı kalmanın zihnini temizlemesine yarayacağını düşünmüştü. Ancak hâlâ o berraklığı bulmayı umuyordu.

Vestiyerden dönen Jacob, Trevor'a doğru ilerledi, elini uzattı ve onu görmenin ne kadar güzel olduğuyla ilgili bir şeyler söyledi.

"İyi misin?" diye fısıldadı Abigail. "Solgun görünüyorsun." Evelyn bakışlarını kaçırıldı. "İyiyim."

Jacob ve Whit ona yaklaşıncı Abigail'm ilgisi o tarafa kaydı. Evelyn kendini açıkta kalmış gibi hissediyordu. "Haydi, hep beraber içeri girelim," diye önerdi Jacob. "Muhtemelen içerisi bir yığın gümüş saçlı insanla doludur."

Aniden ortaya çıkan Gigi, "Sözlerinize alındım, Bay Willoughby," dedi. "Size iş imkânı tanıyan biz gri saçlılarız." Galerinin kapısını açtı. "Acele edin mıymıntılar." Ve sonra bir anda ortadan kayboldu.

Abigail kıkırdarak yakışıklı doktorunun koluna girdi. "Size söyledi."

Jacob ve Abigail bir ahenk içinde hareket ettiler. Evelyn, Christopher'la hiç böyle olamamıştı. Onlar birbirlerine eşit derece âşıklardı. Biri diğerinden daha fazla çabalamıyordu.

Bunu dilemek yanlış mıydı? İçinde filizlenen pişmanlık tüm bedenini sarmaladı. Jacob ve Abigail'ı takip eden Trevor'la Evelyn de uygun adımlarla ilerliyorlardı.

Loş ışıklarla aydınlatılan galeriye girdiklerinde Trevor'ın eli hafifçe Evelyn'in eline değdi. Ten teması Evelyn'in aklına o geceki öpüşmelerini getirivermişti.

"Seni aradım," dedi Trevor ona bakmadan kalabalığın içinde ilerlerken.

Belediye Başkanı Jensen Thompkins onlara yaklaştı. "İkinizi de burada görmek ne güzel. Geleneğimize yeni bir soluk kattınız. Ayrıca Evelyn seni kasaba sanatçısı olarak ağırlamak da büyük onur. Senin için güzel planlarımız var."

Evelyn, Trevor'm bakışlarından kaçındı. "Aslına bakarsanız Sayın Belediye Başkanı, henüz teklifinizi kabul etmedim."

Adam uzunca bir süre ona baktı. "Korkarım ki siz olmazsanız çalışmak için ayrılan bütçeyi kullanamayız. Ve sanatsal yeteneklerinizi nerelerde değerlendirebileceğimizi düşünmeye başladık bile. Biri kasaba etrafındaki çirkin trafo kutularını boyamayı önerdi. Hani sokak köşelerindeki metal olanları. Başka biri de kasaba merkezine boyanmış piyanolar yerleştirmeyi önerdi."

Trevor dinlemiyormuş gibi yapsa da yanlarından ayrılmamıştı. Evelyn onun dikkat kesildiğine dair bir hisse kapıldı.

"Kasabada pek çok sanatçı var. Eminim hepsi bu teklife balıklama atarlardı," dedi Evelyn.

"Ben de eminim. Bu yüzden teklifi hâlâ düşünüyor olmanız oldukça şaşırtıcı." Belediye başkanı gözlerini kısarak ona baktı. "Bu pozisyonun açılmasına olanak tanıyan isimsiz bağışçımız açıkça sizin çalışmanızı istediğini belirtti. Yoksa bağışları kesecek. Lütfen buna izin vermeyin, Bayan Brandt."

Adam, Evelyn'in elini sıkıp uzaklaşırken konuyla ilgili daha fazla bilgi vermemişti.

"Bu neydi şimdi?" diye sordu Trevor.

Evelyn onunla göz göze geldi. Ancak o sırada zihninde Christopher'ın sözleri yankılandı. *Başından beri biliyordu ve tek kelime etmedi.*

Artık neye inanacağını bilemez olmuştu. Emin olduğu tek şey vardı, o da yalnız başına daha iyi olduğuydu.

Odanın öteki tarafında duran Ursula'yı gördü. Üstünde uzun bir etekle bluz ve bir çift spor ayakkabı vardı. "Affedersin."

Trevor elini Evelyn'in omzuna koyarak gitmesine engel oldu. "Gitmeden önce sana söylemem gereken bir şey var."

Evelyn kendini cesur olmaya zorladı. “Konuşacak bir şeyimiz gerçekten yok, Whit.”

“Önemli.”

“Bana ne söylemek istiyorsun? Christopher’la ilgili gerçeği en başından beri bildiğini ve bana bu konuda tek kelime etmediğini mi?”

Trevor bir an sanki biri yüzüne yumruk atmış gibi bir ifadeye büründü.

Demek doğrudu. Bunu fark etmek Evelyn’in yüreğini acıtmıştı. Christopher onu tanıdığı günden bu yana yalan söylüyordu. Ancak Evelyn ilk kez ona doğruları söylememiş olmasını diledi.

Umursamıyormuş gibi davranmaya çalışsa da içten içe kalbi paramparça olmuştu. “Zaten biliyorum. Eğer özür dilemek için geldiysen geç kaldın.”

“Açıklamama izin ver,” dedi Trevor.

Evelyn boğazındaki düğümü güçlükle yutkundu. “Senin farklı olabileceğini düşündüğüme gerçekten inanamıyorum.” Sanki daha güçlü görünmesini sağlayacakmış gibi çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. “Beni gerçekten kandırdın. Meğer sen de Christopher’dan farksızmışsın. Hepiniz aynısınız.”

Evelyn omzunun üstünde bir el hissetti. “Sanatçımızla görüşmek isteyen insanlar var,” dedi Gigi. “Araya girdiğim için özür dilerim, Bay Whitney.”

Trevor başını iki yana salladı. “Sorun değil, Bayan Monroe. Gelmemeliydim zaten.” Evelyn’i orada, bir panik atağın eşiğinde bırakarak uzaklaştı. Neyse ki Evelyn, Gigi’nin eli sayesinde sakinleşmiş, nabızı düzene girmişti.

“Ne oldu, Evie?” diye usulca sordu Gigi.

Evelyn onun yüzüne baktı. “Önce sen.”

Yaşlı kadın kaşlarını çattı. “Ben ne?”

“Bana gerçeği söyle. Bu kasaba sanatçısı işini Ursula ile birlikte mi planladınız? Belediye başkanı bana projeye destek veren bağışçının benden başkasıyla çalışmak istemediğini söyledi. Kulağa garip geliyor doğrusu.”

“Neden?” diye sordu Gigi. “Etrafına bak. Sanatın harikula-de. İnsanlar ondan bahsedip duruyor.”

Evelyn bir süre durup kalabalığı inceledi. Gigi haklıydı. İnsanlar gerçekten heyecanlanmışlardı. O kadar heyecanlanmışlardı ki şimdiden siparişler gelmeye başlamıştı bile. Planları işe yaramış, neredeyse unutulmak üzere olan bir gelenek yeniden can bulmuştu ve Evelyn’in bunda payı büyüktü.

Evelyn ve Whit’in.

Sırtını Gigi’ye doğru döndü. “Soruma cevap vermedin. Ursula’nın çok zengin olduğunu biliyorum.”

“Doğru olabilir, hayatım. Ama seni temin ederim bizim parmağımız yok. Mükemmel bir zamanlaması olduğunu kabul ediyoruz. Açıkçası çalıştığını görmekten de memnunuz. Fakat bizim başımızın altından çıkmadı.”

Evelyn kaşlarını çattı. “O zaman kim benim için böyle bir şey yapar?”

“Senatör?”

Evelyn başını iki yana salladı. “Hayır. Sabit bir gelirle geçiniyor ki o para da çok bir şey sayılmaz, en azından onun standartları için. Ayrıca hâlâ kötü olanın ben olduğuma inanıyor. Asla böyle bir şey yapmaz.”

“O zaman bilmiyorum,” dedi Gigi. “İstersen belediye başkanına sor. Ya da hayallerine inanan birini bulduğun için şükret. Tanrı biliyor ya sen bile kendine inanmıyorsun.”

Evelyn’in tek cevabı sessizlik oldu.

“Şimdi anlat bakalım, Bay Whitney ile aranda ne var?”

Evelyn iç geçirdi. Bu soruya nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Ancak Gigi’nin yüzündeki ifadeden, gerçekler dışında hiçbir şeyin onu tatmin etmeyeceği açıkça okunuyordu.

Kırk Birinci Bölüm

Trevor, Âşıklar Parkı Müzesi'nin dışındaki otoparkta ilerliyordu. Sergiyi gezmemişti bile. Utancı ve pişmanlığı, Evelyn'in bakışları altında taşıyamayacağı kadar ağır bir yük-tü onun için.

Aslında bu kısmen doğru sayılmazdı. Evelyn'in bakışları onun dışında herkesin üzerindeydi. Hatta söylemek istediği şeyle ilgilenmemişti bile.

Biliyordu. Ona günler önce söylemeliydi. Yıllar önce söylemeliydi. Tam bir aptal gibi davranmıştı!

Trevor yeniden kapıya doğru yöneldi ama korkaklığı onu yarı yolda bıraktı. Binaya doğru ilerleyen genç bir çiftin bakışla-rından kaçınarak geri döndü. Sürekli ileri geri gitmesi yüzünden muhtemelen bir deliye benziyordu. Buradan ayrılması lazımdı. Çiftliğe, eve dönmeliydi. Orası sessizdi, Evelyn'den uzaktı.

Sessiz ve Evelyn'den uzak...

Böyle mi devam edecekti yani? Chris'in yalanlarına inan-masına izin mi verecekti?

Ah, hayır. Chris acaba ona ne söylemişti? Evelyn'in duy-dukları gerçeklerden daha kötü olabilir miydi? Bunlara inan-masına nasıl izin verebilirdi?

Ona gerçeği söylemeliydi. *Gerçek olan gerçeği.*

“Whit?” Casey aceleyle ona doğru geliyordu. Marin de peşindeydi. “Burada ne yapıyorsun dostum?”

Trevor ellerini cebine soktu.

“Ona söyledin mi?” Marin’in sesi umut dolu çıkmıştı. O kadar uzun süredir evliydim ki âşık olmanın insanı ne kadar acınası yaptığını unutmuşlardı.

“Fırsat bulamadım,” dedi Trevor. “Chris ona benden önce ulaşmış.”

Casey ellerini Trevor’ın omzuna koydu. “Üzgünüm dostum.”

“Beni bir daha görmek istemiyor.” Trevor kamyonetine doğru döndü. “Ben de eve gidiyordum.”

“Korkak olma,” dedi Marin. Trevor’ın önüne geçip dimdik durdu ve omzuna bile zor varsa da ona dik dik baktı. “Ne kaybedersin ki?”

Trevor kasaba merkezinin karanlığına dalmıştı.

Marin onunla göz göze gelmeyi sabırla bekledi. “Eğer seni gerçekten görmek istemezse o zaman kaybedecek bir şeyin yok.” Ona doğru yeniden bir adım attı. Gözlerini yukarı dikmiş, hâlâ göz göze gelmeyi bekliyordu. “Hislerini saklamayı bırak, Whit. Kalbinin peşinden git.”

Trevor omuz silkmekten başka bir şey yapmayan Casey’ye baktı.

Marin müze kapısına doğru yürümeye başladı ama aniden durdu, arkasını döndü ve Trevor’a baktı. “Eee?”

Trevor ayağının altında kalan bir taşı tekmeleyip, Marin’in olduğu tarafa ilerlemeye başladı.

Kadın haklıydı. Kenara çekilip hayatının ellerinden kayıp gitmesine seyirci olmaktan vazgeçmeli, ipleri eline almalıydı.

Hem sadece olanları bildiğini söylemişti. Evelyn'e gerçekleri anlatmamak için artık bir sebebi yoktu. Ayrıca bunu yapmadan huzur bulamayacaktı.

Derin bir nefes alıp, kapıya kadar Casey ile Marin'in peşinden ilerledi. Yürürken yakalı gömleğinin bir anda daraldığını, boynunu sıkıldığını fark etti.

"Kusacak gibi görünüyorsun," dedi Casey karısının elini tutarken.

"Haklı olabilirsin," dedi Trevor.

Marin elini Trevor'ın koluna koydu. "Onu gerçekten seviyorsun, öyle değil mi?"

Trevor soruyu duymazlıktan geldi. İsteddiği son şey Casey'nin karısının Evelyn'e duyduğu hisleri romantikleştirmesiydi. Çünkü romantik değillerdi. Acınasılardı. Şimdi burada olmasının tek sebebi, Evelyn'in -doğru bile olsa- Chris'in sözlerine inanmasını istememesiydi. Eğer gerçeği açıklayacak biri varsa, o kişi Trevor olmalıydı.

O zaman neden midesi bulanıyordu?

Trevor galerinin kapısını açtı ve içeri girdi. Dışarıda olduğu yirmi dakika boyunca içerisi daha da kalabalıklaşmıştı. Evelyn'i ararken ara sıra insanlar gelip omzuna dokunarak, "İyi iş çıkarmışsınız," diyorlardı.

Evelyn kalabalıktan uzak bir köşedeki bir kadın grubunun ortasında oturuyordu. Oraya doğru yaklaşırken Trevor'ın dikkatini hayatını berbat etmeye niyetli yaşlı kadınlar çekmişti. Yaklaştıkça kadınların ondan hoşnut olmadıklarını fark etti.

Kaybedecek neyim var ki? diye hatırlattı kendine. O kadınların ne düşündüğünü umursamıyordu zaten. Onu asıl ilgilendiren Evelyn'in ne düşündüğüydü.

Masaya ulaştı ve uzunca bir süre öylece bekledi. "Evie?"

Beş çift göz bir ona, bir Evelyn'e bakıyordu. Oysa kendi gözleri yalnızca Evelyn'e odaklanmıştı. Evelyn ise neredeyse hiç kıpırdamamıştı.

“Konuşabilir miyiz?”

“Ah, Trevor,” dedi Doris ayağa kalkarak. “Beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattın.”

Trevor derin bir nefes aldı. “Evie, yalnızca beş dakikanı istiyorum.”

Evelyn nihayet ondan tarafa döndü. “Tamam. Üç dakikan var.”

“Başka bir yere gidebilir miyiz?” Ona bakan kadın grubunu inceledi. “Lütfen?”

Evelyn ayağa kalktı. Tek kelime söylemeden yanından geçti ve dışarıya, lobiye çıktı. Sanki manyetik bir güce kapılmış gibi Trevor da onun peşinden gitti. Bir yandan da yalnız kaldıklarında söyleyeceklerini kafasında toparlamaya çalışıyordu.

Aklına tek kelime gelmemişti.

Evelyn onu lobinin içinden geçirerek boş bir odaya götürdü. Burası, serginin akşamları kapatılan bölümlerinden biriydi. Trevor bir an için kalabalığın daha az göz korkuttuğunu düşündü.

Evelyn nihayet durup ona doğru döndü. Trevor'm adeta soluğu kesilmişti. Bu ışık altında, o kırmızı elbisenin içinde, bir yanına tokaladığı saçlarıyla güzelliği gerçekten dilinin tutulmasına sebep olmuştu.

Ancak gözlerindeki o buz gibi bakış, Trevor'ı hayaller âleminden çekip çıkarmaya yetmişti. Evelyn öfkeliydi. Öfkelenmeye hakkı da vardı. Çünkü onu kendinden uzaklaştırmıştı. Ona en çok ihtiyaç duyduğu an yanında olamamıştı. Onu yanlış şekilde sevmişti.

Bunu nasıl düzeltecekti?

“Belki de bu kötü bir fikirdi,” dedi Trevor ellerini her zamanki gibi saçlarının arasından geçirerek. *İyi de kaybedecek neyim var ki?*

“Harika. Arkadaşlarımın yanına dönebilir miyim şimdi?” Evelyn hareket etmemişti. Hâlâ karşısında duruyordu ve güzelliği adeta can yakıyordu. “Zaten sana söyleyecek bir şeyim yok.”

Trevor, Evelyn’in yüzündeki acıyı görebiliyordu. Onu reddetmesi sevdiği kadının canını yakmıştı. Belki de yarasını deşmek için doğru bir zaman değildi. Söyleyecekleriyle onu daha çok incitmekten korkuyordu.

“Açıklamama izin verecek misin?”

Evelyn ellerini beline koydu. “Ne yapmaya çalıştığını anlayamıyorum. Tanıştığımız gece hayatımda özel bir yerin olacak sanıyordum. Uzun süre en yakın arkadaşım oldun.”

Kelimeler Trevor’ın kalbine bir bıçak gibi saplanmıştı. Yılların pişmanlığı tenini yakıyordu.

“Ama evlendikten sonra o çocuktan eser kalmadı. Sanki nazik mizacını her yıl gittikçe soğuk ve uzak bir hal alan başka bir adamla değiştirdin.”

“İyi davranmadığımı biliyorum.”

Evelyn kahkaha attı. “Sonra Christopher’la ilgili olaylar patladığında, en güçsüz olduğum anda gelip beni kurtardın. Kendimi kollarına attım. Beni reddettin.”

“Ben de oradaydım, Evie. Aynı şeyleri yeniden yaşamanız gerekmiyor.”

“Ama yaşıyoruz. Çünkü hemen sonrasında benim için isimsiz bir şekilde ahşap kalp satın aldığını öğreniyorum. Hem de yıllar boyunca.”

Trevor gözlerini kaçırmamak için uğraşıyordu.

“Yıllarca.” Evelyn’in sesi titrese de kararlılığını yitirmemişti. “Belki bunu hoş görebilirdim. Hatta romantik bile bulabilirdim.”

“Lütfen, anlatmama izin ver...”

“Söyleyeceklerini duymak istemiyorum, Whit. Beni aniden yüzüstü bırakmana ya da aklındaki her neyse, işte ona ihtiyacım yok. Ben iyiyim. Hayatıma devam etmem gerekiyor sadece.”

Evelyn, ondan sonsuza dek uzaklaşma niyetiyle yanından yürüyüp giderken Trevor öylece durdu. Sonra birden Evelyn’i kolundan tuttu. Yine de hâlâ diğer tarafa bakıyordu. Evelyn’e bu kadar yakın olmak cesaretini kırıyordu.

Evelyn ise Trevor’ın dokunuşuyla gerilmişti. “Bırak beni.”

Trevor gözlerini kapadı. “Tanıştığımız ilk geceden beri seni seviyorum.”

Evelyn biraz rahatlamıştı. Ancak Trevor hâlâ ona bakmıyor, daha doğrusu bakamıyordu.

“Aramızda gerçekten özel bir çekim vardı. Ama ben çiftçinin oğluydum, Chris ise bir emlak zengininin oğlu. Ben sana yalnızca bir kamyonet verebilirdim, o sana gökteki ayı bile getirebilirdi. Sana hak ettiğin hayatı sunamazdım. Bunu biliyordum.”

Evelyn ne konuşmuş ne de hareket etmişti. Sadece olduğu yerde bekliyordu.

Trevor yeri inceledi. “Chris hislerimi biliyordu ama seni gözüne kestirdiği zaman şansım olmadığını anladım.”

“Neden böyle düşündün? Sadece güç ve arabalara hayran olan basit kızlardan mıyım sence?”

Trevor kıpırdamadı. “Chris Chris’ti, ben de bendim işte.”

“Karar vermek için bana şans tanımalıydın, Trevor.”

Gerçekten mi? “Bir defasında sana hislerimi açacaktım. Senin için müzik odasında o şarkıyı çalarken. Hani Chris’in içeri girdiği gece.” Acaba Evelyn o gece aralarındaki çekimi hissetmiş miydi, yoksa her şeyi Trevor mı uyduruyordu?

“Ama uzun süre benden nefret ediyormuş gibi davrandın?” dedi Evelyn usulca.

“Öylesi daha kolaydı. Arkadaşın olmak yaptığım en harika, aynı zamanda da en berbat şeydi.”

Evelyn ona doğru yürüdü. “Ya kalpler? Onlar neydi?”

“Tek lüksüm. Sadece kendim için. Bana nedense kendimi iyi hissettirirlerdi. Onları görünce çok yakınlarımda seilmeyi hak eden birisi olduğunu düşünürdüm. Ona sahip olamasam da...”

“Bilmiyordum, Trevor,” diye fısıldadı Evelyn.

“Henüz bitirmedim.” Trevor başını kaldırıncı gözleri buluştu.

“Canımı yakacak kısma geldik, değil mi?”

Trevor başını salladıktan sonra derin bir nefes aldı. “Bilmeni isterim ki yaptığım ya da yapmadığım her şeyi senin için yaptım. Çünkü canının yandığını görme riskine giremezdim. Ama bir yandan da... korktuğum için yaptım.”

“Söyle...”

“Haklıydın. Kadınlardan haberim vardı. Chris için yalan söyledim, hem de pek çok kez.”

“Dillon’daki restorana sürpriz yapmak için geldiğim zamanki gibi mi? O kadın. O...?”

“Benim kız arkadaşım değildi.”

Evelyn önce hareketsiz durup, birkaç kez gözlerini kırptırdı. Ardından da Trevor’a sertçe bir tokat indirdi.

Trevor onun elini yakaladı. “Dinle beni. Eğer sana o zaman söyleseydim benden nefret ederdin. Chris yine bir yolunu bulur seni kandırırdı. Sana hislerimden bahseder, beni yalancı çıkarırdı.”

“Bunu bilemezsin.”

“Bunu sen de biliyorsun.”

Evelyn bakışlarını kaçırdı.

“Ya da bana inanırdın. O zaman da aklında sonsuza dek kalbini kıran gerçekleri öğrendiğin kişi olarak kalırdım.”

“Bu kararı beni düşünerek almamışsın, Whit,” dedi Evelyn. “Kendini düşünmüşsün. Vereceğim tepkiye üzülmekten korkmuşsun. Bana gerçekleri bu yüzden söylememişsin.”

Trevor’m tek cevabı sessizlik oldu.

“Kutlarım, Trevor. Bana gerçek karakterini göstermeden sana değer vermemi bekledin.” Evelyn gözyaşlarıyla ıslanan yanaklarını kuruladı. “Ve bu yüzden, seni affedebileceğimi hiç sanmıyorum.”

Trevor ona doğru uzansa da Evelyn hızlı adımlarla ilerledi. Saniyeler içinde de odadan çıkıp gitti. Muhtemelen Trevor’ın hayatından da... Hem de sonsuza dek.

Kırk İkinci Bölüm

Evelyn'in müzeden ayrıldığı gecenin üstünden bir ay geçmiş olsa da Trevor Whitney'ye duyduğu o keskin öfke hiç ama hiç dinmemişti.

En azından bu konuda haklıydı.

Kâğıttan Kalpler'in tavan arasında gezinip, öğrencilerinin çalışmalarına hayranlıkla baktı. O hafta düzenlediği ikinci atölyeydi ve iki atölye de tıklım tıklım doluydu. Kasaba sanatçısı olmak işe yarıyordu doğrusu. Bağışçının parasını reddettiğinin ve kendi şartları altında çalışacağının altını çizdikten sonra, belediye başkanının teklifini kabul etmişti.

"Bağışçı olmadan fon sağlayamayız," demişti başkan.

"Parayı kendim toplarım," diye yanıt vermişti Evelyn de. "Bir bağış etkinliği düzenlerim. Hizmetim karşılığında en makul ücreti isteyeceğime söz veriyorum. Kimsenin sadakasını istemiyorum."

Adam, Evelyn'e adeta hayranlıkla bakıyordu. Dizginleri eline almak Evelyn'in hoşuna gitmişti. Sabit bir gelirin verdiği güvenden memnun olduğundan bahsetmeye gerek bile yoktu. Kendi ayakları üstünde duruyordu. Hem sevdiği şeyi yapıyor hem de kocasının çaldıklarını kasabaya geri

ödüyordu. Kasaba halkı nihayet onu affetmeye başlamış gibiydi.

Daha ne isterdi ki?

“Bayan Evie?” Sadie isimli bir kız elini kaldırdı. “Saçını nasıl çizeceğimi gösterebilir misiniz?”

Evelyn gülümseyerek Sadie’nin yanına çömeldi. *Teknede-ki Kız* tablosu gerçekten iyi bir çizim örneğiydi. Evelyn tablonun her aşamasını tek tek anlatarak ilerliyordu.

“Evelyn?” Abigail merdivenlerin tepesinde duruyordu. “Bitirdiysen hazırız.”

“Beş dakika.”

Son öğrenci de atölyeden ayrıldıktan sonra Evelyn çizimlerini topladı ve onları defterinin arasına yerleştirdi. Tam o sırada Sersem Lily’nin köpeği Tuzlu Tart’a ruj sürdüğü bir resim ilişti gözüne. Gülümsedi. Bazen o çizim defterinin üstünde çalışırken Trevor’ın onu hediye ettiği günü anımsıyordu. Evelyn defteri pek çok defa çöpe atmak istemişti ama şimdi onu buraya, nihayet mutluluğu bulduğu bu yere getiren kapalı kapıyı temsil ettiği için kıyamamıştı. Sanki Tanrı her şeyi mükemmel bir şekilde kurgulamıştı, günün birinde Evelyn’in amacını bulacağını biliyordu. Yine de hâlâ öğrenmesi gereken çok şey vardı. Ancak bunların bir tanesinden emindi. Tanrı insanın en derin acılarını bile dindirip, inanılmayacak güzellikteki lütuflara dönüştürebiliyordu.

Abigail’ın yanına indiği zaman Gönül İş Gönüllüleri’nin yanı sıra Georgina Saunders, Susan Hayes ve Lydia Danvers’ı görünce şaşırdı. Çünkü diğer kadınlar önceki kasaba sanatçısı toplantılarına katılmamışlardı. Şimdi burada ne işleri vardı?

Kısa bir şaşkınlık anından sonra Evelyn, büyük masaya varıncaya kadar yürümek için kendini zorladı.

Belediye Başkanı Thompson, Evelyn'in elini sıktı. "Sizi yeniden görmek ne güzel, Evelyn. Sanırım meşguldünüz."

Evelyn çizim defterini çıkardı. "İstediğinizi getirdim." *Hastanenin çocuk hastalıkları bölümü için duvar resimleri...* Bu resimlerin üzerinde çok çalışmıştı. Aklına gelen fikirler onu bile heyecanlandırmıştı. Bir şey onu heyecanlandırmayalı ne kadar uzun zaman olmuştu acaba?

"Harika." Adam arkasında kalan gruba hitap etti. "Başlayalım mı?"

Evelyn masanın öteki tarafına geçip oturdu.

"İnanılmaz. Sanatsal ruhun takdire şayan, Evelyn," dedi Georgina. "Whitney Çiftliği'nin dışında epey vakit geçirmişsin anlaşılan."

Diğer kadınlar gülerken Evelyn bakışlarını, Abigail'a çevirdi. Abigail tombul, yaşlı kadına ters ters bakıyordu.

Evelyn kot pantolonunun üstüne giydiği şık bluzunu düzeltti. Bol hırkasını bel kısmından üstüne sardı. Tüm yetişkin hayatı boyunca hiç az önceki kadar kendisi gibi hissetmemişti. Şimdi bu kadınları görmek neden onu bu kadar rahatsız etmişti?

"Evine el konulduğundan beri nasılsın?" Georgina'nın sanki onun için endişeleniyormuş gibi sorduğu sinir bozucu sorusu, Evelyn'in canını sıkıyordu. Christopher'ın yaptıklarını son birkaç haftada duymayan kalmamıştı.

Evelyn çenesini kaldırdı. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Tuhaf olsa da aslında yalan söylemiyordu.

Georgina tek kaşını kaldırdı. "Eski kocası hapse girmek üzere olan birine göre çok vurdumduymaz bir tepki."

"Eskiler ne der, bilirsiniz," dedi Gigi, konuyu değiştirmeye çalışarak. Gigi muhteşem bir kadındı ama Georgina ile boy ölçüşemezdi. Evelyn bunu biliyordu.

Georgina'nın yüzünde eğreti bir gülümseme vardı. "Düşmanını sev mi?"

"Ne ekersen onu biçersin." Gigi kollarını kavuşturdu. "Artık asıl tartışmamız gereken konuyu tartışabilir miyiz?"

Belediye Başkan Thompkins boğazını temizledi. "Ah, evet. Duvar resmi." Evelyn'den tarafa döndü. "Kasaba sanatçımız için ne harika bir proje."

Evelyn gülümsedi. "Proje için ben de heyecanlıyım. Ancak kalpleri boyama işi çok zamanımı alıyor. Onca reklam ve yeni tasarımlar sayesinde bu yıl hazırlanacak kalplerin sayısını neredeyse ikiye katladık. Sevgililer Günü'ne yalnızca birkaç ay kaldı."

Georgina kaşlarını çattı. "Hepsini tek başına mı boyuyorsun sanki?"

"Hayır. Elbette ki hayır," diye cevap verdi Evelyn. "Hepsini değil. Ama diğer sanatçıların yaptıklarını da kontrol ediyorum."

Georgina manikürlü elini havada umursamaz bir tavırla salladı. "Duvar resmi için neden başka bir sanatçı bulamayacağımızı anlamıyorum, Bay Thomas."

Adam kaşlarını çattı. "Evelyn harika işler başarıyor, Georgina. Bu yüzden kasaba sanatçımız o."

Yaşlı kadın gözlerini kısarak Evelyn'e baktı. "Sahi, bahsetsenize biraz. Nereden çıktı bu pozisyon? Hiç başvuru görmedim."

Evelyn durgunlaştı. O bile nasıl olduğunu bilmiyordu. Ursula'yı ya da diğer üyeleri sorgulamaya hâlâ devam ediyordu. Ancak henüz bunu öğrenebilme fırsatı olmamıştı. Ayrıca Gigi kötü bir yalancıydı. İçinden bir ses bu işin arkasında birisi olsaydı şimdiye kadar bulmuş olacağını söylüyordu.

“Burada bulunma sebebimiz bu değil,” dedi belediye başkanı. “Duvar resmi için fikriniz yok mu?”

“Elbette var,” dedi Georgina. “Fakat kasabamızdan para çalmış olsun ya da olmasın, bir suçlunun karısının fikirlerimizi hayata geçirmesi doğru olur mu, emin olamıyorum. Ayrıca,” gözlerini kısarak Evelyn’e baktı, “gerçekten o kadar başarılı olduğunu nereden biliyoruz?”

Kelimeler küçük düştüğü, reddedildiği ve bu kadınlar tarafından haddinin bildirildiği diğer zamanlardaki gibi Evelyn’in yüreğini yakıyordu. Evelyn onlardan biriyken de her zaman daha fazlası olmak için çabalandı. Kendilerinden başka kimseyi sevmeyen insanlara kendini sevdirmek için ne kadar vakit harcadığını geçen aylarda fark etmişti.

Onların fikrini neden umursuyordu ki zaten?

Kalp atışları hızlanmaya başladı. Bu, buradan çıkması için ufak bir uyarı olabilirdi. Geçireceği bir panik atağın utancından kurgulamazdı. Hem de bu insanların önünde.

Georgina, Evelyn’in yüzüne sanki sorduğu bir soruya cevap bekliyormuş gibi bakıyordu.

Evelyn de uzunca bir süre ona baktı. Ve sonra içinden kopup gelen bir şeyler ona cevabı fısıldadı. *Boş yere endişelenme*. Yüreği boş yere endişelenmemesi gerektiği fikrine tutundu. *Teknedeki Kız* tablosunun son rötuşlarını yaparken okuduğu bir ayettendi bu. Tablodaki kızı en az yirmi defa çizmişti. Çünkü o kız amacına ulaşmış ve huzura kavuşmuştu.

Evelyn ellerine bakıp, Whitney Çiftliği’nde ot yolduğu zamanı anımsadı. Yıllar boyu yaptığı fedakârlıklar onu nasıl da sevmediği ve bir daha asla olmak istemediği birine dönüştürmüştü?

Ancak kendisi de teknedeki kıza dönüşmüyor muydu? Yeteneklerini kasabasını güzelleştirmek, çocukları cesaretlendirmek ve sevdiği şeyi yapmak için kullanırken huzuru ve amacını bulmuyor muydu?

Bana güven.

Tanrı onu olduğu gibi seviyordu. Zeki, güzel ya da yetenekli olduğu için değil, sadece ona ait olduğu için.

Öyleyse amacma odaklanmaktan onu hiçbir şey alıkoyamazdı. Georgina'nın, Christopher'ın ya da başka birisinin dikkatini dağıtmasına izin vermeyecekti.

"Evelyn sen iyi misin?" Gigi uzandı ve elini Evelyn'in omzuna koydu.

"İyiyim, Gigi. Teşekkür ederim," diye gülümsedi Evelyn.

Odadaki tek erkek olan belediye başkanı söze devam etmekte kararsız görünerek etrafını inceledi. Kendi yönettiği toplantının kontrolünü kaybetmiş gibiydi. "Duvar resmi di-yorduk..."

"Hastanenin çocuk bölümü için," diye hatırlattı Georgina.

"Evelyn'in özgün tarzı için mükemmel bir proje," diye devam etti Gigi.

"Bu planı onaylamak isteyecek birçok bağışçı var, Bay Thompson." Georgina'nın ifadesi ciddiye.

Evelyn sanki bedeni başka bir kuvvet tarafından ele geçirilmiş gibi ayağa kalktı. "Çocuk hastalıkları bölümü için seve seve duvar resmi yaparım. Georgina'nın da önerdiği gibi başka sanatçıların yanı sıra çocukları da dahil edebileceğimiz fikirlerim var. Kalpleri temiz, sevgi dolu ve nazik çocuklar. Birbirlerine karşı kin tutmayan çocuklar. En azından böyle davranan yetişkinleri görene kadar."

Georgina'nın gözleri iri iri açıldı.

“Ancak bu işi tek bir şart karşılığında yaparım.” Evelyn’in çenesi gerildi, gözlerini Georgina’ya kilitlemişti. “Son sözü ben söyleyeceğim.” Kendisi bile ağzından çıkan kelimelere inanamıyordu. “Ben yetenekli bir sanatçıyım, ister inanın ister inanmayın. Yıllarca bunun eğitimini aldım. Keşke resim yapmaya bu kadar ara vermeseydim. Hastane için yapacağım duvar resmine hastane yöneticilerinin, bağışçıların, doktorların ve hastaların hayran kalacağına dair güvenim de tam. Kasaba sanatçısı olarak bu görevi yerine getirmekten memnuniyet duyarım. Ancak söylediğim gibi bana patronluk taslayamazsınız.”

Çizimlerinin olduğu dosyayı masanın üstünden belediye başkamna uzattı. “Fikirlerimi, çizimlerimi incelemekten ve yorum yapmaktan çekinmeyin. Şimdi izin vererseniz boyamam gereken kalpler var.”

Kırk Üçüncü Bölüm

Trevor, Casey ve Marin'in yeni doğan bebeğini görmek için gittiği hastaneden yeni dönmüştü. Bebeğin bekledikleri gibi erkek olmaması herkesi şaşırtmıştı. Trevor küçük kızı kucağına almamıştı. Ancak arkadaşını kutlamış ve sanki hayatında çok önemli ama eksik bir şeyler varmış gibi acı dolu bir hisle oradan ayrılmıştı.

Dusty'nin yelesini fırçalama işini yeni bitirmişti ki çakıl taşlı yolda bir araba sesi duydu. Ahırın kapısına doğru yürüyünce Gigi Monroe'nun görkemli arabasının tepeyi tırmandığını gördü. Kamyonetini buraya park ettiğine pişman olmuştu. Bunu yapmamış olsaydı onu burada kimse bulamazdı.

Arka tarafa koşmayı düşünse de Gigi'yi, istediği şeyi almadan gitmeyeceğini bilecek kadar tanıyordu. Kadın arabadan inerken Trevor'ın içine, Gigi'nin ziyaret sebebinin kendisi olduğuna dair bir his doğdu.

Doris ve Ursula da arabadan inince Trevor neredeyse dağa kaçacaktı. Gigi'yle başa çıkabilirdi ama üçüyle aynı anda baş edebilir miydi? Takım elbise giyip kendini kasaba meydanında maskara etmeyi yeğlerdi.

Ahırın kapısında durdu ve kadınların ona yaklaşmasını seyretti. Gigi bilmiş bir tavırla Trevor'a başını salladı. Trevor neden azar işitecekmiş gibi hissediyordu? Üstelik daha kaba-hatinin ne olduğunu bile bilmeden.

Kadınlar yanma geldiği zaman Gigi, kucağında taşıdığı plastik bir kabı ona uzattı. "Sana kurabiye yaptım. En sevdik-lerimden."

Trevor kurabiyeleri aldı. "Teşekkür ederim."

Ursula, Trevor'ı dürttü. "Bizimle paylaşacak mısınız?"

Trevor kutuyu Ursula'ya verdi.

"Onlar senin için değil," dedi Gigi. "Eğer yemeni isteseydim sana arabada ikram ederdim."

Ursula ise hiç istifini bozmadan kurabiyelerden birini kemirmeye başladı.

"Bana kurabiye vermek için mi geldiniz?"

Gigi başını iki yana salladı. "Hayır." Yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Evelyn'le konuştun mu?"

Trevor kapının pervazına yaslandı. "Müzenin açılışından beri görüşmedik."

Üç kadın sanki bir sırrı paylaşıyormuş gibi birbirlerine baktı. Trevor bunun ne anlama geldiğini anlamamıştı.

"Gigi, söyleyecek bir şeyin mi var?" diye sordu Trevor. "Buradan bakınca patlamaya hazır bir bomba gibi görünüyor-sun da."

Gigi derin bir iç çekti. "Müzedeki gece. Evelyn'le konuştu-ğunuz odanın hemen dışındaydım."

"Gizlice dinlemek istediğinden söze karışma zahmetine girmemiş," dedi Ursula.

"Bu doğru değil," diyen Gigi yere baktı. "Kabul ediyorum. Orada olduğumu haber vermeliydim ama bölmek istemedim."

“Keşke söyleseydin.” Trevor ellerini cebine soktu.

Gigi’nin yüzünde belki de yüz defa gördüğü o acıyan ifade vardı. Hiç evlenmemiş, yıllarının çoğunu sevmeye hakkı olmadığı birine âşık olarak geçiren bir adama acımak kolaydı.

“Hiç bilmiyorduk Trevor,” dedi Doris.

Trevor yanıt vermedi. Onca yıl Evelyn’i unuttuğuna kendini inandırarak yaşamıştı. Oysa yalnızca kendini kandırmıştı.

“Aslında ben şüphelenmiştim,” dedi Gigi. “Onu bardan kurtardığın gece.”

Doris’in ağzı şaşkınlıkla açıldı. “Neden söylemedin?”

Gigi, Trevor’a üzüntülü bir ifadeyle bakıyordu. “İlk defa araya girmemenin doğru olduğunu düşündüm. Özellikle de Trevor ile Maggie’nin arasını yapma girişimim bir fiyaskoyla sonuçlandıktan sonra.”

Trevor huysuzlandı. “Buna gerek yok hanımlar.”

“Senin için endişeleniyorum,” dedi Gigi.

“Bu yüzden mi kurabiye pişirdin?”

Gigi omuz silkti. “Endişelendiğimde kurabiye pişiririm.”

“Ben iyiyim.”

“Sanmıyorum. Son iki pazardır kiliseye gelmiyorsun. Sen olmayınca müziğin tadı yok.”

Doris başım iki yana salladı. “Gerçekten yok. Geçen haftaki orkestra şefimizin kendi sesini bile duyamadığına bahse girerim. Sadece dört akor biliyordu. Sanırım benden bile yaşıyordu.”

“Kes şunu,” diyerek Trevor’ı tersledi Ursula. “Yas tutuyormuşsun gibi davranıyorsun.”

Trevor kıpırdandı. “Asla size ait olmayan bir şey için yas tutamazsınız.”

“Bir daha onunla konuşmayı denedin mi?” Doris’in gözleri umut doluydu; fazlasıyla umut dolu. Trevor, onca insanın hayal kırıklığı olmaktan nefret ediyordu.

Ahıra doğru döndü, süpürgeyi aldı ve kadınlar gelmeden epey bir süre önce bitirmiş olmasına rağmen yeniden yerleri süpürmeye başladı. “Telefonlarıma cevap vermiyor.”

“Kâğıttan Kalpler’de resim yapıp çizim dersleri veriyor. Abigail, Evelyn’in bir stüdyoya ihtiyaç duyduğunu düşünmüş.”

Trevor başını yerden kaldırmadı. Seyredildiğinin farkındaydı.

“Kasaba heyeti onu kasabanın resmi sanatçısı yaptı,” diyen Doris, Gigi’nin yanına doğru yürüdü.

“Evelyn tüm bunların arkasında Ursula’nın olduğuna yemin bile edebilir,” dedi Gigi.

Ursula ukala bir tavır takındı. “Göründüğümden daha tatlı olduğumu sanıyor.”

Trevor omuz silkti. “Eh, bu pek de şaşırtıcı olmazdı.” Neticede Ursula yeni mağazasını açmasında Abigail’a yardım etmişti.

Kadınlar Trevor’a birer adım daha yaklaştılar. Trevor da nihayet bakışlarını kaldırmıştı. Fakat bunu yapar yapmaz pişman oldu. Neydi bu kadınlar, zihin okuyucu mu?

Trevor homurdandı. “Bir şey söylemeyin.”

Gigi ile Doris, Trevor’ın ciyaklama olarak tanımlayacağı bir ses çıkardı.

Sadece Ursula başını salladı. “Aferin sana evlat.”

“Ciddiyim,” dedi Trevor. “Bunu yapanın ben olduğumu bilmesini istemiyorum.”

“Tek söz etmeyeceğiz,” dedi Gigi. “Ama neden sır olarak tutalım?”

“Teklifi reddetti. Yardımımı istemiyor belli ki.”

“Onun için ne yaptığını biliyor musun?” diye sordu Gigi.

Bilmiyordu. Nereden bilecekti? Onu bir aydır görmüyordu. Konuk evi onu adeta boğuyor, çiftlik onunla dalga geçiyordu. Evelyn gittiğinden beri tüm dünya anlamsızdı sanki.

Gigi gülümsedi. “Geçen gün gerçekten kendini savundu. Kim olduğunu hatırlamaya ihtiyacı var gibiydi sanki.” Trevor’ın elini tuttu. “Senin sayende bunu başardı.”

“Kendi için bir şeyler yapmak istemesini reddedilmek olarak algılama,” diye ekledi Ursula. “Hâlâ kim olduğunu anlamaya çalışıyor.”

“Bu çok güzel,” dedi Trevor. “Onca yılı onun değiştiğini düşünerek geçirmiştım. Meğer yalnızca yolunu şaşırmış.”

“Bazen hepimiz yolumuzu şaşıırız,” diyen Gigi, Trevor’m elini sıktı. “Ancak Evelyn’i uzun zamandır tanıyorum. Artık bana bile farklı görünüyor.”

“Görmüyor musun?” dedi Doris gözleri parlayarak. “Ona mutlu olması, kendini bulması için bir şans verdin.”

“Aynısını kendin için de yapmalısın,” diye ekledi Ursula.

Trevor uzaklaştı. “Hanımlar beni fazla övüyorsunuz. Tek yaptığım belediye başkamnm aklına girmekti. Kasabaya yönelik planlarını başarmasında Evelyn’in ona her türlü yardımı sağlayabileceğini söyledim.”

“Bu da çarkları döndürmeye başladı, Bay Whitney,” dedi Gigi, Trevor’m peşinden giderek. “Artık kendine eskisinden daha çok güveniyor.”

Evelyn’in, önerdiği parayı reddetmesi Trevor’m biraz moralini bozmuştu. Sanki Trevor’ı reddetmiş gibi hissettirmişti. Ama bu çılgın yaşlı kadınlar haklıydı, Evelyn’in kendi ayakları üstünde durmaya ihtiyacı vardı.

“Mutlu olmasını kendi başarım olarak gösteremem,” dedi Trevor. Hele ki yıllarca acı çekmesine sebep olduktan sonra... Onca olaydan sonra gücünü toparlayabildiyse şayet bu kendi başarısıydı.

“Neden kendini cezalandırmak zorundasın?” diye sordu Gigi. “Seni bu kadar kötü yapan ne?”

“Oradaydın. Duydun.”

“Evet. Ama öyle olduğunu düşünmüyorum.” Trevor kadının ona baktığını hissetse de başını eğdi.

Gigi iç geçirdi. “İnatçı olanın *Evelyn* olduğunu sanırdım. İkiniz de birbirinizden betersiniz.”

“Bir araya gelememenize şaşırmamak lazım, ikiniz de fazlasıyla iyisiniz,” diyen Ursula sanki iğrendiği bir şeyden bahsediyor gibiydi.

Trevor süpürme işine geri döndü. “Onunla evlenmesine izin verdim.”

“Evlenmeleri senin suçun değildi. Ya da aldatılması. Onların yükünü kendi omuzlarına alamazsın.” Doris ve Ursula adeta üstüne kapanan duvarlar gibi etrafını sarıyorlardı.

“Hayır. Şansım vardı. Artık çok geç.” Trevor süpürme işini daha hızlı, daha beceriksizce yapmaya başladı. “Artık bu konuyu kapatabilir miyiz?”

Doris durması için elini Trevor’ın koluna koydu. “Bize onu sevmediğini söyle, biz de konuyu kapatalım.”

Trevor durdu. “Bunu yapamayacağımı biliyorsunuz.”

Üç çift göz onu seyrediyordu. “O zaman şuna cevap ver,” dedi Ursula. “Mücadele etmeye değmez mi?”

“Elbette değer, ama anlamıyorsunuz.” Trevor bakışlarını onlardan çekip ileride duran, Evelyn’in bir yuvaya çevirdiği konuk evine dikti. “Benden daha iyisini hak ediyor.”

“Ah, korkak,” diye tersledi Ursula aniden.

Trevor doğruldu.

“Ancak bir ahmak böyle cevap verir.”

Doris ikisine de gerçekten korku dolu gözlerle bakıyordu.

“Sana üç kelime söyleyeceğim, Whitney.” Ursula ona doğru bir adım atıp, işaret parmağını Trevor’ın göğsüne doğrulttu. “Bir. Yolunu. Bul.”

Trevor adeta donup kalmıştı. “Ne dedin sen?”

“Beni duydun. Onun daha iyisini hak ettiğine kendini inandırmak için on beş yılın vardı. Ondan vazgeçmek için on beş yıl. Kendine onun tanıdığın kadın olmadığını söyledin ama öyle değildi. O zengin, burnu havada insanların hayatına asla ayak uyduramadı.”

“Bak bu doğru işte. Ondaki bir şeyler hep farklıydı,” dedi Doris.

“Önüne yığınla fırsat çıkacağını falan mı düşünüyorsun?” Ursula kalın çerçeveli gözlüğünün arkasından dik dik bakıyordu.

“Az önce söylediğim gibi şansımı kaybettim ben.”

Ursula ellerini havaya kaldırdı. “Dinlemiyorsun! Senin şansın bu.”

“Bay Whitney...” Doris’in sesi Ursula’nın azarını yarıda kesti. “Ursula’nım söylemek istediği, Evelyn’in buraya ait olduğu. Buraya. Sana.”

Trevor başını iki yana salladı. “Beni istemiyor. Özellikle de yaptıklarımı öğrendikten sonra... Yalan söyledim. Evelyn’in kitabında bu affı olmayan bir suç.”

“Atlatacaktır,” dedi Ursula.

Gigi, Ursula’yı bakışlarıyla azarlarken, Trevor da herhangi bir şeyin -ya da birinin- bu kadının çenesini kapatıp kapatamayacağını merak ediyordu.

“Beni düşündüğünüz için minnettarım hanımlar. Ama bazen olmuyorsa olmuyordur.”

Kadınlar umutsuz, çaresiz ve yenilmiş gibi bakıyorlardı.

“Buraya kadar mı yani?” diye soru Gigi. “Söyleyecek başka bir şeyin yok mu?”

Trevor omzunu silkti. “Her şeyi uzun zaman önce Tanrı’nın ellerine bıraktım.” Tanrı’yla tartışacak halleri yoktu heralde.

Gigi’nin yüzü son kullanma tarihi geçmiş süt misali ekşidi. “Hayır bırakmadın.”

Ursula ile Doris yaşlı kadına tehditkâr bir bakış attı. Ancak grubun lideri olan yaşlı kadının geri adım atmaya niyeti yoktu. Trevor’a yaklaştı. Trevor söylenecekleri duymak için kıpırdamadan bekledi.

Gigi adeta az önce bir aydınlanma yaşamış gibiydi. “Eğer her şeyi Tanrı’nın eline bırakmış olsaydın her yıl o kalplerden alır mıydın?”

Trevor yüzüne yansıyan şaşkınlık ifadesini hissetti. “Ne demek istiyorsun?”

“Tanrı’ya bırakmak vazgeçmek demektir. Oysa sen Evelyn’e tutunmanın bir yolunu her zaman buldun. Sen duygularını Tanrı’ya asla teslim etmedin.”

“Aman Tanrım,” dedi Doris. “Gigi haklı.”

“Hayır değil,” diye karşılık veren Trevor geçerli bir cevap arıyordu. “Onca yıl boyunca o kalpleri satın alanın kim olduğunu kimse öğrenmedi, özellikle de Evelyn.”

“Ama sen biliyordun,” dedi Gigi usulca. “Önemli olan da bu.”

Trevor ahırın kapısına yaslanarak iç çekti. Yıllarca Evelyn’i unuttuğuna dair kendini ikna etmeye çalışmıştı ancak Gigi haklıydı. Hislerinden asla tam anlamıyla vazgeçmemişti.

Bu ne anlama geliyordu?

“Artık teslim olmanın zamanı geldi,” dedi Gigi. “Tamamen teslim olmanın. Teslim olduğunu düşünüyor olabilirsin. Ancak hayır cevabını kabullenmek istemiyorsan, o zaman teslim olmamışsın demektir.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sen direndin. Kontrolünü yitirmemeye çalıştın. Eğer gerçekten teslim olsaydın cevabın olumsuz olduğunu kabul eder, yoluna devam ederdin. Artık teslim olmanın vakti geldi.”

Trevor gamzeli çenesini kaşıdı. “Yani onu kazanmak için son bir girişimde bulunmamam gerektiğini mi söylüyorsunuz?”

“Onlar söylüyor olabilir,” dedi Gigi arkadaşlarına bakarak. “Ancak ben öyle düşünmüyorum. Belki de ilk defa bir işe burnumuzu sokmamalı ve ikinizin arasına girmemeliyiz. Eğer olacağı varsa Tanrı sana bunu göstermenin bir yolunu bulacaktır. Teslim ol.” Trevor’ın koluna dokundu. “Tamamen.”

Kadınlar Gigi’nin arabasına doğru ilerlemeye başladılar. Fakat arabanın kapısını henüz açmayan Ursula arkasını döndü. “Bu güçsüzlük demek değil. Bilirsin işte, teslim olmak.” Sanki onu baştan ayağa tartıyormuş gibi gözlerini kısarak inceledi. “En çok istediğin şeyi sana bir daha geri verip vermeyeceğini bilmeden her şeyi Tanrı’ya bırakmak çok daha fazla güç gerektirir. Ayrıca iradeni koruman için de inanman gerek.”

Ona son bir defa bakıp arabaya bindi. Trevor’ı istemediği düşüncelerle ve yalnızca dua ederek kurtulabileceği, yürek burkan bir pişmanlıkla baş başa bırakmışlardı.

Saatler sonra boş çiftlik evinin sessiz yalnızlığı içinde uzanan Trevor, o kelimeleri tekrar tekrar anımsadı. *Teslim ol. Kendini bırak. Bir yolunu bul.* Nasıl bu kadar başarısız olmuştu?

Cevabını bilmediği sorularla mücadele ederek bir sağa bir sola döndü. Evelyn’in hayatından çıkmış olsa da ona bir

şekilde sürekli göz kulak olmuştu. Bir avuç umuda sarılmış, ihtiyaç duyduğunda yanında olmuştu. Doğru şeyleri yanlış amaç uğruna yapmış olabilir miydi?

Yataktan çıkıp mutfığa gitti, kendine bir bardak su koydu ve boş konuk evini gören pencereden baktı.

“Ne yapmamı istiyorsun, Tanrım?” Kelimeler dudaklarından niyetlendiğinden daha öfkeli çıkmıştı. Gerçi son zamanlarda hep öfkeli değil miydi?

Bardağındaki suyu bitirdi. Bardağı lavaboya bırakırken akıma tek bir şey geldi. *Teslim ol.*

İşte buydu. Eğer Evelyn’le birlikte olurlarsa işte o zaman Tanrı’nın bir mucizesine tanıklık ediyor olurdu. Evelyn’in onu affetmesini, ona gelmesini istiyordu. Ancak bunu kendi isteyerek yapmalıydı. Aşk şarkıları, romantik anılar, boyanmış kalpler ya da fazladan bir çaba olmadan.

Nihayet yaşamak için havadan bile çok ihtiyaç duyduğu şeyi Tanrı’ya teslim ediyordu. Çünkü eğer kaderi böyle yazıldıysa Evelyn’i daha fazla sevmemeliydi.

Yatağa geri dönüp uyumaya çalıştı ama başarısız oldu. En sonunda yataktan kalktı. Gözlerinden adeta yorgunluk akıyordu. “Tanrım, bu sefer eminim. Artık bırakıyorum.”

O yorgun dakikalarda teslim olmaya yemin etti. Gerçekten teslim olmaya... Artık hiçbir umut zerresine tutunmayacaktı.

Kadınların güçlü erkeklerden hoşlandıklarını bilirdi. Ancak her zaman güçlü olması ona hiçbir fayda sağlamamıştı. Bu sefer başka bir şekilde güçlü olacaktı. Teslim oluyor, Tanrı’nın iradesine güveniyordu.

Arkasına yaslanırken son defa basit bir dua etmeye karar verdi. “En iyisini sen bilirsin...”

Ve uykuya daldı.

Kırk Dördüncü Bölüm

Evelyn, Alexandra O'Dell'in yayınevinin ofisinde oturuyordu. Kucağında içinde çalışmalarının olduğu çizim çantası vardı. Doris, yeğeninin Denver'da yayınevi sahibi olduğunu söyledikten sonra Evelyn, hayatında hiç yapmadığı bir şey yapmıştı.

Bir iyilik istemişti.

"Bir kitap fikrim var," dedi Doris'e. Kendini adeta çıplak gibi hissediyordu.

Gönüllüler grubundaki diğer kadınlar ona bakıyordu. Saçmaladığını söylemelerini bekledi. *Gereksiz, mümkünatı yok* gibi tepkiler vermelerini. Ama bunların hiçbirini söylememişlerdi. Aksine, onu cesaretlendirici ve ona destek verici konuşmalar yapmışlardı.

"Konusu ne?" diye sordu Abigail masada onlara katılarak. Evelyn tereddüt etti.

"Bize güvenebilirsin Evie," dedi Abigail. "Seni destekliyoruz."

Evelyn ona inanıyordu. Sonraki bir saat boyunca onlara Sersem Lily'yi, başı beladan kurtulamayan kızı ve çocuksu

ya da eğlenceli hiçbir şeye katlanamayan huysuz komşusunu anlattı. Kıvırcık saçlı Lily'nin sürekli komşusunun bahçesini dağıtan Tuzlu Tart isimli köpeğinden ve yaşlı kadının hayatına getirdiği neşe ve mutluluktan bahsetti.

Yaşlı kadını kucaklamak için ona doğru koşan Lily'nin resminin olduğu son sayfayı gösterdi.

Sonra arkasına yaslandı. "Çok mu saçma?"

Gigi, Evelyn'in elini tuttu. "Elbette değil."

"Kim bunlar?" Ursula, Lily ve yaşlı kadının resmini gösterdi. "Tanıdık geldiler."

Evelyn gülümsedi. "Neden bahsettiğini anlamıyorum."

Ursula resmi eline alıp, gözlerini kısarak baktı. "Huysuz olduğumu mu söylüyorsun?"

Masanın etrafına oturan kadınların yüzünde neşeli birer ifade belirdi.

"Böyle mi görüldüğümü düşünüyorsun?" Ursula resmi başının yanına kaldırdı. Evelyn ukalalık etmek istemiyordu ama karşısında oturan kadının havasını gerçekten güzel yakalamıştı.

"Asıl noktayı kaçırıyorsun Ursula," dedi Gigi. "Hikâyenin sonunda kadının altın gibi bir kalbi oluyor."

"Evet, ama o kalp inek pisliğinin altında kalıyor," diye kırdadı Doris elinde tuttuğu telefonda başını kaldırmadan.

Ursula cevap veremedi. Tess araya girdi. "Doris sen ne yapıyorsun orada?"

Doris'in alnı kafa karışıklığı ile kırıştı. "Torunum telefonumun ayarlarını değiştirdi. Alex'in telefonunu bulamıyorum."

Tess telefonu onun elinden aldı, birkaç tuşa dokundu ve telefonu geri verdi.

Doris elindeki telefona baktı. "Bunu nasıl yaptın?"

“Sihirle... Torunun yedi yaşında değil mi senin?”

“Yaşının ötesinde bir çocuktur.” Omzunu silkip, Alex’i aradı ve ona Evelyn’in kitabından bahsetti. Evelyn, Doris’in uzun, dolambaçlı anlatımı yüzünden biraz yüzünü buruştursa da Alex, Evelyn’le görüşmeyi kabul etmişti. Evelyn bu iyiliğe minnettardı. Oysa şimdi oturduğu yerde kusacakmış gibi hissediyordu.

Ofisteki asistan ona kahve ikram etti. Evelyn de kahveyi kibarca reddetti. Korkuyor, hatta kaçmayı düşünüyordu.

İçindeki endişe gittikçe büyüyordu.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Son birkaç aydır onu başka hiçbir şey kadar rahatlatmayan o cümleyi düşündü.

Yok yere endişelenme. Ah, Tanrım lütfen bana yardım et.

“Evelyn Brandt?”

Kadının sesi onu ürkütmüştü. Ancak ona el sallayan kadını görünce kalp atışlarının sakinleştiğini, midesindeki yumrunun çözüldüğünü hissetti. Ayağa kalktı, kısa sarı saçları olan minyon kadına doğru elini uzattı.

“Ben Alex,” dedi kadın. “Ofise geçelim.”

Evelyn onu ufak bir ofise kadar takip etti. Masasının karşısındaki koltuğa oturdu.

“Demek Doris teyzemi tanıyorsun...”

Evelyn gülümsedi. “Evet. Çok tatlıdır.”

“Bana daha çok bir kuşu hatırlatır.”

Evelyn kahkaha attı.

“Komik anlamda tabii. Alaycı değil.” Alex elini havada salladı. “Ne demek istediğimi anlamışsındır.”

Elbette anlamıştı. “Görüşmeye vakit ayırdığın için çok teşekkür ederim,” dedi Evelyn.

“Bakalım elinde ne varmış?”

Bir saat sonra Evelyn, Alex’in ofisini yeni bir arkadaş edinmiş gibi terk etti. Aslında bir iş ortağı aramalıydı. Ancak on yıllık evliliği boyunca farkında olmadan bir iş ortağı olmuştu zaten. Bu yüzden gerçekten içine sinmeden biriyle iş ortaklığı yapmak istemiyordu.

Ve Alex gerçekten içine sinmişti.

Şükürler olsun ki Alex de onu sevmişti. Evelyn’e onu temsil etmeyi, yayınevlerine Sersem Lily’yi tanıtmayı teklif etmişti. Kolay mıydı? Hayır. Ama sorun değildi. Evelyn yüreğinin götüreceği yere doğru ilk adımı atmıştı, denemiş olması bile paha biçilemezdi.

Âşıklar Parkı’na geri döndüğünde, heyecanını yeterince yaşayamadığını fark etmişti. Telefonunu alıp birini aramak, ona toplantısından, hayallerinden bahsetmek istedi. Ancak konuşmak istediği kişi aynı zamanda uzun zamandır kaçtığı kişiydi.

Trevor’ın ihanetinin onu bu kadar derinden yaralamasına rağmen neden şimdi onu aramayı düşünüyordu? Ona yalan söyleyen, gerçekleri anlatmayan adamlardan uzak durmaya karar vermişti.

Evelyn o akşam Gönül İşi Gönüllüleri’nin toplantısı için Kâğıttan Kalpler’e geldi. İçeri girer girmez Gigi ve Doris ona doğru koşturdu.

“Biz de seni bekliyorduk,” dedi Gigi ona sıcak bir şeyler ikram ederek. “Kutlayalım.”

Doris burnunu kırıştırdı. “Alex’i aradım. Beklemeye dayanamadım.”

Evelyn gülümsedi ve kendini Gigi’nin anaç kollarına bıraktı. “Kutlarım hayatım.”

“Teşekkür ederim,” diyen Evelyn, karşısındaki kadınların benzersiz dostluğu için Tanrı’ya şükretti.

“Ayrıntıları öğrenmek istiyoruz.” Gigi onu her zamanki masalarına götürdü. “Ancak ilk önce ilgilenmemiz gereken bir iş var.”

Evelyn masaya otururken resim şöalesinin dışarıda olduğunu fark etti. Üstünde Trevor’m resmi vardı.

“Ne yapıyorsunuz siz?”

“Sevgililer Günü yaklaşıyor,” dedi Tess. “Madem Trevor Whitney’yi istemiyorsun, onu isteyebilecek on tane kadın bulduk.”

Evelyn gözlerinin irileştiğini hissetti. “Bu ne demek oluyor? Madem onu istemiyorsun derken?”

Kadınların üstüne bir sessizlik çöktü.

“Gigi yine gizlice sizi dinlemiş,” dedi Ursula.

“Hayır, dinlemiyordum,” diye karşı çıktı Gigi. “Duymak istemediğim bir sohbete kulak misafiri olmuş olabilirim ama gizlice dinlemiyordum.”

Evelyn kaşlarını çattı. “Neden bahsediyorsunuz siz?”

Gigi iç geçirdi. “Kalplerin sergilendiği galerinin açılışında... Uzun zaman oldu. Bir şey söylemek istemedim çünkü çok iyi idare ediyordun.”

Evelyn sadece bakmakla yetindi.

“Sen ve Trevor’ı biliyoruz,” dedi Tess durumu özetleyerek.

Evelyn başını iki yana salladı. “Ne bildiğinizi düşünüyorsunuz anlayamıyorum ama...”

“Seni sevdiğini biliyoruz,” dedi Abigail. “Senin de onu sevdiğini düşünüyoruz.”

Evelyn sanki bu konuşmaya bir son vermek istiyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. “Bence size yanlış bilgi verilmiş.”

Kadınların bir anda ona kitlenen gözleri Evelyn’i huzursuz etmişti. Kimse konuşmuyordu ama Evelyn, bilmelerini istediğinden çok daha fazla ayrıntıyı bildiklerine dair bir hisse kapıldı.

Dudaklarını büzdü. “O zaman Trevor’ın çöpçatanlığını mı yapmak istiyorsunuz?”

Kadınlar ona bakıyordu. Bu oyunu bilirdi. Kabul etmeme-ye kararlı olduğu bir şeyi ona kabul ettirmeye çalışacaklardı.

Trevor Whitney’nin hayatında yeri yoktu.

“Bakalım kimi bulmuşsunuz,” dedi Evelyn.

Yüzlerindeki şaşkın ifadeye bakılırsa kadınlar bunu duymayı beklememişlerdi.

Tess bir dosyayı karıştırırken kekeleydi, ardından ufak bir deste fotoğraf çıkardı. Sanki Evelyn’in karşı çıkmasını bekliyormuş gibi ağır ağır hareket ederek resimleri şövalenin üstüne tutturdu.

Evelyn karşı çıkmadı.

Aksine, eski dostu Trevor Whitney için uygun bulunan kadınların olumlu ve olumsuz yönleri üzerine konuşmalar yaptı. Kimileri fazla genç, kimileri fazla yaşlı ya da fazla *deneyimli*di. Konuşmanın sonunda geriye üç aday kaldı.

“İşte. Bu kadınlardan herhangi biri olur,” dedi Evelyn. “Şimdi hanımlar izin vererseniz bugün için çöpçatanlık kotamı doldurdum.”

Kırk Beşinci Bölüm

Kâğıttan Kalpler'in tavan arasını yalnızlık dolduruyordu. Evelyn başarılı bir kararlılık gösterdiğini düşünse de yüreği söylediği her şeye avaz avaz karşı çıkıyordu.

Trevor'a bir eş bulmalarını istemiyordu. Mutlu olmasını istemediğinden değildi aksine istiyordu. Fakat bir başkasıyla değil, Evelyn'le mutlu olmalıydı.

Bu yüzden de kendinden nefret etmişti.

Christopher'm sadakatsizliğini ondan gizlemesini hâlâ sindirememişti. Ona bir daha güvenebilecek miydi?

Festivalden kalan bir ahşap kalbi eline aldı. Bunu Trevor yapmıştı. Ahşaba elleriyle şekil vermiş, her birini tek tek zımparalamıştı. Sıradan bir şeyden güzel bir şey yaratmıştı.

Bu konuda oldukça başarılıydı.

Onun yanındayken kendini gerçekten güzel hissediyordu Evelyn. Oysa oldukça sıradan bir kadın olduğunu bilirdi.

Resimlerini yapmak için not ettiği mesajları çıkardı ve masaya oturdu. Bazıları diğer sanatçılara verilecekti. Bazılarını da kendi hazırlayacaktı. Artık kasaba sanatçısı olduğu için kalplere resmedilmek üzere sürekli yeni mesajlar yağıyordu.

Ancak şimdiye dek şarkılarının sözlerini içeren tek bir mesaj bile gelmemişti.

Evelyn gözlerini devirdi. *Şarkılarının*. Sanki öyle bir şey varmış gibi.

Trevor'm bu yıl kalp satın almadığı gerçeğini değiştirebilecekmiş gibi mesajları ikinci defa kontrol etti. Hem neden satın alsındı ki?

“Evelyn?”

Sandalyesini geriye döndürünce merdivenlerin başında duran Ursula'yı gördü.

“Beni korkuttun...”

“Ah, bunu çok söylerler.”

Evelyn yaşlı kadının kendini atölyenin ortasındaki kırk-yama desenli koltuğa bırakmasını seyretti. Ursula koltuğa yerleşirken Evelyn, kadını oradan kaldıracılabilmek için kaç insan gücüne ihtiyaç duyulacağını merak ediyordu.

“Bay Whitney ile aranda olan şey,” dedi Ursula. “Çok sinir bozucu.”

Evelyn kaşlarını çatı, yaşlı kadınla arasındaki mesafe içini rahatlatmıştı. Gerçi mesafe bile onu Ursula'dan koruyamazdı. “Trevor'la aramızda bir ‘şey’ yok.”

“Aşağıdaki tiyatro gösterinle kimseyi kandırabildiğini düşünme.”

“Onu biriyle eşleştirmek istiyorsunuz,” dedi Evelyn kalemini eline alarak. “Ben de onu en iyi tanıyan kişi olarak görevimi yaptım.”

Yaşlı kadının gözlerini ona diktiğini hissedebiliyordu. Bir anda kendini huysuz, aksi yan komşusu yüzünden saklanan, resmini çizdiği küçük kız gibi hissetti.

Ursula'ya bakmaya cesaret etti.

Evet. Kadın hâlâ onu seyrediyordu.

“Söyleyecek bir şeyin var mı?” diye sordu Evelyn ahşap kalbin üzerine bir şey çiziyormuş gibi yaparak.

“Haklısın. Onu en iyi sen tanıyorsun. Bu yüzden ilk toplantıdaelediğin üç kişiyi bu toplantıda seçmen beni şüphelendirdi.”

“Nasıl yani?” Evelyn çizme rolü yapmayı bırakıp Ursula’ya baktı.

“Bu bir testti,” dedi Ursula. “Sen başarısız oldun.”

“Neden bahsettiğini anlamıyo...”

“Kes şunu. Kendini küçük düşürüyorsun.” Ursula koltuğa biraz daha yerleşti. “Sana oyun oynadık. Trevor Whitney’ye hiç uymayacak üç kadını seçtin. Tahmin etmiştim.”

Evelyn saçını atkuyruğu şeklinde topladı. “Bence yanıyorsun. Ben sadece belirli kadınları eledim. Çok yaşlı, çok genç, çok...”

“...olası?”

Ursula ile göz göze geldiler.

“O adam olmadan daha iyi olacağını düşünüyorsun. Belki de olursun.”

Evelyn bakışlarını kaçırdı.

“Peki ya olmazsan? Ya yaptığı ufak bir yanlış yüzünden bütün iyi şeyleri silip atıyorsan?”

“Ufak değildi,” dedi Evelyn titreyen sesiyle.

“Yaralandın.” Ursula bir çocuktan biraz daha irice sayılan çantasını kucakladı. “Anlıyorum. Ama bunun ne kadarı Trevor’ın suçuydu?”

Evelyn ağlamasına engel olmak için burnunu sıktı. Bunları düşünüp dertlenmek istemiyordu. Bugün olmazdı, günü çok güzel başlamıştı.

“Cevabı bildiğini biliyorum,” dedi Ursula koltuğunun ucuna kadar gelerek. “Muhtemelen sana ulaşmayı bir daha denemeyecektir. Belki de senin bir adım atma vaktin gelmiştir.”

Evelyn elini indirdi. “Bunu yapamam.”

“Neden?”

“Ona onu bir daha görmek istemediğimi söyledim.”

“Eee?”

Evelyn burnunu çekti. “Ciddiydim.”

Yaşlı kadın gözlerini kıstı. “Korkunç bir yalancısın.”

“Yalan söylemiyorum.”

“Söylemediğini zannediyorsun. Gelen siparişleri, Trevor sana kalp satın aldı mı diye kaç kere kontrol ettin?”

Tanrım, gerçekten her şeyi bilmek zorunda mıydılar?

“O adam sana ne kadar değer verdiğini göstermek için gerçekten çok uğraştı.” Ursula biraz daha öne çıktı. “Artık senin sıran.”

Evelyn hatıralarına gömülüp, Trevor’ın yanında olduğu vakitleri düşündü. Yıllar önce, daha lisede okudukları zamandan bu günlere kadar yaşadıkları onca şeyi...

Christopher hakkındaki gerçekleri ondan sakladığı için öfkeliydi. Ama bunu gerçekten -en azından bir kısmını- onun için yapmış olabilir miydi? Her şeyi o zamanlarda öğrenseydi nasıl tepki vereceğini bilmiyordu.

“Düşüneceğim,” diyen Evelyn, verdiği cevabın kadını stüdyosundan çıkaracağını umut etti.

“Güzel,” dedi Ursula. “Eğer Gigi sorarsa ben buraya hiç gelmedim.”

Evelyn kaşlarını çatı.

“Araya girmemek için anlaştık. Fakat araya girmediğimi söylesem de bana inanmaz.”

“Girmiyor musun peki?”

“Tanrı sana artık harekete geçmen gerektiğini söylediye girmiyorum demektir.” Ursula kaşlarını kaldırdı. “Ve merak ediyorsan diye söylüyorum; Tanrı sana harekete geçmeni söyledi.”

Evelyn, harekete geçmesi için Tanrı’nın Ursula’yı kullandığına inanmakta zorlansa da tuhaf şeyler gerçekleşebiliyordu.

“Peki, bir şey söylemem.”

“Güzel,” diyen Ursula bir an duraksadı. “Şimdi beni bu koltuktan kaldır bakalım.”

Kırk Altıncı Bölüm

Sevgililer Günü'nden bir gün önce Evelyn, çocuk hastalıkları bölümü için yapılacak duvar resimleri hakkındaki toplantıya gitmeye hazırlanıyordu.

Son toplantıdan bu yana belediye başkanı ile görüşmemiştii ama şartlarının kabul edildiğini düşünüyordu.

Dar bir kot, fildişi rengine askılı bir bluz, üstüne de bordo renkli, kolları kıvrık bir ceket giydi. Bordo renkli babetleri ve iri bileziğı ile kıyafetini tamamladı. Gerekirse Georgina'nın karşısına yeniden çıkabilecekmiş gibi hissediyordu.

Arabasıyla hastaneye giderken Ursula'nın sözleri zihninde yankılanıyordu. Tüm hafta boyunca bundan başka bir şey düşünememişti. Kalpleri düşünerek boyamış, düşünerek uyu-muş, düşünerek uyanmıştı.

Daha kendi bile bilmezken bu huysuz, yaşlı kadının gerçekleri biliyor oluşundan nefret ediyordu.

Yine de ona bir kere daha acı verecek olan duygularına kapılarak hareket etmemeye karar verdi. İşiyile meşgul olmayı denedi. Gerçi sanatla uğraşmaya "iş" diyemezdi. Hayatı ne kadar parçalanmış olursa olsun, uzun zamandır hiç olmadığı kadar mutlu olduğunu kabul ediyordu.

Çoğunlukla mutlu... Trevor Whitney'den uzak durdukça daha da mutlu olacaktı.

Arabasını park edip içeri yürüdü. Belediye başkanı, Gönül İş Gönüllüleri ve hastanenin yönetim kurulu üyelerinden biri olan Tonya isimli bir kadınla buluştu.

Grupla beraber asansöre doğru ilerlerken Gigi'nin arkasından yaklaştı. "Georgina yok mu?"

Gigi ona göz kırptı. "Toplantıya davet edilmedi. Bugün burada sadece yaratıcılığına güvenen insanlar olacak."

Evelyn gülümsedi.

Çocuk hastalıkları katına geldiklerinde hep beraber koridor boyunca yürüdüler. Yürürken Evelyn renkler ve yapılar hakkında notlar aldığından grubun biraz gerisinde kalmıştı. Fikirlerle adeta dolup taşıyordu. Bir yandan karalamalar yaparken, diğer yandan acaba duvar boyasından başka bir şeyler yapabilir mi diye merak ediyordu.

Ya çocuk hastalıkları bölümünün bir maskotu olsaydı? Sersem Lily bir kitap karakterinden fazlası olabilir miydi? Sersemliğini, neşesini ve mutluluğunu o yaşlı komşu teyzeden daha fazla ihtiyaç duyanlarla paylaşabilir miydi?

"Evelyn?"

Dönüp baktığında grubun geri kalanının onu seyrettiğini fark etti. Ne zamandan beri kendini kaptırmıştı acaba?

"Affedersin... Aklıma bir fikir geldi de."

"Öğrenmek isteriz," dedi Tonya. "Şimdiye kadar sunduğun fikirler mükemmeldi. Aslına bakarsan çizimlerini o kadar sevdim ki hastanenin her bölümüne resim yapmanı isteyebiliriz."

"Benden mi?" Şaka yapıyorlardı herhalde.

Tonya gülümsedi. "Oldukça yeteneklisin. Bay Whitney'nin tavsiyesini aldıktan sonra doğru sanatçıyla çalıştığımızı anladık."

Evelyn'in kaşları çatıldı. "Affedersin, ne dedin?" Tonya'nın neden bahsettiğini diğerlerinin bilip bilmediğini görebilmek için grubun geri kalanını inceledi. Ama herkes en az Evelyn kadar şaşkın bakıyordu.

Tonya konuşmaya devam etti. "Kasaba sanatçısı pozisyonunu açtığında bana senden bahsetti. Duvar resmi onun fikriydi."

"Anlamıyorum," dedi Evelyn.

Belediye başkanı huzursuzca kıpırdanarak Tonya'ya doğru uzandı. "Evelyn çalıştığı pozisyonu Bay Whitney'nin açtığından habersiz."

Tonya'nın gözleri iri iri açıldı. "Aman Tanrım. Gizli kalması gerektiğini bilmiyordum. Ne kadar cömert davrandığını herkes biliyor sandım."

Evelyn duyduklarını sindirmeye çalışıyordu. "Whit mi?"

Gigi ona doğru ilerledi ve kolunu Evelyn'in omzuna doladı.

Ursula ise kollarını kavuşturdu. "Sana söylemiştim."

Evelyn söylenenleri dinleyemiyordu. Bu iş pozisyonunu onun için açan, masrafları karşılayacağını söyleyen Trevor olabilir miydi? Evelyn ona karşı çok acımasız davranmıştı. Trevor neden Evelyn'in adını bu insanlara duyurma zahmetine katlanmıştı ki?

"Evelyn, Bay Whitney'nin tek istediği zaten ortada olanı herkese göstermekti," dedi Belediye Başkanı Thompkins. "Yeteneğinin kasabamız için ne kadar faydalı olacağının görülmesini istedi."

"Hayır, Bay Thompkins. Tek yaptığı bu değil," dedi Evelyn.

Trevor ona ikinci bir şans tanımıştı; Evelyn'in o olmadan peşinden koştuğu bir şans. Gitmesine izin vermişti ama giderken de yoluna bir hediye bırakmıştı.

“İzninizle...” Evelyn sendeleyerek asansöre doğru ilerledi.

Arkasından seslendiklerini duyabiliyordu. Tonya'ya onun adına bir açıklama yapmaları için dua etti. Hastaneye yardım etme şansını kaçırarak her şeyi mahvetmek istemiyordu. Ancak o an yapmak zorunda olduğu başka bir şey vardı. Kasa-banın dışına doğru arabayla ilerlerken zihni düşüncelerle doluydu. Whitney Çiftliği görüldüğünde kalbi adeta göğsünden fırlayacak gibi atmaya başlamıştı. Duyduğu her şeyi unutup kaçma isteğini zor bastırdı ve kendini ilerlemeye zorladı.

Çiftliğe vardığında Trevor'ın kamyonetinin eski kırmızı ahırın yanına park edilmiş olduğunu gördü. Ahşap atölyesi, Trevor'ın düşünme sığınağı...

Evelyn'in hayatına girme fikri de aklına burada mı gelmişti acaba?

Kamyonetin yanına park etti. Derin bir nefes aldı ve arabadan indi. Kapıya vardığında neredeyse cesaretini yitirecekti. Ancak korkup kaçmadan önce kapıyı itip açtı.

O tanıdık talaş kokusu burnunu doldurdu. Etrafına baktı. Ancak atölye boş görünüyordu. Derin bir nefes daha aldı. Belki de saçmalıyordu. Gitmeliydi. İşinden istifa eder ve yoluna devam ederdi.

İşini seviyor olmasını, Trevor'ın fikri bile olsa, ona bir anlam ifade eden bir şeyler yapabilme fırsatı tanınmasını bir yana bıraktı.

“Evelyn?”

Evelyn arkasını dönünce Trevor'ın bitmiş mobilyaların arasında durduğunu gördü. Onu gördüğü an neden geldiğini unutacaktı neredeyse.

“Burada ne işin var?”

Evelyn sertçe yutkundu. “Neden bana kasaba sanatçısı olmamda parmağın olduğunu söylemedin?”

Trevor’m adeta yüzü düştü. “Bunu öğrenmemen gerekiyordu.”

“Öğrendim ama.”

Trevor ellerini elindeki beze sildi, sonra da bezi cebine soktu. “Bilseydin işi kabul eder miydin?”

“Elbette etmezdim.”

Trevor beklediği cevabı almış gibi omuz silkti.

“Maaşımı ödemek istedin.”

Trevor yeniden omuz silkti. “Teklifimi reddettin.”

“Arkadaşlarımla maaşımı ödemesine izin veremem.”

“Öyle miyiz yani? Arkadaş?”

Bu soru Evelyn’i gafil avlamıştı. Cevabını bilmiyordu. Konu buraya nasıl gelmişti? Trevor onun hayatındaki en önemli kişiydi belki ama konuşmuyorlardı bile. Trevor onu karşılık beklemeden sevmişti, Evelyn ise onu hayatından kesip atmıştı.

Trevor uzaklaştı.

“Konuşmamız bitti mi?”

Trevor ona bakmadı. “Kelimelerle aram çok iyi sayılmaz.”

O cümle -onu öptüğü gece söylediği o cümle- aralarında adeta asılı kaldı.

“Ne yapmam gerekiyor?”

“Ne istersen onu, Evie.” Trevor temiz bir bez alıp, bitirdiği masanın üstünü sildi. Masa çok güzeldi ama Evelyn bunu sesli olarak ifade etmedi. Öfkeliyken bunu yapamazdı.

“Sana inanamıyorum.”

“Dinle, gerçekten başarılısın. Her şeyi yoluna koymuşa benziyorsun.”

“Ama koymadım,” dedi Evelyn. “Yine de deniyorum. Senin yardımına ihtiyacım yok.”

Trevor iç çekti. “Neden artık insanların sana yardım etmesine izin vermiyorsun?”

Evelyn ona öfkeyle baktı. “Affedersin, Whit. Senin o sözüm ona yardımın kalbimi kırdı. Bu yüzden ne kadar çok sevsem de kasaba sanatçısı pozisyonundan istifa edeceğim. Bunu anlayışla karşılayacağını düşünüyorum. Kendi yolumu çizmemin zamanı geldi.”

Trevor masayı silmeyi bıraktı ve birkaç uzun saniye boyunca gözlerini Evelyn’in gözlerinden ayırmadı. “Ben sadece kendine inanmanı istedim; onca yıl önce âşık olduğum kıza inanmanı. Benim sana inandığım gibi.”

Evelyn konuşmak için ağzını açsa da konuşmadı. Ona karşı öfkeli olmaya bu kadar kararlıyken, şimdi nasıl böyle yumuşayabildiğini bilmiyordu. Onun kollarında erimek, ona teşekkür etmek isterken bulmuştu kendini. Çünkü aslında artık kendine inanıyordu. Kim olduğunu yeniden keşfetmişti. Artık etrafındaki insanları memnun etmek için uğraşmıyor, maskeler takmıyordu. Artık fedakârlıklarda bulunması gerekmediğini keşfetmişti. Kendi kararlarını verebiliyordu.

Yıllardır ilk defa kendinden bu kadar memnundu. Bunda Trevor’m da payının olması mutluluğunu azaltmıyordu.

O zaman neden kabullenmeyi reddeden inatçı bir çocuk gibi davranıyordu?

Çünkü bir daha başka birine ihtiyaç duyacağı fikrine katlanamıyordu.

“Elveda, Whit,” dedi hareket etmeden.

Trevor cevap vermedi. Sadece aralarında hâlâ yaşamaya değer bir şeyler kalıp kalmadığını anlamaya karar vermeye çalışmış gibi baktı Evelyn'e.

Evelyn dönüp atölyeden ve Whit'in hayatından çıkarken, Trevor Whitney'yle olan son şansını da kaybetmiş olduğunu artık ne yazık ki inkâr edemiyordu.

Kırk Yedinci Bölüm

Evelyn, Whitney Çiftliği'nden hızla uzaklaşırken gözyaşları adeta gözlerini yakıyordu.

Derdi neydi? Az önce sırf Trevor'ı affedemediği için sahip olduğu tek iyi şeyi bir kenara fırlatmıştı. Oysa Trevor, Christopher'ı tercih ettiği, tanınmayacak bir insana dönüştüğü, onun iyi niyetinden faydalandığı, sarhoşlukla kendini ona verdiği ve kalbini kırdığı için onu affetmişti.

Bunları yapmıştı, değil mi? Kırık kalbinin acısını onun gözlerinden okuyabilmişti. Trevor birkaç ay önceki adam değildi ve bunun suçlusu Evelyn'di.

Kasabaya doğru gidip, kalplerin hâlâ sergilendiği müzenin önünde durdu. İçeriye girdi ve doğruca Âşıklar Parkı kalplerinin hikâyesini anlatan, pek de profesyonel sayılmayacak bir sesin duyulduğu sergi alanına ilerledi.

Evelyn boyadığı kalplere, Trevor'a çok fazla şey ifade eden şarkının sözlerine baktı. Bunların anlamını o dakikaya kadar fark etmemişti. Çok ilgisiz davranmıştı. Oysa Trevor her yılı anımsayacak kadar düşünceliydi.

“Barry’nin beni böyle sevmesi için nelerimi vermezdim,” dedi birkaç adım ileride duran bir kadın yanındaki başka bir kadına.

“Böyle erkekler yok, Shirley,” dedi diğer kadın. “Bence kasaba turizm için güzel bir hikâye uydurdu.”

“Romantik hayallerimi berbat etme, Mary Sue. Sırf senin kocan böyle şeyler yapmıyor diye başkaları da yapmayacak değil ya.”

Mary Sue umursamazca elini salladı. “Fantezi kuruyorsun.”

“Fantezi değil,” dedi Evelyn.

“Efendim?” Shirley adındaki kadın ona doğru döndü. “Bir şey mi dediniz?”

Evelyn kalplere baktı. Trevor ona her şeyini vermişti ama karşılığında yalnızca yürek acısı almıştı. “O gerçek. O adam gerçek.”

Kadınlar güldü. “Numaralarımızı ona vermek ister misiniz?”

Evelyn gözünden akan bir damla yaş sildi. “Mümkün değil hanımlar.”

Oradan ayrılıp, yürürken adeta seken Joan isimli müze müdiresini buldu.

“Bir iyilik istiyorum,” dedi. İnsanlardan iyilik isteme işine fazla alışmaya başlamıştı anlaşılan. “Kalpleri ödünç alabilir miyim?”

Joan’ın ince kaşları çatıldı. “Onları müze dışına mı çıkaracaksın?”

“Evet, ama geri getireceğim. Söz.” Joan fikri değerlendirmiş gibi başını yana eğdi. “Peki. Onları yapan sensin. İzin vermemem saçmalık olur herhalde.”

“Değil mi?” Evelyn gülümsedi. “Akşama doğru getiririm. Önce yapmam gereken bir çizim var.”

Trevor'm Sevgililer Günü için tek bir planı vardı; kasabadan ayrılmak. Çiftlikteki işlerle birkaç gün ilgilenmeleri için Lilian ve Dale'den yardım istemişti. Kasabadaki romantizm dalgasından uzakta hiçbir şey yapmadan geçireceği uzun bir haftasonu istiyordu.

Evelyn'le yaptığı son konuşmadan sonra cevabını aldığını düşünüyordu. Tanrı'dan net bir cevap istemiş, Tanrı da bu isteğine cevap vermişti. Evelyn'i düşünerek aldığı her kararın ne kadar yanlış olduğunu anlamıştı.

Onu bu kadar önemsemekten de yorulmuştu artık.

Kıyafetlerini bir çantaya doldurdu, termosuna kahvesini koydu ve eşyalarını kamyonete yükledi. Uzun zamandır kamp yapmıyordu. Çiftlik ve ahşap işi çok zamanını alıyordu. Doğada vakit geçirmek ona çok iyi gelecekti.

Kamyoneti yükleme işi bitmişti ki Lilian'm arabası hızla tepeyi aştı ve Trevor'ın yanında durdu. "Gördün mü?" Yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Ne olmuş? Âşıkklar Parkı'na aşk bombası mı atılmış?"

Lilian ona baktı. "Whit. Bu sefer durum ciddi."

"Ne oldu?"

"Kasabaya git. Kendin görmelisin."

"Gerek yok," dedi Trevor. "Kasaba beni de Sevgililer Günü girdabına çekmeden önce buradan gidiyorum." İsteddiği son şey, sahip olmadığı aşkın ona hatırlatılmasıydı.

Lilian onun önünde durup, kollarını tuttu. "Trevor. Önemli."

Trevor bir adım geriledi. "Tamam. Beni endişelendirmeye başladın. Her şey yolunda mı?"

“Git haydi.”

Trevor homurdanarak kamyonetinin direksiyonuna geçti.

“Geri gelirim.”

Yola çıktığında Lilian’ın bu kadar büyüttüğü şeyin ne olabileceğini düşünüyordu. En son bu kadar endişelendiği zaman Evelyn’in evini ajanlar basmıştı. Radyoyu açınca içeriye o tamdık melodi doldurdu.

“Senin düşüncenle unuttum düşünmeyi...”

Hayır. Olamaz. O an bu şarkının çalıyor olması nasıl bir tesadüftü? Başını eğip baktığında şarkının radyodan değil, bir CD’den çaldığını fark etti. CD’yi çıkardı.

Birisi üstüne siyah bir kalemle bir kalp çizmişti.

Biri onunla alay mı ediyordu?

Trevor ilgisini yeniden yola çevirse de bir şey, ilgisini hemen başka yöne çekti. Eski yolun üstündeki bir telefon direği-ne ahşap bir kalp asılmıştı.

Kalpler yalnızca ana caddeye asılırdı. Bu buraya nasıl gelmişti? Yavaşladı.

Herhangi bir kalp de değildi. Evelyn’in boyadığı kalplerdendi. Gerçekleri öğrenmeden önce bu kalbe şarkı sözünü yazmıştı.

Yola devam ederken altı, yedi, sekiz, dokuz kalp saydı. Hepsi de Âşıklar Parkı’nın en ücra yoluna sıralanmış telefon direklerine asılıydı.

Onuncu kalp de görüldü.

Bunu kim yapardı ki? Daha da önemlisi neden yapardı?

Biri, her şeyi nasıl berbat ettiğini hatırlatmak için ona kötü bir şaka mı yapıyordu?

Yola devam etti. Gidip kalplerin neden hâlâ müzede olmadığını öğrenmeliydi. Varlıklarıyla eziyet çekmemek için bu

kalplerin bir an önce kaldırılmasını istemeliydi. Kaybettiklerini hatırlamaya ihtiyacı yoktu.

Aslında en başından beri sahip olmamış olsa da.

Ancak ana caddeye varmadan önceki son durağa yaklaşıırken gözüne farklı bir şey ilişti.

Üstünde turkuaz rengindeki kar montu, dar bir kot pantolon ve gri botlar vardı. Başına renkli bir bere geçirmişti, uzun sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Adeta bir rüyaya benziyordu.

Yavaşlayarak yolun kenarında durdu.

Yüzünde umut dolu bir ifade vardı. Elindeyse on birinci kalbi tutuyordu. Diğerleriyle aynıydı ama üstünde şarkının son dizesi yazılıydı.

Sadece senin düşüncen,

Yalnızca senin düşüncen, aşkım.

Trevor birkaç saniye boyunca Evelyn'in bunu nasıl ya da neden yaptığını düşünerek kalbe baktı. Onu kaybetmemiş miydi? Atölyeden ayrıldığı zaman ondan vazgeçmişti, hem de sonsuza dek.

Motoru kapadı, kamyonetten indi ve ona doğru yürüdü.

Evelyn, Trevor'la göz göze gelmekte zorlanıyor gibiydi.

"Güzel kalp," dedi Trevor.

Evelyn gülümsedi. "Şarkıyı bitirmeden gitmeyecektin herhalde."

Trevor başka yöne baktı.

"Seninle orta yolda buluşmanın vaktinin artık geldiğini düşündüm."

Trevor cevap veremedi.

"Her zaman yanımda oldun. Her zaman. Bu sefer de ben buradayım, senin için."

"Bunları nasıl yaptın?" Trevor diğer kalpleri işaret etti.

“Âşıklar Parkı kasabasının sanatçısıyım. Sözüm geçiyor.”
Trevor güldü. “Bunu öğrendiğim iyi oldu.”

“Ayrıca bir şey söylemek istiyorum.”

“Deli olduğunu mu?”

“Seni sevdiğimi.”

Kelimeler adeta havada asılı kaldı. Umut doluydular. Trevor’ın ruhunu okşuyorlardı ama Trevor inanamıyordu. Bu anı defalarca hayal etmişti. Şimdiyse yaşıyordu ama her şey gerçek dışı gibi geliyordu. *Adeta bir rüya gibi.*

“Söylediğimi duymadın mı?” diye sordu Evelyn. Kabul etmek onu güvendiği bölgeden çıkarmıştı. Trevor bu riski anlıyordu. Onun için ne kadar zor olduğunu biliyordu. Ama işte şimdi her şeye rağmen karşısındaydı ve kalbini ortaya koymuştu.

“Duydum.”

“Bunu almanı istiyorum.” Evelyn kalbi ona doğru uzattı.

Trevor gözlerini kaçırmadan kalbi aldı.

“Kalbimi almanı istiyorum.”

Trevor boşa kalan eliyle Evelyn’in yanağını avucuna aldı. Adeta bir duygu seline kapılmıştı. “Sen zaten benimkine sahipsin.” Onu kendine yaklaştırdığında yıllar önce aramayı bıraktığı o şeyi gördü.

“Kimse beni senin gibi sevmedi, Trevor.”

“Kimse de sevmeyecek.” Ona yanaşıp kendini dudaklarına bıraktı. Evelyn de ona sokuldu, tek söz söylemeden ona dualarının kabul olduğunu hatırlattı.

Hem de en ummadığı anda.

Kendini geri çektiğinde Evelyn hâlâ kollarının arasındaydı. Gözlerine düşen saçlarını kenara çekti ve uzunca bir süre o koyu maviliğe daldı. “Sen dualarımın cevabısın, Evie.”

Evelyn ona biraz daha sokuldu. “Beni sevdiğin için minettarım. Kolay olmadığını biliyorum.”

“Elimde değil. İnan bana, denedim.” Evelyn’in yüzünü ellerinin arasına aldı ve usulca dudaklarına bir öpücük daha kondurdu.

Bir araba sesi duyunca o tarafa döndüler. Gigi’nin arabası hızla onlara yaklaşıyordu. Fren yaptığında tekerleklerden kulak tırmalayan bir ses çıktı. Ortalığı toz duman eden araba kamyonetin tam dibinde durdu.

Üç yaşlı kadın arabadan inip, onlara doğru ilerlemeye başladı.

“Acaba bu işe karışmış olma ihtimaliniz var mı?” diye soran Trevor ahşap kalbi havaya kaldırmıştı.

“Hayır, Bay Whitney,” dedi Gigi. “Hepsi Evelyn’in fikriydi.”

“Ama listeden ikinizin adını sildiğimize sevdindik,” dedi Doris. “Bu şimdiye kadarki en zor eşleşmeydi.”

Trevor kaşlarını çatı.

“O kadar da zor değiliz,” dedi Evelyn. “Sadece zamana ihtiyacımız vardı.”

“İkinizin her şeyi berbat etmenizi seyretmek zorunda kalmadığıma memnunum.” Ursula omzuna iri bir çanta asmıştı. “Gerçekten sıkıcı olmaya başlamıştı. İkiniz de inatçısınız.”

Trevor kolunu Evelyn’e doladı. Ursula’nın mutluluklarına hitap eden dürüstlüğü ikisini de güldürmüştü.

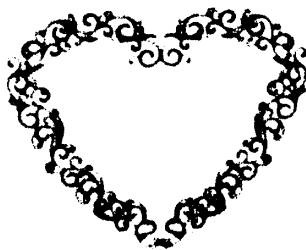
“İkinizin de güldüğünü görmek çok güzel,” dedi Gigi.

Trevor, Evelyn’e baktı. Evelyn de ona bakıyordu. “Artık bana kaldın,” dedi Trevor.

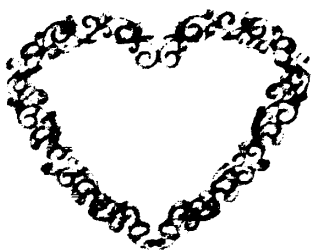
Evelyn gülümsedi. “Şükürler olsun. Çünkü sensiz geçecek tek bir gün bile hayal edemiyorum.”

Trevor onun alnına bir öpücük kondurdu, ona daha sıkı sarıldı ve hikâyelerinin sonu için Tanrı'ya şükretti. Her şey tam zamanında yaşanmıştı. Yaşananlar da onları buraya kadar getirmişti ve burası tam olarak ikisinin de olması gereken yerdı.

Kalbimin Perine

Handwriting practice lines consisting of multiple horizontal lines for text entry.

